LUCY FOLEY

CRIME

Apartamentul din Paris

Dezleagă misterul!

Numai tu ai cheia!

TREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Lucy Foley

Apartamentul din Paris

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Văcărescu

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă: Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Foto copertă: Shutterstock.com

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Irina Mușătoiu

Cristina-Gabriela Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără

consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: The Paris Apartment

Autor: Lucy Foley

Copyright © 2022 by Lost and Found Books Ltd

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1776-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-1947-9

Lui Al, pentru tot

Prolog
Vineri

Ben

Zăbovește cu degetele deasupra tastaturii. Trebuie să noteze tot. Asta e, asta e povestea care o să-l facă faimos. Ben își mai aprinde o țigară, o Gitane. E un clișeu să le fumeze, dar chiar îi place gustul. Și da, trebuie să recunoască, îi place și cum arată când le fumează.

Stă în fața ferestrelor uriașe ale apartamentului, care dau spre curtea interioară. Afară, totul este cufundat în întuneric, singura sursă de lumină este strălucirea palidă și verzuie a unui felinar stradal. Este o clădire frumoasă, însă în adâncul ei este ceva putred. Acum, c-a descoperit lucrul acesta, îi simte duhoarea pretutindeni.

Ar cam trebui să plece din apartamentul ăsta în curând. A zăbovit prea mult aici. Jess nici c-ar fi putut alege un moment mai prost ca să vină să stea la el. Nu l-a anunțat din timp. Și nici nu i-a explicat mare lucru la telefon, dar e clar că este ceva în neregulă; s-o fi întâmplat ceva la cine știe ce porcărie de slujbă și-a mai găsit prin vreun bar. Sora lui vitregă are un mare talent să apară exact când nu-i dorită. E ca semnalul unui far ce te îndrumă spre casă, dar pentru necazuri — parcă e urmărită de încurcături oriunde merge. N-a reușit niciodată să priceapă *regulile jocului* și să-l joace. N-a înțeles niciodată cât de mult îți simplifici viața dacă le dai oamenilor ce-și doresc, dacă le spui ce vor să audă. E adevărat că i-a spus să vină și să stea la el „oricând vrei tu“, dar nu vorbise serios. Las' pe Jess să ia în serios o invitație de genul ăsta.

Oare când a văzut-o ultima oară? De fiecare dată când se gândește la ea, se simte vinovat. Ar fi trebuit să-i fie mai apropiat, să aibă grijă de ea...? Jess e fragilă. Sau... nu atât fragilă, cât vulnerabilă într-un fel pe care oamenii nu-l percep din prima. E ca un tatu: are miezul moale, sub un exterior dur.

În fine. Ar fi cazul să-i dea telefon, să-i explice cum să ajungă la el. Sună lung, dar ea nu răspunde, așa că-i lasă un mesaj vocal: „Hei, Jess, deci e numărul 12, pe Rue des Amants. Ai reținut? Etajul trei".

Privirea îi e atrasă de o mișcare bruscă jos, sub ferestre. Cineva străbate rapid curtea. Aproape în fugă. Nu reușește să distingă decât o siluetă întunecată; nu-și dă seama cine este. Dar e ceva ciudat la graba cu care se mișcă. Ben simte străfulgerarea unui val de adrenalină.

Apoi își aduce aminte că încă mai înregistrează mesajul vocal, așa că-l continuă, desprinzându-și privirea de la fereastră: „Sună la interfon când ajungi. Eu nu mă culc, te aștept..."

Se oprește. Ezită, ascultă.

Un zgomot.

Sunetul unor pași pe palier... se apropie de ușa apartamentului.

Pașii se opresc. E cineva acolo, chiar în fața ușii. Ben așteaptă să audă ciocănitul. Nu se aude nimic. Liniște. Însă o liniște încărcată, grea, ca atunci când își ține cineva respirația.

Ciudat.

Pe urmă, alt zgomot. Ben rămâne nemișcat, cu urechile ciulite, și ascultă atent. Se aude iar. E un sunet de metal pe metal, zăngănitul unei chei. Apoi hârșâitul cu care intră în broască. Vede cum se învârte mecanismul. Cineva îi descuie ușa pe dinafară. Cineva care are cheie, dar n-are niciun drept să intre neinvitat.

Clanța începe să se lase în jos încet. Ușa se întredeschide lent, cu geamătul ei prelung, atât de familiar.

Ben lasă telefonul pe blatul din bucătărie, uitând complet de mesajul vocal. Așteaptă și privește, parcă

paralizat, cum se deschide ușa. Cum pășește în încăpere silueta aceea.

— Ce cauți tu aici? întreabă Ben.

Calm, rezonabil. Nu are nimic de ascuns. Nu se teme. Sau, cel puțin, nu se teme încă.

— Și ce dracului…

Apoi vede ce are în mână intrusul.

Acum. Acum e înspăimântat.

Trei ore mai târziu

Jess

Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, răspunde odată la telefon! E un frig afară de-mi îngheață curul. Eurostarul a plecat din Londra cu o întârziere de două ore; ar fi trebuit să ajung aici la 22:30, dar tocmai a trecut de miezul nopții. Și este frig în noaptea asta, e chiar mai frig aici, în Paris, decât era în Londra. E de-abia sfârșitul lui octombrie, dar scot aburi când respir și mi-au amorțit degetele în cizme. Ce aiurea, când te gândești că acum doar câteva săptămâni era caniculă! Îmi trebuie o geacă sau un palton ca lumea. Dar dintotdeauna au fost o mulțime de lucruri de care am nevoie și pe care nu le voi avea niciodată.

Cred că l-am sunat pe Ben de vreo zece ori: când a ajuns trenul, cât am venit pe jos de la Gare du Nord, preț de-o jumătate de oră. N-a răspuns. Așa cum nu mi-a răspuns nici la mesaje. Mersi mult, fratele meu mai mare!

A zis c-o să fie acasă, ca să-mi deschidă. „Sună la interfon când ajungi. Eu nu mă culc, te aștept…"

Ei bine, am ajuns aici. „Aici" însemnând într-o fundătură slab luminată, cu piatră cubică pe jos, într-un cartier care pare superelegant. Clădirea din fața mea blochează latura asta a străzii, o construcție de sine stătătoare.

Mai arunc o privire de-a lungul străzii pustii. Mi se pare că zăresc o mișcare prin umbrele de lângă o mașină parcată la vreo cinci–șase metri de mine. Fac un pas în lateral și încerc să văd mai bine. Este… Mijesc ochii, ca să disting mai bine silueta. Sunt sigură că este cineva acolo, ghemuit în spatele mașinii.

Tresar când răsună o sirenă la câteva străzi mai încolo; e și mai asurzitoare în liniștea care mă înconjoară. Ascult cum se estompează zgomotul, înghițit de întuneric. Sirenele de aici sună altfel decât

cele de acasă — „nino-nino“, cum fac copiii când le imită —, dar tot îmi dau palpitații.

Mă uit din nou spre zona cufundată în umbră din spatele mașinii parcate. Acum nu mai disting nicio mișcare, nu mai zăresc nici silueta pe care mi s-a părut c-o văd mai devreme. Poate a fost o iluzie optică, până la urmă.

Îmi întorc privirea spre clădire. Și celelalte de pe stradă sunt frumoase, dar asta le ia de departe. E retrasă de la drum și are o poartă impozantă, cu un zid înalt de o parte și de alta, ce ascunde, probabil, o grădină sau o curte interioară. Cinci sau șase etaje, ferestre înalte, toate cu balcoane din fier forjat. Pe toată fațada se întinde iedera, care arată ca o pată ciudată, închisă la culoare. Dacă-mi lungesc un pic gâtul, reușesc să văd un soi de grădină pe acoperiș, vârfurile unor copaci și tufișuri, ca niște decupaje negre pe fundalul cerului nopții.

Mai verific o dată c-am venit la adresa corectă. Rue des Amants numărul 12. Da, asta e adresa. Tot nu-mi vine să cred că Ben stă în clădirea asta de fițe. Mi-a povestit că l-a ajutat un prieten, un tip pe care îl știe din studenție, să-și găsească apartamentul. Dar așa a fost Ben dintotdeauna, a aterizat mereu în picioare. Într-un fel, mi se pare firesc să-și fi folosit farmecul ca să pătrundă într-un loc ca ăsta. Și chiar cred că datorită farmecului a reușit. Îmi imaginez că jurnaliștii câștigă mai mult decât barmanii, dar nici chiar atât de mult.

Poarta metalică în fața căreia mă aflu are un ciocan sub formă de cap de leu, din bronz: inelul greu din metal e prins între colții amenințători ai leului. Văd că în partea de sus a intrării sunt o grămadă de țepușe anti-cățărare. lar de-a lungul zidului înalt aflat de o parte și de alta a porții sunt încastrate cioburi de sticlă. Genul ăsta de măsuri de securitate nu se prea asortează cu eleganța clădirii.

Ridic ciocanul pe care-l simt rece și greu în palmă și apoi îl las să cadă. Dangătul lui reverberează tare din piatra cubică; e mult mai zgomotos decât mă așteptam, probabil din cauza liniștii. De fapt, aici e atât de liniște și de întuneric, încât parcă nici nu-i

același oraș prin care m-am trambalat cu bagajul în seara asta, venind de la Gare du Nord: erau atâtea lumini orbitoare și o mulțime de oameni care parcă se revărsau din restaurante și din baruri. Mă gândesc la zona din jurul catedralei uriașe de pe deal, Sacré-Coeur, pe sub care am trecut acum nici 20 de minute: valuri de turiști își făceau selfie-uri, iar niște tipi îmbrăcați în pufoaice se plimbau printre ei ca rechinii, gata să șterpelească un portofel–două. Și străzile pe care am trecut, cu firmele luminoase, cu muzica asurzitoare, cu restaurantele deschise toată noaptea, cu mulțimile de oameni care ieșeau și intrau în baruri, cozile din fața cluburilor. Aici e altă lume. Mă uit în urmă, pe strada din spatele meu: nu se vede țipenie de om. Singurul zgomot care se aude este făcut de frunzele de iederă uscate, măturate de vânt pe piatra cubică. Aud, de undeva din depărtare vuietul traficului, câteva claxoane — dar până și astea par înăbușite, ca și cum n-ar îndrăzni să deranjeze lumea aceasta elegantă, tăcută.

Nu mi-am dat seama mai devreme, când îmi târam geamantanul de la gară. Marea mea grijă era să nu fiu jefuită și să nu se prindă între pietre roata stricată a valizei, ca să nu se răstoarne. Însă acum am o revelație: sunt aici, am ajuns în Paris. Un oraș străin, o țară străină. Am reușit. Mi-am lăsat în urmă vechea viață.

Se aprinde o lumină la una dintre ferestrele de sus. Ridic privirea și văd o siluetă, care stă în dreptul geamului, capul și umerii conturându-i-se pe fundalul luminat. Ben? Dacă ar fi el, mi-ar face semn cu mâna. Sigur mă vede în lumina felinarului de lângă mine. Însă silueta de la fereastră e nemișcată ca o statuie. Nu-i disting nicio trăsătură, nici măcar nu-mi dau seama dacă este bărbat sau femeie. Dar se uită la mine. N-are cum să nu se uite. Cred că arăt destul de ponosită și cam nelalocul meu aici, cu geamantanul vechi, stricat, mai-mai să plesnească, în ciuda corzii elastice cu care l-am prins de jur împrejur. E un sentiment ciudat să știu că sunt văzută, dar eu nu reușesc să văd omul de la geam. Las privirea în jos.

Aha! Văd în dreapta porții o consolă cu butoane care corespund apartamentelor. Probabil că ciocanul mare cu cap de leu este doar de impresie artistică. Merg lângă panou și apăs butonul pentru etajul trei, unde e apartamentul lui Ben. Aștept să-i aud vocea în interfon.

Nu răspunde.

Sophie

Penthouse

Bate cineva la poarta clădirii. Și bate suficient de tare încât Benoit, câinele meu — un whippet[1] gri-argintiu —, să sară în picioare și să înceapă să latre nestăpânit.

— *Arrête ça!* strig eu. Încetează!

Benoit scheaună, apoi tace. Ridică privirea spre mine, iar în ochii lui negri se citește nedumerirea. Și eu am simțit schimbarea din propria voce — am țipat prea ascuțit, prea tare. În tăcerea care se așterne îmi aud respirația accelerată, poticnită.

Nimeni nu folosește vreodată ciocanul de la intrare. Cu siguranță, niciunul dintre oamenii obișnuiți cu clădirea aceasta. Merg la ferestrele de pe latura care dă spre curtea interioară. De aici nu văd în stradă, dar poarta se deschide chiar în curtea interioară, așa că, dacă a intrat cineva, voi vedea. Însă n-a intrat nimeni și cred c-au trecut câteva minute bune de la bătaia în poartă. E clar că portăreasa n-a considerat că persoana care a bătut merită să intre. Bun. Foarte bine. Nu m-am dat mereu în vânt după femeia aia, dar știu că, cel puțin în privința asta, mă pot încrede în ea.

Când stai în Paris, poți locui și-n cel mai luxos apartament, că din când în când tot îți vor ajunge la ușă lepădăturile orașului. Drogații, vagabonzii. Curvele. Pigalle, cartierul roșu, e foarte aproape de-aici, agățându-se, parcă, de trena Montmartre-ului. Aici, în fortăreața asta de milioane de euro, cu vedere asupra acoperișurilor Parisului, până departe, la Turnul Eiffel, m-am simțit întotdeauna destul de în siguranță. Reușesc să ignor murdăria de sub stratul de poleială aurită. Mă pricep să închid ochii, să mă prefac că nu văd. De obicei. Dar în seara asta... e altceva.

Mă duc să mă uit în oglinda de pe hol. Îmi privesc cu multă atenție reflexia. Nu e rău deloc — pentru o femeie de 50 de ani. În parte, lucrul ăsta se datorează

faptului c-am adoptat strategia franțuzoaicelor pentru a mă menține *en forme*. Care presupune, în esență, să-mi fie foame tot timpul. Știu că și la ora asta arăt impecabil. Rujul e ireproșabil — nu ies niciodată din casă fără să mă dau cu ruj. Chanel, *La Somptueuse*, culoarea mea preferată. O nuanță regală, care bate în albăstrui și parcă spune „păstrează distanța", nu „apropie-te de mine". Am părul negru, strălucitor, tuns bob — o tunsoare pe care mi-o reface o dată la șase săptămâni David Mallet, la Notre-Dame des Victoires. Are grijă ca forma să fie desăvârșită, iar firele grizonante să fie perfect acoperite. Jacques, soțul meu, mi-a spus la un moment dat, cât se poate de răspicat, că detestă femeile cu părul încărunțit. Chiar dacă n-a fost întotdeauna prezent ca să-mi admire coafura.

Sunt îmbrăcată cu ceea ce consider a fi uniforma mea. Armura mea. Cămașă Silk Equipment, pantaloni negri, pe picior, cu o croială extraordinară. O eșarfă — Hermès, din mătase, cu un imprimeu deschis la culoare — prinsă la gât, ideală pentru a ascunde ravagiile făcute de trecerea timpului asupra pielii delicate. Mi-a dăruit-o de curând Jacques, care adoră lucrurile frumoase. Cum e și apartamentul ăsta. Cum eram și eu, înainte de a fi avut proasta inspirație de a îmbătrâni.

Perfectă. Ca întotdeauna. Așa cum era de așteptat. Cu toate acestea, mă simt murdară. Întinată de ceea ce a trebuit să fac în seara asta. Îmi sclipesc ochii în oglindă. Ăsta e singurul indiciu. Deși sunt un pic cam trasă la față, dacă te uiți mai atent. Sunt și mai slabă decât de obicei. În ultima vreme n-am mai fost nevoită să am grijă ce mănânc, să contorizez cu atenție fiecare pahar de vin și fiecare bucățică de croasant. N-aș ști să-ți spun ce am mâncat azi-dimineață — dacă nu cumva am uitat cu totul să mănânc, de fapt. Pe zi ce trece, pantalonii îmi sunt tot mai largi la talie, iar sternul iese tot mai mult în afară.

Desfac nodul eșarfei. Știu să leg o eșarfă cu priceperea unei parizience veritabile. După asta îți dai seama că sunt una dintre ele, una dintre femeile acelea bogate, șic, din familii bune, cu câței minusculi după ele. Mă uit la mesajul pe care i l-am trimis lui

Jacques aseară: *Bonne nuit, mon amour. Tout va bien ici. Noapte bună, iubire. Totul e în regulă aici.*

Totul e în regulă aici. Mda.

Nu știu cum s-a ajuns atât de departe. Dar știu că totul a început când a sosit el. Când s-a mutat în apartamentul de la etajul trei. Benjamin Daniels. El a distrus totul.

---

[1] Whippet, rasă de câini originară din Marea Britanie, similară ogarilor Greyhound, dar de talie mai mică.

Jess

Scot telefonul. Ultima oară când am verificat, Ben tot nu-mi răspunsese la mesaje. Pe unul i l-am trimis din Eurostar: Sunt pe drum! Și apoi: Am ajuns la Gare du Nord! Ai cumva cont pentru Uber??? În caz că-l lovea pe neașteptate generozitatea și trimitea o mașină după mine. M-am gândit că merită să încerc.

Am un mesaj necitit. Numai că nu e de la Ben.

> Târfă mică și proastă! Crezi că poți să scapi după tot ce-ai făcut?

Rahat! Înghit în sec, simțindu-mi gâtul dintr-odată foarte uscat. Pe urmă șterg mesajul. Blochez numărul.

Cum spuneam, venirea încoace a fost o decizie de ultim moment. Ben n-a părut chiar încântat când i-am dat telefon mai devreme și i-am zis că sunt pe drum spre el. E drept, nici nu i-am lăsat cine știe ce răgaz pentru a se obișnui cu ideea. Pe de altă parte, întotdeauna am avut sentimentul că legătura dintre noi este mai importantă pentru mine decât pentru fratele meu vitreg. De Crăciunul trecut am propus să ne vedem, dar era prea ocupat. „Mă duc la schi", mi-a zis. Habar n-aveam că știe să schieze. Uneori am chiar impresia că îi este jenă cu mine. Eu reprezint trecutul, iar el vrea să se rupă complet de el.

A trebuit să-i explic că sunt disperată. „Stau doar o lună–două, sper. Și-mi plătesc singură toate cele", i-am spus. „Imediat ce mă pun pe picioare. O să-mi găsesc ceva de lucru." Mda. Un loc de muncă unde să nu mi se pună prea multe întrebări. Așa ajungi să lucrezi unde am muncit eu până acum — nu-s multe locuri în care să fii acceptat cu recomandări execrabile, ca ale mele.

Până în după-amiaza asta am fost angajată la barul Copacabana din Brighton. Merita doar datorită câte unui bacșiș mai mare primit din când în când. De la câte un grup de bancheri labagii, de exemplu, veniți din Londra să petreacă fiindcă se căsătorea vreun Dick sau Harry sau Tobias și prea beți ca să mai numere corect bancnotele — sau poate că pentru tipii ăștia

banii respectivi erau mărunțiș. Dar începând de azi, sunt șomeră. Iarăși.

Apăs din nou butonul interfonului. Nu răspunde nimeni. Este iar întuneric la toate ferestrele — chiar și la cea unde apăruse lumină mai devreme. Ce naiba! N-avea cum să se culce și să uite cu totul de mine... nu?

Sub butoanele apartamentelor este unul separat, pe care scrie cu litere decorate cu înfloriturii *Portar*. Ca la un hotel — încă o dovadă că e o clădire luxoasă, nu glumă. Apăs pe buton, aștept. Nu răspunde nimeni. Dar îmi imaginez că se uită cineva la mica imagine video cu mine și mă analizează, apoi hotărăște să nu deschidă.

Ridic iar ciocanul de la poartă și lovesc zdravăn de câteva ori. Bătaia răsună cu ecou de-a lungul străzii: cineva trebuie să-l audă. Parcă aud un câine care latră, undeva în adâncul clădirii.

Aștept cinci minute. Nu vine nimeni.

Rahat.

Nu-mi permit să merg la un hotel. N-am suficienți bani ca să-mi iau bilet de întoarcere în Londra — și chiar dacă aș vrea, nici moartă nu mă întorc. Îmi cumpănesc opțiunile. Să merg la un bar... să aștept și să văd ce se întâmplă?

Aud niște pași în spatele meu, bocănind pe pavaj. Ben? Mă întorc imediat, pregătită să-l aud cerându-mi scuze, să-mi spună că doar a dat o fugă să ia niște țigări sau ceva. Dar cel care vine spre mine nu este frate-meu. E prea înalt, prea lat în spate, are trasă pe cap gluga cu margine îmblănită a gecii. Se mișcă rapid și din mersul lui se simte, cumva, că are o țintă. Îmi încleștez mai tare degetele pe mânerul valizei. Efectiv tot ce am pe lume se află în valiza asta.

Acum e la doar câțiva metri de mine, destul de aproape încât, la lumina felinarului, să îi zăresc strălucirea ochilor sub glugă. Bagă mâna în buzunar, apoi o scoate. Ceva mă face să mă dau înapoi cu un pas. Apoi îl văd. Ceva ascuțit, metalic, care sclipește în mâna lui.

Portăreasa

Anexa

O urmăresc pe ecranul interfonului — pe străina de la poartă. Ce o fi căutând aici? Sună iar. Probabil s-a rătăcit. Îmi dau seama doar uitându-mă la ea că nu are ce să caute aici. Numai că pare sigură că ăsta e locul în care trebuie să ajungă, e tare hotărâtă. Acum se uită drept în camera video. N-am s-o las să intre. Nu pot.

Eu sunt cea care păzește clădirea asta. Cum stau aici, în anexă: o gheretă mică aflată într-un colț al curții, cam de 20 de ori mai mică decât apartamentele de deasupra. Dar măcar este a mea. Spațiul meu intim. Casa mea. Marea majoritate n-ar considera-o demnă de numele ăsta — casă. Dacă mă așez pe patul rabatabil, aproape că reușesc să ating toate colțurile încăperii în același timp. Igrasia se întinde neîncetat, urcă de la podea și coboară dinspre tavan, iar geamurile nu țin frigul afară. Dar sunt patru pereți. Am un loc în care să-mi pun fotografiile, ecourile unei vieți trăite demult, micile relicve pe care le-am adunat și de care mă agăț când mă simt cel mai singură; florile pe care le culeg dimineața din grădină, o dată la două zile, ca să am aici și ceva proaspăt, viu. Locul ăsta, cu toate neajunsurile lui, reprezintă siguranța. Dacă îl pierd, nu mai am nimic.

Privesc din nou figura de pe ecranul interfonului. Văzând-o în lumină, observ niște trăsături familiare: linia ascuțită a nasului, maxilarul. Însă și mai familiar decât înfățișarea ei este ceva din felul în care se mișcă, în care se uită în jur. Un soi de aer înfometat, viclean, care mă duce cu gândul la altcineva. Încă un motiv să nu-i dau drumul înăuntru. Nu-mi plac străinii. Nu-mi plac schimbările. Schimbările s-au dovedit întotdeauna periculoase pentru mine. Iar el a demonstrat asta cu vârf și îndesat: a venit aici cu întrebările lui, cu farmecul lui. Bărbatul care s-a mutat în apartamentul de la etajul trei: Benjamin Daniels. După ce a venit el, s-a schimbat totul.

Jess

Vine drept spre mine — tipul cu gluga pe cap. Ridică brațul. Tăișul de metal sclipește iarăși. Rahat. Sunt gata să mă întorc și s-o iau la fugă, să mă îndepărtez măcar câțiva metri...

Dar stai, nu, *nu*... Acum văd că obiectul din mâna lui nu are tăiș. E un iPhone cu carcasă metalică. Răsuflu adânc, căci până acum mi-am ținut respirația, și mă sprijin de geamantan; dintr-odată mă simt obosită. Am stat încordată toată ziua, nici nu-i de mirare că mă sperii și de umbre.

Văd că tipul dă un telefon. Disting o voce subțire la celălalt capăt al firului: o voce de femeie, cred. Apoi bărbatul începe să vorbească peste ea, din ce în ce mai tare, până ajunge să urle în telefon. Habar n-am ce înseamnă cuvintele alea, dar nu-i nevoie să știu prea multă franceză ca să-mi dau seama că nu e o conversație prietenoasă sau politicoasă.

După ce-și termină discursul lung și furios, închide și își îndeasă telefonul înapoi în buzunar. Pe urmă scuipă un cuvânt: *Putain*.

Pe ăsta îl știu. Am avut D la franceză, la GCSE[2], dar am căutat la un moment dat înjurături în franceză și am o memorie foarte bună când vine vorba despre lucrurile care mă interesează. *Târfă* — asta înseamnă cuvântul ăla.

Acum se întoarce și pornește iar spre mine. Îmi dau seama imediat că nu vrea decât să intre pe poarta clădirii. Mă dau la o parte, simțindu-mă ca o idioată fiindcă m-am ambalat în halul ăla degeaba. Dar e firesc: tot drumul cu Eurostarul m-am uitat întruna în spate, să nu fiu urmărită. În caz de ceva.

— *Bonsoir!* spun, scoțând la înaintare cel mai bun accent de care sunt în stare și zâmbind cât mai fermecător.

Poate că tipul ăsta o să-mi dea drumul în clădire, o să pot merge direct la etajul trei și să bat la ușa lui Ben. Poate că pur și simplu nu-i merge interfonul sau ceva.

Tipul nu-mi răspunde. Doar se întoarce spre consola de lângă poartă și apasă câteva taste. Până la urmă, îmi aruncă o privire grăbită, peste umăr. Nu e cea mai prietenoasă privire din lume. Simt un iz de băutură — un miros acru, stătut. Cum le mirosea răsuflarea și celor mai mulți dintre clienții de la Copacabana.

Zâmbesc din nou.

— Ăăă... *excuse-moi?* Vă rog, aș... aș avea nevoie de un pic de ajutor. Îl caut pe fratele meu, Ben. Benjamin Daniels...

Tare mi-aș dori să am și eu farmecul lui Ben, flerul lui. „Benjamin Vorbă-Dulce", așa îi zicea mama. A reușit dintotdeauna să-i convingă pe cei din jur să facă ce vrea el. Poate de-asta a ajuns el jurnalist, în Paris, în timp ce eu am lucrat pentru un tip căruia i se spunea cu mare drag Perversul, într-un bar împuțit din Brighton, servind la petreceri ale burlacilor în weekenduri și toți găinarii locului în timpul săptămânii.

Tipul se întoarce încet cu fața spre mine și rostește:

— Benjamin Daniels.

Nu e o întrebare, doar repetă numele. Văd ceva în ochii lui: furie sau poate teamă. Știe despre cine vorbesc.

— Benjamin Daniels nu-i aici.

— Cum adică, nu-i aici? Asta e adresa pe care mi-a dat-o. Stă la etajul trei. Dar nu reușesc să dau de el.

Bărbatul se întoarce cu spatele. Deschide poarta și apoi se răsucește din nou spre mine, iar eu îmi spun: *Poate c-o să mă ajute până la urmă.* Apoi, într-o engleză cu puternic accent franțuzesc, foarte lent și foarte tare, îmi zice:

— Șterge-o dracului de aici, *micuțo*!

Înainte să apuc să-i răspund, se aude un zdrăngănit metalic și fac un pas grăbit în spate. Mi-a trântit poarta în față, izbind-o puternic. Când se estompează sunetul, îmi răsună în urechi doar propria respirație, iute și zgomotoasă.

Dar m-a ajutat, chiar dacă nici nu și-a dat seama. Aștept o clipă, apoi arunc o privire rapidă de-a lungul străzii. După care ridic mâna spre consolă și apăs

tastele pe care l-am văzut pe el apăsându-le acum câteva secunde: 7561. Asta e! Pâlpâie o luminiță verde și aud mecanismul porții deschizându-se. Îmi târăsc valiza după mine și mă strecor în curte.

---

[2] General Certificate of Secondary Education, examen existent în Anglia, Irlanda și Țara Galilor. Are loc după clasa a XI-a și este notat de la A la G, A fiind calificativul cel mai mare.

Mimi

Etajul patru

Merde!

Tocmai i-am auzit numele — l-a rostit cineva afară, în întuneric. Ridic capul și ascult cu atenție. Nu știu de ce, dar stau întinsă peste pătură, nu sub ea. Îmi simt părul umed, perna e rece și udă leoarcă. Tremur.

Mi s-a părut? Mi-am imaginat glasul acela? Mă urmărește numele lui peste tot?

Nu, sunt sigură c-a fost real. Glasul unei femei care a ajuns până sus, la geamul dormitorului meu. Cumva, l-am auzit de aici, de la etajul patru. Cumva, l-am auzit prin vuietul zgomotului alb din capul meu.

Cine e femeia asta? De ce întreabă de el?

Mă ridic în fund, strângându-mi genunchii osoși la piept, și mă întind după vechea mea *doudou*, pe care o am din copilărie: Monsieur Gus, un pinguin jerpelit din pluș, pe care încă îl țin mereu lângă pernă. Mi-l lipesc de obraji, încercând să mă liniștesc când îi simt căpșorul tare, când simt scrâșnetul ușor al bilelor cu care îi este umplut corpul, când îi simt mirosul stătut. Exact cum făceam când eram mică și visam urât. *Nu mai ești o copilă, Mimi.* El mi-a zis asta. Ben.

Luna strălucește atât de puternic, încât camera mea e scăldată într-o lumină rece, albăstruie. E aproape lună plină. Disting pick-upul într-un colț, iar lângă el este cutia cu discuri. Mi-am zugrăvit pereții dormitorului cu un bleumarin-negru atât de închis, încât nu reflectă deloc lumina, dar afișul de vizavi de pat parcă sclipește. Este de Cindy Sherman, am fost anul trecut la o expoziție a ei la Centrul Pompidou. Am devenit pur și simplu obsedată de lucrările ei, de cât de dureros de sincere, ciudate și intense sunt — cam ce încerc să fac și eu cu picturile mele. În afișul ăsta, care este din seria *Untitled Film Stills*, poartă o perucă neagră cu părul scurt și se holbează la obiectiv de parcă-i posedată sau de parcă are de gând să-ți devoreze sufletul.

— *Putain!* a exclamat râzând colega mea de apartament, Camille, când a văzut afișul. Ce faci dacă aduci vreun tip acasă? O să trebuiască să se uite la nenorocita asta furioasă în timp ce v-o trageți? O să-l cam scoată din ritm.

Ca și cum aș aduce vreodată un tip acasă! mi-am zis atunci. *Am nouăspe ani și-s tot virgină. Și mai rău. Sunt o virgină care a făcut școala la mănăstire.*

Mă uit la Cindy, la umbrele cenușii, ca niște vânătăi, din jurul ochilor ei, la linia crestată a părului, care seamănă cumva cu părul meu, fiindcă m-am tuns singură. Parcă mă privesc în oglindă.

Mă întorc spre fereastră și mă uit jos, în curtea interioară. E aprinsă lumina în ghereta portăresei. Normal, afurisita aia băgăcioasă nu ratează nimic. Se furișează mereu prin cotloanele întunecate. Urmărește totul, e mereu prezentă. Te privește de parcă-ți știe toate secretele.

Clădirea este un fel de U așezat în jurul curții interioare. Dormitorul meu este la unul dintre capete, așa că, dacă mă uit în jos pe diagonală, văd drept în apartamentul lui. În ultimele două luni, a stat în aproape fiecare seară la birou, a lucrat până târziu în noapte, cu luminile aprinse. Preț de o clipă doar, îmi dau voie să arunc o privire. Obloanele sunt deschise, dar nu-i nicio lumină și spațiul din spatele biroului pare mai mult decât gol, ca și cum absența însăși ar avea un fel de adâncime, de greutate. Îmi desprind privirea.

Mă dau jos din pat și merg tiptil în living, încercând să nu mă împiedic de lucrurile aruncate brambura de Camille, ca și cum zona comună a apartamentului ar fi o prelungire a camerei ei: reviste și pulovere, căni murdare de cafea, sticluțe cu ojă, sutiene din dantelă. De la ferestrele mari de aici am vedere directă la intrarea principală. Chiar când mă uit pe geam, se deschide poarta. Se strecoară înăuntru o siluetă ca o umbră. Când pășește în lumină, o văd mai bine: e o femeie pe care n-o cunosc. *Nu*, rostesc în gând. *Nu, nu, nu, nu, nu. Pleacă de-aici.* Vuietul din capul meu e tot mai puternic.

— Ai auzit și tu ciocănitul ăla?

Mă răsucesc pe loc. *Putain!* Camille e tolănită pe canapea — are în mână o țigară, jarul strălucește în penumbră, iar pe cotieră își sprijină cizmele: din imitație de piele de șarpe, cu tocuri de 12 centimetri. Când s-o fi întors? De când pândește aici, pe întuneric?

— Credeam c-ai ieșit în oraș.

De obicei, dacă iese prin cluburi, se întoarce abia în zori.

— *Oui*, îmi răspunde ridicând din umeri și trage din țigară. De-abia m-am întors, de vreo 20 de minute.

Cu toate că e întuneric, văd că îmi ocolește privirea. În mod normal, ar începe imediat o poveste despre clubul dement în care a fost sau despre tipul din al cărui pat tocmai a plecat, inclusiv o descriere mult prea detaliată a sculei lui sau o dare de seamă despre priceperea cu care o folosește. M-am simțit adeseori ca și cum trăiesc prin poveștile ei. Recunoscătoare că o tipă ca ea a decis să-mi fie prietenă. Când ne-am cunoscut, la Sorbona, mi-a zis că-i place să colecționeze oameni, că i-am stârnit interesul fiindcă am o „energie intensă". Dar în momentele în care m-am disprețuit cel mai mult, am bănuit că motivul e mai curând apartamentul ăsta.

— Unde ai fost? o întreb, străduindu-mă ca întrebarea să sune cât de cât firesc.

Ridică din umeri.

— Pe aicea.

Am senzația că se petrece ceva cu ea, că-mi ascunde ceva. Dar în clipa asta nu pot să mă gândesc la Camille. Zgomotul alb din capul meu a ajuns atât de puternic, încât am dintr-odată impresia că-mi înecă toate gândurile.

Un lucru știu. Tot ce s-a întâmplat s-a întâmplat din cauza lui, a lui Benjamin Daniels.

Jess

Mă aflu într-o curte interioară micuță, cufundată în întuneric. Clădirea o înconjoară pe trei laturi. Iedera a cam luat-o razna, se întinde până aproape de etajul patru, înconjoară toate ferestrele, înghite burlanele, acoperă două antene. În fața mea se află o alee scurtă, care se unduiește printre straturile de flori mărginite de tufișuri și copaci. Simt mirosul dulceag al florilor uscate, al pământului proaspăt săpat. În dreapta mea este un fel de gheretă, doar un pic mai mare decât o magazie. Are două ferestre, iar obloanele sunt trase. Într-o parte, se vede o geană de lumină, care pătrunde printr-o crăpătură.

În colțul opus se distinge o ușă care pare să ducă spre corpul clădirii. Într-acolo o iau pe alee. În timp ce merg, apare brusc o figură palidă, în partea dreaptă. Mă opresc imediat. Este o statuie ce înfățișează o femeie nudă, în mărime naturală, iar în jurul trupului se încolăcește iedera întunecată; ochii orbi sunt larg deschiși.

Și pentru ușa din colțul curții interioare am nevoie de cod, însă se deschide când tastez cifrele de mai devreme, slavă Domnului. Pășesc într-un spațiu întunecat, cu ecou. O scară urcă în spirală spre etajele de deasupra, într-o beznă tot mai adâncă. Văd pe perete micuța sclipire portocalie a unui întrerupător și îl apăs. Se aprinde o lumină difuză și se aude un ticăit: probabil un temporizator pentru economisirea curentului. Acum văd că stau pe un covor roșu-închis, care acoperă podeaua din piatră și continuă pe scările din lemn lăcuit. Deasupra mea, treptele și balustrada urcă în spirală, iar în spațiul din interiorul spiralei se află puțul liftului — o capsulă minusculă, cam șubredă, care probabil că este aici de când a fost construită clădirea; liftul pare atât de vechi, încât mă întreb dacă mai este funcțional. În aer se simte un iz de fum de țigară stătut. Cu toate acestea, e destul de elegant, nici nu se compară cu dărăpănătura în care stăteam eu în Brighton.

În stânga văd o ușă pe care scrie *Cave*[3]. N-am lăsat niciodată vreo ușă închisă prea mult timp: s-ar putea spune că asta e cea mai mare problemă din viața mea. O împing și văd niște trepte care coboară la subsol. Mă lovește un val de aer rece, umed și cu miros de mucegai.

Apoi aud un zgomot de undeva de deasupra mea. Pârâit de lemn. Las ușa să se închidă și ridic privirea. Se mișcă ceva de-a lungul peretelui, câteva etaje mai sus. Aștept să văd cum apare cineva pe după colț, prin spațiile dintre balustrade. Însă umbra se oprește, ca și cum așteaptă ceva. Apoi, dintr-odată, totul este scăldat în întuneric: probabil că temporizatorul și-a făcut treaba. Mă întind și apăs iar comutatorul.

Umbra a dispărut.

Merg până la liftul aflat în cușca lui de metal. Nu încape îndoială, e cam din categoria antichităților, dar sunt prea epuizată ca să-mi treacă măcar prin cap să târăsc geamantanul pe scări. Cu greu reușesc să mă îndes în cabină cu tot cu bagaj. Închid ușa micuță, apăs butonul pentru etajul trei și mă sprijin cu o mână de structură, ca să am echilibru. Cedează sub presiunea palmei; îmi retrag grăbită mâna. Liftul pornește cu o mică zdruncinătură; îmi trag răsuflarea.

Urcăm: la fiecare etaj se află câte o ușă care poartă un număr de alamă. Oare e câte un singur apartament pe nivel? Înseamnă că sunt apartamente mari de tot. Îmi imaginez străinii care dorm dincolo de ușile astea. Mă întreb cine stă aici, cum sunt vecinii lui Ben. Și mă trezesc întrebându-mă în ce apartament stă nesimțitul cu care m-am întâlnit la poartă.

Liftul se oprește, hurducându-mă zdravăn, la etajul trei. Pășesc pe palier și trag valiza după mine. Iată-l: apartamentul lui Ben, cu numărul 3, din alamă.

Bat de câteva ori la ușă.

Nimic.

Mă las pe vine și mă uit cu atenție la gaura cheii. Este o broască pe stil vechi, cea mai ușor de deschis cu un șperaclu. Asta e, n-am ce-i face. Îmi scot cerceii rotunzi, îi îndoi până le schimb cu totul forma — avantajul de a purta bijuterii de duzină — și obțin două bucăți lungi și subțiri de metal. Acum am și

instrumente. De fapt, chiar Ben m-a învățat cum să sparg broaște și încuietori, când eram mici, așa că n-are cum să se plângă acum. Am ajuns atât de pricepută, încât pot să sparg un mecanism simplu, cu pini, în niciun minut.

Mișc cerceii câte puțin în yală, într-o parte și în cealaltă, până când se aude un declic ușor, apoi apăs pe clanță. Da — ușa începe să se deschidă. Mă opresc. Am un sentiment ciudat, ceva nu-i în regulă. De-a lungul vieții, am fost nevoită de multe ori să mă bazez pe instinct. Și am mai fost în situația asta. Cu mâna încleștată pe o clanță, neștiind ce am să găsesc de partea cealaltă a ușii...

Răsuflu adânc. O clipă, am senzația că aerul din jurul meu se contractă. Îmi dau seama că strâng tare în palmă medalionul pe care îl port la gât.

Este Sfântul Christopher: mama ne-a dat fiecăruia câte unul, ca să ne protejeze — chit că asta era datoria ei, nu ceva ce putea pasa mai departe unui mic sfânt din metal. Nu sunt religioasă și cred că nici mama nu era. Chiar și așa, nu m-aș despărți niciodată de medalionul meu.

Cu cealaltă mână, apăs clanța până jos.

E întuneric beznă înăuntru.

— Ben? strig odată ce intru.

Niciun răspuns.

Mai fac câțiva pași și pipăi după un comutator. Când se aprinde lumina, pot cuprinde apartamentul cu ochii. Primul meu gând este: lisuse, e uriaș! Mult mai mare decât mi-am imaginat. Mai impozant. Cu tavanul înalt. Cu grinzi de lemn, închise la culoare, cu parchet lăcuit, cu ferestre uriașe care dau în curtea interioară.

Mai fac un pas în încăpere. În momentul acesta, îmi cade ceva pe umeri: o lovitură bruscă, grea. Apoi simt înțepătura unui obiect ascuțit ce-mi sfâșie carnea.

---

[3] Pivniță. (în fr., în orig.)

Portăreasa

Anexa

La câteva minute după bătaia la poartă, am văzut pe fereastră cum intra în curtea interioară prima siluetă, cu gluga pe cap. Apoi a apărut și cea de-a doua. Nou-venita, fata. Troncănind cu valiza aia imensă pe piatra cubică din curte și făcând atâta zgomot, de cred c-a trezit și morții.

O privisem pe ecranul interfonului până când se oprise din sunat.

Sunt foarte bună la privit. Dau cu mătura pe holuri, împart corespondența locatarilor, deschid poarta. Dar în același timp, privesc. Văd totul. Și asta îmi conferă o putere ciudată, chiar dacă eu sunt singura conștientă de puterea asta. Locatarii uită de mine. Așa e mai comod pentru ei. Să-și imagineze că nu sunt decât o prelungire a clădirii, un element mobil al unei mașinării mari, asemenea liftului care îi duce spre apartamentele lor luxoase. Într-un fel, am ajuns să fac parte din clădirea asta. Cu siguranță m-a marcat. Sunt sigură că anii pe care i-am trăit în ghereta asta minusculă m-au adus de spate, în vreme ce orele pe care le-am petrecut măturând și spălând pe jos pe holurile și scările clădirii mi-au distrus pielea. Poate că într-o altă viață aș fi ajuns plinuță la bătrânețe. Acum nu mă bucur de un asemenea lux. Sunt doar mușchi zvelți și oase. Sunt mai puternică decât par.

Presupun c-aș fi putut să merg s-o opresc. Ar fi trebuit s-o fac. Dar nu-mi plac conflictele, nu ăsta e stilul meu. Am învățat că cea mai puternică armă este să privești. Iar prezența ei aici are un aer inevitabil. Mi-am dat seama cât de hotărâtă este. Ar fi reușit să pătrundă cumva, indiferent cât aș fi încercat s-o opresc.

Fată fără minte! Ar fi fost mult, mult mai bine dacă s-ar fi întors din drum, ar fi plecat de-aici și nu s-ar mai fi întors niciodată. Dar acum e prea târziu. Asta este.

Jess

Inima îmi bate nebunește, îmi simt tot trupul încordat.

Mă uit la pisică: se plimbă printre picioarele mele, insinuându-se ușor, torcând, ca o nălucă într-o permanentă mișcare. Zveltă, neagră, cu doar un smoc de blană albă pe gât. Îmi pipăi bluza la spate. Rămân cu sânge pe degete. *Auci.*

Probabil că pisica mi-a sărit în spate de pe blatul de lângă ușă, înfigându-și zdravăn ghearele ca să-și mențină echilibrul atunci când am căzut în față. Acum mă privește cu ochii verzi mijiți și scoate un soi de cârâit, ca și cum mă întreabă ce naiba caut aici.

O pisică. Iisuse! Izbucnesc în râs, apoi mă opresc brusc, surprinsă de ecoul ciudat pe care îl au hohotele mele în spațiul ăsta înalt.

Nu știam că Ben are pisică. Oare chiar îi plac pisicile? Brusc, mi se pare o nebunie că nu știu nici măcar chestia asta. Dar presupun că nu știu mare lucru despre viața lui de aici, în general.

— Ben?

Răsună doar ecoul vocii mele. Niciun răspuns. Cred că nici nu mă așteptam să-mi răspundă: e prea liniște, e prea goală casa. Și se simte un miros ciudat. Ușor chimic.

Dintr-odată, îmi dau seama că mi-ar prinde tare bine să beau ceva. Intru în bucătăria micuță aflată în dreapta mea și dau iama în dulapuri. Să începem cu lucrurile importante. Dibui o jumătate de sticlă de vin roșu. Aș prefera ceva mai tare, dar calul de dar nu se caută la dinți — ăsta ar putea să fie mottoul meu în viață. Torn niște vin într-un pahar. Găsesc și niște țigări într-o parte, un pachet albastru-deschis: Gitanes. Nu știam că Ben încă fumează. E tipic pentru el să-i placă o marcă franțuzească, de fițe. Scot o țigară din pachet, o aprind, trag în piept și încep să tușesc, ca prima oară când am fumat, încurajată de un alt copil de la centrul de plasament: este un tutun puternic, înțepător, fără filtru. Nu mă dau în vânt

după țigările astea. Chiar și așa, bag pachetul în buzunarul de la spate al jeanșilor — Ben îmi e dator — și arunc prima privire serioasă în jur.

Sunt... surprinsă, ca să nu zic mai mult. Nu știu ce-mi imaginam, dar cu siguranță nu asta. Ben e creativ, e un tip destul de cool (deși n-aș recunoaște asta în fața lui niciodată), iar apartamentul ăsta are pereții acoperiți de un tapet vechi, cam băbesc, argintiu cu model înflorat. Când întind mâna și ating peretele de lângă mine, îmi dau seama că nici măcar nu e un tapet de hârtie: este dintr-o mătase extrem de decolorată. Văd câteva locuri mai deschise la culoare, unde e clar c-au fost atârnate niște tablouri, pentru că se văd câteva pete mici, ruginii pe material. Din tavanul înalt atârnă un candelabru, cu becurile așezate pe niște spirale metalice. O fâșie lungă de pânză de păianjen se leagănă alene — probabil că intră o adiere pe undeva. Și poate că pe vremuri erau și niște perdele în spatele obloanelor: văd o galerie goală sus de tot, iar inelele din alamă sunt încă la locul lor. Chiar în fața ferestrelor este un birou. Un raft cu câteva cărți bejulii și un dicționar francez mare, bleumarin.

În colțul cel mai apropiat de mine se află un cuier în care e agățată o haină veche, kaki; sunt sigură că l-am văzut pe Ben îmbrăcat cu ea. Poate chiar ultima oară când ne-am întâlnit, acum vreun an, când a venit la Brighton și mi-a făcut cinste cu o masă de prânz, după care a dispărut iarăși din viața mea fără să arunce măcar o privire în urmă. Bag mâna prin buzunarele hainei și scot o legătură de chei și un portofel maro de piele.

Nu e cam ciudat c-a plecat de acasă fără ele?

Deschid portofelul: în compartimentul din spate sunt câteva bancnote. Iau una de 20 de euro și pe urmă, în caz de ceva, mai iau și două bancnote de 10. Oricum, dacă ar fi fost acasă, chiar l-aș fi rugat să-mi împrumute niște bani. Am să-i dau înapoi... cândva.

În partea din față a compartimentului pentru carduri e îndesată o carte de vizită: **Theo Mendelson. Editor Paris, *Guardian***. Pe ea a notat cineva cu pixul, probabil Ben, după scris (uneori își aduce aminte de

ziua mea și-mi mai trimite câte o felicitare): DE PREZENTAT IDEE ARTICOL!

Mă uit apoi la chei. Una dintre ele este pentru o Vespa, ceea ce e ciudat, fiindcă ultima oară când l-am văzut conducea un Mercedes din anii 1980, decapotabil. Cealaltă este mare și pare foarte veche, genul de cheie care s-ar potrivi într-un loc ca ăsta. Mă duc la ușă și o încerc: se învârte în broască.

Senzația de neliniște e și mai rea acum. Dar poate că Ben mai are un set de chei. Astea ar putea fi cele de rezervă, pe care avea de gând să mi le dea mie. Poate că și pentru Vespa are dubluri: o fi pornit cu ea pe undeva. Cât despre portofel, probabil că și-a luat la el niște bani și gata.

Baia e următoarea, însă nu descopăr mare lucru aici, cu excepția faptului că Ben pare să nu aibă nici măcar un prosop, chestie care mi se pare bizară. Merg înapoi în living. Dormitorul trebuie să fie dincolo de ușile duble, care acum sunt închise. Pornesc spre ele, iar pisica mă urmărește îndeaproape, ca o umbră. Ezit o clipă.

Pisica se uită la mine și cârâie din nou, de parcă-mi spune: „Ce mai aștepți?" Mai iau o înghițitură mare de vin. Respir adânc. Deschid ușile. Respir iarăși adânc. Deschid ochii. Un pat gol. O încăpere goală. Nu-i nimeni aici. Răsuflu.

OK. Adică, nu credeam cu adevărat c-aveam să găsesc ceva de genul ăla. Ben nu e așa. Ben e cu capul pe umeri, eu sunt aia care face numai porcării. Dar dacă ai pățit-o o dată...

Sorb și ultima picătură de vin din pahar, pe urmă trec în revistă și dulapurile din dormitor. Nu prea găsesc indicii, dar se pare că cele mai multe dintre hainele fratelui meu sunt cumpărate de la niște magazine care se cheamă Acne (de ce ai vrea să porți haine cu nume de boală?) și A.P.C.

Revin în living și-mi torn restul de vin, pe care-l dau imediat pe gât. Mă duc la birou, lângă fereastra care dă în curtea interioară. Pe el nu-i decât un pix uzat. Niciun laptop. Ben părea să considere laptopul un organ vital când m-a invitat atunci la prânz, l-a

scos și a tastat ceva cât așteptam să vină mâncarea. Presupun că acum îl are la el, pe unde s-o fi dus.

Am brusc senzația că mai e cineva aici, că sunt privită. Un fior pe șira spinării. Mă întorc fulgerător, dar nu văd pe nimeni — doar pisica stă pe blatul din bucătărie. Poate că nu era nimeni.

Pisica mă mai fixează cu privirea câteva momente, apoi apleacă ușor capul într-o parte, ca și cum mi-ar pune o întrebare. E prima oară când o văd stând nemișcată. Ridică o lăbuță la bot și se spală. Abia acum observ că lăbuța și blana albă de pe piept îi sunt mânjite de sânge.

Jess

Am înghețat. Ce dracu'...

Mă întind după pisică, să văd mai bine, dar îmi scapă printre degete. Poate că doar a prins vreun șoarece sau ceva? Una dintre familiile la care am fost plasată avea o pisică, Suki. Era micuță, dar putea să doboare singură un porumbel — la un moment dat, s-a întors acasă plină de sânge, ca într-un film horror, iar mama mea adoptivă de atunci, Karen, a găsit în dimineața aia porumbelul fără cap, în grădină. Sigur e undeva prin apartamentul ăsta vreun biet animăluț mort, de care o să mă împiedic în curând. Sau poate c-a omorât cine știe ce vietate în curte — ferestrele sunt întredeschise, probabil că așa intră și iese pisica, o ia de-a lungul burlanelor sau ceva.

Chiar și așa. M-a cam speriat. Când am văzut-o, primul meu gând a fost...

Nu. Sunt doar obosită. Ar trebui să încerc să dorm un pic.

Ben o să apară mâine-dimineață, o să-mi explice pe unde a umblat, o să-i zic că-i nesimțit că m-a lăsat așa, forțându-mă să intru la el în casă prin efracție, și pe urmă o să fie ca pe vremuri, ca în vremurile *alea bune*, dinainte să fie adoptat de noua lui familie de bogătași, înainte să învețe să vorbească altfel și să privească altfel lumea, înainte ca eu să fiu aruncată de colo-colo prin sistemul de asistență socială, până când am ajuns la vârsta la care să mă descurc pe cont propriu. Sunt sigură că n-a pățit nimic. Lui Ben nu i se întâmplă lucruri rele. El e ăla norocos.

Îmi dau jos geaca și o arunc pe canapea. Probabil c-ar trebui să fac duș — cred c-am început să miros. Și nu a roze, mai curând a oțet — n-ai cum să lucrezi la Copacabana și să nu duhnești a oțet, cu asta frecăm barul după fiecare tură. Dar sunt prea obosită ca să mă mai și spăl. Parcă a pomenit Ben ceva despre un pat pliant, dar nu-l văd pe nicăieri. Așa că iau o pătură de pe canapea și mă trântesc îmbrăcată pe patul din dormitor, peste toate pledurile. Le dau pernelor un

ghiont–două zdravene, ca să le așez mai bine, și atunci alunecă ceva pe podea.

O pereche de chiloți de damă: din mătase neagră, cu dantelă; par scumpi. *Îîîh.* Ce mama dracului, Ben?! Chiar nu vreau să mă gândesc cum au ajuns aici. Nici măcar nu știu dacă are prietenă. Parcă mă încearcă un sentiment de tristețe, aproape împotriva voinței mele. Ben e tot ce am pe lumea asta și nici măcar atâta lucru nu știu despre el.

Sunt prea epuizată ca să mai fac altceva, doar arunc chiloții cât colo, ca să nu-i mai văd. Mâine am să dorm pe canapea.

Jess

Un țipăt cumplit spintecă liniștea.

Vocea unui bărbat. Apoi un alt glas, de femeie.

Mă ridic în fund, pe pat, ascult încordată și-mi simt inima parcă izbindu-se de coaste. Îmi ia câteva clipe să-mi dau seama că zgomotul vine din curtea interioară, prin geamurile de la living. Mă uit la ceasul de lângă patul lui Ben: 5 — aproape dimineață, dar e încă întuneric.

Bărbatul urlă iarăși. l se cam încurcă limba în gură, ca la beție.

Merg tiptil în camera cealaltă și mă așez pe vine la fereastră. Pisica își freacă obrajii de pulpa mea, mieunând.

— Șșșt! îi zic în șoaptă, dar adevărul este că-mi place să-i simt corpul cald, compact, lipit de mine.

Mă uit pe geam și văd două siluete: una înaltă, una mult mai mică. Bărbatul este brunet, iar femeia e blondă; părul ei lung pare argintiu în lumina rece a felinarului din curtea interioară. El are o glugă cu blană la geacă și-mi pare cunoscut — îmi dau seama că e tipul care m-a „întâmpinat" aseară la poartă.

Încep să țipe tot mai tare — acum zbiară unul peste celălalt. Sunt destul de sigură că ea pronunță cuvântul „poliție". În clipa aceea, bărbatului i se schimbă vocea — nu înțeleg ce spune, dar tonul lui e mai aspru, amenințător. Face doi pași spre ea.

— *Laisse-moi!*[4] strigă femeia.

Și ei i s-a schimbat glasul, acum pare mai curând înspăimântată decât mânioasă. Tipul face încă un pas către ea. Conștientizez faptul că m-am apropiat atât de mult de fereastră, încât respirația mea a aburit geamul. Nu pot să stau aici și să-i ascult, să-i privesc. Bărbatul ridică mâna. E mult mai înalt decât ea.

Brusc, o amintire. Mama plânge. „Îmi pare rău, îmi pare rău", rostit la nesfârșit, ca vorbele dintr-o rugăciune.

Lovesc tare în geam cu o mână. Vreau să-i distrag atenția câteva clipe, să-i dau ei șansa de a se

îndepărta. Ridică amândoi privirea spre mine, nedumeriți, atrași de zgomot. Mă las în jos, mă ascund iar.

Când mă uit din nou pe geam, el tocmai ridică ceva de pe jos, ceva mare, greoi, dreptunghiular. Cu un gest furios, îl aruncă spre ea — în ea. Femeia face un pas în spate, iar obiectul parcă îi explodează la picioare: e o valiză din care s-au împrăștiat hainele.

Apoi bărbatul se uită fix la mine. Nu mai am timp să mă las în jos. Știu foarte bine ce înseamnă privirea asta. *Te-am văzut. Vreau să știi că te-am văzut.*

Da, îmi spun, fixându-l și eu cu privirea. *Și eu te văd, dobitocule. Îi știu p-ăștia ca tine. Nu mi-e frică.* Numai că mi s-a făcut pielea de găină și-mi aud sângele vuind în urechi.

Îl văd apoi mergând la statuie și împingând-o violent, dând-o jos de pe soclu; se prăbușește cu un zgomot teribil. Bărbatul pornește spre ușa clădirii, pe care o trântește, făcând să-i răsune ecoul pe casa scării.

Femeia a rămas în curte, în genunchi, chinuindu-se să-și strângă lucrurile căzute din valiză. Altă amintire: Mama, în genunchi, pe hol. Implorând...

Unde sunt ceilalți vecini? E imposibil să fi auzit doar eu ditamai scandalul. Nu e vorba că aleg să cobor și s-o ajut: e pur și simplu ceva ce trebuie să fac. Apuc repede cheile, cobor scările în fugă și ies în curte.

Femeia tresare când mă vede. E tot în patru labe și acum văd că i s-a întins machiajul fiindcă a plâns.

— Salut, spun încet. Ești bine?

În loc de răspuns, îmi arată o fustă de mătase — e plină de noroi. Apoi, ezitant, într-o engleză cu accent franțuzesc, îmi răspunde:

— Am venit să-mi iau lucrurile. Îi zic că s-a terminat, de data asta definitiv. Și așa... așa reacționează el. E un... un nenorocit. Am greșit când m-am căsătorit cu el.

Doamne, Dumnezeule! De-asta sunt convinsă că e mai bine să nu mă căsătoresc. Mama avea gusturi înfiorător de proaste la bărbați. Tata a fost chiar cel mai cumplit dintre toți. Teoretic, un băiat bun. De fapt, o jigodie nenorocită. Ar fi fost mai bine dacă

dispărea din viața noastră, cum a făcut tatăl lui Ben înainte să se nască el.

Femeia bălmăjește încet ceva, în timp ce încearcă să-și îndese hainele înapoi în geamantan. Spaima pare să fi fost înlocuită de furie. Merg lângă ea și mă aplec, s-o ajut să-și strângă catrafusele. Pantofi cu toc înalt, care au numele lung al firmei străine scris înăuntru, un sutien din mătase neagră, cu dantelă, un pulover micuț portocaliu, din cel mai moale material pe care l-am pipăit în viața mea.

— *Merci*, îmi zice, cu gândul în altă parte.

Pe urmă se încruntă.

— Cine ești? Nu te-am văzut niciodată prin clădire.

— Am venit în vizită la fratele meu, Ben.

— Ben, rostește femeia, lungindu-i cumva numele.

Mă privește din cap până-n picioare și îmi analizează jeanșii și puloverul vechi.

— E fratele tău? Înainte să-l cunosc pe el, credeam că toți englezii sunt arși de soare, lipsiți de orice fel de eleganță, cu dinții stricați. Nu știam că pot fi atât de... de frumoși, de *charmant*, de *soigné*[5].

S-ar zice că în limba engleză nu există suficiente cuvinte care să descrie cât de minunat e frate-meu. Continuă să îndese hainele în valiză cu gesturi aproape violente, încruntându-se din când în când spre intrarea în clădire.

— Chiar e așa ciudat că m-am săturat să fiu cu un nenorocit bătut în cap... cu un ratat *alcoolique*? Că mi-am dorit un flirt? Și, *d'accord*, poate c-am vrut să-l fac pe Antoine gelos. Să-l fac să-i pese de altceva în afara propriei persoane. E chiar așa surprinzător c-am început să caut în altă parte ce-mi lipsea?

Și-a aruncat părul despletit peste umăr, ca pe o cortină strălucitoare, mătăsoasă. Nu e puțin lucru să ai o asemenea grație în timp ce stai pe vine, culegându-ți lenjeria din dantelă de pe o alee cu pietriș.

Se uită spre clădire și ridică vocea, aproape ca și cum ar vrea s-o audă și soțul ei:

— Zice că țin la el numai fiindcă are bani. *Normal* că țin la el numai fiindcă are bani! Banii au fost singurul lucru care a făcut totul... suportabil. Dar acum...

Ridică din umeri și adaugă:

— Nu mai merită.

Îi întind o rochie din mătase albastră și o pălărie roz-bombon pe care scrie JACQUEMUS.

— Pe Ben l-ai văzut cumva în ultima vreme? o întreb.

— *Non*, răspunde și ridică din sprânceană, ca și cum am insinuat ceva. *Pour quoi?* De ce mă-ntrebi?

— Trebuia să fie acasă azi-noapte, să mă întâmpine, dar nu era... și nu mi-a răspuns nici la mesaje.

Face ochii mari. Apoi murmură ceva încet de tot. Disting doar „Antoine... *non. Ce n'est pas possible*[6]..."

— Ce ai spus?

— Ah... *rien*, nimic.

Dar o surprind aruncând o privire spre clădire — o privire temătoare, chiar bănuitoare — și mă întreb ce înseamnă.

Acum se luptă să închidă valiza care dă pe dinafară de lucruri — e un geamantan din piele maro cu un logo imprimat peste tot —, dar îi tremură mâinile, iar degetele nu izbutesc deloc să convingă încuietoarea.

— *Merde!*

În cele din urmă, reușește.

— Hei, nu vrei să intri puțin? Să îți chemi un taxi?

— Nu! îmi răspunde, înverșunată. Nu mai intru niciodată în clădirea asta! Am chemat un Uber...

Ca la un semnal, îi sosește o notificare pe telefon. Se uită și oftează ușurată.

— *Merci. Putain*, a ajuns. Trebuie să plec.

Se întoarce și ridică privirea spre clădire.

— Știi ce? Să se ducă dracului, cu tot cu locul ăsta malefic!

Apoi expresia i se îndulcește și femeia trimite o bezea către ferestrele de deasupra noastră.

— Dar măcar mi s-a întâmplat și un lucru bun aici.

Trage mânerul valizei, se întoarce cu spatele și pornește spre poartă cu pași apăsați.

Alerg după ea.

— Cum adică „loc malefic"?

Mă privește lung și clatină din cap, apoi face gestul de a trage un fermoar peste buze.

— Vreau să-mi primesc banii la divorț.

Apoi iese în stradă și se urcă în Uber. În timp ce mașina se îndepărtează, îmi dau seama că n-am apucat s-o întreb dacă legătura pe care a avut-o cu fratele meu a fost doar un flirt sau ceva mai mult.

Mă întorc în curtea interioară și trag o sperietură soră cu moartea. Iisuse Hristoase! E o bătrână proțăpită acolo care se holbează la mine. Pare învăluită într-un halou de lumină rece, ca într-un episod din *Most Haunted*[7]. Abia după ce-mi revin din sperietură îmi dau seama că stă sub felinarul din curte. De unde naibii o fi apărut?

— *Excuse-moi? Madame?*

Nici măcar nu știu ce-aș vrea s-o întreb, de fapt. „Cine sunteți?“, poate. „Ce căutați aici?“

Nu-mi răspunde. Doar mă privește și clatină din cap încet, încet de tot. Apoi se retrage mergând cu spatele, spre ghereta din colțul curții interioare. O urmăresc cu privirea când dispare înăuntru. Obloanele — care îmi dau seama acum că au fost deschise — sunt trase imediat.

---

[4] Lasă-mă! (în fr., în orig.)

[5] Îngrijit. (în fr., în orig.)

[6] Nu se poate. (în fr., în orig.)

[7] Emisiune de televiziune britanică de tip *reality TV*, care prezintă fenomene paranormale din întreaga lume; au fost filmate ediții în Marea Britanie, Irlanda, SUA, Italia și Cehia. Un episod a fost filmat în România.

Sâmbătă

Nick

Etajul doi

Mă aplec în față, peste ghidonul bicicletei Peloton, ridicându-mă în șa pentru bucata de urcuș. Îmi intră sudoarea în ochi și mă ustură. Pare că am plămânii plini de acid, nu de aer, iar inima îmi bubuie așa de tare, de parcă mai am puțin și fac infarct. Pedalez și mai repede. Vreau să depășesc orice am făcut până acum. Încep să-mi licărească niște stele verzi în fața ochilor. În jurul meu, apartamentul se învârte și-l văd ca prin ceață. Preț de o clipă, am senzația c-o să leșin. Poate chiar leșin — un moment mai târziu, sunt prăbușit pe ghidon, iar mecanismul se oprește cu un huruit. Mi se face dintr-odată greață. Mă forțez s-o ignor și iau câteva guri uriașe de aer.

În San Francisco m-am apucat de *spinning*. Și de cafea antiglonț[8], de dieta keto, de Bikram[9] — cam de orice altceva mai era la modă printre cei care lucrau în domeniul tehnologiei, în caz c-ar fi oferit o perspectivă nouă, o sursă în plus de inspirație. În mod normal aș face un curs. Sau aș asculta un Ted Talk. Însă în dimineața asta, nu. Am vrut să mă pierd în epuizarea fizică, să mă forțez să ajung într-o stare în care orice gând e redus la tăcere. M-am trezit imediat după ora 5, dar mi-am dat seama că n-am să mai pot adormi la loc, mai ales cu cearta din curte, cea mai recentă — și cea mai rea — dintr-un lung șir de certuri. Mi s-a părut că singurul lucru firesc pe care îl puteam face era să mă urc pe bicicletă.

Mă dau jos de pe șa, cam nesigur pe propriii pași. Bicicleta e unul dintre puținele obiecte din încăperea asta, în afară de iMac și de cărți. Pe pereți n-am atârnat nimic. N-am covoare. În parte, fiindcă îmi place estetica asta minimalistă. În parte, fiindcă încă am senzația că nu m-am mutat, de fapt, aici; îmi place

ideea că mi-aș putea strânge lucrurile și aș putea pleca oricând.

Scot căștile din urechi. Nu se mai aude scandal afară, în curtea interioară. Merg până la fereastră, simțind cum îmi zvâcnesc gambele.

La început nu văd nimic. Pe urmă, privirea îmi e atrasă de o mișcare, văd că e o fată acolo, jos, tocmai deschide ușa clădirii. Are ceva familiar, ceva din felul în care se mișcă îmi pare cunoscut. Nu-mi dau seama exact ce este, dar mintea mea caută febril, ca atunci când am un lapsus și nu reușesc să dibui cuvântul.

Acum văd că se aprind luminile în apartamentul de la etajul trei. O văd intrând. Și-mi dau seama că trebuie să aibă o legătură cu el. Cu vechiul meu prieten și, de curând, vecin — Benjamin Daniels. Mi-a povestit odată că are o soră mai mică. O soră vitregă. Un pic cam scandalagioaică. O puștoaică dificilă. Din vechea lui viață, cu toate că s-a străduit mult să se rupă de tot ce ține de ea. Însă cu siguranță nu mi-a spus că o să-și facă și ea apariția aici. Pe de altă parte, n-ar fi prima oară când îmi ascunde ceva, nu?

Fata apare la fereastră o clipă și se uită pe geam. Apoi se întoarce și se îndepărtează — merge în dormitor, cred. O urmăresc cu privirea până când dispare din aria mea vizuală.

---

[8] Cafea preparată cu unt și ulei de cocos, la modă în SUA și considerată un adjuvant important în procesul de slăbire.

[9] Bikram yoga, practicare a unor posturi de yoga la temperaturi înalte, de aproximativ 40 de grade Celsius; a fost inventată de Bikram Choudhury, guru american de origine indiană.

Jess

Mă doare în gât și am fruntea scăldată într-o sudoare uleioasă. Mă holbez la tavanul înalt de deasupra mea și încerc să-mi dau seama unde sunt. Acum îmi amintesc: cum am ajuns aseară... Scena din curte, de acum câteva ore. Era încă întuneric, așa că după aia m-am băgat înapoi în pat. N-am crezut c-o să reușesc să adorm, dar probabil c-am moțăit un pic. Însă nu mă simt odihnită. Mă doare tot corpul, de parcă m-am luptat cu cineva. Chiar m-am luptat cu cineva, cred, în vis. A fost genul de vis din care te bucuri să te trezești. Mi-l amintesc pe bucăți. Încercam să pătrund într-o încăpere încuiată, dar eram cumplit de neîndemânatică, parcă aveam două mâini stângi. Cineva — Ben? — striga la mine să nu deschid ușa, *Nu deschide ușa!*, dar știam că trebuie s-o fac, știam că n-aveam de ales. Iar în cele din urmă, ușa se deschidea și dintr-odată îmi dădeam seama că avusese dreptate — vai, de ce nu-l ascultasem? Căci ceea ce mă aștepta de partea cealaltă a ușii...

Mă ridic în fund. Mă uit la ceas: 8. Niciun mesaj. Începe o nouă zi, iar de la frate-meu tot niciun semn. Îl sun, dar intră direct căsuța vocală. Ascult iarăși mesajul vocal pe care mi l-a lăsat el, cu acea ultimă indicație: „Sună la interfon când ajungi aici. Eu nu mă culc, te aștept și...“

De data asta observ o chestie ciudată. Că se oprește brusc în mijlocul propoziției, ca și cum i-ar fi distras ceva atenția. După care se aude un murmur slab pe fundal — niște cuvinte, poate —, dar nu reușesc să disting nimic.

Sunt tot mai îngrijorată.

Merg în living. La lumina zilei, încăperea seamănă și mai mult cu un muzeu: se văd particulele de praf plutind în aer, suspendate. Și tocmai am zărit un lucru pe care nu l-am observat aseară. La doar câțiva metri de ușa de la intrare e o pată măricică, deschisă la culoare, pe jos, pe parchet. Merg până acolo și mă las pe vine. Când mă apropii de pată, mirosul — același

miros straniu pe care l-am simțit azi-noapte — îmi pătrunde până departe, în gât. Un iz de chimicale, grețos. Clor. Dar asta nu-i tot. E ceva prins între stinghiile parchetului, ceva care strălucește în lumina rece a dimineții. Încerc să-l scot cu mâna, dar e înțepenit zdravăn. Merg să aduc două furculițe dintr-un sertar de la bucătărie, să le folosesc ca să extrag obiectul acela. Până la urmă, reușesc. Întâi scot un lanț lung, aurit, apoi un pandantiv: are pe el imaginea unui sfânt cu o pelerină. Ține în mână un toiag.

Este Sfântul Cristopher, medalionul lui Ben. Ridic mâna și simt textura identică a lanțului pe care îl port la gât, greutatea medalionului. Nu l-am văzut niciodată pe Ben fără pandantivul ăsta. Cred că nu îl dă jos niciodată, exact ca mine, fiindcă este de la mama. Fiindcă e unul dintre puținele lucruri pe care le avem de la ea. O fi din cauza sentimentului de vinovăție, dar bănuiesc că Ben e chiar mai sentimental decât mine în legătură cu lucrurile de genul ăsta.

Dar uite că acum medalionul e aici. Și lanțul e rupt.

Jess

Mă așez și mă străduiesc din răsputeri să nu intru în panică. Încerc să găsesc explicația rațională care sunt sigură că există în spatele atâtor lucruri ciudate. Oare să chem poliția? Asta ar face un om normal? Fiindcă deja s-au adunat mai multe chestii. Ben nu e aici, deși mi-a spus c-o să fie acasă, nici nu răspunde la telefon. Sângele de pe blana pisicii. Pata de clor. Lanțul rupt. Dar mai presus de orice este... senzația asta. Senzația că e ceva în neregulă. *Ascultați-vă întotdeauna intuiția*, așa ne zicea mama mereu. *Să nu ignorați niciodată ceea ce simțiți.* Sigur, pentru ea n-a funcționat strălucit principiul acesta. Dar avea dreptate, într-un fel. Așa am știut să mă baricadez noaptea în dormitor, când stăteam în plasament la familia Anderson, chiar dinainte să mă avertizeze alt copil în legătură cu domnul Anderson și cu obiceiurile lui. Și cu mult înainte de asta, chiar înainte de orice asistenți maternali, așa am știut că nu era bine să intru în camera aceea încuiată — cu toate că am intrat.

Adevărul e că nu vreau să chem poliția. *Poate c-or să vrea să afle tot felul de lucruri și despre tine*, îmi spune o voce micuță. *Poate c-or să-ți pună întrebări la care n-ai chef să răspunzi.* Nu m-am înțeles niciodată strălucit cu polițiștii. Să zicem doar c-am avut de-a face destul cu ei. Și cu toate că o merita cu vârf și îndesat, presupun că, teoretic, ce i-am făcut nenorocitului ăluia este o infracțiune. În momentul ăsta nu vreau să risc să fiu luată în vizor, dacă nu este absolut necesar.

În plus, nici nu prea am ce să le zic, nu? O pisică murdară de sânge, care poate că doar a omorât un șoarece? Un lanț care poate că pur și simplu s-a rupt? Un frate care poate că și-a luat picioarele la spinare iarăși, lăsându-mă să mă descurc singură?

Nu, nu e suficient.

Îmi las capul în mâini, încercând să hotărăsc ce-i de făcut. În aceeași clipă, stomacul meu scoate un ghiorăit lung, zgomotos. Îmi dau seama că nici nu-mi

mai aduc aminte când am mâncat ultima oară. Azi-noapte îmi imaginam c-am să ajung aici și că Ben o să-mi încropească o omletă sau ceva sau poate c-o să comandăm ceva de mâncare. Pe de o parte, mi-e cam greață și sunt prea încordată ca să mănânc. Dar poate o să gândesc mai clar dacă am ceva în burtă.

Dau o raită prin frigider și prin dulapuri, însă sunt goale, nu găsesc decât un pachet de unt și o bucată de salam. Unul dintre dulapuri e diferit de celelalte două: e ca o gaură în perete, cu un fel de scripete, dar nu reușesc să-mi dau seama la ce folosește. Mânată de disperare, tai o bucată de salam, folosind un cuțit japonez superascuțit, pe care îl găsesc printre ustensilele de bucătărie ale lui Ben, dar nu e chiar ceea ce s-ar numi un mic-dejun sănătos.

Bag în buzunar cheile pe care le-am găsit în haina lui Ben. Acum știu codul de jos, am și chei: pot să mă întorc în apartament.

La lumina zilei, curtea interioară pare mai puțin sumbră. Trec pe lângă ruinele statuii al cărei cap zace separat de restul, cu fața în sus și ochii fixați asupra cerului. Unul dintre straturile de flori pare să fi fost săpat recent, ceea ce explică mirosul de pământ reavăn. E chiar și o mică fântână. Mă uit spre ghereta micuță din colț și văd o crăpătură întunecată între stinghiile obloanelor închise; e modul perfect de a trage cu ochiul la tot ce se întâmplă aici. Mi-o și imaginez cum mă privește de-acolo: bătrâna pe care am văzut-o azi-noapte, cea care cred că locuiește în gheretă. În timp ce închid poarta în urma mea, remarc cât de ciudat este tot ce mă înconjoară, cât de străin e pentru mine. Clădirile absurd de frumoase, mașinile cu numerele de un format nefamiliar. Și străzile arată altfel la lumina zilei, mult mai aglomerate pe măsură ce mă îndepărtez de liniștea fundăturii în care stă Ben. Și miros altfel: a gaze de eșapament de la scutere, a fum de țigară și a cafea prăjită. Probabil c-a plouat în timpul nopții, căci piatra cubică lucește și o simt udă și alunecoasă sub tălpi. Toată lumea pare să știe exact unde merge: pășesc pe carosabil ca să mă feresc din calea unei femei care vorbește la telefon, gata-gata să intre drept

în mine, dar aproape că mă izbesc de doi puști călare pe un scuter. Nu m-am mai simțit în viața mea atât de nepricepută și de stângace, nu sunt deloc în elementul meu.

Trec pe lângă vitrinele magazinelor cu grilajele trase, pe lângă porți din fier forjat care duc spre curți și grădini potopite de frunze uscate, pe lângă farmacii cu semne sub formă de cruci verzi — pare că pe fiecare stradă e câte o farmacie, oare francezii se îmbolnăvesc mai des? —, întorcându-mă pe același drum și totuși rătăcindu-mă de câteva ori. În cele din urmă, găsesc o brutărie cu firma verde-smarald, cu scrisul auriu — BOULANGERIE — și o tendă în dungi. La interior, pereții și podeaua sunt decorați cu dale cu model, din ceramică, și miroase a zahăr ars și a unt topit. E plină ochi brutăria; s-a format o coadă lungă, dublă. Aștept și eu și mi se face din ce în ce mai foame în timp ce mă uit la galantarul plin cu tot felul de lucruri care arată prea bine, parcă, pentru a fi mâncate: tarte micuțe cu zmeură, eclere cu glazură violet, prăjituri micuțe cu ciocolată, alcătuite dintr-o mie de straturi subțiri, iar deasupra par să aibă o pulbere de aur. Cei aflați în fața mea la coadă fac comenzi serioase: trei pâini, șase croasante, o tartă cu mere. Îmi plouă în gură. Fac să-mi foșnească în buzunar bancnotele pe care le-am șterpelit din portofelul lui Ben.

Femeia din fața mea are părul perfect; atât de frumos este, încât nu pare real: o tunsoare bob, părul negru, strălucitor, niciun fir nelalocul lui. Are o eșarfă din mătase, prinsă la gât, o haină bej și o geantă din piele neagră care-i atârnă pe braț. Pare bogată. Nu bogată în felul ăla epatant. Echivalentul franțuzesc al eleganței britanicilor înstăriți. N-ai părul ăsta perfect decât dacă-ți petreci zilele stând degeaba. Mă uit în jos și văd un cățel slăbănog, cu blana gri-argintie, într-o lesă bleu. Ridică spre mine ochii negri, bănuitori.

Femeia din spatele tejghelei îi întinde doamnei o cutie de culoare pastelată, legată cu o panglică:

— *Voilà, Madame Meunier.*

— *Merci.*

Se întoarce și văd că e dată cu ruj roșu, ireproșabil aplicat, parcă-i un tatuaj. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că are vreo 50 de ani — dar e într-o formă grozavă pentru vârsta ei. Își pune cardul înapoi în portofel și chiar în clipa aceea îi cade ceva — o bucată de hârtie. O bancnotă?

Mă aplec s-o ridic. Nu-i o bancnotă, din păcate. Probabil că un om ca ea nici nu și-ar da seama dacă ar pierde vreo zece euro. E un bilet scris de mână, cu litere mari. Citesc: *DOUBLE LA PROCHAINE FOIS, SALOPE.*[10]

— *Donne-moi ça!*

Mă uit în sus. Femeia mă țintuiește cu privirea și așteaptă cu mâna întinsă. Cred că știu ce-mi cere, dar o face atât de nepoliticos, ca o regină care-i poruncește unei țărănci, încât mă prefac că n-o înțeleg.

— Poftiți?

Schimbă și ea limba.

— Dă-mi-o!

Apoi, în cele din urmă, ca un fel de gând tardiv, adaugă:

— Te rog.

Îi întind hârtia, însă fără să mă grăbesc. Mi-o înșfacă din mână atât de brutal, încât mă zgârie cu unghiile. Pleacă înțepată, fără să-mi mulțumească.

— *Excusez-moi? Madame?* mă întreabă femeia din spatele tejghelei, gata să-mi ia comanda.

— Un croasant, vă rog.

Probabil că orice altceva ar fi prea scump. Îmi ghiorăie stomacul când o văd punându-l în punguța mică din hârtie.

— Două, de fapt.

Pe drumul de întoarcere spre apartament, plimbându-mă pe străzile scăldate într-o lumină cenușie, rece, hăpăi primul croasant din câteva îmbucături flămânde, apoi îl mănânc pe al doilea, mai încet, simțind sarea din unt, savurând foitajul crocant și miezul delicat. Este atât de bun, că-mi vine să plâng, iar eu nu plâng ușor.

Ajunsă înapoi, intru pe poartă folosind codul pe care l-am aflat aseară. În timp ce traversez curtea

interioară, simt miros de fum proaspăt de țigară. Ridic privirea. La balconul de la etajul patru este o fată cu o țigară în mână. O figură palidă, păr negru, tuns cam cu toporul; e îmbrăcată în negru din cap până în picioare, de la helancă până la bocancii cu care e încălțată. Îmi dau seama de aici că e tânără, are vreo 19, poate 20 de ani. Vede c-o privesc; îmi dau seama fiindcă înmărmurește imediat. Doar așa o pot descrie.

Tu. Tu știi ceva, îmi spun, fixând-o și eu cu privirea. *Și-am să te conving să-mi spui ce știi.*

---

[10] Data viitoare dublu, curvo. (în fr., în orig.)

Mimi

Etajul patru

M-a văzut. Femeia care a sosit azi-noapte, cea pe care am văzut-o în dimineața asta plimbându-se prin apartamentul lui. Se uită fix la mine. Nu mai pot să mă mișc.

Zgomotul alb din capul meu e tot mai asurzitor.

În cele din urmă, se întoarce și pleacă. Când răsuflu, simt că mă arde în piept.

Tot de aici l-am văzut și pe el prima oară, când a sosit. Era în august, acum aproape trei luni, în toiul unui val de caniculă. Stăteam alături de Camille pe balcon, în șezlongurile vechi, prăpădite, pe care le-a luat ea de la un magazin *brocante*[11] și beam câte un Aperol Spritz, cu toate că mie nu prea îmi place cocktailul ăsta. Camille mă convinge adeseori să fac lucruri pe care în mod normal nu le-aș face.

Benjamin Daniels a venit cu un Uber. Tricou gri, jeanși. Brunet, părul destul de lung. Arăta ca un tip faimos, cumva. Sau poate nu faimos, dar... special. Știi ce zic? Nu știu cum să explic chestia asta. Dar avea ceva care te făcea să vrei să-l privești. Să simți *nevoia* să îl privești.

Aveam ochelari de soare și l-am privit cu coada ochiului, ca să nu se vadă că mă uitam în direcția lui. Când a deschis portbagajul, i-am văzut petele de sudoare de la subsuori și, când i s-a ridicat un pic tricoul, am văzut linia unde se oprea bronzul, sub talia jeanșilor, unde începea pielea palidă și cobora o săgeată de păr întunecat. l s-au încordat mușchii de la brațe când a ridicat bagajul. Nu ca unui tip d-ăia umflați care merg la sală. Mai elegant. Ca unui baterist: bateriștii au întotdeauna mușchi armonioși. Chiar și de aici, de sus, mi-am putut imagina cum mirosea sudoarea lui: nu urât, doar a sare și a piele.

I-a strigat șoferului:

— Mulțam, amice!

Am recunoscut imediat accentul britanic; e un serial englezesc de care-s obsedată, *Skins*, despre niște adolescenți din Anglia care și-o trag între ei și pe urmă trag și ponoasele, se îndrăgostesc și tot așa.

— Mmm! a zis Camille, ridicându-și ochelarii de soare.

— *Mais non*, i-am răspuns. E foarte bătrân, Camille.

A ridicat din umeri.

— Nu cred c-are mai mult de 30 și ceva de ani.

— *Oui*, deci e bătrân. E, gen... cu cinșpe ani mai mare decât noi.

— Păi, da, ia gândește-te câtă *experiență* are.

A făcut un V din degete și și-a băgat limba printre ele.

Am izbucnit în râs.

— Îhhh... Ești dezgustătoare.

A ridicat din sprâncene.

— *Pas de tout*. Și ai știi ce vreau să zic dacă dragul tău papa te-ar lăsa să te apropii măcar de vreun băiat...

— Taci din gură.

— Hai, Mimi... Glumeam! Dar să știi că într-o bună zi va trebui să accepte că nu mai ești copila lui.

A zâmbit mânzește, apoi a mai sorbit niște Aperol cu paiul. Preț de o clipă, am vrut s-o plesnesc... Aproape că am făcut-o. Nu reușesc întotdeauna să-mi stăpânesc pornirile.

— E doar un pic... protector.

Era mai mult de atât, de fapt. Dar presupun că nici n-am vrut vreodată să fac ceva care să-l dezamăgească pe papa, să întineze acea imagine a mea: eram mica lui prințesă.

Însă mi-am dorit de multe ori să semăn mai mult cu Camille. Așa de relaxată când vine vorba despre sex. Pentru ea, e pur și simplu încă o chestie care-i face plăcere: ca înotul, mersul cu bicicleta sau să stea la plajă. Eu nu făcusem sex deloc, d-apoi cu două persoane în același timp (una dintre specialitățile ei), sau să fi încercat și cu fete, și cu băieți. Și știi ce-i amuzant? Papa chiar a fost de acord ca ea să se mute cu mine, mi-a zis că, dacă o să locuiesc cu încă o fată, „poate n-o să intri în prea multe buclucuri".

Camille purta atunci un costum de baie minuscul, doar trei triunghiuri din material croșetat, deschis la culoare, care de-abia dacă acoperea ceva. Ținea picioarele în sus, se împingea cu ele în fierul forjat al balconului, iar unghiile-i erau vopsite cu o ojă roz, ca de Barbie. Cu excepția lunii pe care o petrecuse în sud, cu prietenii ei, stătuse așa pe balcon cam în toate zilele toride, devenind din ce în ce mai maronie și ungându-se neîncetat cu un strat generos de La Roche-Posay. Trupul îi părea scăldat în aur, părul i se decolorase un pic, ajungând de culoarea caramelului. Eu nu mă bronzez, doar mă ard, așa că stăteam ascunsă la umbră ca un vampir, cu romanul meu de Françoise Sagan, îmbrăcată într-o cămașă largă, bărbătească.

Camille s-a aplecat în față, privindu-l în continuare pe tipul care își dădea jos genții din portbagaj.

— Nu creeed, Mimi! Are o pisică. Ce drăguț! O vezi? Uite, în cutia aia de transport. *Salut, minou!*[12]

A făcut-o intenționat, ca el să ridice privirea și să ne vadă — să *o* vadă. Ceea ce s-a și întâmplat.

— Bună! a strigat, ridicându-se în picioare și făcându-i cu mâna în așa hal de tare, încât *nénés*[13] i-au tresăltat în sutien de parcă încercau să evadeze. *Bienvenue* — bine ai venit! Eu sunt Camille. Ea e Merveille. Drăguță pisicuță!

M-am simțit superstânjenită. Știa exact ce spune, și-n franceză e același termen în argou, *chatte*. În plus, nu pot să-mi sufăr numele întreg, Merveille. Nimeni nu-mi zice așa. Sunt Mimi. Mama mi-a dat numele ăsta fiindcă înseamnă „minune" și mi-a zis că asta a fost sosirea mea în viața ei: un lucru neașteptat, dar minunat. Însă este, în același timp, și extrem de jenant.

M-am lăsat în jos, ascunzându-mă după carte, dar nu atât de jos, încât să nu-l mai văd deloc.

Tipul și-a dus mâna la ochi, apărându-se de soare.

— Mulțam!

A ridicat mâna și ne-a făcut și el semn. Când a făcut gestul ăsta, am văzut din nou fâșia aceea de piele dintre tricou și jeanși.

— Eu sunt Ben, un prieten de-ai lui Nick. Mă mut la etajul trei.

Camille s-a întors spre mine.

— Am senzația că locul ăsta tocmai a devenit *mult* mai interesant! a zis, zâmbind cu gura până la urechi. Poate c-ar trebui să mă duc să mă prezint cum trebuie. Să mă ofer să am grijă de pisicuță, dacă pleacă el pe undeva.

N-aș fi surprinsă dacă într-o săptămână i-ar trage-o deja, mi-am zis. N-ar fi fost ceva ieșit din comun. Ce mă surprindea era cât de mult mă deranja pe mine gândul acela.

Bate cineva la ușă.

Mă strecor fără zgomot pe hol, să mă uit pe vizor. *Merde*, ea este, femeia din apartamentul lui Ben.

Înghit în sec — sau cel puțin încerc s-o fac. Am senzația că mi-e limba lipită de gât.

Mi-e greu să gândesc cu vuietul cumplit în urechi. Știu că nu sunt obligată să deschid ușa. Ăsta-i apartamentul meu, spațiul meu. Dar acest *cioc, cioc, cioc, cioc* neîncetat parcă îmi bate direct în craniu, până la urmă ceva din mine o să explodeze.

Scrâșnesc din dinți, deschid ușa și fac un pas înapoi. Am un șoc când îi văd chipul de aproape: îl văd pe el în trăsăturile ei, chiar din prima clipă. Dar ea este scundă și are ochii mai închiși la culoare, și are ceva, nu știu, ca un soi de foame, de lăcomie, poate o avea și el, dar o ascundea mai bine. E ca și cum la ea toate colțurile sunt mai ascuțite. La el, totul era lin. E și cam ponosită: jeanși și un pulover vechi cu mânecile uzate, păr roșcat-închis prins în creștet. Nici în chestia asta nu seamănă cu el. Chiar și într-un tricou gri, într-o zi caniculară, el arăta gen... îngrijit, știi? Ca și cum totul îi venea ca turnat.

— Salut!

Zâmbește, dar nu e un surâs adevărat.

— Eu sunt Jess. Pe tine cum te cheamă?

— M-Mimi.

Vocea-mi răsună răgușită.

— Frate-meu, Ben, stă aici, la etajul trei. Dar a... a cam dispărut. Nu dau de el. Îl cunoști cumva?

Am un moment de nebunie, în care mă gândesc să mă prefac că nu știu engleză. Dar ar fi o prostie.

Clatin din cap.

— Nu, nu l-am cunoscut. Nu-l cunosc, adică. Scuze, nu vorbesc strălucit engleza.

Simt că se uită dincolo de mine, ca și cum încearcă să vadă ce e prin apartamentul meu. Mă dau într-o parte, încercând să-i blochez vederea. Așa că se uită la mine, de parcă ar vrea să vadă *în mine*, ceea ce e și mai rău.

— Ăsta e apartamentul tău? mă întreabă.

— *Oui.*

— Uau! exclamă, făcând ochii mari. Nu-i rău să pui mâna pe așa ceva. Și stai singură?

— Cu colega mea de apartament, Camille.

Încearcă iarăși să vadă ce am prin casă, uitându-se peste umărul meu.

— Mă întrebam dacă l-ai văzut în ultima vreme pe Ben.

— Nu. Și-a ținut obloanele închise. Adică...

Îmi dau seama prea târziu că nu la asta se referea.

Ridică din sprâncene.

— OK, dar ții minte când l-ai văzut ultima oară pe-aici, prin clădire? Mi-ar fi super de ajutor să știu.

Zâmbește. Zâmbetul ei nu seamănă deloc cu al lui. Nimeni nu zâmbește ca el.

Îmi dau seama că n-o să mă lase în pace până nu primește un răspuns. Îmi dreg glasul.

— Nu... nu știu. Nu l-am mai văzut de ceva vreme... Cam de-o săptămână, poate?

— *Quoi? Ce n'est pas vrai!*

„Nu-i adevărat!“

Mă întorc și-o văd pe Camille îmbrăcată doar într-un maiou și pantaloni scurți, venind în spatele meu.

— L-ai văzut ieri-dimineață, nu mai ții minte, Mimi? M-am întâlnit cu voi pe scări, erai lângă el.

Merde! Simt că îmi iau foc obrajii.

— Ah, da. Așa e, răspund și mă întorc spre femeia din pragul ușii.

— Deci a fost aici ieri? mă întreabă, încruntându-se și mutându-și privirea de la mine la Camille și înapoi. L-ați văzut?

— Îhî. Ieri. Mi-a ieșit cu totul din cap.
— Ți-a zis cumva dacă pleca undeva?
— Nu. Ne-am văzut doar o clipă.

Îmi aduc aminte chipul lui, așa cum l-am văzut atunci când am trecut pe lângă el pe scări. *Bună, Mimi. S-a întâmplat ceva?* Zâmbetul ăla! Nu există zâmbet ca al lui.

— Nu te pot ajuta, îmi pare rău, îi spun și dau să închid ușa.

— A zis că mă roagă pe mine să-i hrănesc pisoiul dacă pleacă de-acasă, spune Camille și tonul aproape aluziv cu care spune „pisoiul" îmi amintește de acel „Drăguță pisicuță!" din ziua în care a sosit el. Dar de data asta nu m-a rugat.

— Serios? insistă femeia, interesată. Păi, înseamnă că...

Poate și-a dat seama c-am început să-i închid ușa în față încet de tot, căci face o mișcare, ca și cum e gata să pășească în apartament. Și, fără să mă gândesc, îi trântesc ușa în față atât de tare, încât simt în mâini cum pârâie lemnul.

Îmi tremură brațele. Îmi tremură tot corpul. Știu că probabil Camille se holbează la mine, se întreabă ce se petrece. Dar nu mă interesează ce crede ea. Îmi sprijin capul de ușă, nu pot să respir. Și dintr-odată simt că mă înec. Se învolburează în mine o greață oribilă, n-am cum s-o opresc, așa că vomez chiar aici, pe parchetul frumos lustruit.

---

[11] Magazin cu produse la mâna a doua.

[12] Bună, pisicuțo! (în fr., în orig.). În limba franceză, termenul *minou* are și sensul argotic de organ genital feminin.

[13] Sânii. (în fr., în orig.)

Sophie

Penthouse

Urc scările și o văd. O străină între zidurile acestei clădiri. Mă surprinde atât de tare, încât tresar și aproape că îmi scapă din mână cutia de la *boulangerie*. O fată care trage cu ochiul pe palierul de la penthouse. N-are ce căuta aici. O urmăresc o vreme înainte de a-i vorbi.

— *Bonjour!* rostesc aspru.

Se întoarce repede, prinsă în flagrant. Bun. Am vrut s-o surprind.

Dar acum e rândul meu să fiu uluită.

— Tu!

O recunosc de la *boulangerie*: e fata cam zdrențăroasă care mi-a ridicat hârtia de pe jos.

DOUBLE LA PROCHAINE FOIS, SALOPE. Data viitoare dublu, curvo.

— Cine ești?

— Sunt Jess. Jess Hadley. Stau la fratele meu, Ben, adaugă grăbită. La etajul trei.

— Dacă stai la etajul trei, ce cauți aici?

E logic, presupun. Că umblă tiptil-tiptil pe-aici, își bagă nasul peste tot, de parcă-i clădirea ei. Exact ca el.

— Îl căutam pe Ben.

Probabil că își dă seama cât de absurd sună, ca și cum el s-ar putea ascunde prin vreun cotlon întunecat, de aici, de sus, căci dintr-odată pare spăsită.

— Îl cunoașteți? Pe Benjamin Daniels?

Zâmbetul acela: vulpea care intră în cotețul găinilor. Zgomotul unui pahar care se sparge. O pată stacojie pe un șervet alb, apretat.

— Prietenul lui Nicolas. Da. Dar n-am vorbit decât de două–trei ori.

— Nicolas? Adică „Nick"? Cred că mi-a pomenit Ben ceva despre el. La ce etaj stă?

Ezit un moment, apoi îi răspund:

— La etajul doi.

— Mai țineți minte cumva când l-ați văzut ultima oară? Pe Ben, adică? Trebuia să fie aici azi-noapte. Am încercat s-o întreb pe una dintre fetele de la etajul patru, pe Mimi, dar nu mi-a fost de prea mare ajutor.

— Nu-mi aduc aminte.

Poate că răspunsul meu a sunat prea tranșant, prea grăbit.

— Dar adevărul este că el e destul de retras, să știi. De fapt — care e expresia englezească? —, e rezervat.

— Zău? Asta nu-i stă deloc în fire! M-aș fi așteptat să fie deja prieten cu toată lumea din clădire.

— Cu mine, nu.

Măcar asta chiar e adevărat. Ridic din umeri.

— Cine știe, poate c-a plecat undeva și-a uitat să te anunțe?

— Nu, îmi răspunde ea. N-ar face așa ceva.

Dacă îmi aduc aminte când l-am văzut ultima oară? Normal că-mi aduc aminte.

Dar mă gândesc acum la prima dată când l-am văzut. Acum vreo două luni. În toiul valului de caniculă.

Nu l-am plăcut. Am simțit-o imediat. Râsul lui, asta am auzit prima oară. Vag amenințător, așa cum poate fi uneori râsul bărbaților. Are ceva aproape competitiv.

Eram în curtea interioară. Îmi petrecusem după-amiaza ocupându-mă de grădină, la umbră. Pentru alții, grădinăritul este o formă de abandon creativ. Pentru mine, este o modalitate de a-mi exercita controlul asupra a ceea ce mă înconjoară. Când i-am spus lui Jacques că vreau să mă ocup de micuța grădină din curtea interioară, nu m-a înțeles. „Putem plăti pe cineva să se ocupe de asta", mi-a răspuns. În lumea soțului meu, poți plăti pe cineva ca să se ocupe de absolut orice.

Ziua se apropia de sfârșit: se înnsera, însă căldura era tot sufocantă. l-am privit din spatele tufelor de rozmarin când au intrat în curte. Întâi Nick. Apoi un străin care mergea pe lângă un scuter. Cam de aceeași vârstă ca prietenul lui, dar, cumva, părea mai mare. Înalt și zvelt. Brunet. Cu o postură bună. Cu o

încredere de sine aparte, care se făcea simțită în felul în care ocupa spațiul din jurul lui.

L-am văzut pe prietenul lui Nick cum a cules o rămurică de rozmarin dintr-una dintre tufe; a tras zdravăn de ea, ca s-o poată rupe. Cum a strivit-o de nas, trăgând adânc în piept mirosul. Gestul lui avea ceva îngâmfat. Părea un soi de vandalism.

Apoi Benoit a dat fuga la ei. Nou-venitul s-a aplecat și l-a luat în brațe.

M-am ridicat în picioare.

— Nu-i place să fie ținut în brațe decât de mine.

Benoit, trădătorul, a întors capul și-a început să-l lingă pe mână.

— *Bonjour*, Sophie, mi-a spus Nick. El e Ben! O să se mute aici, în apartamentul de la etajul trei.

Era mândru. Se făcea cu prietenul lui de parcă ar fi fost o jucărie nouă.

— Mă bucur să vă cunosc, *Madame*.

Apoi mi-a zâmbit, un zâmbet leneș, cumva, la fel de încrezut ca felul în care jefuise tufa de rozmarin. *Ai să mă placi*, spunea zâmbetul acela. *Toată lumea mă place*.

— Te rog, spune-mi Sophie.

Acel *Madame* mă făcuse să mă simt cam de-o sută de ani, cu toate că fusese politicos.

— Sophie.

Acum îmi doream să nu-l fi îndemnat să mă tutuiască. Era prea informal, prea intim.

— Îl iau eu, mulțumesc.

Am întins mâinile după câine. Benoit mirosea vag a benzină, a transpirație de bărbat. L-am ținut la distanță de mine.

— Asta n-o să-i placă deloc portăresei, am adăugat, făcând un semn spre scuter, apoi spre gheretă. Le urăște.

Voiam să mă afirm, dar nu reușisem decât să sun ca o cucoană care certa un băiețel.

— Am înțeles. Mulțam pentru pont. O să trebuiască s-o lucrez un pic, să mă pun bine cu ea.

L-am privit uluită. De ce Dumnezeu ar fi vrut să facă așa ceva?

— Mda, mult succes! i-a spus Nick. Nimeni nu-i este pe plac.

— Aha. Îmi convine o provocare, o s-o cuceresc.

— Mai bine ai grijă, i-a răspuns Nick. Nu știu dacă e cazul s-o încurajezi. Are un mare talent să apară pe nepusă masă de după vreun colț.

Nu-mi convenea deloc perspectiva asta. Femeia aia, cu ochii ei veșnic la pândă, omniprezentă. Oare ce ar fi fost în stare să-i povestească, dacă reușea s-o „cucerească"?

Când a ajuns Jacques acasă, i-am povestit că-l cunoscusem pe noul locatar al apartamentului de la etajul trei. S-a încruntat, arătând spre obrazul meu.

— Ai un pic de pământ acolo.

M-am șters pe pomeți — cine știe cum îmi scăpase când mă aranjasem... Mi se părea că fusesem atentă.

— Și cum ți se pare noul nostru vecin?

— Nu-mi place.

Jacques a ridicat din sprâncene.

— Mie mi s-a părut un tânăr interesant. Ce nu-ți place la el?

— E prea... fermecător.

Farmecul acela. Îl mânuia ca pe o armă.

Jacques s-a încruntat; nu înțelegea. Soțul meu: un bărbat inteligent, dar și arogant. Obișnuit ca lucrurile să se petreacă așa cum vrea el, ca puterea să fie în mâinile lui. Eu nu am ajuns niciodată la genul acela de aroganță. Nu am fost niciodată suficient de sigură pe poziția mea ca să fiu mulțumită de mine însămi.

— În cazul acesta, o să trebuiască să-l chemăm la un pahar, să-l mai studiem.

Nu mi-a plăcut deloc ideea de a-l invita la noi acasă.

Primul bilet a sosit două săptămâni mai târziu:

> Știu cine ești, Madame Sophie Meunier. Știu cine ești cu adevărat. Dacă nu vrei să afle și ceilalți, te sfătuiesc să lași 2 000 de euro sub treapta desprinsă din fața intrării.

Acel *Madame*: o mică înțepătură răutăcioasă, o falsă politețe, tonul batjocoritor, cu subînțeles. Nu avea timbru, fusese adus personal. Cel care mă șantaja

cunoștea clădirea asta suficient de bine încât să știe despre treapta desprinsă din fața porții.

Nu i-am spus lui Jacques. Știam c-ar fi refuzat să plătească, în primul rând. Oamenii cei mai bogați sunt și cei mai puțin dispuși să renunțe la bani. Mi-a fost prea teamă ca să nu plătesc. Mi-am scos cutia cu bijuterii. M-am gândit la broșa cu safire galbene pe care mi-o dăruise Jacques cu ocazia celei de-a doua aniversări, apoi la agrafele de păr cu jad și diamant pe care mi le dăruise de Crăciun. Am ales o brățară cu smaralde ca fiind cea mai sigură variantă, fiindcă pe aceea nu mă ruga niciodată s-o port. Am dus-o la amanet, într-o prăvălie din *banlieues*, cartierele de dincolo de șoseaua circulară *peripherique* care înconjoară orașul. O cu totul altă lume decât Parisul din cărți poștale, decât Parisul turiștilor visători. A trebuit să merg undeva unde să nu mă poată recunoaște nimeni. Omul de la amanet și-a dat seama că eram depășită de situație. Cred că mi-a simțit frica. Însă n-avea habar că nu mă temeam de cartierul acela, ci că mă îngrozea gândul că eram șantajată. Cât de mult decăzusem.

M-am întors cu suficienți bani pentru a plăti — însă mai puțini decât valora brățara. Zece bancnote de 200 de euro. Banii îmi păreau murdari: sudoarea mâinilor altora, mizeria adunată pe ei. Am băgat micul teanc de bancnote într-un plic gros, în care au părut și mai mizerabile pe fundalul bejuliu imaculat al cartonului, și l-am sigilat. Ca și cum asta ar fi făcut totul mai puțin înjositor, mai puțin oribil. Am lăsat plicul, așa cum mi se ceruse, sub treapta desprinsă din fața porții.

Deocamdată, cel puțin, îmi achitasem datoria.

* * *

— Poate c-ar fi mai bine să te întorci la etajul trei, îi spun străinei cam ponosite.

Surorii lui. Greu de crezut. De fapt, e greu de crezut că el a avut o copilărie, o familie. Părea atât de... discret. Ca și cum ar fi pășit în lume deja matur.

— N-am reținut cum vă numiți, îmi zice.

Asta fiindcă nu ți-am zis.

— Sophie Meunier. Soțul meu, Jacques, și cu mine locuim în apartamentul de la penthouse, pe etajul acesta.

— Păi, dacă locuiți în apartamentul de la penthouse, acolo ce e?

Face semn spre scara din lemn.

— Intrarea către vechile *chambres de bonne* — fostele camere ale servitorilor —, din pod.

Înclin capul în direcția cealaltă, spre treptele care coboară.

— Dar cu siguranță ar fi mai bine să te întorci la etajul trei.

Înțelege aluzia. Trebuie să treacă chiar pe lângă mine ca să coboare. Când ajunge în dreptul meu, nu mă clintesc niciun centimetru. Abia când începe să mă doară maxilarul, îmi dau seama cât de tare am scrâșnit din dinți.

Jess

Închid ușa apartamentului în urma mea. Mă gândesc la felul în care m-a privit Sophie Meunier: ca și cum eram o mizerie pe care a găsit-o lipită de talpa ei. O fi ea franțuzoaică, dar recunosc oriunde genul ăsta de om. Părul strălucitor, tuns bob, eșarfa de mătase, poșeta elegantă. Felul în care a subliniat cuvântul „penthouse". Este snoabă. Nu pot să spun că e un sentiment nou, acela de a fi privită ca un gunoi. Dar mi s-a părut c-am mai simțit și altceva. Niște ostilitate suplimentară atunci când l-am pomenit pe Ben.

Mă gândesc la ideea pe care mi-a sugerat-o, că poate a plecat undeva. „Nu e cel mai bun moment", mi-a spus la telefon. Dar n-ar fi plecat așa, pur și simplu, fără să-mi dea de știre... Nu? Suntem o familie — sunt singura rudă pe care o are. Indiferent cât de mult l-ar fi incomodat sosirea mea, nu cred că m-ar abandona așa.

Pe de altă parte, n-ar fi prima oară când dispare din viața mea fără să se uite în urmă. De exemplu, atunci când și-a găsit niște părinți noi-nouți, gata să-l ia pe sus și să-l ducă spre o viață nouă, magică, plină de școli private, vacanțe petrecute în străinătate, cățel de rasă și „Îmi pare rău, dar familia Daniels n-ar vrea să adopte decât un copil. De fapt, poate fi chiar mai bine să fie separați copiii care vin din aceeași familie, mai ales când au împărtășit o asemenea traumă". Cum spuneam, frate-meu s-a priceput dintotdeauna să-i facă pe oameni să se îndrăgostească de el. Ben, așezat pe bancheta din spate a Volvo-ului bleumarin al familiei Daniels, întorcându-se o singură dată să se uite la mine, apoi privind doar în față, spre noua lui viață.

Nu. Mi-a lăsat un mesaj vocal în care îmi dădea indicații cum să ajung la el acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Și chiar dacă a plecat, dintr-un motiv sau altul, de ce nu răspunde la mesaje sau la apeluri?

Tot revin cu gândul la acel lanț rupt al medalionului cu Sfântul Cristopher. La blana murdară de sânge a pisicii. La faptul că niciunul dintre vecinii lui Ben nu pare dispus să stea de vorbă ca lumea cu mine — și mai mult, par de-a dreptul ostili. La senzația că pur și simplu aici pare să fie ceva în *neregulă*.

Iau la studiat conturile de social media ale lui Ben. Se pare că la un moment dat și-a șters conturile de peste tot, cu excepția Instagramului. Cum se face că de-abia acum observ chestia asta? Nu mai are Facebook, nu mai are Twitter. În poza de profil de pe Instagram apare doar pisica; în clipa asta stă ciucită pe birou, privindu-mă cu ochii mijiți. În rest, nu mai e nicio poză. Presupun că asta e tipic pentru Ben, maestrul reinventării, să scape de tot ce era vechi. Dar faptul că i-a dispărut chiar tot conținutul mă sperie, totuși. E aproape ca și cum ar fi încercat cineva să-l șteargă. Îi trimit oricum un DM:

Ben, dacă vezi mesajul ăsta: răspunde la telefon!

Îmi vibrează telefonul:

Mai aveți doar 50 MB de date în roaming. Ca să cumpărați trafic suplimentar, apăsați pe acest link...

Căcat! N-am cum să mă descurc cu opțiunea cea mai ieftină.

Mă așez pe canapea. Simt imediat că m-am așezat pe portofelul lui Ben, probabil că l-am aruncat aici mai devreme. Îl deschid și scot cartea de vizită înfiptă în partea din față. **Theo Mendelson, editor Paris, *Guardian***. Și mâzgălit de mână pe ea: DE PREZENTAT IDEE ARTICOL!

O fi cineva pentru care lucrează Ben? Cineva care a vorbit cu el de curând? E și un număr de telefon. Sun, dar nu răspunde nimeni, așa că trimit rapid un mesaj:

Bună ziua. Sun în legătură cu fratele meu, Ben Daniels. Încerc să dau de el. Mă puteți ajuta?

Las telefonul jos. Tocmai am auzit un zgomot ciudat.

Rămân nemișcată, ascultând încordată și încercând să-mi dau seama ce e zgomotul ăsta. Sună ca niște pași care coboară pe trepte. Numai că sunetul nu vine din fața mea, dinspre palier și dinspre scara de dincolo de ușa apartamentului. Vine din spatele meu. Mă ridic de pe canapea și cercetez cu atenție peretele. Abia acum, când mă uit mai bine, văd ceva acolo. Îmi trec degetele peste tapetul uzat, din mătase decolorată. E un soi de ruptură, o crăpătură în material, care se întinde orizontal deasupra capului meu și apoi coboară vertical. Fac un pas în spate și-i analizez forma. E foarte bine ascunsă și canapeaua e așezată chiar în fața ei, așa încât nici n-ai observa-o dacă nu te-ai uita cu atenție. Dar cred că este o ușă.

Sophie

Penthouse

Întoarsă în apartament, vâr mâna în geantă — o Celine neagră, din piele, cumplit de costisitoare și extrem de discretă, primită cadou de la Jacques —, scot portofelul și aproape că sunt uimită să constat că biletul n-a făcut o gaură în piele. Nu-mi vine să cred cât de neîndemânatică am putut fi mai devreme, când mi-a scăpat pe jos. În mod normal, nu sunt deloc neîndemânatică.

Data viitoare dublu, curvo.

A sosit ieri-dimineață. Cel mai recent bilet. În fine. Acum nu are nicio putere asupra mea. Îl rup în bucățele mici de tot și le presar în șemineu. Trag de cordonul cu canaf care iese din perete și flăcările prind viață, arzând instantaneu hârtia. Apoi merg repede prin apartament, pe lângă ferestrele înalte cât peretele, cu vedere spre Paris, de-a lungul holului pe care sunt expuse trei opere abstracte ale lui Gerhard Richter, tocurile mele răsunând un moment pe parchet și fiind apoi reduse la tăcere de firele de mătase ale covorului persan.

Ajung în bucătărie și deschid cutia pastelată de la *boulangerie*. Înăuntru este o *quiche lorraine*, presărată cu bucățele de bacon, cu aluatul atât de fraged, încât se poate sfărâma la cea mai mică atingere. Mirosul gras al smântânii și cel al gălbenușului de ou mă fac să icnesc. Când Jacques lipsește de-acasă, plecat în vreo deplasare de afaceri, de obicei trăiesc doar cu cafea neagră și fructe — poate din când în când și câte o bucățică de ciocolată neagră ruptă dintr-un baton Maison Bonnat.

N-aș fi avut chef să ies. Aș fi stat aici, să mă ascund de lumea întreagă. Dar sunt o clientă obișnuită a *boulangeriei* și e important să nu ies din șablonul tabieturilor normale.

Câteva momente mai târziu, deschid iar ușa apartamentului și ascult cu atenție, privind spre scări și asigurându-mă că nu e nimeni acolo. În clădirea

asta nu poți să faci nicio mișcare fără să apară și portăreasa din vreun ungher întunecat, de parcă s-ar fi născut chiar din umbre. Însă de data asta nu prezența ei mă îngrijorează. Ci a nou-venitei, a străinei.

Când am certitudinea că sunt singură, traversez palierul spre treptele de lemn care duc către fostele *chambres de bonne*. Sunt singura persoană din clădire care are cheia acestor încăperi de pe vremuri. Până și accesul portăresei la spațiile comune din clădire ia sfârșit aici. Îl prind pe Benoit cu lesa de bara de jos a treptelor. E îmbrăcat într-un set asortat, din piele bleu, de la Hermès: amândoi avem zgărzi scumpe de la Hermès. O să latre dacă apare cineva.

Scot cheia din buzunar și urc treptele. Îmi tremură un pic mâna când bag cheia în ușă; reușesc s-o învârt în broască abia la a treia încercare.

Deschid ușa. Chiar înainte de a păși înăuntru mai verific o dată, să mă asigur că nu mă vede nimeni. Cu cât sunt mai precaută, cu atât mai bine. Mai ales cu ea aici, băgându-și nasul peste tot.

Petrec vreo zece minute în *chambres de bonne*. Apoi încui din nou lacătul cu la fel de multă atenție și bag în buzunar cheița argintie. Benoit mă așteaptă la poalele treptelor, privindu-mă lung cu ochii lui negri. El îmi păstrează secretul. Îmi duc un deget la buze.

Ş̦ş̦ş̦t.

Jess

Apuc zdravăn de speteaza canapelei și o trag de la perete. Pisica sare de pe birou și vine țanțoșă, poate sperând că am să scot la iveală un șoarece sau niște gândaci interesanți. Și da, iat-o: o ușă. N-are clanță, dar reușesc să-i apuc muchia, să-mi strecor degetele în despicătură și să trag. Se deschide.

Mi se taie răsuflarea. Nici nu știu la ce mă așteptam: la un soi de un dulap ascuns, poate. Dar nu asta. Pe partea cealaltă a ușii mă întâmpină întunericul. Aerul este atât de rece, de parcă am deschis un frigider. Se simte un miros de aer stătut, ca într-o biserică. În timp ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, disting conturul unei scări din piatră, o spirală care se întinde și în sus, și în jos, întunecată și îngustă. E cu totul ruptă de grandoarea ce domnește dincolo de ușa apartamentului. După cum arată, presupun c-a fost la vremea ei scara servitorilor, așa cum există și camerele servitorilor, despre care mi-a spus Sophie Meunier.

Trec de ușă și o las să se închidă în spatele meu. Dintr-odată, în jurul meu domnește întunericul. Dar observ o fărâmă de lumină care pătrunde prin ușă, un pic mai jos de nivelul capului. Mă aplec și mă uit prin ea. Se vede în apartament: livingul, bucătăria. Pare un fel de gaură specială pentru spionat. Presupun că e posibil să fie aici dintotdeauna, să existe de când e și clădirea. Sau poate c-a fost făcută mai recent. Poate că cineva l-a urmărit pe Ben de aici. Poate că cineva m-a urmărit *pe mine*.

Tot mai aud pașii care coboară. Pornesc lanterna de la telefon și încep și eu să cobor, încercând să nu mă împiedic în propriile picioare pe treptele așezate într-o spirală strânsă. Cred că scara asta a fost construită într-o vreme când oamenii erau mult mai mici: eu nu sunt tocmai masivă, și tot mi se pare un spațiu foarte înghesuit.

O clipă de ezitare. Habar n-am unde vor duce toate astea. E posibil să nu fie cea mai bună idee. Alerg de

bunăvoie spre pericol?

Aia e. Doar nu m-a oprit niciodată până acum chestia asta.

Ajung la altă ușă. Și aici e o gaură numai bună pentru spionat. Îmi lipesc ochiul de ea rapid și mă uit înăuntru. Nu se vede nimeni. Sunt un pic dezorientată, dar presupun că trebuie să fie apartamentul de la etajul doi, al lui Nick, prietenul lui Ben. Pare să aibă cam aceeași împărțire a încăperilor ca deasupra, însă pereții sunt văruiți cu alb și nu-i împodobește absolut nimic. În afara computerului uriaș aflat într-un colț, a câtorva cărți și a ceva ce pare să fie un echipament pentru sport, este aproape gol; are la fel de multă personalitate precum cabinetul unui stomatolog. E ca și cum Nick de-abia s-a mutat aici.

Pașii aceia răsună în continuare undeva sub mine, parcă îndemnându-mă să-i urmez. Cobor mai departe, luminându-mi calea cu telefonul. Cred c-am ajuns la primul etaj. Dau de încă un apartament și iat-o, încă o gaură. Mă uit prin ea. Aici e o harababură totală: sunt lucruri peste tot, pungi mari de chipsuri, goale, scrumiere care dau pe dinafară, măsuțe pline de sticle, un lampadar prăbușit într-o parte. Fără să vreau, fac un pas înapoi când apare brusc o siluetă. Nu mai e îmbrăcat cu geaca, dar îl recunosc imediat: e tipul de la poartă, tipul cu cearta din curte. Antoine. Acum pare să bea dintr-o sticlă de Jack Daniel's. la ultimele înghițituri și pe urmă ridică sticla. lisuse, tresar zdravăn în clipa în care o izbește de o măsuță.

Se leagănă pe loc, uitându-se la ciotul colțuros de sticlă, de parcă se întreabă ce să facă acum cu el. Apoi se întoarce spre mine. Preț de o clipă înspăimântătoare, am senzația că se uită fix la mine. Dar eu îl privesc printr-o crăpătură de doar câțiva milimetri... N-are cum să mă vadă. Nu?

N-am de gând să mai zăbovesc aici și să aflu. Pornesc iar în jos. Cred că trec de parter, de holul de la intrare. Alte trepte: am impresia că acum sunt la subsol. Aerul se simte mai greu, mai rece; îmi imaginez tot pământul care mă înconjoară. În cele din urmă, treptele mă duc la o ușă care se leagănă

ușor în balamale — persoana pe care o urmăresc, oricine ar fi ea, tocmai a pășit prin ușa asta. Inima începe să-mi bată mai tare; simt că mă apropii. Trec de ușă și, cu toate că e la fel de întuneric și pe partea cealaltă, am senzația că am pășit într-un spațiu vast. Liniște. Nu se mai aud pașii. Unde-or fi dispărut? Cred c-am fost cu doar câteva secunde în urma lor.

Aici e și mai rece. Miroase a umezeală, a mucegai. Telefonul meu reușește să străpungă întunericul cu o rază anemică de lumină, dar văd undeva aproape strălucirea portocalie a unui comutator. Îl apăs și se aprind luminile, micuțul cronometru mecanic începând să ticăie: *tic tic tic tic tic*. Probabil că am vreo două minute la dispoziție până se stinge lumina. Fără îndoială, sunt la subsol: este un spațiu cu tavanul jos, cu o suprafață cel puțin de două ori mai mare decât apartamentul lui Ben; pe margine sunt câteva uși. Într-un colț e un rastel pe care sunt așezate două biciclete. Iar de unul dintre pereți este sprijinit un scuter roșu. Merg până acolo, scot din buzunar cheile pe care le-am găsit în haina lui Ben, o bag în contact pe cea cu logoul Vespa și o întorc. Se aprind farurile. Am o revelație: deci Ben n-avea cum să fi plecat undeva cu scuterul. Probabil că m-am rezemat de el, căci se clatină un pic sub mine. Acum văd că roata din față are pană, cauciucul e complet sfâșiat. Un accident? Cumva, e distrus în asemenea hal, încât stricăciunea pare intenționată.

Mă întorc din nou spre subsol. Poate că persoana pe care am urmărit-o până aici a dispărut în spatele uneia dintre uși. Oare se ascunde de mine? Mă străbate un fior de neliniște când îmi dau seama că e posibil ca acum eu să fiu cea urmărită.

Deschid prima ușă. Două mașini de spălat, una dintre ele în funcțiune, învârte de zor niște rufe colorate.

În următoarea încăpere recunosc mirosul tomberoanelor încă dinainte să le văd, izul acela dulceag de putregai. Se aude ceva mișcându-se pe jos. Închid imediat ușa.

Următoarea este un soi de magazie cu instrumente pentru curățenie: mopuri și mături, găleți și un

morman de cârpe murdare într-un colț.

Următoarea are un lacăt pe ușă, dar ușa e deschisă. O împing și intru. E plină cu vin: rastele peste rastele înțesate de sticle, de la podea până în tavan. Posibil să fie peste o mie de sticle aici. Unele dintre ele par să fie vechi bine de tot: au etichetele pătate și scorojite și sunt acoperite de un strat zdravăn de praf. Scot una. Nu mă prea pricep eu la vinuri. Adică, am lucrat într-o mulțime de baruri, dar erau genul de locuri în care clienții comandau „un pahar mare de roșu, te rog, păpușă" și primeau și sticla, pentru încă două–trei lire. Dar vinul de aici, ei bine, vinul de aici *se vede* că e scump. Omul care-și ține aici sticlele astea e clar că are mare încredere în vecini. Și probabil că nici n-ar observa dacă i-ar lipsi o sticluță. Poate c-o să mă ajute să gândesc mai limpede. O să aleg una care pare să fi stat aici o mie de ani, de care să fi uitat. Găsesc niște sticle pline de praf pe rafturile de jos, caut de-a lungul rândurilor, trag un pic de una și citesc: 1996. Imaginea unui conac, pictată cu auriu. Château Blondin-Lavigne, asta scrie pe etichetă. Merge.

Se sting luminile. Probabil că s-a terminat numărătoarea inversă a cronometrului. Caut un comutator. E așa de întuneric, că mă simt imediat dezorientată. Pășesc în stânga și ating ceva. Rahat, trebuie să am grijă: sunt, practic, înconjurată din toate părțile de pereți făcuți din sticle așezate într-un echilibru delicat.

Uite-l. În sfârșit, zăresc ușoara sclipire portocalie a unui alt comutator. Îl apăs și se aprinde lumina.

Mă întorc, căutând ușa. Ce ciudat, aveam impresia c-am lăsat-o deschisă. Probabil că s-a închis singură în spatele meu. Apăs pe clanță. Nu se întâmplă nimic. Ușa nu se clintește. Ce dracu'? Nu se poate. Încerc iarăși: nimic. Și iarăși, încerc din răsputeri, mă împing în ea cu toată greutatea.

M-a încuiat cineva aici. Este singura explicație.

Portăreasa

Anexa

E de-abia după-amiază și lumina a început deja să pălească, umbrele sunt tot mai adânci. Se aude un ciocănit la ușa gheretei mele. Primul meu gând este că-i el, Benjamin Daniels. Singurul care s-ar obosi să mă caute aici. Îmi aduc aminte când mi-a bătut prima oară la ușă, luându-mă prin surprindere:

— *Bonjour, Madame.* Aș dori să mă prezint. Mă mut aici, la etajul trei. O să fim vecini!

La început am presupus că mă lua peste picior, însă zâmbetul lui politicos spunea altceva. Dar trebuia să fie conștient că n-aveam cum să ne considerăm vreodată în viața asta vecini! Chiar și așa, a făcut impresie.

Se aude iar ciocănitul. De data asta îmi dau seama că bate cu autoritate. Am greșit. Bineînțeles că nu este el... Ar fi imposibil să fie el.

Deschid ușa și-o văd pe ea în prag: pe Sophie Meunier. *Madame,* pentru mine. În toată splendoarea: paltonul bej elegant, geanta neagră strălucitoare, părul negru impecabil, nodul de mătase al eșarfei. Face parte din tribul acela aparte de femei pe care le vezi defilând pe străzile elegante ale acestui oraș, ținând pe braț pungi de cumpărături din carton tare, cu scris aurit, pline de haine de firmă și de *objets* costisitoare. Cu un mic câine de rasă în lesă. Cu soți bogați care își au aventurile *cinq-à-sept*[14], cu apartamentele impresionante și cu vilele de vacanță de pe Île de Ré, cu obloane albe. Născute aici, crescute aici, din familii franceze înstărite, cu tradiție — sau cel puțin asta ar vrea să crezi tu. Nimic țipător. Nimic *nouveau.* Numai simplitate elegantă, calitate și tradiție.

— *Oui, Madame?*

Face un pas în spate, îndepărtându-se de pragul ușii ca și cum n-ar suporta să stea prea aproape de locul în care trăiesc eu, ca și cum atâta sărăcie ar putea s-o infecteze cumva.

— Fata, rostește simplu.

Nu-mi spune pe nume, niciodată nu mi-a spus pe nume, nici nu cred că știe cum mă cheamă.

— Cea care a sosit azi-noapte — cea care stă în apartamentul de la etajul trei.

— *Oui, Madame?*

— Vreau să stați cu ochii pe ea. Vreau să-mi spuneți când pleacă, vreau să-mi spuneți când se întoarce. Vreau să știu dacă are musafiri. E extrem de important. *Comprenez-vous?*

„Înțelegeți?"

— *Oui, Madame.*

— Bun.

Nu e cu mult mai înaltă decât mine, dar, cumva, reușește să mă privească de sus, ca de la o mare înălțime. Pe urmă se întoarce și se îndepărtează cât de repede poate, cu cățelușul gri-argintiu țopăind după ea.

Mă uit în urma ei. Apoi merg la micul meu birou și deschid sertarul. Mă uit înăuntru și îi verific conținutul.

M-o fi privind ea de sus, dar puterea e la mine, datorită lucrurilor pe care le știu. Bănuiesc, cu toate că nici prin cap nu i-ar da s-o recunoască vreodată, că lui *Madame* Meunier îi este un pic teamă de mine.

Partea amuzantă este că avem mai multe în comun decât s-ar părea. Amândouă locuim de multă vreme în clădirea asta. Amândouă, deși fiecare în felul ei, am devenit invizibile. Parte din decor.

Dar eu știu ce fel de femeie este *Madame* Sophie Meunier. Și de ce este în stare.

---

[14] Expresie folosită în limba franceză, se referă la activitățile desfășurate după muncă, dar înainte de a merge acasă — aproximativ între orele 17 și 19.

Jess

— Alo?! Mă aude cineva?

Simt cum pereții înghit sunetul, simt cât de inutil este ce fac. Mă împing iarăși în ușă cu toată puterea, sperând că greutatea trupului meu are să rupă încuietoarea. Nimic, e ca și cum m-aș repezi neîncetat într-un perete din beton. Intru în panică, încep să izbesc haotic.

Rahat. Rahat!

— Hei! urlu, acum disperată. HEl! Ajutor!

Acest ultim cuvânt. Îmi trece fulgerător prin minte amintirea unei alte încăperi. Cum țipam cât mă țineau plămânii, țipam până răgușeam, dar parcă nu era niciodată suficient de tare... Nu venea nimeni. *Ajutor, ajutor, ajutor, să mă ajute cineva, nu mai...*

Tremur din toate încheieturile.

Apoi, dintr-odată, se deschide ușa și pătrunde sclipirea unei lumini. În pragul ușii e un bărbat. Mă dau un pas în spate. E Antoine, tipul pe care tocmai l-am văzut spărgând cu dezinvoltură o sticlă de marginea unei mese.

Ba nu... Îmi dau seama că m-am înșelat. E cam de înălțimea lui, poate, și la fel de lat în umeri. Dar tipul ăsta e mai tânăr, și în lumina difuză văd că are părul mai deschis la culoare, de un auriu-închis.

— *Ça va?* mă întreabă, apoi continuă în engleză: Ești OK? Am venit să-mi iau rufele din mașină și am auzit...

— Ești britanic! izbucnesc eu.

Ba chiar la fel de britanic ca regina: accent cum trebuie, de băiețel fițos. Cam cum e cel pe care l-a dobândit și Ben după ce s-a mutat cu noii lui părinți.

Mă privește ca și cum așteaptă un soi de explicație.

— M-a încuiat cineva aici, îi spun.

Acum, c-a început să se mai ducă din adrenalină, mă apucă frisoanele.

— Cineva m-a încuiat aici intenționat.

Își trece mâna prin păr și se încruntă.

— Nu cred. Când am deschis-o, ușa era doar blocată. Clanța pare un pic cam țeapănă.

Știu foarte bine cu ce disperare m-am aruncat în ușa asta. Oare chiar e posibil să fi fost doar blocată?

— Ei bine, mulțumesc, îi răspund stins.

— Nicio problemă!

Se dă un pic în spate și mă privește lung.

— Ce cauți aici? Nu în pivniță, vreau să zic, în clădire.

— Îl știi pe Ben, de la etajul trei? Trebuia să stau la el...

Se încruntă.

— Ben nu mi-a zis c-ar veni cineva la el.

— Păi, a fost o chestie destul de spontană. Deci... îl cunoști pe Ben?

— Da. Suntem prieteni de demult. Dar tu cine ești?

— Jess. Sunt Jess Hadley, sora lui.

— Eu sunt Nick.

Ridică ușor din umeri.

— Eu am... Ei bine, eu am fost cel cu ideea ca Ben să se mute aici.

Nick

Etajul doi

Am sugerat ca Jess să urce mai bine până la mine, decât să stăm de vorbă în pivnița rece și întunecoasă. Acum regret un pic: i-am oferit un scaun, dar se plimbă de colo-colo prin încăpere, îmi studiază bicicleta Peloton, rafturile cu cărți. Jeanșii îi sunt tociți în dreptul genunchilor, manșetele puloverului sunt cam târnuite, are unghiile roase, au rămas din ele niște bucăți ascuțite ca niște așchii. Emană o energie neliniștită, o agitație teribilă — nu seamănă deloc cu Ben, cu langoarea și dezinvoltura lui. Și vocea îi e diferită de a fratelui ei; bănuiesc că ea n-a mers la școli particulare. Dar adevărul este că accentul lui Ben se schimba în funcție de persoana cu care stătea de vorbă. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama de lucrul ăsta.

— Auzi, îmi spune ea dintr-odată, pot să merg să-mi dau cu niște apă pe față? Am transpirat rău de tot.

— Bineînțeles!

Ce altceva pot să-i răspund?

Se întoarce după câteva minute. Simt mirosul de Annick Goutal Eau de Monsieur; ori folosește același parfum ca mine, lucru care pare improbabil, ori s-a servit din al meu cât a fost la baie.

— Te simți mai bine?

— Da, mult mai bine, mulțumesc. Auzi, îmi place mult baia ta, cu capul de duș tip ploaie. Așa se cheamă, nu?

O privesc în continuare, în timp ce se plimbă prin încăpere. Seamănă, totuși. Din anumite unghiuri, seamănă șocant de mult cu Ben... Dar culorile sunt diferite, are părul roșcat-închis, pe când el e brunet, ea este micuță și slăbuță. Asta, dar și felul curios în care dă târcoale prin casă, parcă evaluând totul, mă duce cu gândul la o vulpe micuță.

— Mersi că m-ai ajutat, îmi spune. M-am temut o clipă că nu mai scap de acolo.

— Dar ce Dumnezeu căutai în *cave*?

— În ce?

— *Cave*, îi explic, înseamnă pivniță în franceză.

— Ah, OK, îmi răspunde, molfăindu-și pielița de la o unghie, și ridică din umeri. Ce să fac, aruncam și eu o privire.

Am văzut sticla de vin pe care o avea în mână. Am văzut cum a strecurat-o înapoi pe rastel când credea că nu mă uit. N-am să aduc vorba despre asta. Proprietarul vinurilor de acolo își permite fără probleme să piardă o sticlă–două.

— E un spațiu uriaș acolo, jos.

— A fost folosit de Gestapo în timpul războiului, îi povestesc. Baza o aveau pe Avenue Foch, aproape de Bois de Boulogne. Dar spre finalul ocupației se cam... revărsaseră. Au folosit pivnița asta ca să-și țină prizonierii în ea. Membrii Rezistenței, chestii de genul ăsta.

Face o grimasă.

— Mda, presupun că are logică. Locul ăsta are o atmosferă aparte, știi? Mama era pasionată de chestii d-astea: energie, aure, vibrații.

Era. Țin minte ce mi-a povestit Ben despre mama lui. Într-o seară, într-un bar, când se amețise. Deși am bănuiala că nici când se îmbăta nu spunea mai multe decât ar fi vrut.

— În fine, continuă ea, eu n-am crezut niciodată în chestiile astea. Dar aici parcă se simte ceva. Îmi dă fiori.

Își dă seama ce-a spus.

— Scuze... N-am vrut să-ți jignesc...

— Nu, stai liniștită. Știu ce vrei să zici. Așadar, ești sora lui Ben.

Vreau să-mi dau seama ce caută aici.

Ea dă din cap.

— Dap. Aceeași mamă, tați diferiți.

Observ că nu pomenește nimic despre faptul că Ben a fost adoptat. Țin minte cât de uluit am fost când am aflat. În același timp, mi s-a părut cumva că lucrurile se leagă. Faptul că nu-l puteai include ușor într-o categorie, cum puteai cu ceilalți colegi ai noștri de facultate — sportivii disciplinați, studenții silitori, petrecăreții înrăiți. Da, avea accentul acela de școală

de stat, nonșalanța, dar aveai mereu senzația că mai era ceva sub toate astea. Mici indicii că exista ceva mai dur, mai sumbru. Poate de asta erau oamenii atât de fascinați de el.

— Îmi place espressorul Gaggia, îmi zice Jess, plimbându-se prin bucătărie. Aveau unul d-astea într-o cafenea în care am lucrat! adaugă râzând, însă fără veselie. N-oi fi mers eu la vreo școală de fițe sau la facultate, ca frate-meu, dar știu să-ți fac o micro-spumă de înnebunești.

Simt o undă de amărăciune în replica ei.

— Vrei o cafea? Pot să-ți fac, dar mă tem că nu am decât lapte de ovăz.

— Dar niște bere ai? mă întreabă, plină de speranță. Știu că e devreme, dar tare bine mi-ar prinde o bere.

— Sigur, și te rog să iei loc, îi răspund, făcând un semn spre canapea.

Am ametit un pic tot urmărind-o cum bântuie prin cameră, mai ales că nici n-am dormit deloc.

Merg la frigider și scot două sticle: bere pentru ea, kombucha pentru mine — nu beau niciodată înainte de ora 7. Nici nu apuc să mă ofer să-i deschid berea, că ea a și scos din buzunar o brichetă, a băgat-o între arătător și partea de jos a capacului și, cumva, a desfăcut sticla. O privesc uluit și oarecum scandalizat, în același timp. Cine e fata asta?

— Nu cred că mi-a spus Ben că vii să stai la el, îi spun pe cel mai nonșalant ton cu putință.

Nu vreau să aibă senzația c-o acuz de ceva, dar cu siguranță frate-său nu mi-a zis nimic. Sigur, nici n-am prea vorbit în ultimele două săptămâni. A fost mereu prea ocupat.

— Păi, am cam hotărât pe moment. Tu când l-ai văzut ultima oară?

— Acum vreo două zile... cred.

— Deci astăzi n-ați vorbit deloc?

— Nu. S-a întâmplat ceva?

Trage cu dinții de pielița de la degetul mare, atât de tare, încât mă cutremur eu. Văd cum apare imediat o broboană de sânge.

— Azi-noapte, când am sosit, nu era acasă. Și n-am mai primit nicio veste de la el de ieri după-amiază.

Știu c-o să sune ciudat, dar crezi că e posibil să fi dat de vreun necaz?

Mă înec cu gura de kombucha și tușesc.

— Necaz? Ce fel de necaz?

— Nu știu... Pur și simplu simt că s-a întâmplat ceva.

Începe să se joace cu lanțul de aur pe care îl poartă la gât. Văd medalionul și-mi dau seama că este ca al lui Ben.

— Mi-a lăsat un mesaj vocal. Se... pare să se întrerupă în mijlocul unei idei. Și-acum nu răspunde la telefon. N-a citit niciunul dintre mesajele pe care i le-am trimis. Portofelul și cheile îi sunt în apartament — și știu că n-a plecat cu Vespa, fiindcă am văzut-o la subsol...

— Dar îi cam stă în fire să facă așa ceva, nu? Probabil c-a plecat câteva zile, pe urmele vreunui subiect interesant, cu doar vreo sută–două de euro în buzunar. De aici poți să iei trenul spre aproape orice destinație din Europa. Așa a fost el dintotdeauna, încă din facultate. Dispărea și apoi se întorcea după câteva zile, povestind că fusese până în Edinburgh fiindcă îi venise cheful, ori voise să vadă Norfolk Broads, ori că stătuse la un hostel și făcuse drumeții în Brecon Beacons.

Noi, ceilalți din mica noastră bulă, abia dacă țineam minte — ba unii dintre noi chiar voiau să uite — că exista o lume dincolo de ea. Nici nu ne-ar fi trecut prin cap să plecăm. Dar el așa pornea, de capul lui, de parcă n-ar fi rupt o barieră invizibilă. Foamea aceea, ambiția aceea.

— Nu cred, spune Jess, întrerupându-mi firul amintirilor. N-ar face asta... Știa că vin.

Dar nu pare deloc sigură. Sună mai curând ca și cum ar întreba.

— În fine, tu pari să-l cunoști destul de bine, nu?

— Până de curând, nu ne mai văzuserăm de multă vreme, îi răspund, bucuros că măcar asta era adevărat. Știi și tu cum e. Dar m-a căutat când s-a mutat în Paris. Iar când ne-am reîntâlnit... A fost ca și cum nu trecuse deloc timpul.

Mă poartă gândurile la acea reîntâlnire, de acum aproape trei luni. Surpriza mea — chiar șocul meu —,

când am primit e-mailul lui, după atâta vreme, după tot ce se întâmplase. Un bar sportiv din Saint-Germain. Podeaua lipicioasă, barul lipicios, bluze de rugby cu autograful unor jucători francezi prinse în piuneze pe pereți, farfurii cu mezeluri cam îndoielnice, primite lângă bere, și meciuri care se desfășurau pe vreo 15 monitoare. Dar avea un aer nostalgic; aproape că semăna cu genul de loc în care am fi mers în studenție, luându-ne câte o halbă de bere și prefăcându-ne că suntem bărbați în toată firea.

Ne-am pus la curent cu ce mai făcuserăm în deceniul care trecuse: eu, în Palo Alto, el, cu jurnalismul. Și-a scos telefonul ca să-mi arate ce scrisese.

— Nu sunt chiar... niște articole care să zguduie lumea, mi-a zis, ridicând din umeri. Nu e chiar ce-am vrut să fac. Hai să fim serioși, sunt materiale de umplutură. Dar trăim vremuri grele. Ar fi trebuit să intru în domeniul tehnologiei, ca tine.

Am tușit stânjenit.

— Frate, să știi că nici eu n-am prea cucerit lumea asta a tehnologiei.

Ăsta era un eufemism. Dar aproape că eram mai dezamăgit de faptul că n-avusese el succes, decât de propriul eșec. Mă așteptasem ca până acum să-și fi scris deja romanul de mare succes, să fi câștigat premii. Ne cunoscuserăm în redacția unui ziar studențesc, dar ficțiunea păruse mereu mai pe gustul lui, nu rigorile jurnalismului. Și dacă era cineva care avea să aibă succes în viață, acela era Ben Daniels. Dacă el nu răzbea, ce șanse mai aveam noi, ceilalți?

— Am senzația că alerg după mărunțișuri și resturi, mi-a spus. Mai iau câte o masă în vreun restaurant elegant, mai am parte de câte o noapte în oraș pe gratis din când în când. Dar nu este chiar ceea ce mi-am imaginat c-o să fac în viață. Ai nevoie de-o poveste tare ca să pătrunzi în lumea aia, să-ți faci un nume. Ai nevoie de-o lovitură de teatru. Și m-am săturat până peste cap de Londra, de aceeași lume, cu aceleași pile. M-am gândit să-mi încerc norocul și aici.

Mda, amândoi aveam planuri mari ultima oară când ne văzuserăm. Chiar dacă ale mele nu

presupuneau decât să scap dracului de tata și să plec cât mai departe de casă. Un zdrăngănit brusc mă aduce cu picioarele pe pământ. Jess, pornită iar pe explorat, a dărâmat o fotografie de pe raftul cu cărți, una dintre puținele pe care le am.

O ridică.

— Scuze. Dar să știi că e un vas mișto! Ăsta din poză.

— E iahtul lui tata.

— Și-n poză sunteți tu și el?

— Da.

Am cam 15 ani în poza aia. Tata își ține mâna pe umărul meu și zâmbim amândoi spre aparat. În ziua aia chiar am reușit să-l impresionez, am stat la cârmă o vreme. A fost printre puținele dăți în care chiar am simțit că e mândru de mine.

Izbucnește într-un râs sonor.

— Asta parcă e din Harry Potter! Cu pelerinele astea negre. Este...

— Este Cambridge.

Un grup de tovarăși, după o cină festivă, stând pe iarbă în parcul Jesus Green, lângă râul Cambridge, în lumina înserării; îmbrăcați în robe elegante și ținând în mână sticle de vin pe jumătate goale. Mă uit la poza asta și aproape că simt mirosul acela de iarbă proaspăt tunsă: esența unei veri în Marea Britanie.

— Și acolo l-ai cunoscut pe Ben?

— Da, lucram amândoi la *Varsity*: el, pe partea editorială, eu, la site. Și amândoi mergeam la Isus[15].

Își dă ochii peste cap.

— Ce nume au și locurile alea...

Mijește ochii și adaugă:

— El nu e în poza asta, nu?

— Nu, el a făcut-o.

Râdea și ne-a convins pe toți să pozăm. Asta-i stătea în fire lui Ben, să se afle mai curând în spatele aparatului, decât în fața lui, mai curând să istorisească povestea, decât să ia parte la ea.

Se plimbă de-a lungul rafturilor de cărți, citește titlurile. Mi-e greu să-mi imaginez că fata asta stă vreodată locului.

— Ai multe cărți în franceză. Cu asta se ocupa Ben acolo, nu? Studii franceze sau ceva.

— Păi, la început a studiat limbile moderne, da. Pe urmă a trecut la literatura engleză.

— Serios?

Expresia i s-a întunecat.

— N-am... n-am știut. Nu mi-a zis.

Îmi aduc aminte frânturile de povești pe care mi le-a spus Ben despre ea când călătoream împreună. Că ei îi fusese mult mai greu decât lui. Că pe ea n-avusese cine s-o ajute. Că fusese mutată de colo-colo prin sistemul serviciilor sociale, că nu-i putuseră găsi o familie.

— Deci tu ești prietenul care l-a ajutat să se mute aici?

— Eu sunt.

— Sună incredibil! mi-a spus, când am venit cu ideea asta, atunci când ne-am întâlnit din nou. Și ești sigur că doar atâta e chiria? Chiar crezi c-o să fie atât de ieftină? Fiindcă, să știi, nu prea stau bine cu banii.

— Lasă-mă să mă interesez, i-am răspuns. Dar da, sunt destul de sigur. Adică, apartamentul nu e în cea mai bună stare. Câtă vreme nu te deranjează niște detalii cam... antice.

A zâmbit larg.

— Chiar deloc. Doar mă știi! Îmi plac locurile cu personalitate. Și crede-mă că e mult mai bine decât să-mi fac veacul pe canapelele cunoștințelor. Pot să vin și cu pisica?

Am izbucnit în râs.

— Da, sunt sigur că poți să vii și cu pisica. Am să mă interesez, dar probabil că apartamentul e al tău, dacă îl vrei.

— Păi... mersi, frate! Adică... pe bune, sună supertare.

— Cu plăcere. Mă bucur să te ajut. Deci înseamnă că ești interesat?

— Normal că sunt interesat! a izbucnit în râs. Trebuie să-ți mai fac cinste cu o bere, să sărbătorim.

Am stat acolo câteva ore bune și am băut o mulțime de beri. Și dintr-odată era ca și cum ne aflam în Cambridge și nu trecuse timpul peste noi.

S-a mutat după câteva zile. Imediat. Am mers cu el la apartament, l-am văzut analizându-l.

— Știu că e un pic cam retro, i-am spus.

— Cu siguranță are... personalitate. Știi ceva? Cred c-o să-l țin așa. Îmi place. E gotic.

Și m-am gândit cât de grozav era să fiu iar alături de prietenul meu. Mi-a zâmbit larg și-am simțit că totul are să fie în regulă. Poate chiar mai mult decât în regulă. Am avut senzația că m-ar putea ajuta să-l regăsesc pe tipul care eram pe vremuri.

— Pot să-ți folosesc calculatorul?

— Ce?

Sunt iarăși smuls din amintire. Văd că Jess a ajuns în dreptul iMac-ului.

— Tarifele astea de roaming mă omoară! Mă gândesc să mă mai uit o dată pe Instagramul lui Ben, în caz că i s-a stricat telefonul și reușește să-mi răspundă acolo.

— Ăăă... Pot să-ți dau parola de la WiFi.

Dar s-a așezat deja în fața calculatorului și e cu mâna pe mouse. Se pare că n-am de ales.

Mișcă mouse-ul și monitorul se aprinde.

— Ia stai..., spune Jess și se apleacă în față, privind cu atenție screensaverul, apoi se întoarce spre mine: Ăștia sunteți tu și Ben, nu? Vai, pare așa de tânăr! Și tu la fel.

Nu mi-am mai pornit calculatorul de câteva zile. Mă forțez să mă uit.

— Chiar eram tineri. Aproape niște copii.

Ce ciudat, la momentul acela mă simțeam atât de matur! Ca și cum toate misterele universului îmi erau dintr-odată la îndemână. Și cu toate astea, încă eram copii. Mă uit pe fereastră. N-am nevoie să privesc fotografia, o văd și cu ochii închiși. Lumina aurie care ne intra pieziș în ochi, noi doi mijind ochii pentru a ne feri de soare.

— Unde erați când ați făcut poza asta?

— Am mers, un grup de prieteni, într-o excursie cu trenul, toată vara, după ultimele examene.

— Cu trenul?

— Da. Prin toată Europa... A fost grozav.

Chiar a fost. Probabil cea mai frumoasă perioadă din viața mea.

O privesc pe Jess. A rămas tăcută, părând să fi căzut pe gânduri.

— Ești bine?

— Mda, sigur, se forțează să răspundă.

Pare că s-a evaporat un pic din energia ei.

— Și... unde ați făcut poza asta?

— În Amsterdam, cred.

Nu cred. Știu. Cum aș putea să uit?

Privind fotografia, simt pe față soarele acela de sfârșit de iulie, simt duhoarea de sulf ce se ridica din apa canalului. Îmi amintesc totul atât de clar, deși amintirea e mai veche de un deceniu. Pe de altă parte, tot ce-a ținut de călătoria aceea a părut nespus de important. Tot ce am vorbit, tot ce am făcut.

---

[15] Jesus — denumirea unui colegiu din cadrul Universității Cambridge, precum și al unei zone din orașul Cambridge.

— Tocmai mi-am dat seama, zice Nick, uitându-se la ceas. Trebuie să merg undeva. Îmi pare rău, știu că voiai să stai la calculator.

— Ah, nu-i nimic, îi răspund, un pic derutată. Oare mi-ai putea da parola? O să încerc să mă conectez de sus.

— Sigur.

Dintr-odată, pare foarte nerăbdător să plece; poate că întârzie undeva.

— Unde mergi, la muncă?

M-am tot întrebat cu ce se ocupă. Pare un tip plin de bani. Dar într-un mod discret. Cât m-am uitat pe aici, am observat niște boxe de fițe (Bang & Olufsen — o să le caut mai târziu pe net, dar se vede clar că sunt supercostisitoare), un aparat de fotografiat elegant (Leica), în colț e un monitor uriaș (Apple), mai e și espressorul profesional. Dar trebuie să te uiți cu atenție ca să vezi bogăția. Lucrurile lui Nick sunt alese de un om foarte bogat, însă care nu vrea să se dea mare cu averea lui. Ba poate chiar se jenează un pic cu ea. Dar toate lucrurile astea istorisesc o poveste. La fel și cărțile de pe rafturi — cele cu titluri pe care reușesc să le înțeleg, cel puțin: *Fast Forward Investing*, *The Technologized Investor*, *Catching a Unicorn*, *The Science of Self-Discipline*. La fel, și lucrurile din baie. Am petrecut cam trei secunde dându-mi cu apă pe față, iar restul, dând o raită ca lumea prin sertarele lui. Poți să afli multe despre un om văzând ce are în baie. Am învățat lecția asta mergând în vizită la posibile familii adoptive. Nimeni n-o să te împiedice să mergi până la toaletă. Așa că mă duceam, îmi băgam nasul peste tot — uneori mai șterpeleam câte un ruj sau câte un parfum, alteori mai exploram și alte camere la întoarcere — și aflam dacă ascundeau ceva înfricoșător sau ciudat.

În baia lui Nick am găsit chestii obișnuite: apă de gură, pastă de dinți, aftershave-uri, paracetamol, articole de toaletă elegante, cu nume precum „Aesop“

și „Byredo“, și pe urmă — foarte interesant — niște provizii serioase de oxicodonă. Fiecare cu otrava lui, îl înțeleg. Am încercat și eu câte ceva, pe vremuri. Când mi se părea c-ar fi mai simplu să nu-mi mai pese de nimic, pur și simplu să mă strecor pe ușa din spate a vieții. Nu era de mine, dar înțeleg. Și bănuiesc că și băieții bogați suferă.

— Sunt... ei bine, sunt cam între joburi în momentul ăsta.

— Și înainte cu ce te ocupai? îl întreb, îndepărtându-mă de birou cam fără tragere de inimă.

Pot să pun pariu că la ultimul lui job n-a lucrat într-o speluncă cu palmieri gonflabili și cu niște flamingo atârnând din tavan.

— Am fost o vreme în San Francisco. Palo Alto. Start-upuri în tehnologie. Am fost Înger, știi?

— Ăăă... nu.

— Adică investitor.

— Aha.

Trebuie să fie mișto să fii atât de relaxat când îți cauți de muncă. E clar că pentru el „între joburi“ nu înseamnă că trăiește de pe o zi pe alta.

Trece cam greu pe lângă mine, pe drum spre ușă. Stau în calea lui și, fiind un băiat elegant și politicos din Anglia, probabil nu-i vine să-mi spună să mă dau la o parte. Îi simt parfumul: un pic afumat, scump și delicios, același cu care m-am dat și eu un pic în baie.

— Ah, fac eu. Scuze! Te țin din treburi.

— Nu-i nimic.

Însă am impresia că nu este atât de relaxat pe cât pare: ceva din poziția corpului, poate, ceva din tensiunea maxilarului îl dă de gol.

— Bine. Mersi de ajutor.

— Uite ce e, sunt sigur că n-ai de ce să-ți faci griji. Dar tot aș vrea să te ajut. Dacă pot să fac ceva, să-ți răspund la întrebări — o să încerc.

— Ar fi o chestie. Știi cumva dacă Ben se vede cu cineva?

Se încruntă.

— Dacă se vede cu cineva?

— Mda. Dacă are prietenă sau poate vreo chestie ocazională.

— De ce întrebi?

— Doar din intuiție.

Nu-mi stă în fire să fiu pudică, dar parcă nici nu-mi vine să descriu chiloții de damă pe care i-am găsit în patul lui Ben.

— Hmmm...

Își duce o mână la păr și și-o trece prin el, răvășindu-și buclele. E frumos. Da, sigur că mă concentrez să-l găsesc pe Ben, dar asta nu înseamnă că sunt oarbă. Am avut întotdeauna o slăbiciune caraghioasă pentru băieții cuminți și frumușei; nu-s mândră de chestia asta.

— Din câte știu eu, nu, îmi răspunde în cele din urmă. Nu *cred* că are prietenă. Dar presupun că nu știu chiar totul despre viața lui de-aici, din Paris. Adică, înainte să fi sosit aici cam pierduserăm legătura.

— Mda.

Știu cum e.

„Dar îi cam stă în fire să facă așa ceva, nu?", asta mi-a zis Nick mai devreme. „Așa a fost el dintotdeauna, încă din facultate." Și eu m-am gândit imediat: *Zău, așa este Ben? Așa era?* Și dacă atunci când era la Cambridge avea obiceiul să lase totul baltă brusc și să pornească pe cine știe unde, cum de nu și-a făcut timp mai des să vină să mă vadă? Îmi zicea mereu că era prea ocupat, că avea de scris eseuri sau de mers la cursuri, „știi cum e". Dar nu știam cum e, bineînțeles. lar el știa că nu știu. Una dintre puținele dăți când m-a vizitat a fost atunci când am propus eu o excursie la Cambridge, la vremea aceea stând cu o familie din Milton Keynes. Am bănuit că ar putea funcționa amenințarea că pârlita de soră-sa, mereu în plasament pe la cine știe ce familie dubioasă, și-ar putea face apariția, stricându-i imaginea. Când mă gândesc la asta, parcă simt încă o mică înțepătură, și sper că e de furie, nu de durere. Urăsc durerea.

— Îmi pare rău că nu-ți sunt de mai mare folos, îmi zice Nick, dar să știi că, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Doar un etaj mai jos.

Ni se întâlnesc privirile. Are ochii de un albastru-închis, nu căprui, cum am crezut la început. Încerc să trec peste micul fior al atracției. Pot să mă încred în

tipul ăsta? E prietenul lui Ben. Zice că vrea să mă ajute. Problema este că eu nu mă prea pricep când vine vorba să am încredere în oameni. M-am obișnuit de prea multă vreme să mă descurc singură. Dar Nick îmi poate fi util. Îl cunoaște pe Ben — într-un fel, pare să-l cunoască mai bine decât mine. E clar că știe franceză. Pare un tip de treabă. Mă gândesc la Mimi cea stranie și sperioasă, la Sophie Meunier, așa de glacială: parcă-i reconfortant gândul c-aș putea avea și un aliat în clădirea asta.

Îl privesc în timp ce trage pe el o haină elegantă, bleumarin și-și înfășoară la gât un fular moale, gri.

Merge și îmi deschide ușa.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Jess, îmi spune, cu un zâmbet timid.

Parcă-i un înger pictat. Nu știu de unde mi-a venit gândul acesta — poate fiindcă tocmai a folosit el cuvântul acesta —, dar e potrivit; e perfect, chiar. Un înger căzut. Buclele alea de un auriu-închis, cearcănele movulii de sub ochii albaștri. Și mama avea o slăbiciune pentru îngeri; ne spunea mereu mie și lui Ben că avem un înger care veghează asupra noastră. Păcat că îngerul ei n-a făcut o treabă prea bună.

— Și să știi, îmi mai zice, eu cred c-o să apară Ben.

— Mersi. Așa mă gândesc și eu.

Mă străduiesc s-o și cred.

— Hai să-ți dau numărul meu de telefon.

— Da, ar fi grozav.

Îi întind telefonul meu, iar el își tastează numărul.

Când îmi iau înapoi telefonul, degetele ni se ating pentru o clipă, iar el își trage repede mâna.

Întoarsă în apartamentul lui Ben, constat cu ușurare că pot intra pe Wi-Fi-ul lui Nick folosindu-mă de parola pe care mi-a dat-o. Intru pe Instagramul lui Ben și caut „Nick Miller" — numele sub care s-a trecut în telefonul meu —, dar nu-l găsesc printre cei care îl urmăresc pe Ben. Încerc o căutare generală și găsesc o grămadă de Nick Miller, de peste tot: SUA, Canada, Australia. Studiez variantele până încep să mă usture ochii. Dar sunt prea tineri, prea bătrâni, prea chei, din țara greșită. Google este și el inutil: există un personaj

fictiv dintr-un serial, Nick Miller, la care se referă toate rezultatele căutării. Renunț. Tocmai când mă pregătesc să bag telefonul în buzunar, vibrează — a venit un mesaj. Primul meu gând este: *Ben*. E de la Ben! Cât de grozav ar fi, după toată...

E de la un număr necunoscut:

> Am primit mesajul tău despre Ben. N-am vești de la el. Dar mi-a promis două articole și o prezentare. O să lucrez toată ziua la cafeneaua Belle Époque, de lângă Jardin du Luxembourg. Mă găsești aici. T.

La început sunt nedumerită, apoi dau un pic mai sus, până la mesajul trimis de mine, și realizez că e tipul căruia i-am scris mai devreme. Scot portofelul lui Ben din buzunar, ca să-mi aduc aminte numele lui complet: Theo Mendelson, editor Paris, *Guardian*.

Vin chiar acum, îi răspund.

Înainte să bag cartea de vizită la loc în portofel, observ alta, mai în spate. Îmi atrage atenția pentru că este atât de simplă, de neobișnuită. E din metal, de un bleumarin-închis, iar pe ea este desenată cu auriu imaginea unor artificii. Nu e niciun text, niciun număr, nimic. Nu e un card bancar. Nu-i nici carte de vizită, asta-i clar. Atunci, ce? Ezit, o cântăresc în palmă, surprinsă de greutatea ei, apoi o pun în buzunar.

Când deschid ușa care duce în curtea interioară, îmi dau seama că a început deja să se întunece, cerul este acum de culoarea unei vânătăi vechi. Când s-a lăsat înserarea? Nici n-am băgat de seamă c-au trecut orele. În locul ăsta trece timpul mai ceva decât într-o poveste.

În timp ce străbat curtea aud un sunet de undeva de aproape, un scrâșnet: *hârșt, hârșt, hârșt*. Mă întorc și tresar când văd o siluetă mică, aplecată, la doar câțiva metri în dreapta mea. Este bătrâna, cea pe care am văzut-o azi-noapte. Și-a prins părul cărunt cu o eșarfă și peste șorț are un soi de cardigan lung, fără nicio formă. Îi ies în evidență nasul și bărbia, ochii adânciți în orbite. E greu de zis ce vârstă are, undeva între 70 și 90 de ani. Are în mână o mătură, cu care strânge frunzele căzute. Mă țintuiește cu privirea.

— *Bonsoir*, îi spun. Ăăă, l-ați văzut cumva pe Ben? De la etajul trei?

Fac un semn către ferestrele apartamentului. Dar ea-și vede imperturbabilă de măturat: *hârșt, hârșt, hâââârșt*, fără să-și dezlipească privirea de la mine.

Apoi se apropie și mai mult. Mă privește neîncetat în timpul ăsta, aproape că nici nu clipește. Însă o singură dată, fulgerător, ridică privirea spre clădire, ca și cum ar fi vrut să se asigure de ceva. Apoi deschide gura și șuieră încet, aproape ca foșnetul înfundat al frunzelor:

— N-ai ce să găsești aici.

O privesc uluită.

— Cum adică?

Clatină din cap, apoi se întoarce cu spatele și se îndepărtează de mine, revenind la măturat. Totul s-a întâmplat atât de rapid, încât aproape c-aș putea crede că mi-am imaginat scena. Aproape.

Mă holbez la silueta ei adusă de spate. Pentru numele lui Dumnezeu, parcă toată lumea cu care mă întâlnesc aici e hotărâtă să-mi vorbească numai în ghicitori — cu excepția lui Nick, poate. Simt o pornire bruscă, aproape violentă, să alerg după ea și, nu știu, s-o zgudui sau ceva... S-o forțez să-mi spună ce vrea să zică. Îmi înăbuș frustrarea. Când mă întorc să deschid poarta, îi simt privirea pe umeri, o simt la fel de concretă ca pe o atingere. Iar când pășesc pe stradă, nu pot să nu mă întreb: oare a fost un avertisment sau o amenințare?

Portăreasa

Anexa

Poarta se închide cu un zdrăngănit în urma ei. Fata asta crede c-a nimerit într-un bloc normal. Într-un loc care funcționează după reguli normale. Habar nu are în ce s-a băgat.

Mă gândesc la instrucțiunile primite de la *Madame* Meunier. Știu că n-am ce face, trebuie să mă supun. Aș risca prea multe dacă n-aș coopera. Am să-i spun că fata tocmai a plecat, așa cum mi-a cerut. Am să-i spun și când se întoarce. Ca o angajată ascultătoare ce sunt. Nu-mi place *Madame* Meunier, cred că m-am exprimat destul de clar. Dar sosirea fetei ne-a forțat să formăm un soi de alianță incomodă. Își bagă nasul peste tot. Îi ia pe locatari la întrebări. Exact cum a făcut și el. Nu pot s-o las să atragă atenția asupra acestui loc. Tot asta voia și el să facă.

Vezi tu, aici există lucruri pe care trebuie să le protejez. Lucruri datorită cărora nu voi putea renunța niciodată la locul ăsta de muncă. Iar până de curând m-am simțit în siguranță aici. Fiindcă oamenii ăștia au secrete. Am fost implicată prea adânc în secretele lor. Știu prea multe. N-au cum să scape de mine. Iar eu nu voi putea scăpa niciodată de ei.

A fost cumsecade nou-venitul. Asta a fost tot. Observa că sunt aici. Mă saluta de câte ori trecea prin curtea interioară, ori pe scară. Mă întreba ce mai fac. Făcea conversație despre vreme. Nu pare mare lucru, nu? Dar parcă trecuse o viață de om de când nu-mi mai acordase cineva atenție, d-apoi să se poarte frumos. O viață întreagă de când nu mai observase cineva că sunt și eu om. Iar nu mult mai târziu, a început cu întrebările.

— De cât timp lucrați aici? m-a întrebat în timp ce spălam dalele de piatră de la baza scării.

— De multă vreme, *Monsieur*.

Mi-am stors mopul în găleată.

— Și cum de v-ați angajat aici? Numai o clipă, permiteți-mi mie.

Mi-a cărat găleata grea până în partea cealaltă a holului.

— Întâi s-a mutat la Paris fiica mea, eu am venit după ea.

— Și ea pentru ce-a venit la Paris?

— Asta s-a întâmplat cu foarte mulți ani în urmă, *Monsieur*.

— Chiar și așa, mă interesează.

Asta m-a făcut să-l privesc cu mai multă atenție. Am avut dintr-odată senzația că i-am spus destule. Acestui străin. Oare nu era *prea* cumsecade, *prea* interesat? Ce voia de la mine?

I-am răspuns foarte precaut:

— Nu-i o poveste cine știe ce interesantă. Poate v-o spun altă dată, *Monsieur*. Acum trebuie să-mi văd de curățenie. Dar vă mulțumesc pentru ajutor.

— Sigur, nu vreau să vă țin din treabă.

De atâția ani, faptul că sunt insignifiantă și invizibilă mi-a fost o mască în spatele căreia am putut să mă ascund. Iar în timpul ăsta am evitat să zgândăr trecutul. Să zgândăr rușinea. În munca mea, e de la sine înțeleasă o oarecare pierdere a demnității. Însă nu este de la sine înțeleasă și rușinea.

Dar întrebările lui, interesul lui: pentru prima oară după foarte multă vreme, m-am simțit *văzută*. Și, ca o caraghioasă, am căzut în capcană.

Și acum, uite că fata asta a venit după el aici. Ar fi cazul să plece până nu-și dă seama că lucrurile nu sunt ceea ce par.

Poate reușesc s-o *conving* să plece.

Jess

E ciudat să mă aflu iar printre oameni, în mijlocul traficului, al zgomotului, după liniștea care domnea în clădire. Mă simt și cam dezorientată, fiindcă nu prea îmi dau seama unde sunt, cum se leagă între ele străzile de aici. Mă uit rapid la hartă pe telefon, cât să nu consum prea multe date. Cafeneaua la care mă întâlnesc cu tipul ăsta, Theo, se pare că este fix în partea opusă a orașului, pe partea cealaltă a râului, așa că hotărăsc să iau metroul, cu toate că asta înseamnă că trebuie să mai schimb una dintre bancnotele șutite de la Ben.

Am sentimentul că, pe măsură ce mă îndepărtez de apartament, respir mai ușor. E ca și cum o parte din mine a dat de libertate și nu mai vrea să se întoarcă niciodată acolo, cu toate că știu foarte bine că trebuie.

Merg pe străzile pavate cu piatră cubică, trec pe lângă cafenelele aglomerate de pe trotuar, cu scaune de răchită, cu oameni care stau de vorbă, beau vin și fumează. Trec pe lângă o veche moară de vânt din lemn, ce se ițește din spatele unui gard viu, și mă întreb ce Dumnezeu caută în inima orașului, în grădina cuiva. Cobor în grabă un șir lung de trepte din piatră și trebuie să mă strecor pe lângă un tip care doarme într-un soi de fort construit din cutii de carton umede; îi pun vreo doi euro în paharul de plastic. Un pic mai departe, trec prin două piețe elegante care arată aproape identic, doar că în mijlocul uneia dintre ele sunt câțiva bătrâni care se joacă cu niște bile din metal, iar în cealaltă este un carusel cu acoperișul dungat în culori pastelate, iar copiii se dau încântați în călușei și în peștișori.

Când ajung pe străzile mai aglomerate din apropierea stației de metrou, am un sentiment ciudat, simt o tensiune, ca și cum urmează să se întâmple ceva. Parcă plutește un iz în aer, iar eu clar am nasul format pentru belele. Și ce să vezi, zăresc trei dube de poliție parcate pe o stradă laterală. Disting și polițiștii

dinăuntru, au căști de protecție pe cap și veste anti-înjunghiere. Din instinct, bag capul la cutie.

Urmez șuvoiul de oameni în subteran. Mă blochez în turnichet, fiindcă uit să scot micul bilet de hârtie; nu știu cum să dau la o parte clănțugul ușii metroului când sosește, așa că trebuie să mă ajute un tip, ca să nu plece metroul fără mine. Toate astea mă fac să mă simt ca o turistă habarnistă, lucru pe care îl urăsc: e periculos să fii habarnist, chestia asta te face vulnerabil.

Stând în picioare, înghesuită în mulțimea de trupuri din vagon, am sentimentul că sunt privită. Mă uit în jur: un grup de tineri care atârnă de bare și arată de parcă tocmai au sosit dintr-un *skate park* din anii 1990; o tânără cu geacă de piele; câteva femei în vârstă, cu câini minusculi și cărucioare de cumpărături; un grup de oameni îmbrăcați ciudat, cu ochelari de schi pe cap și cu bandane la gât, dintre care unul poartă și o pancartă. Însă nimic în mod vădit îngrijorător, iar când ajungem la stația următoare se urcă un tip care cântă la acordeon și-mi blochează vederea spre restul vagonului.

După ce ies de la metrou, cel mai rapid drum pare să mă ducă printr-un parc, Jardin du Luxembourg. În parc domnește o lumină violetă, schimbătoare, nu e chiar întuneric. Pe cărare îmi foșnesc sub tălpi frunzele care nu au fost încă măturate și strânse în piramide uriașe, de un portocaliu strălucitor; crengile copacilor sunt aproape goale. Trec pe lângă un chioșc pustiu, pe lângă o cafenea cu obloanele trase și cu scaunele adunate în stive înalte. Am din nou sentimentul că sunt privită, urmărită: simt că sunt niște ochi ațintiți asupra mea. Dar de câte ori mă întorc, nu văd nicio siluetă care să-mi atragă atenția.

Apoi îl văd pe el. *Pe Ben.* Trece în fugă pe lângă mine, face jogging alături de un tip. Ce dracu'? Trebuie să mă fi văzut, de ce nu s-a oprit?

— Ben! îl strig, grăbind pasul. Ben!

Dar nu se uită în urmă. O iau și eu la fugă. Îl zăresc cu greu, începe să se piardă în întunericul ce se lasă peste parc. Rahat. Oi fi eu multe lucruri, dar maratonistă nu sunt.

— Hei, Ben! Ce mama dracului?!

Nu se întoarce, cu toate că alți câțiva oameni ieșiți la alergat mă fixează cu privirea când trec pe lângă mine. În sfârșit, ajung în spatele lui, de-abia mai respirând. Întind mâna și-l bat pe umăr. Se întoarce.

Mă dau în spate. Nu e Ben. Nu seamănă deloc la față: are ochii prea apropiați, bărbia fără personalitate. Îl văd pe Ben ridicând din sprânceană, clar de parcă ar fi acum în fața mea. *Serios, cu tipul ăsta m-ai confundat tu?*

— *Qu'est-ce que tu veux?* mă întreabă străinul, enervat, apoi adaugă: Ce doriți?

Nu reușesc să-i răspund, în parte fiindcă nu pot să respir și să vorbesc în același timp, dar mai ales fiindcă sunt atât de nedumerită. Face un mic gest de „e sărită de pe fix" către prietenul lui și pornesc, din nou, în alergare.

Bineînțeles că nu era Ben. Îl urmăresc cu privirea în timp ce se îndepărtează și văd toate nepotrivirile — aleargă stângaci, cu brațele bălăbănindu-se stingher. Ben n-a avut în viața lui un gest stingher. Am în continuare senzația pe care am avut-o când a trecut în fugă pe lângă mine. Parcă am văzut o fantomă.

Café Belle Époque are un aer festiv, e toată numai roșu și auriu sclipitor, învăluind trotuarul în lumină. Mesele de afară sunt ocupate de oameni care flecăresc relaxați și râd, iar ferestrele sunt aburite de căldura trupurilor îngrămădite în jurul meselor dinăuntru. După colț, unde n-au pornit încă încălzitoarele, e un tip singur, cocoșat deasupra unui laptop; cumva, sunt sigură că ăsta e el.

— Theo?

Parcă sunt la o întâlnire de pe Tinder, dacă m-aș mai obosi să mă duc la așa ceva și dacă n-ar fi toți niște prădători nenorociți.

Ridică privirea, încruntat. Are părul închis la culoare, i-ar prinde tare bine să se tundă, și un început de barbă. Arată ca un pirat care a hotărât să se îmbrace în haine de zi cu zi: un pulover de lână cam jerpelit la guler, sub o jachetă uriașă.

— Theo? îl întreb din nou. Am vorbit prin mesaje despre Benjamin Daniels... Sunt Jess?

Dă ușor din cap. Trag scaunul de metal din fața lui și mă așez. E atât de rece, încât mi se lipește mâna de el.

— Te deranjează dacă fumez?

Cred că e retorică întrebarea lui, căci a scos deja un pachet boțit de Marlboro roșu. Parcă totul la omul ăsta e boțit.

— Sigur, accept cu plăcere una, mulțumesc.

Nu-mi permit tabietul costisitor de a fuma, dar în clipa asta mă simt suficient de tulburată încât să-mi doresc o țigară — chiar dacă el nu mi-a oferit, de fapt.

Își petrece următoarele 30 de secunde chinuindu-se să-și aprindă țigara cu o brichetă proastă, mormăind în barbă: „Aprinde-te naibii odată!" și „Ce drăcia dracului?" Am impresia că se simte un accent anume.

— Ești din East London? îl întreb, gândindu-mă că, dacă îi intru în grații, poate o să fie mai dispus să mă ajute. Sau de pe acolo?

Ridică din sprânceană, însă nu răspunde nimic. În cele din urmă, bricheta funcționează și țigările se aprind. El trage din a lui cum trage un astmatic dintr-un inhalator, apoi se lasă pe spate și mă privește lung. E înalt și pare că nu stă deloc confortabil pe scaunul micuț: își sprijină glezna piciorului lung pe genunchiul celuilalt. E destul de atrăgător, dacă îți plac bărbații mai neșlefuiți. Însă mie nu-mi prea plac; mă surprinde faptul că m-am și gândit la asta, în situația de față.

— Așadar, zice el, mijind ochii printr-un nor de fum. Ben?

Ceva din felul în care rostește numele fratelui meu mă face să cred că nu-i e prea drag de el. Poate c-am găsit singurul om imun la farmecul lui Ben.

Până să apuc să răspund, apare un chelner, foarte nemulțumit că trebuie să ne ia comanda, cu toate că asta e treaba lui. Theo, care pare la fel de nemulțumit că trebuie să-i vorbească, i se adresează într-o franceză cu un puternic accent englezesc: comandă un espresso dublu și ceva numit „un Ricard".

— O să fie o noapte lungă, am deadline, îmi spune el, ușor defensiv.

Cer o *chocolat chaud*, mai mult ca să mă încălzesc. Șase euro. Hai să pornim de la ideea c-o să facă el cinste.

— Și vreau și cealaltă chestie, îi mai spun chelnerului.

— *Un Ricard?*

Încuviințez.

Chelnerul se îndepărtează adus de spate.

— Nu cred c-am servit vreodată așa ceva la Copacabana, zic eu.

— La ce?

— Un bar unde am lucrat. Până acum două zile, chiar.

Ridică iarăși din sprânceană.

— Sună foarte elegant.

— Era supernașpa.

Dar ziua în care a hotărât Perversul să-și arate puțulica dezgustătoare a fost cea care pentru mine a umplut paharul. Tot atunci am decis să mă răzbun pe nenorocit pentru toate dățile în care a zăbovit prea mult în spatele meu, cu răsuflarea caldă și umedă pe ceafa mea, sau când mă „îndruma" să mă dau la o parte, punându-mi mâinile pe șolduri, sau pentru comentariile pe care le-a făcut despre înfățișarea mea, despre hainele mele — toate lucrurile acelea care nu erau chiar „lucruri", numai că erau importante, și fiecare mă făcea să mă simt tot mai puțin în largul meu. Altă fată poate c-ar fi plecat și nici nu s-ar mai fi uitat în urmă. Altă fată poate c-ar fi chemat poliția. Dar eu nu sunt fata aia.

— Bun, zice Theo, care e clar că nu mai are timp de trăncănit. De ce ai venit?

— Ben lucrează pentru tine?

— Neah. În ziua de azi nimeni nu prea mai lucrează pentru cineva în domeniul ăsta. E o piață a muncii foarte competitivă, fiecare trebuie să se descurce pe cont propriu. Dar da, câteodată îi mai cer câte o recenzie, un articol de călătorie. A tot vrut să intre și pe jurnalismul de investigație. Presupun că știi asta.

Clatin din cap.

— De fapt, chiar trebuie să predea un articol despre proteste.

— Proteste?

— Mda.

Mă fixează cu privirea ca și cum nu-i vine să creadă că nu știu.

— Oamenii sunt furioși la culme din cauza creșterii impozitelor, a prețului combustibilului. A ieșit destul de nasol... Gaze lacrimogene, tunuri cu apă, tot ce trebuie. Au fost întruna la știri. Trebuie să fi văzut și tu ceva!

— Am ajuns abia azi-noapte.

Dar apoi îmi aduc aminte:

— Am văzut niște dube de poliție lângă stația de metrou Pigalle.

Îmi amintesc și de grupul de oameni cu ochelari de schi din metrou.

— Și cred că și niște protestatari.

— Da, se poate. Sunt proteste peste tot în oraș. Și Ben trebuia să-mi scrie un articol despre ele. Dar voia să-mi povestească și despre o așa-zisă „lovitură" pe care o pregătise — chiar azi-dimineață trebuia să vorbim, de fapt. Dar n-a mai dat niciun semn.

O nouă posibilitate. Oare asta să fie? Ben a mers prea departe cu vreo investigație? A supărat un personaj periculos? Și a trebuit să... Să ce? Să fugă? Să dispară? Sau... Nici nu vreau să mă gândesc la celelalte variante.

Ne sosesc băuturile. Ciocolata mea caldă este consistentă și catifelată și vine într-o carafă micuță, cu o ceașcă. O torn și iau o gură, apoi închid ochii, fiindcă o fi costând ea șase euro, dar e cea mai bună ciocolată caldă pe care am băut-o în viața mea. Theo deșartă cinci pliculețe de zahăr brun în cafea și amestecă bine. Apoi ia o gură zdravănă din Ricard. Îl gust și eu — parcă aduce cu lemnul-dulce, îmi amintește de shoturile lipicioase de Sambuca pe care le-am băut în spatele barului, cu care mi-au făcut cinste clienții sau pe care mi le-am turnat pe furiș în câte o seară liniștită. Îl dau pe gât. Theo ridică din sprâncene.

Mă șterg la gură.

— Scuze. Aveam nevoie de un pahar. Am avut vreo 24 de ore de rahat. Uite ce e, Ben a dispărut. Știu, tocmai mi-ai zis că nu ți-a dat niciun semn, dar chiar nu știi cam pe unde ar putea să fie?

Theo ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Simt cum vaga speranță de care m-am agățat până acum se fâsâie și moare.

— Cum adică „a dispărut"?

— Nu era acasă aseară, când mi-a zis c-o să mă aștepte în apartament. Nu-mi răspunde la telefon, nici măcar n-a citit mesajele pe care i le-am trimis. Și mai sunt tot felul de chestii...

Înghit în sec și îi povestesc despre sângele de pe blana pisicii, despre pata de clor, despre vecinii ostili. În timp ce vorbesc, mă gândesc o clipă: cum am ajuns aici? Să stau de vorbă cu un om străin, într-un oraș străin, încercând să-mi găsesc fratele dispărut?

Theo stă în fața mea, trage din țigară și se uită la mine cu ochii mijiți, fără ca expresia să i se schimbe vreun pic. Tipul ăsta are o *poker face* grozavă.

— Și mai e o chestie ciudată, îi zic. Stă într-o clădire imensă, superelegantă. Adică nu cred că face prea mulți bani din scris, nu?

Judecând după starea ținutei lui Theo, bănuiesc că nu.

— Nup. Clar nu intri în domeniul ăsta de dragul banilor.

Îmi mai amintesc ceva. Cartea de vizită ciudată, din metal, pe care am luat-o din portofelul lui Ben. O scot acum din buzunarul de la spate al jeanșilor.

— Am găsit asta. Ai idee ce înseamnă?

Analizează desenul auriu cu artificii, încruntându-se.

— Nu-mi dau seama. Sigur am mai văzut undeva simbolul ăsta. Dar nu reușesc să-mi aduc aminte unde. Pot s-o iau? Am să-ți zic dacă aflu ceva.

I-o dau, însă cu o oarecare reținere, fiindcă este unul dintre puținele lucruri care par a fi indicii. Theo îl ia și ceva din gestul cu care îl înșfacă nu-mi place deloc. Dintr-odată, pare prea nerăbdător, în ciuda faptului că mi-a spus că nu-l cunoaște prea bine pe

Ben și nici nu s-a arătat interesat de soarta lui. Nu prea pare genul bunului samaritean. Nu știu ce să zic despre tipul ăsta. Însă calul de dar nu se caută la dinți.

— Și mai e ceva, adaug, amintindu-mi. Ben mi-a lăsat un mesaj vocal azi-noapte, chiar înainte să intru în Gare du Nord.

Theo îmi ia telefonul. Pornește înregistrarea și se aude vocea lui Ben. „Hei, Jess…"

E ciudat să-l ascult din nou, așa. Sună diferit față de ultima dată când l-am auzit, parcă nu sună a Ben, ca și cum ar fi mult mai departe acum.

Theo ascultă mesajul cap-coadă.

— La final pare că mai spune ceva. Ai reușit să-ți dai seama ce?

— Nu, nu reușesc să disting ce spune. Se aude prea înfundat.

Ridică un deget.

— Stai puțin!

Se întinde spre rucsacul de lângă scaunul lui — un rucsac la fel de boțit ca toate celelalte lucruri ale lui — și scoate niște căști cu firul încâlcit.

— Așa. Sunt din alea care anulează zgomotul exterior și au și volumul foarte tare. Vrei și tu una?

Îmi întinde una dintre căști. O iau și o pun în ureche.

Dă volumul la maximum și pornește din nou mesajul vocal. Vocea lui Ben: „Hei, Jess… Deci e numărul 12, pe rue des Amants. Ai reținut? Etajul trei" și apoi: „Sună la interfon când ajungi. Eu nu mă culc, te aștept…" Pare să se oprească în mijlocul unei propoziții, cum am avut senzația de fiecare dată când l-am ascultat. Dar acum aud și altceva. Ceea ce mi s-a părut a fi un fâșâit din înregistrare este, de fapt, un pârâit. Și *recunosc* pârâitul acela. Sunt balamalele ușii de la intrarea în apartament.

Apoi aud vocea lui Ben de la distanță, încet, dar mult mai clar decât mormăiala pe care o auzisem dățile trecute: „Ce cauți tu aici?" O pauză lungă. „Și ce dracului…?"

Pe urmă se aude un sunet: un fel de icnet. Nici măcar cu volumul dat atât de tare, n-ai cum să-ți dai

seama dacă e scos de un om sau de un obiect — un pârâit al parchetului? Apoi se lasă liniștea.

Acum îmi este și mai frig decât înainte. Mă trezesc că duc mâna spre lanț, simt nevoia să strâng în palmă medalionul.

Theo mai pune o dată înregistrarea. Și încă o dată, a treia oară. Iat-o, deci. Iată dovada. A fost cineva în apartamentul lui Ben în noaptea în care mi-a lăsat mesajul vocal.

Ne scoatem căștile. Ne privim lung.

— Mda, spune Theo. Aș zice că-i o chestie al dracului de ciudată.

Mimi

Etajul patru

Acum nu este acasă. Știu asta fiindcă am urmărit-o de la fereastra dormitorului meu. La etajul trei sunt stinse toate luminile, încăperile sunt scufundate în întuneric. Însă pentru o clipă, mi se pare că îl văd, că apare din umbre. Apoi clipesc și bineînțeles că nu e nimic acolo.

Dar i-ar sta în fire așa ceva. Avea obiceiul de a apărea pe neașteptate. Așa cum a făcut a doua oară când l-am văzut.

Pe drum spre casă de la Sorbona, mă oprisem la un magazin cu discuri vechi: Pêle-Mêle. Era îngrozitor de cald. Avem o expresie în franceză, *soleil de plomb*, înseamnă că atât de fierbinte e soarele, încât devine greu ca de plumb. Așa era în ziua aceea — greu de imaginat acum, când e așa de frig afară. Era îngrozitor: gaze de eșapament și turiști transpirați, arși de soare, îngrămădiți pe trotuare. Niciodată nu suport turiștii, dar cel mai tare îi urăsc vara. Bâjbâie de colo-colo, înfierbântați și supărați c-au venit într-o metropolă, în loc să meargă la mare. Dar în magazin nu erau turiști, fiindcă de afară pare trist și dezolant, motiv pentru care îmi și place mie atât de mult. Era întunecat și răcoros, ca și cum aș fi pășit sub apă, zgomotul de-afară era redus la tăcere. Aici puteam să petrec ore în șir în mica mea bulă, ascunzându-mă de lume, rătăcind printre rafturile cu viniluri și ascultând disc după disc, în cabina cu sticla zgâriată.

— Salut!

M-am întors.

El era. Tipul care tocmai se mutase la etajul trei. Îl vedeam aproape în fiecare zi, când își manevra Vespa prin curtea interioară, sau, uneori, mergând de colo-colo prin apartament: își lăsa întotdeauna obloanele deschise. Dar de aproape, era altceva. Îi vedeam un început de barbă pe maxilar, firele de păr arămii de pe brațe. Am văzut că avea la gât un lanț, care dispărea pe sub tricou. Cumva, nu m-aș fi așteptat la asta,

părea prea băiat cuminte. Eram atât de aproape, încât îi simțeam izul de transpirație. Ceea ce poate să sune scârbos, dar era un miros simplu, picant, proaspăt, nu ca duhoarea de ceapă prăjită care plutește în metrou. Era cam bătrân, cum îi spusesem lui Camille, dar era și frumos. Mi-a tăiat răsuflarea.

— Merveille te cheamă, nu?

Mai-mai c-am scăpat discul pe care îl țineam în mână. Știa cum mă cheamă. Își aducea aminte de mine. Și cumva, cu toate că eu îmi urăsc numele, pe buzele lui suna diferit, aproape special. Am dat din cap, fiindcă nu mă simțeam în stare să vorbesc. Aveam un gust de metal în gură. Poate că-mi mușcasem limba. Mi-am imaginat sângele băltindu-mi între dinți. În tăcerea care s-a lăsat, auzeam ventilatorul din tavan: *vum, vum, vum*, ca bătaia unei inimi.

În cele din urmă, am reușit să rostesc:

— Mi... mi se spune mai mult Mimi.

— Mimi. Ți se potrivește. Eu sunt Ben.

Accentul acela britanic, francheța lui.

— Suntem vecini, m-am mutat în apartamentul de la etajul trei acum câteva zile.

— *Je sais*.

Mi-a ieșit mai mult o șoaptă. *Știu*. Mi se părea o nebunie să creadă că era posibil să nu știu.

— E o clădire așa de mișto! Trebuie să fii tare încântată că stai acolo. Atâta istorie! Toate chestiile alea uimitoare: *cave*, liftul...

— E și un ascensor de bucătărie! m-am repezit să-i zic.

Este unul dintre lucrurile mele preferate din clădirea aia. Nu știam de ce, dar în clipa aceea mi-am dorit brusc să-l împărtășesc cu el.

S-a aplecat spre mine.

— Un ascensor de bucătărie?

Părea nespus de entuziasmat, iar eu am simțit o căldură luminoasă la gândul că stârnisem reacția aceea.

— Serios?!

— Mda. De pe vremea când clădirea era un *hôtel particulier* — îi aparținea unei contese sau așa ceva și

jos, în *cave*, era bucătăria. Cu el trimiteau sus mâncarea și băutura, iar de coborât, cobora cu rufe de spălat.

— Ce tare! N-am văzut niciodată un ascensor de bucătărie de-adevăratelea. Unde e? Ba nu, stai, nu-mi spune! O să încerc să-l găsesc singur.

Mi-a zâmbit larg și mi-am dat seama că surâdeam și eu.

A tras un pic de gulerul tricoului.

— Doamne, cât de cald e azi!

Am văzut acum și medalionul care atârna pe lanț.

— Îl ai pe Sfântul Cristopher?

Iarăși am vorbit aiurea. Din cauză că m-a luat prin surprindere să-l văd, să recunosc mica imagine aurită a sfântului.

— Ah, mi-a răspuns, coborând privirea spre medalion. Mda, a fost al mamei. Mi l-a dat când eram mic. Nu-l scot niciodată... Uneori și uit că-l port.

Am încercat să mi-l închipui copil și n-am reușit. Nu puteam să-l văd decât înalt, puternic, cu figura bronzată. Avea riduri, da, dar acum îmi dădeam seama că nu-l făceau să pară bătrân. Îl făceau să pară mai interesant decât oricare alt tip pe care îl cunoșteam. Se vedea că fusese în multe locuri, văzuse multe, făcuse multe. A zâmbit larg.

— Sunt impresionat că l-ai recunoscut. Ești catolică?

Mi-au luat foc obrajii.

— M-au trimis ai mei la o școală catolică.

O școală catolică de fete. „Taică-tău chiar a sperat c-o să te faci călugăriță", mi-a zis odată Camille. „Și asta a fost varianta cea mai apropiată de o centură de castitate." Cei mai mulți puști pe care îi cunosc, inclusiv Camille, au mers la licee mari, unde și-au purtat hainele obișnuite, au fumat și-n pauza de prânz s-au lins până n-au mai putut. Dacă mergi la o școală ca Soeurs Servantes du Sacré Coeur, ești superciudată. Parcă ai ieșit din cartea aia pentru copii, *Madeline*. Asta înseamnă că, atunci când ești în uniformă, o să se holbeze la tine în metrou un anumit gen de perverși și că absolut toți ceilalți tipi au să te ignore. Înseamnă că nu mai ai cum să mai vorbești cu ei ca

un om normal. Și probabil că tocmai de-asta a vrut papa să merg acolo.

Bineînțeles, n-am stat tot timpul la SSSC. Au fost niște probleme cu un profesor de-acolo, unul tânăr; ai mei au găsit că e mai bine să plec și-n ultimii câțiva ani am avut un meditator particular, ceea ce-a fost și mai rău.

Am văzut că Benjamin Daniels se uita la discul pe care îl aveam în mână.

— Velvet Underground, a zis. Îmi plac supertare.

Desenul de pe copertă — făcut de Andy Warhol — consta în mai multe imagini cu niște buze roșii, umede, întredeschise, gata să soarbă suc printr-un pai. Dintr-odată, mi s-a părut o chestie perversă și am simțit că mă îmbujorez iarăși.

— Eu mi-l iau pe ăsta, mi-a zis, ridicând discul pe care îl avea în mână. The Yeah Yeah Yeahs. Îți plac?

Am ridicat din umeri.

— *Je ne sais pas*.

Nu auzisem niciodată de ei. Nici discul de la Velvet Underground pe care îl luasem eu nu-l ascultasem. Îmi plăcea doar ilustrația de Warhol; aveam de gând s-o copiez în caietul de schițe când ajungeam acasă. Merg la Sorbona, dar ce mi-ar plăcea cu adevărat să fac (dacă ar fi după mine) este să fiu artistă. Uneori simt că doar în clipele când am în mână un creion de grafit sau o pensulă sunt eu însămi. Că este singurul fel în care mă pot exprima așa cum trebuie.

— Ei, trebuie s-o șterg, mi-a zis și s-a strâmbat un pic. Am un deadline.

Până și asta suna mișto: avea un deadline. Era jurnalist; îl văzusem lucrând până târziu în noapte la laptop.

— Dar voi stați la etajul patru, parcă, nu? Tu și colega ta de apartament? Cum o cheamă...?

— Camille.

Nimeni n-o uită vreodată pe Camille. Ea e cea atrăgătoare, ea e cea distractivă. Dar el îi uitase numele. Și-l ținuse minte pe-al meu.

Câteva zile mai târziu am primit un bilet pe sub ușa apartamentului:

L-am găsit!

La început nu mi-am dat seama ce-ar fi putut să însemne. Cine găsise ce? N-avea niciun sens. Probabil era ceva pentru Camille. Apoi mi-am amintit conversația din magazinul de discuri. Era oare posibil? M-am dus la dulapul în care se afla ascensorul de bucătărie, am apăsat pe mânerul ascuns și am dat la manivelă până când micul căruț a ajuns în dreptul meu. Era ceva înăuntru: discul The Yeah Yeah Yeahs pe care îl cumpărase. Era și un bilețel prins de el: Bună, Mimi. M-am gândit că ți-ar plăcea să-i asculți. Să-mi zici cum ți se par. B x

— De la cine e?

Camille a venit lângă mine și a citit biletul peste umărul meu.

— Ți l-a împrumutat el? Ben?

I-am simțit uimirea din glas.

— L-am văzut ieri, a continuat ea. Mi-a zis că s-ar bucura supertare dacă i-aș hrăni eu pisicuța în caz că lipsește el vreodată. Mi-a lăsat și cheia de rezervă.

Și-a dat după ureche o șuviță de păr de culoarea caramelului. Am simțit o înțepătură ușoară de gelozie. Dar mi-am reamintit că nu-i lăsase ei un bilet. Că nu-i trimisese ei un disc.

E o expresie în franceză: *être bien dans sa peau* — să te simți bine în propria piele. Nu am des sentimentul acesta. Dar l-am avut, în clipa în care am ținut în mâini discul acela. Am simțit că aveam ceva doar al meu.

Acum privesc dulapul în care e ascuns ascensorul de bucătărie. Mă trezesc îndreptându-mă spre el. Îl deschid, scoțând la iveală scripetele, și trag de manivelă, exact cum am făcut în ziua aceea de august. Aștept să apară căruțul micuț.

Ce?!

Rămân cu privirea pironită asupra lui. E ceva înăuntru. Exact ca atunci când mi-a trimis el discul. Dar acum nu-i un disc. E ceva înfășurat într-o cârpă. Mă întind să-l apuc și, în clipa în care îl cuprind în palmă, simt o înțepătură. Ridic mâna și văd că apar

câteva broboane de sânge. *Merde!* Nu știu ce-i în ascensor, dar a reușit să treacă prin cârpă și m-a tăiat. Îi dau drumul și, când ajunge pe podea, cârpa se desface.

Fac un pas în spate. Mă uit la acea lamă ascuțită, plină de ceva uscat care seamănă cu rugina sau cu pământul, dar nu e asta, e ceva care a pătat și cârpa în care a fost înfășurată.

Și încep să țip.

Jess

Mă gândesc întruna cum suna vocea lui Ben la sfârșitul mesajului. Teama din glasul lui. „Ce cauți *tu* aici?“ Cum pusese accent pe acel „tu“. Părea că știa persoana care se aflase în camera asta. Și apoi: „Și ce dracului...“. Fratele meu, care e întotdeauna stăpân pe situație. Nu l-am auzit niciodată atât de speriat. Parcă nici nu era Ben.

Am un gol cumplit în stomac. N-am scăpat deloc de senzația asta, o am de când am ajuns, iar de aseară încoace s-a accentuat. Dar acum nu mai pot s-o ignor. Cred că fratele meu a pățit ceva azi-noapte, înainte de sosirea mea. A pățit ceva rău.

— Te întorci acolo? mă întreabă Theo. După ce ai auzit asta?

Mă cam surprinde grija lui față de mine, mai ales că nu prea pare genul sensibil.

— Mda, îi răspund, străduindu-mă să par mai încrezătoare decât mă simt de fapt. Trebuie să fiu acolo.

Și chiar trebuie. În plus — nu-i spun asta și lui —, n-am unde altundeva să mă duc.

Hotărăsc să merg pe jos, în loc s-o iau cu metroul; e un drum lung, dar vreau să iau un pic de aer, trebuie să încerc să-mi pun ordine în gânduri. Mă uit pe telefon, ca să-mi stabilesc traseul. Vibrează:

> Ți-ai folosit aproape toate datele în roaming! Ca să activezi o ofertă nouă, dă click pe linkul acesta...

Căcat! Bag telefonul înapoi în buzunar.

Trec pe lângă niște magazine de fițe cu fațadele zugrăvite în roșu, verde-smarald sau bleumarin, iar în vitrinele lor scăldate în lumină sunt expuse rochii cu imprimeu, lumânări, canapele, bijuterii, bomboane de ciocolată, până și nu știu ce prostie de bezea specială, bleu-deschis și roz-pastel. Câte ceva pe gustul fiecăruia, presupun, dacă ai bani de cheltuit. Când ajung pe pod, îmi croiesc drum prin mulțimea de

turiști care-și fac selfie-uri cu fluviul, se sărută, zâmbesc, stau de vorbă și râd. E ca și cum oamenii ăștia trăiesc în alt univers. Acum, frumusețea locului îmi pare doar un ambalaj colorat, care ascunde ceva malefic. Simt mirosul de putregai care răzbate de sub parfumul dulceag al aerului din jurul brutăriilor și al ciocolateriilor, din peștele pus la gheață în fața unei pescării se scurge o apă împuțită, care se strânge pe trotuar în bălțoace, putoarea rahatului de câine luat pe tălpi, duhoarea canalizării. Golul din stomac e tot mai adânc. Mi-e greață. Ce i s-a întâmplat lui Ben azi-noapte? Ce pot eu să fac acum?

Am avut la viața mea momente în care am fost disperată. În care n-am știut dacă am să-mi pot plăti chiria. Momente în care i-am mulțumit lui Dumnezeu că am un frate vitreg cu buzunare mai adânci decât ale mele. Fiindcă da, poate că i-am mai purtat eu ranchiună fiindcă a avut mult mai multe decât mine. Dar m-a ajutat în niște situații destul de dificile.

Odată a venit și m-a luat de la o familie la care fusesem plasată și în care lucrurile o luaseră razna — a venit cu Golful pe care i-l cumpăraseră părinții, cu toate că era în mijlocul sesiunii.

— Noi, orfanii, trebuie să ne ajutăm unii pe alții, mi-a zis atunci. Nu, suntem mai rău decât niște orfani. Fiindcă tații noștri nu ne vor. Sunt undeva în lumea asta, dar nu vor să știe de noi.

— Tu nu ești ca mine, i-am răspuns. Tu faci parte dintr-o familie acum, din familia Daniels. Uită-te și tu la tine! Ascultă puțin cum vorbești. Uită-te la mașina vieții! Ai de toate.

A ridicat din umeri.

— Dar am o singură soră mai mică.

Acum e rândul meu să-l ajut pe el. Și cu toate că gândul de a suna la poliție îmi repugnă până în străfundul ființei mele, cred că trebuie s-o fac.

Scot telefonul, caut numărul, formez 112.

Mă lasă în așteptare câteva momente. Aștept, ascultând melodia antrenantă și jucându-mă cu medalionul Sfântului Christopher. În sfârșit, răspunde cineva:

— *Comment puis-je vous aider?*

O voce de femeie.

— Ăăă, *parlez-vous anglais*?

— *Non.*

— Aș putea vorbi cu cineva care știe engleză?

Oftează.

— *Une minute.*

După o pauză lungă, altă voce — de bărbat:

— Da?

Încep să-i explic. Cumva, toată tărășenia pare mult mai puțin gravă când o povestesc cu voce tare.

— Scuzați-mă, nu înțeleg. Fratele dumneavoastră v-a lăsat un mesaj vocal. Din apartamentul lui? Și sunteți îngrijorată?

— Părea speriat.

— Dar n-ați găsit niciun semn c-ar fi pătruns vreun străin în casă, c-ar fi avut loc o spargere?

— Nu, cred c-a fost o persoană pe care o cunoștea...

— Fratele dumneavoastră... este copil?

— Nu, are 30 și ceva de ani. Dar a dispărut.

— Și sunteți sigură că n-a plecat într-o excursie, spre exemplu, pentru câteva zile? Fiindcă asta ar fi varianta cea mai probabilă, *non*?

Mă cuprinde o deznădejde cumplită. Nu ne înțelegem deloc.

— Sunt sigură, da. Toată treaba e totuși al dracului de ciudată — scuze de exprimare — și el nu răspunde la telefon, și-a lăsat acasă portofelul, cheile.

O pauză lungă.

— OK, *Mademoiselle*. Spuneți-mi cum vă numiți și dați-mi adresa, am să fac un raport oficial și vă căutăm noi.

— Nu...

Nu vreau să facă niciun raport oficial. Dacă țin legătura cu polițiștii din Marea Britanie, dacă mă caută după nume? Și felul în care zice „raport oficial", pe tonul ăla plictisit, fără chef, parcă îmi spune: „Mda, poate într-un an–doi o să vedem dacă e cazul să ne urnim, după ce ne ocupăm de toate lucrurile care sunt cu adevărat importante și poate și de câteva dintre prostiile care nu sunt importante".

— *Mademoiselle?* insistă el.

Închid telefonul.

Am pierdut vremea degeaba. Dar oare chiar mă așteptam la altceva? Poliția britanică nu m-a ajutat niciodată. De ce am avut impresia că polițiștii francezi aveau să fie altfel?

Când ridic privirea de la telefon, îmi dau seama că m-am rătăcit. Probabil că în timp ce am vorbit cu poliția am mers aiurea, fără să mă uit pe unde o iau. Dau să deschid harta pe telefon, dar nu se încarcă. Insist, încerc iar s-o deschid, și îmi vibrează telefonul — o notificare:

> Ți-ai folosit toate datele în roaming! Ca să activezi o ofertă nouă, apasă pe linkul...

Căcat, căcat... Este tot mai întuneric și, cumva, din cauza asta mă simt și mai pierdută.

OK. Vino-ți în fire, Jess! Mă descurc. Trebuie doar să găsesc o stradă mai aglomerată, pe urmă o stație de metrou și o hartă.

Dar străzile sunt tot mai liniștite, mai pustii, până când nu mai aud decât pașii unui singur om în afară de mine — merge un pic în spatele meu.

Văd în dreapta un zid înalt și îmi dau seama, zărind o plăcuță prinsă în cuie, că merg pe lângă un cimitir. Pe deasupra zidului de-abia disting monumentele funerare mai înalte, vârful aripilor și capul plecat al unui înger îndurerat. S-a întunecat aproape complet. Mă opresc.

Se opresc și pașii din spatele meu.

Pornesc iarăși, merg mai repede. Răsună mai iute și pașii din spate.

Mă urmărește cineva. Știam eu! Cotesc odată cu zidul, ca să dispar o clipă din raza vizuală a celui care mă urmărește. Apoi, în loc să-mi continui drumul, mă opresc și mă lipesc de zid, pe partea cealaltă. Inima îmi bate tare, o simt parcă izbindu-se de coaste. Probabil că-i o idee al dracului de proastă. Ar trebui s-o iau la goană, să merg pe o stradă aglomerată, unde să fiu înconjurată de oameni. Dar trebuie să aflu.

Aștept până apare o siluetă. Înaltă, îmbrăcată cu o haină închisă la culoare. Simt o arsură în piept — îmi dau seama că mi-am ținut respirația. Silueta se

întoarce lent, se uită în jur. Se uită la mine. Are gluga pe cap și la început nu reușesc să-i văd figura.

Apoi face un pas în spate; m-a văzut. Îi cade gluga și acum îi văd chipul în lumina unui felinar stradal. E o femeie: tânără, atât de frumoasă, încât ar putea fi fotomodel. Are părul șaten-închis tuns cu breton, pomeții înalți și o aluniță pe obraz, ca un semn de punctuație. E îmbrăcată c-o geacă de piele, peste hanorac. Și mă privește surprinsă.

— Salut! zic eu.

Precaută, fac un singur pas spre ea; mă simt mai sigură pe mine, mai ales că-mi dau seama că nu este personajul amenințător pe care mi l-am imaginat.

— De ce mă urmărești?

Se dă în spate. S-ar părea că acum sunt eu în avantaj.

— Ce vrei? întreb.

— Îl... îl caut pe Ben.

Are un accent pronunțat, însă nu franțuzesc. Ceva est-european, poate — cu „l"-ul pregnant.

— Nu dau de el. Mi-a zis să-l caut acasă, dacă e ceva important. Te-am auzit azi-noapte întrebând de el. Pe stradă.

Îmi aduc aminte de momentul în care am ajuns în fața porții, când mi s-a părut pentru o clipă că văd o siluetă ghemuită, ascunzându-se în întunericul din spatele unei mașini parcate.

— Tu erai? În spatele mașinii?

Nu zice nimic și presupun că ăsta e cam tot răspunsul la care pot spera. Mai fac un pas către ea. Se dă iarăși în spate.

— De ce? De ce-l cauți pe Ben? Ce-i așa de important?

Îmi răspunde doar cu:

— Unde e Ben? Trebuie să vorbesc cu el.

— Fix asta încerc și eu să aflu. Cred că s-a întâmplat ceva. A dispărut.

Se întâmplă incredibil de repede. Pălește. Pare atât de înfricoșată, încât dintr-odată mi se face și mie frică. Apoi înjură într-o limbă străină — sună a *koorvah*.

— Ce e? o întreb. De ce ești așa speriată?

Clatină din cap. Mai face câțiva pași în spate, aproape că se împiedică de propriile picioare. Apoi se întoarce și pornește grăbită în direcția opusă.

— Stai!

Fiindcă ea se tot îndepărtează, strig:

— Așteaptă!

Însă o ia la fugă, așa că mă reped după ea. Căcat, se mișcă repede — cred și eu, cu așa picioare lungi. Eu sunt slabă, dar nu și în formă.

— Oprește-te... te rog! încerc s-o strig.

Gonesc în urma ei și ajungem pe o stradă mai aglomerată — oamenii întorc capul după noi. În ultima clipă, cotește la stânga și pornește pe scări spre o stație de metrou. Aproape că dă peste un cuplu care urcă treptele la braț; oamenii se despart, alarmați, și o lasă să treacă.

— Te rog! țip, coborând pe urmele ei și chinuindu-mă să respir, cu senzația că mă mișc cu încetinitorul. Așteaptă!

Dar a trecut deja de barieră. Din fericire, unul dintre turnicheți este defect și a rămas deschis: mă năpustesc după ea. Dar când ajung la o răscruce, drumul din dreapta ducând spre trenurile care merg către est și cel din stânga, spre trenurile care o iau către vest, îmi dau seama că habar n-am încotro a apucat-o ea. Am șanse cam 50–50, presupun; aleg s-o iau la dreapta. Gâfâind întruna, ajung la peron și o văd pe partea cealaltă a șinelor. Căcat! Se uită și ea la mine, albă la față ca varul.

— Te rog! strig, încercând să-mi recapăt suflul. Te rog, nu vreau decât să vorbim un pic...

Oamenii se întorc spre mine și mă privesc lung, dar nu mă interesează.

— Așteaptă acolo!

Se simte un val de aer cald, se vede fulgerul luminos al metroului care se apropie prin tunel. Alerg pe scări, peste pasarela care duce la celălalt peron. Simt huruiala vagoanelor care trec pe sub mine.

Ajung pe partea cealaltă împleticindu-mă. N-o mai văd nicăieri. Oamenii se înghesuie în vagoane. Încerc să mă urc și eu, dar metroul e ticsit, sunt prea multe corpuri îndesate înăuntru, câțiva călători coboară

înapoi, să aștepte metroul următor. Chiar când se închid ușile, îi văd figura: e palidă și înspăimântată, mă fixează cu privirea. Metroul pornește, troncănind prin tunel. Mă uit la panoul pe care îi este afișat traseul: mai sunt 15 stații până la capătul liniei.

O legătură cu Ben, un indiciu, în sfârșit! Dar n-am nicio șansă să aflu unde merge tipa asta, unde ar putea coborî din metrou. Și, cel mai probabil, n-am nicio șansă s-o mai găsesc vreodată.

Jess

Fac cât de multă lumină pot în apartament. Am aprins absolut toate becurile. Ba chiar am pus și un disc la pick-upul de fițe al lui Ben. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă las pradă panicii și mi s-a părut o idee bună să fac cât mai multă lumină și cât mai mult zgomot cu putință. Era așa de liniște când am intrat adineauri în clădire! Prea liniște, cumva. Ca și cum nu s-ar fi aflat nimeni în spatele ușilor pe lângă care am trecut. Ca și cum clădirea însăși ar fi ascultat, ar fi așteptat ceva.

Mă simt cu totul altfel. Înainte doar aveam o senzație ciudată, greu de descris. Dar acum am auzit finalul mesajului vocal. Acum știu că, ultima oară când am primit vești de la Ben, era speriat, iar în apartamentul ăsta mai era cineva cu el.

Mă gândesc și la fată. La expresia de pe figura ei din clipa în care i-am spus că bănuiesc că Ben a pățit ceva. Era speriată, dar, în același timp, părea să se fi așteptat la asta, într-un fel.

Dintr-odată, îmi dau seama că, dacă te uiți dintr-un punct anume din fiecare apartament din clădire, mă poți vedea perfect așa cum stau acum, luminată din toate părțile, ca pe o scenă. Merg la ferestre și închid toate obloanele, trântindu-le zdravăn. E mai bine așa. Este clar că odinioară au existat niște draperii aici: văd că inelele de pe galeria de sus sunt rupte, ca și cum la un moment dat au fost smulse draperiile.

Nu pot să stau aici și să învârt aceleași gânduri în minte la nesfârșit. Probabil că-mi scapă ceva. Ceva care ar putea fi un indiciu legat de ceea ce s-a petrecut aici.

Mă pun pe căutat prin apartament. Mă așez pe vine și mă uit sub pat, cotrobăi printre cămășile din șifonier, scotocesc în sertarele din bucătărie. Trag biroul de la perete. Ăsta e lozul câștigător: când mișc biroul, cade ceva pe podea. Ceva ce stătuse prins între perete și partea din spate a biroului. Îl ridic. E un

caiet. Unul din alea elegante, cu coperți din piele. Exact genul pe care l-ar folosi Ben.

Îl deschid. Sunt câteva notițe mâzgălite în grabă, par să fie pentru cronici de restaurante, chestii de genul ăsta. Apoi, pe o pagină de la sfârșitul caietului, citesc:

LA PETITE MORT
Sophie M știe.
Mimi: ce rol are?
Portăreasa?

La Petite Mort. Până și eu sunt în stare să traduc asta: „mica moarte".

Sophie M — trebuie să fie Sophie Meunier, femeia care stă în apartamentul de la penthouse. *Sophie M știe.* Ce știe? Mimi, asta e fata de la etajul patru, cea care părea gata-gata să-și vomite micul-dejun când am întrebat-o despre Ben. Ce rol o fi jucând? Și care e legătura cu portăreasa? De ce lua Ben notițe despre oamenii ăștia, de ce scria despre „mica moarte"?

Frunzăresc restul caietului, sperând să mai descopăr ceva, însă, dincolo de rândurile astea, e gol. Dar până și asta îmi spune ceva. E ceva în neregulă cu oamenii din clădire. Fratele meu îi investiga.

Mai beau din vinul lui Ben, sperând întruna c-o să mă ajute să mă destind, dar nu-și prea face treaba. Doar m-a amețit un pic. Las deoparte paharul cu vin, fiindcă vreau să stau trează, să veghez, să mă mai gândesc la toate astea. Nu vreau să adorm aici. Brusc, nu mă mai simt deloc în siguranță.

Când încep să mi se închidă ochii, îmi dau seama că n-am nicio șansă. Trebuie să mă odihnesc. Am nevoie de energie ca să pot continua căutările. Mă târăsc până în dormitor și mă prăbușesc în pat. Știu că nu mai am ce să fac astăzi, dacă sunt în halul ăsta de epuizată. Dar în clipa în care sting lumina îmi dau seama că a trecut o zi întreagă în care n-am primit nicio veste de la fratele meu și mi se strânge inima de spaimă.

Deschid brusc ochii. Am senzația că de-abia au trecut câteva clipe, dar cifrele din neon ale ceasului de lângă patul lui Ben arată ora 3:00. M-a trezit ceva. Știu asta, deși nu-mi dau seama *ce* m-a trezit. Să fi fost pisica, o fi făcut zgomot dărâmând ceva? Nu, e aici, în pat, o simt la picioarele mele și, pe măsură ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, îi disting conturul în lumina slabă, verzuie, răspândită de ceas. Stă în fund, atentă, iar urechile ciulite îi zvâcnesc din când în când, ca niște antene de radar care încearcă să prindă un semnal. Ascultă ceva.

Apoi aud și eu. Un pârâit, sunetul scos de o scândură din parchet sub talpa cuiva. E cineva aici, în apartament, de partea cealaltă a ușilor de la dormitor.

Dar... o fi Ben? Deschid gura, gata să-l strig. Ezit. Îmi aduc aminte de mesajul vocal. Nu se vede niciun pic de lumină pe sub ușă: musafirul meu umblă pe întuneric. Ben ar fi aprins deja luminile prin casă.

Dintr-odată, sunt complet trează. Mai mult decât trează: sunt încordată. Parcă respirația mea răsună prea tare în liniștea din casă. Încerc s-o domolesc, să răsuflu cât mai încet cu putință. Închid ochii și mă prefac că dorm, stau nemișcată. A dat cineva spargere? N-aș fi auzit dacă s-ar fi spart vreun geam, dacă s-ar fi făcut țăndări ușa?

Aștept, ascultând fiecare scârțâit stins cu care își croiesc drum prin living pașii străini. Musafirul nu pare să se grăbească. Trag de pătură, în așa fel încât să mă acopere aproape complet. Și apoi, prin bubuitul propriului sânge în urechi, aud cum se deschid ușile de la dormitor.

Mă ține o durere în piept, de-abia mai pot să respir. Inima mi-a luat-o razna. Mă prefac în continuare că dorm. Dar, în același timp, mă gândesc la veioza de lângă pat, cu baza grea, din metal. Aș putea să-ntind mâna și...

Aștept, cu capul lipit de pernă, încercând să hotărăsc dacă să apuc veioza acum sau...

Dar aud sunetul înfundat al unor pași care se îndepărtează. Aud ușile închizându-se. Și apoi, câteva momente mai târziu, un pic mai departe, se aude geamătul ușii de la intrare — se deschide și se închide.

A plecat.

Rămân neclintită o clipă, respir sacadat. Apoi sar în picioare, deschid vijelios ușile de la dormitor și mă reped în living. Poate că-l prind dacă mă mișc repede. Dar mai întâi cotrobăi prin dulapurile de la bucătărie și aleg o tigaie grea, în caz de ceva; după care dau fuga la ușă. Pe coridor și pe casa scării domnesc întunericul și liniștea. Închid ușa, merg la ferestre. Poate c-am să văd pe cineva în curtea interioară. Însă e beznă: reușesc să disting doar siluetele întunecate ale copacilor și ale tufișurilor, dar nicio mișcare. Unde a dispărut intrusul?

Aprind lumina. Totul pare neatins. Nu văd niciun geam spart, iar ușa de la intrare e intactă. A intrat pur și simplu ca-n propria casă.

Aproape c-aș crede că am visat totul. Dar a fost cineva aici, sunt sigură. Am auzit persoana respectivă. A auzit-o și pisica. Chiar dacă acum pare cea mai relaxată ființă de pe Pământ, tolănită pe canapea, spălându-se nonșalantă între pernuțe.

Arunc o privire spre biroul lui Ben și abia acum îmi dau seama c-a dispărut caietul. Caut prin sertare, în spatele biroului, unde l-am găsit. Căcat! Sunt o idioată. De ce l-am lăsat la vedere? De ce nu l-am ascuns undeva?

Acum mi se pare atât de clar! Ar fi trebuit să iau niște măsuri de precauție după ce am ascultat mesajul vocal. Ar fi trebuit să blochez cumva ușa. Ar fi trebuit să mă gândesc c-ar putea încerca cineva să intre, să-și bage nasul prin lucrurile lui Ben. Fiindcă n-avea de ce să dea o spargere. Dacă e vorba despre aceeași persoană cu care vorbea Ben în înregistrare, are deja cheia.

Cu 30 de ore înainte

Ben

Totul e învăluit în întuneric. Doar o clipă. Apoi devine înspăimântător de clar. O să se întâmple aici, acum, în apartamentul ăsta. O să moară chiar aici, pe bucata asta inofensivă de parchet de lângă ușă.

Își dă seama ce trebuie să se fi întâmplat. Nick. Cine altcineva? Dar trebuie să mai fie implicat vreun vecin din clădirea asta... Fiindcă, bineînțeles, există o legătură care îi aduce pe toți laolaltă...

— Te rog, reușește să îngaime. Lasă-mă să-ți explic!

S-a priceput întotdeauna să iasă din situațiile dificile grație farmecului. „Benjamin Vorbă-Dulce", așa îi zicea ea. Măcar dacă ar găsi acum cuvintele potrivite... Dar îi este, dintr-odată, foarte greu să vorbească...

Următoarea lovitură vine cu o bruschețe uluitoare, cu o forță uluitoare. Începe să implore, cu vocea pițigăiată ca a unui copil speriat.

— Nu, nu... te rog, te rog... nu mă...

Cuvintele se rostogolesc de-a valma din el — el, care este întotdeauna atât de calm. Acum nu mai e timp pentru explicații. Imploră. Imploră să fie cruțat. Însă în ochii persoanei care-l privește nu e niciun strop de milă.

Vede sângele care-i stropește jeanșii, dar nu înțelege din prima clipă ce este. Apoi privește cum încep să cadă pe parchet picături stacojii. Întâi încet, apoi rapid, tot mai rapid. Nici măcar nu pare real: un roșu atât de strălucitor, de intens, și e atât de mult sânge dintr-odată! Cum e posibil să iasă tot sângele ăsta din el? Tot mai mult, cu fiecare clipă care trece. Probabil că din el curge.

Apoi se întâmplă din nou, vine următoarea lovitură, el se prăbușește și, în cădere, se lovește cu capul de ceva tare și ascuțit: colțul blatului din bucătărie.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să fie mai puțin sfidător, mai puțin nesăbuit. Ar fi trebuit măcar să instaleze un lanț la ușă. Dar s-a crezut invincibil, a crezut că el deținea controlul. A fost atât de prost, atât de arogant!

Acum zace pe podea și e atât de vlăguit, încât nici nu-și poate imagina c-ar mai putea vreodată să stea în picioare. Încearcă să ridice mâinile, să implore fără cuvinte, să se apere, dar nici mâinile nu-i mai dau ascultare. Nu-și mai poate controla trupul. Odată cu gândul acesta, se instalează groaza: este complet neputincios.

Obloanele... obloanele sunt deschise. Afară e întuneric, ceea ce înseamnă că toată scena asta, care se desfășoară în lumină, poate fi văzută de lumea de afară. Dacă ar vedea cineva, dacă i-ar putea sări cineva în ajutor...

Cu o sforțare teribilă, deschide ochii, se întoarce și începe să se târască spre ferestre. E nespus de greu. De fiecare dată când se sprijină în mâini, acestea îi alunecă imediat: abia după câteva clipe își dă seama că este din cauză că podeaua e plină de sângele lui. În cele din urmă, ajunge la fereastră. Cu greu se ridică spre pervaz, întinde mâna și lasă o urmă de sânge pe geam. E cineva afară? E o figură ridicată spre el, în lumina care se revarsă prin fereastră, în mijlocul întunericului sumbru din curte? l se înceţoşează iar vederea. Încearcă să bată cu palma în geam, să schițeze din buze cuvântul *AJUTOR*.

Apoi îl izbește durerea. Este cumplită, mai copleșitoare decât orice a simțit vreodată în viață. N-o poate îndura, asta e clar: e prea mult. Aici se încheie povestea.

Iar ultimul lui gând lucid este: Jess. În seara asta o să vină Jess și n-o să aibă cine s-o întâmpine. Din clipa în care va sosi, va fi și ea în pericol.

Duminică

Nick

Etajul doi

E dimineață. Intru pe casa scării. Am alergat ore în șir. Nici nu știu precis cât a durat sau cât de departe am ajuns. Kilometri întregi, probabil. În mod normal, aș avea informațiile exacte, statisticile, mi-aș verifica Garminul[16] obsesiv, urcând toate datele în Strava[17] în clipa în care ajung acasă. Acum nici măcar n-am chef să mă uit. Am simțit nevoia să-mi limpezesc gândurile. M-am oprit numai fiindcă durerea crâncenă de la gambă începea să umbrească totul — deși adevărul este că, o vreme, mi-a plăcut să alerg luptându-mă cu durerea. O accidentare de pe vremuri: am insistat ca un doctor șarlatan din Silicon Valley să-mi prescrie oxicodonă ca să scap de chin. Pe urmă, mi-a alinat durerea și când au început să-mi eșueze investițiile.

Ajung la primul etaj și ezit în fața apartamentului. Bat la ușă o dată, de două ori... de trei ori. Ascult cu atenție, ca să disting vreun zgomot de pași dinăuntru, în timp ce privesc rama cam zgâriată a ușii și simt duhoarea de fum de țigară stătut. Zăbovesc un minut–două, dar nu deschide. Probabil că și-a pierdut cunoștința, după ce a băut până n-a mai știut de el. Sau poate că mă evită... N-aș fi surprins. Vreau să-i spun ceva, *trebuie* să-i spun ceva. Dar presupun c-am să mai aștept.

Apoi pornesc iarăși pe scări și simt că mă ustură ochii. Mă șterg pe față cu marginea tricoului și îmi continui drumul.

Tocmai trec prin dreptul apartamentului de la etajul trei când se deschide ușa și în prag o văd pe ea: Jess.

— Ăăă... Bună! îi zic, trecându-mi mâna prin păr.

— Ah, îmi răspunde ea, cu o expresie nedumerită. Mi s-a părut mie sau mergeai sus?

— Nu. Nu... De fapt, veneam să văd ce mai faci. Voiam să-ți zic... Îmi pare rău c-am fugit așa ieri. Când stăteam de vorbă. Ai reușit să-l găsești pe Ben?

O studiez cu atenție. Are chipul tare palid. Nu mai este vulpița șireată de ieri, acum seamănă mai curând cu un iepure înfricoșat.

— Jess, ești bine?

Deschide gura o clipă, însă nu se aude niciun sunet. Am impresia că în sufletul ei se dă o luptă. În cele din urmă, îmi zice precipitat:

— A fost cineva aici, în dimineața asta, devreme de tot. Probabil că mai are cineva cheia de la apartament.

— Cheia?

— Da. A intrat în casă și a tras un ochi peste tot.

Acum seamănă mai puțin cu un iepure înfricoșat. Începe să iasă iar la iveală platoșa ei aspră.

— Serios, *în* apartament?! A furat ceva?

Ridică din umeri, ezită.

— Nu.

— Jess, cred c-ar fi momentul să chemi poliția.

Se strâmbă.

— Am sunat ieri la poliție. N-au prea fost buni de nimic.

— Ce au zis?

— C-au să facă un raport oficial, îmi răspunde, dându-și ochii peste cap. Dar, sincer, nici nu știu de ce m-am obosit să încerc. Eu sunt idioata care vine singură la Paris și de-abia rupe o boabă de franceză. De ce m-oi fi gândit că au să mă ia în serios...

— Cum zici că vorbești franceza?

Ridică din umeri.

— Știu câteva cuvinte. Pot să comand o bere, dar cam atât. E inutil, nu?

— Uite, ce-ar fi să vin cu tine la *Commissariat*? Sunt sigur c-ar fi mai săritori dacă aș fi acolo și le-aș vorbi în franceză.

Ridică din sprâncene.

— Asta chiar ar fi... Ce să mai, ar fi grozav! Mulțumesc. Sunt... să știi că-ți sunt foarte recunoscătoare.

Apoi ridică din umeri și mai adaugă:

— Nu mă prea pricep să cer favoruri.

— Nu mi-ai cerut nimic, m-am oferit singur. Ți-am spus încă de ieri, vreau să te ajut. Vorbesc serios!

— Atunci, mersi!

Trage ușor de lanțul medalionului.

— Putem să pornim curând? Trebuie să ies de aici, să iau un pic de aer.

---

16 Garmin, companie americană care produce ceasuri inteligente.

17 Strava, platformă online dedicată monitorizării activității fizice, care oferă și facilități de rețea socială.

Jess

Suntem pe stradă; mergem unul lângă altul în tăcere. Gândurile îmi gonesc de-a valma prin minte. Mesajul vocal m-a cam făcut să cred că n-ar trebui să mă încred în nimeni din clădire — nici măcar în vechiul amic de la facultate al lui Ben, oricât de prietenos ar fi. Pe de altă parte, Nick e cel care mi-a propus să mergem la poliție. N-ar fi venit cu o asemenea idee dacă ar fi avut ceva de-a face cu dispariția lui Ben, nu?

— Pe aici! îmi zice, apucându-mă de cot — mă înfior un pic sub atingerea lui — și îndrumându-mă spre o alee lăturalnică, ba nu, mai curând spre un fel de tunel din piatră aflat între două clădiri. E o scurtătură, adaugă el.

Spre deosebire de strada aglomerată pe care am lăsat-o în urmă, aici nu mai e țipenie de om și e mult mai întuneric. Pașii noștri răsună cu ecou. Nu-mi place deloc faptul că nu văd cerul.

Sunt ușurată când ieșim pe partea cealaltă. Dar când pornim pe stradă văd că este blocată de o baricadă a poliției. Sunt o grămadă de tipi echipați cu căști de protecție și veste anti-înjunghiere, au bastoane și se aude pârâitul stațiilor radio.

— Futu-i! spun eu, simțind că-mi bubuie inima.

— *Merde!* zice și Nick în același timp.

Merge la polițiști și stă de vorbă cu ei. Eu rămân pe loc. Nu par prea prietenoși. Simt că ne măsoară din priviri.

— E din cauza protestelor, îmi explică Nick, revenind lângă mine. Se așteaptă să iasă destul de urât.

Mă privește cu atenție și adaugă:

— Ești bine?

— Da, sunt în regulă.

Îmi amintesc singură că noi chiar la poliție mergem, oricum. M-ar putea ajuta. Dar dintr-odată am sentimentul că trebuie să-mi iau imediat o piatră de pe inimă.

— Auzi... Nick? încep eu, după ce pornim din nou.

— Dap?

— Ieri, când am sunat la poliție, mi-au zis că trebuie să le dau numele și adresa, pentru formulare sau mai știu eu ce. Și... ăăă... Nu vreau să le dau informațiile astea.

Nick se încruntă.

— De ce?

— N-are... n-are rost să intrăm acum în discuția asta.

Dar fiindcă mă privește cam ciudat și nu vreau să aibă impresia că sunt vreo infractoare înrăită, îi explic:

— Am avut mici probleme la muncă, chiar înainte să vin aici.

Au fost mai mult decât „mici probleme". Acum două zile am intrat în Copacabana, zâmbitoare de parcă șeful nu și-ar fi fluturat scula prin fața mea cu o zi înainte. Ah, pot să mă prefac atunci când e nevoie. Și aveam nevoie de slujba aia nenorocită. Iar la prânz, când Perversul își făcea nevoile (intrase la WC cu o revistă porno, așa că știam că voi avea suficient timp la dispoziție), am intrat în biroul lui, am luat cheia, am deschis sertarul cu bani de la bar și am luat tot ce am găsit înăuntru. N-a fost mare lucru, era prea viclean ca să-l țină plin, îl umplea zilnic. Dar au fost suficienți bani ca să ajung aici, suficient ca să pot fugi cu primul Eurostar la care am găsit bilet. Ah, și ca să fiu sigură, am împins două butoiașe de bere în fața ușii de la toaletă și le-am așezat unul peste altul, chiar sub clanță, ca să mă asigur că nu poate deschide ușa. Cred că i-a luat ceva timp să iasă de acolo.

Deci nu, nu-s nerăbdătoare să apar în rapoarte oficiale sau mai știu eu ce. Nu-mi imaginez că mă caută Interpolul, dar nici nu-mi place ideea să-mi apară numele în vreun sistem, ca poliția de aici să comunice cu cea din Marea Britanie. Am venit în Paris ca s-o iau de la capăt, ar trebui să fie un nou început.

— Nu-i nimic grav, îi zic. E doar o chestie... sensibilă.

— Aaah, OK. Păi, pot să le dau datele mele de contact. E bine așa?

— Da, îi răspund ușurată. Mulțumesc, Nick. Ar fi grozav.

— Așadar, îmi spune în timp ce așteptăm la semafor, mă gândesc ce să le zic. Am să le spun că ți s-a părut c-a intrat cineva în apartament azi-noapte, bineînțeles...

— Nu *mi s-a părut* c-a intrat cineva, îl întrerup. Sunt *sigură*.

— În regulă. Ai vrea să le mai spun și altceva?

Cad pe gânduri o clipă.

— Păi... am vorbit cu editorul lui Ben.

Nick se întoarce spre mine, surprins.

— Ah, da?

— Da. Un tip de la *Guardian*. Nu știu dacă e relevant, dar am impresia că Ben avea o idee pentru un articol și era foarte entuziasmat.

— Despre ce era?

— Nu știu. Un subiect important, o investigație. Dar presupun că dacă s-a băgat în ceva...

Nick încetinește un pic pasul.

— Dar editorul ăsta nu știe despre ce era articolul?

— Nu.

— Ah. Păcat!

— Și mai e ceva, am găsit un caiet. Dar a dispărut azi-dimineață. Ben își notase niște chestii în el — lucruri despre vecinii de bloc. Sophie Meunier — știi tu, cucoana de sus? Mimi, de la etajul patru. Portăreasa. Mai scrisese și „La Petite Mort". Cred că înseamnă „mica moarte"...

Nick se schimbă la față.

— Ce e? Ce-nseamnă?

Tușește stingherit.

— Păi, e un eufemism pentru orgasm.

— Ah.

În mod normal, nu mă rușinez ușor, dar acum simt că-mi iau foc obrajii. În același timp, devin brusc conștientă că Nick mă privește, că stăm foarte aproape unul de altul pe strada pustie. Urmează o tăcere lungă, stânjenitoare.

— În fine, rostesc eu, în cele din urmă. Persoana care s-a furișat prin apartament azi-dimineață a luat caietul. Înseamnă că era ceva important în el.

Cotim pe o stradă lăturalnică. Văd câteva afișe rupte, lipite pe niște panouri mari, și mă opresc în

fața lor. De pe ele mă privesc niște figuri fantomatice, alb-negru. Nu e nevoie să știu franceză ca să înțeleg ce sunt... cine sunt: persoane dispărute.

— Uite ce e, spune Nick, văzând la ce mă uit. Probabil c-o să fie foarte greu. O grămadă de oameni dispar în fiecare an. Aici au un fel de... problemă de perspectivă culturală. Ei văd lucrurile așa: dacă cineva dispare, poate că are motive întemeiate s-o facă. Oamenii au dreptul să dispară.

— OK. Dar n-au cum să creadă că ăsta e și cazul lui Ben. Fiindcă e mult mai...

Ezit o clipă, apoi decid să-mi asum riscul de a-i spune lui Nick despre mesajul vocal.

Tace o vreme, cât asimilează informația.

— Și cealaltă persoană... i-ai auzit vocea, până la urmă? mă întreabă.

— Nu. Cred că n-a zis nimic. Doar Ben vorbea.

Mă gândesc la acel „Și ce dracului...?"

— Era speriat. Nu l-am mai auzit niciodată așa de tulburat. Ar trebui să le spunem și asta polițiștilor, nu? Să le punem și mesajul, să-l asculte.

— Da. Clar!

Mergem în tăcere câteva minute, în ritmul stabilit de Nick. Apoi se oprește brusc în fața unei clădiri: imensă, modernă și cumplit de urâtă; n-are nimic de-a face cu toate construcțiile elegante din jurul ei.

— OK. Am ajuns.

Ridic ochii și privesc cu mai multă atenție clădirea din fața noastră. Deasupra intrării scrie cu litere mari, negre: COMMISSARIAT DE POLICE.

Înghit în sec și-l urmez pe Nick înăuntru. Aștept chiar lângă ușa de la intrare cât vorbește el cu tipul de la birou, într-o franceză care mie mi se pare cât se poate de fluentă.

Încerc să-mi imaginez cum este să pășești într-un loc ca ăsta cu încrederea în sine pe care o are Nick, să simți c-ai dreptul să te afli aici. La stânga mea sunt trei oameni în haine soioase, cu cătușe la mâini și cu fețele murdare de funingine; țipă și se încaieră cu polițiștii care i-au reținut. Or fi protestatari? Simt că am mai multe în comun cu ei decât cu băiatul bogătaș care m-a condus la secție. Tresar puternic când vreo

nouă–zece tipi în echipament de luptă dau năvală în hol, trec valvârtej pe lângă mine și ies în stradă, suindu-se direct într-o dubă care-i așteaptă.

Bărbatul din spatele biroului dă din cap spre Nick, apoi pune mâna pe telefon.

— I-am zis că vrem să vorbim cu un ofițer de rang mai înalt, îmi spune Nick venind spre mine. În felul ăsta chiar ne vor asculta. Sună el acum pe cineva.

— Ah, super!

Slavă Domnului că există Nick, franceza lui fluentă și vrăjeala lui de băiat de fițe. Sunt sigură că, dacă aș fi venit singură, mi-ar fi dat iarăși cu flit — sau, și mai rău, aș fi tăcut mâlc și aș fi plecat fără să vorbesc cu cineva.

Omul de la recepție se ridică în picioare și ne face semn să intrăm. Mă străduiesc să-mi înving neliniștea când pătrund și mai adânc în secția de poliție. Ne conduce de-a lungul unui coridor, până la o ușă pe care scrie COMMISSAIRE BLANCHOT. Un bărbat de vreo 50, poate spre 60 de ani, stă la birou. Ridică privirea spre noi. Are părul scurt, grizonant, o figură lătăreață, pătrățoasă, ochi mici și închiși la culoare. Se ridică în picioare și dă mâna cu Nick, se întoarce spre mine, mă măsoară din cap până-n picioare și apoi face semn spre cele două scaune din fața biroului.

— *Asseyez-vous.*

Nu încape îndoială că Nick a tras niște sfori: mi-e clar, după biroul ăsta și după aerul important al lui Blanchot, că e un tip cu greutate. Dar are ceva care nu-mi place deloc. N-aș ști să spun exact ce. Poate e figura de pitbull, poate e din cauza felului în care m-a privit. Nu contează asta, îmi amintesc singură. Nu e nevoie să-mi placă de el. Trebuie doar să-și facă treaba bine, să-mi găsească fratele. Și nu-s atât de oarbă încât să nu-mi dau seama că e posibil să am și eu niște prejudecăți în situația asta.

Nick începe să-i vorbească lui Blanchot în franceză. De-abia înțeleg câte un cuvânt–două din ce își spun. Aud numele lui Ben, am impresia, și de câteva ori se uită amândoi spre mine.

— Scuze, zice Nick. Acum mi-am dat seama c-am vorbit cam repede. Voiam să apuc să-i povestesc tot.

Ai reușit să înțelegi ce am discutat? Mă tem că el nu prea știe engleză.

Clatin din cap.

— Oricum, n-ar fi contat prea mult nici dacă vorbeai mai lent.

— Stai liniștită, îți spun acum. I-am explicat toată situația. Și, practic, ne lovim tocmai de chestia despre care îți ziceam adineauri: „dreptul de a dispărea". Dar încerc să-l conving că e altceva la mijloc. Că tu... că noi chiar suntem îngrijorați în legătură cu Ben.

— I-ai zis despre caiet? Și ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Da, i-am povestit.

— Dar despre mesajul vocal?

Ridic telefonul și adaug:

— Îl am aici, i-l pot pune să-l asculte chiar acum.

— Asta-i o idee grozavă!

Nick îi spune ceva comisarului Blanchot, apoi se întoarce spre mine și dă din cap.

— Vrea să-l audă.

Îi întind telefonul. Nu-mi place gestul cu care mi-l înhață din mână. *Asta e treaba lui, Jess*, îmi spun, *doar își face datoria.*

Ascultăm mesajul la un fel de boxă și, din nou, aud vocea fratelui meu așa cum n-am mai auzit-o vreodată. „Și ce dracului...?" Apoi sunetul acela. Geamătul ăla înfiorător.

Mă uit la Nick. A pălit, e galben ca ceara. Pare să aibă aceeași reacție pe care am avut-o eu: înseamnă că intuiția mea a fost corectă.

Blanchot oprește boxa și dă din cap către Nick. Fiindcă nu știu franceză, ori poate pentru că sunt femeie — sau poate din ambele motive —, e ca și cum eu nici nu exist.

Îl înghiontesc pe Nick.

— Acum trebuie să facă ceva, nu?

Nick înghite în sec, apoi face un efort să-și recâștige stăpânirea de sine. Îl întreabă ceva pe comisar și se întoarce spre mine.

— Da. Cred că mesajul a fost folositor. Avem de la ce să pornim.

Cu coada ochiului, îl văd pe Blanchot privindu-ne atent. Expresia lui nu trădează niciun gând.

Apoi, brusc, totul s-a încheiat, ei dau iarăși mâna, Nick zice: „*Merci, Commissaire* Blanchot", zic și eu *Merci*, Blanchot îmi zâmbește și eu încerc să ignor neliniștea pe care mi-o stârnește, fiind conștientă că are legătură mai curând cu ce reprezintă tipul ăsta, decât cu persoana lui. Apoi suntem conduși pe coridor și ușa lui Blanchot se închide în urma noastră.

— Cum ți se pare c-a mers? îl întreb pe Nick când ieșim din secția de poliție. Crezi că ne-a luat în serios?

— Da, la final. Cred că mesajul vocal l-a convins, îmi răspunde, cu vocea dogită.

E tot palid, ca și cum i-ar fi făcut rău fizic ceea ce a auzit, înregistrarea lui Ben.

— Și nu-ți face griji, le-am dat datele mele de contact, nu pe ale tale. Te anunț imediat ce aflu ceva.

Preț de o clipă, Nick se oprește în mijlocul străzii, înmărmurit. Duce o mână la frunte, își acoperă ochii și răsuflă adânc, tremurat. Atunci îmi spun: uite un om care ține la Ben. Poate că nu sunt chiar atât de singură pe cât am crezut.

Sophie

Penthouse

Fac pregătiri pentru musafiri. În ultima duminică a fiecărei luni, Jacques și cu mine invităm toată lumea la noi, în penthouse, să bem un pahar împreună. Deschidem câteva dintre sticlele cele mai bune de vin din pivniță. Însă în seara asta va fi diferit. Avem multe de discutat.

Torn vinul în decantor, aranjez paharele. Sigur că ne-am permite să angajăm oameni care să se ocupe de toate astea. Dar Jacques n-a vrut niciodată să intre străini la noi în casă, să-și bage nasul prin treburile lui. Și mie mi-a convenit așa. Deși presupun că, dacă am fi avut angajați, m-aș fi simțit mai puțin singură de-a lungul anilor. Așez decantorul pe măsuța joasă din living și parcă îl văd acolo, pe fotoliul din fața mea: Benjamin Daniels, exact cum a stat cu trei luni în urmă. Cu glezna sprijinită pe genunchiul celuilalt picior. Cu un pahar de vin în mână, balansându-l ușor. Simțindu-se în largul lui.

L-am urmărit cu atenție. L-am văzut analizând apartamentul, evaluându-i opulența. Sau poate încercând să găsească vreun cusur mobilei pe care o alesesem cu aceeași grijă cu care-mi aleg hainele: fotoliul Florence Knoll de la mijlocul secolului trecut, covorul persan din mătase de sub tălpile lui. Toate menite să emane stil, bun gust, genul de eleganță care nu poate fi cumpărat.

S-a întors spre mine și a văzut că-l priveam. Mi-a zâmbit larg. Zâmbetul ăsta al lui: vulpea care intră-n cotețul găinilor. I-am zâmbit și eu, însă rece. N-aveam de gând să permit să fiu prinsă pe picior greșit. Aveam să fiu o gazdă desăvârșită.

L-a întrebat pe Jacques despre puștile lui de colecție.

— Hai să ți le arăt!

Jacques a dat una jos din panoplie — o onoare pe care rar le-o oferea musafirilor.

— Simți baioneta asta? Poți să străpungi un om cu ea dintr-o parte într-alta fără nicio problemă.

Ben i-a răspuns exact așa cum trebuia. A observat starea bună a armei, detaliile lucrăturii din alamă. Nu-i ușor să-l cucerești pe soțul meu, dar el a reușit. Mi-am dat seama imediat.

— Cu ce te ocupi, Ben? l-a întrebat, turnându-i un pahar.

Era o seară târzie de vară și era cumplit de cald: un vin alb ar fi fost mai potrivit. Dar Jacques voia să se dea mare cu un roșu vintage.

— Sunt scriitor, i-a răspuns Ben.

— E jurnalist, a zis și Nick chiar în aceeași clipă.

Am privit încordată chipul lui Jacques.

— Ce fel de jurnalist? l-a întrebat, uluitor de nonșalant.

Ben a ridicat din umeri.

— Mai mult cronici de restaurante, despre expoziții, genul ăsta de articole.

— Aha, i-a răspuns Jacques, lăsându-se pe spate în fotoliu — rege care domnea asupra tuturor din jur. În cazul ăsta, îți recomand bucuros niște restaurante despre care poți scrie cronici.

Ben i-a zâmbit: surâsul acela al lui, dezinvolt, carismatic.

— Mi-ar fi de mare ajutor, mulțumesc!

— Îmi placi, Ben! i-a spus Jacques, gesticulând cu arătătorul. Într-un fel, îmi aduci aminte de mine la vârsta asta. Înfocat. Înfometat, ambițios. Am simțit și eu foamea asta. Ceea ce nu pot spune despre mulți dintre tinerii din ziua de azi.

Apoi au sosit Antoine și soția lui, Dominique, care stau în apartamentul de la etajul întâi. Cămășii lui Antoine îi lipsea un nasture: se căsca un pic, iar prin gaură parcă se împingea carnea moale. Despre Dominique însă s-ar putea spune că se străduise să fie la înălțime. Era îmbrăcată cu o rochie dintr-o țesătură atât de fină, încât i se mula pe toate rotunjimile trupului. *Mon Dieu*, i se vedeau sfârcurile. Avea ceva din aerul lui Brigitte Bardot: bosumflarea morocănoasă a buzelor pline, ochii aceia negri, cu o expresie ușor bovină. M-am trezit gândindu-mă că

formele ei voluptuoase au să se ofilească și c-o să se îngrașe îngrozitor (uită-te numai la Bardot, sărmana vacă), ceea ce este o blasfemie pentru bărbații francezi. În țara asta, să fii gras este un semn de slăbiciune, chiar de prostie. Gândul ăsta mi-a oferit un soi de plăcere răutăcioasă.

Am văzut că se uita la Ben. L-a măsurat din cap până-n picioare, l-a sorbit din priviri. Presupun că avea impresia că e discretă; mie-mi părea că se poartă ca o curvă ieftină care își caută următorul client. L-am văzut și pe el privind-o. Doi oameni atrăgători care se remarcă unul pe celălalt. Acel *frisson*. Apoi ea s-a întors spre Antoine. Gura i s-a arcuit într-un surâs atunci când i-a vorbit, dar zâmbetul acela nu era pentru soțul ei. Era pentru Ben. Un spectacol demonstrativ, foarte bine calculat.

Antoine exagera cu băutura. Și-a golit rapid paharul și l-a întins, să-i fie umplut din nou. Răsuflarea i-o simțeam și de la câțiva metri: era grea, acră. Se făcea de râs.

— Fumează cineva? a întrebat Ben. M-aș duce la o țigară. Știu, e un viciu groaznic. Mă întrebam dac-aș putea fuma pe terasa de pe acoperiș?

— Pe aici, i-am spus eu. Treci de biblioteca de acolo și o iei la stânga, dincolo de ușă. Ai să vezi scările.

— Mulțumesc.

Și mi-a zâmbit. Zâmbetul ăla fermecător.

Am așteptat să pornească luminile cu senzor — ar fi fost semnul că a dibuit drumul spre terasă. Însă nu s-au aprins. N-ar fi trebuit să-i ia mai mult de un minut să urce pe acoperiș.

În timp ce ceilalți stăteau de vorbă, m-am ridicat să investighez. Nu era pe terasă, nici în încăperea de dincolo de bibliotecă. Am avut din nou sentimentul ăla tulburător, ca un fior rece. Sentimentul că pătrunsese o vulpe în cotețul găinilor. Am pornit de-a lungul coridorului cufundat în beznă, care duce în partea cealaltă a apartamentului.

L-am găsit în biroul lui Jacques, cu lumina stinsă. Se uita atent la ceva.

— Ce cauți aici?

Mi se făcuse pielea de găină, atât eram de indignată. Și de înspăimântată.

S-a întors spre mine.

— Îmi pare rău. Cred că m-am încurcat în indicații.

— Au fost cât se poate de clare.

Îmi era greu să fiu politicoasă, să-mi înăbuș pornirea de a-l da afară, pur și simplu.

— Trebuia doar s-o iei la stânga. Dincolo de ușă. În direcția opusă.

A făcut o grimasă.

— Greșeala mea! Probabil c-am băut prea mult din vinul ăla delicios. Dar dacă tot suntem aici, spune-mi... Fotografia asta. Mă fascinează.

Mi-am dat seama imediat la ce fotografie se uită. O poză în format mare, alb-negru, un nud de pe peretele din fața biroului soțului meu. Femeia stă într-o parte, profilul i se pierde în umbre, are sânii dezgoliți, iar între coapsele albe se zărește triunghiul întunecat al părului. Îl rugasem pe Jacques de multe ori să-l dea jos. Era atât de deplasat să aibă așa ceva în birou! Atât de obscen!

— E a soțului meu, i-am răspuns scurt. Ăsta e biroul lui.

— Deci aici lucrează marele om. Și tu lucrezi?

— Nu.

Sigur știa asta deja. Femeile cu o poziție socială ca a mea nu lucrează.

— Dar trebuie să te fi ocupat cu ceva înainte să-l cunoști pe soțul tău, nu?

— Da.

— Iartă-mă, mi-a spus după o tăcere atât de lungă, încât o simțeam ca pe o prezență fizică între noi. Defect profesional. Ca jurnalist, sunt... sunt curios în legătură cu oamenii pe care-i cunosc.

A ridicat din umeri și a mai spus:

— Mă tem că-i o boală incurabilă. Iartă-mă, te rog.

Din clipa în care îl văzusem pentru prima oară avusesem impresia asta: își folosește farmecul ca pe o armă. Dar acum eram convinsă. Noul nostru vecin era periculos. M-am gândit la bilete. La șantajistul misterios. Să fi fost o coincidență că sosiseră aproape în același timp — bărbatul acesta, cu aerul lui arogant,

și biletele care cereau bani, care amenințau că-mi vor fi dezvăluite secretele? Nu aveam de gând să permit așa ceva. Nu aveam să-i permit unui străin să distrugă tot ce construisem.

Am reușit să-mi găsesc, cumva, vocea:

— Îți arăt eu cum ajungi pe terasă.

L-am urmărit cu privirea până a luat-o pe ușa cea bună. S-a întors și mi-a zâmbit larg, apoi și-a plecat capul. Eu nu i-am zâmbit.

M-am întors la grupul din living. Câteva momente mai târziu, Dominique s-a ridicat și a spus că se duce și ea să fumeze o țigară. Poate că era stânjenită de faptul că bărbatul ei stătea pe canapea și bea în neștire. Sau — mi-am adus aminte cum îl privise pe Ben când sosise — poate că era pur și simplu nerușinată.

Antoine a întins brusc brațul și a strâns-o violent de încheietură. Paharul de vin pe care-l avea Dominique în mână s-a zdruncinat, iar câteva picături stacojii au aterizat pe rochia ei deschisă la culoare.

— *Non*, a rostit bărbatul. *Tu ne feras rien de la sorte.*

„N-ai să faci așa ceva."

Dominique mi-a aruncat o privire. Ca de la femeie la femeie. „Vezi cum se poartă cu mine?" M-am uitat în altă parte. Tu singură ți-ai luat deciziile, *chérie*, așa cum și eu am luat singură deciziile de-a lungul vieții. Am știut ce fel de bărbat este soțul meu dinainte de a mă căsători cu el; sunt sigură că și în cazul tău a fost la fel. Dacă nu — ei bine, atunci ești o curvuliță și mai proastă decât credeam.

Și-a smuls mâna din strânsoarea soțului ei și a pornit demonstrativ spre terasă. Mi i-am imaginat acolo, vedeam cu ochii minții cum avea să se desfășoare scena. Acoperișurile Parisului se întindeau în fața lor, străzile mărginite de felinare semănau cu niște ghirlande de luminițe. Ea se apleca să-și aprindă țigara de la a lui. Îi atingea în treacăt mâna cu buzele.

S-au întors amândoi destul de repede. Când i-a văzut, Antoine s-a ridicat de unde zăcuse până atunci. S-a împleticit până la Dominique.

— Mergem acasă!

Femeia a clătinat din cap.

— Nu. Eu nu vreau să plec.

S-a aplecat spre ea, apropiindu-se mult, și a șuierat suficient de tare încât să auzim și noi:

— Mergem acasă, târfă mică!

Petite salope.

Apoi s-a întors spre Ben.

— Să nu te mai apropii de nevastă-mea, englez nenorocit. *Comprends-tu?* Ai înțeles?!

Ca pentru a marca un ultim semn de exclamare, a gesticulat cu mâna în care avea paharul plin cu vin și nu știu dacă a fost din cauză că era beat sau dacă a făcut-o intenționat, dar în clipa aceea paharul i-a zburat din mână. O explozie de sticlă. Vin împroșcat pe perete.

Am înmărmurit cu toții. În încăpere domnea o liniște mormântală.

Apoi Ben s-a întors spre Jacques.

— Îmi pare tare rău, *Monsieur* Meunier, am…

— Te rog! i-a răspuns Jacques, ridicându-se în picioare. Nu trebuie să ne ceri scuze.

S-a dus la Antoine.

— Nimeni nu se poartă așa la mine în casă. Nu mai ești binevenit aici. Ieși afară!

Tonul îi era calm și rece, amenințător.

Antoine a deschis gura. I-am văzut dinții pătați de vin. Preț de o clipă, am avut senzația că avea să spună ceva de neiertat. Dar s-a întors și l-a privit pe Ben. O privire lungă, care spunea mai mult decât ar fi putut exprima cuvintele.

Tăcerea care s-a lăsat după ce au plecat ei răsuna ca un diapazon.

Mai târziu, când Jacques vorbea la telefon, am făcut un duș lung. Aproape fără să-mi dau seama, într-o doară, am coborât capul dușului între coapse. Mi-a apărut în minte imaginea lor: Dominique și Ben, pe terasa de pe acoperiș. M-am gândit la tot ce s-ar fi putut întâmpla între ei, în vreme ce noi, ceilalți, făceam conversație de complezență. Și cât timp soțul meu lătra niște indicații vreunui angajat — îl auzeam înăbușit prin perete —, eu am avut un orgasm în tăcere, cu capul lipit de faianța rece. Mica moarte, așa

i se spune. *La petite mort*. Și poate că acesta este numele cel mai potrivit. În seara aceea, a murit o părticică din mine. Și o alta s-a trezit la viață.

Jess

E seară și m-am întors în apartament. Mă duc la fereastră și mă uit prin grădină, studiez cu atenție ferestrele luminate ale vecinilor, încerc să-i zăresc prin camere, să disting o mișcare.

I-am dat câteva mesaje lui Nick, să-l întreb dacă a primit vreo veste de la poliție, dar încă n-a venit niciun răspuns. Știu că e mult prea devreme, dar nu m-am putut abține. Îi sunt recunoscătoare că m-a ajutat mai devreme. E reconfortant să știu că am un aliat. Dar tot n-am încredere că polițiștii au să facă ceva. Și mă cuprinde iar neliniștea. Nu pot să stau degeaba și să aștept vești de la ei.

Îmi trag geaca pe mine și ies pe palier — nu știu ce am să fac, dar știu că trebuie să fac *ceva*. Când mă opresc o clipă și cumpănesc ce variante am, îmi dau seama că aud niște voci care se răstesc, undeva deasupra mea; răsună cu ecou pe casa scării. Nu pot rezista, o iau în sus pe urma zgomotului. Urc treptele, trec de apartamentul lui Mimi, de la etajul patru, după ce ascult o clipă: în spatele ușii ei domnește liniștea. Înseamnă că vocile se aud de la penthouse. Disting glasul unui bărbat care vorbește peste altcineva, se răstește mai tare decât ceilalți. Aud și alte voci, am impresia că vorbesc toți în același timp. Nu disting nimic din ce spun. Încă un rând de trepte și am ajuns la ultimul etaj; în fața mea se află ușa de la penthouse, iar în stânga este scara din lemn care duce la fostele camere ale servitorilor.

Merg tiptil spre ușă, tresărind de fiecare dată când scârțâie parchetul. Sper că cei dinăuntru sunt prea captivați de propriile voci ca să mai fie atenți la vreun zgomot din afară. Mă apropii și mai mult de ușă, apoi mă aplec și-mi lipesc urechea de gaura cheii.

Bărbatul începe iar să vorbească, și mai tare decât până acum. Rahat — totul e în franceză, evident. Mi se pare că disting numele lui Ben și mă crispez, mă chinui să aud mai bine. Dar nu reușesc să prind niciun...

— *Elle est dangereuse.*

Stai așa. Până și eu sunt în stare să pricep ce înseamnă asta: „E periculoasă". Îmi lipesc și mai tare urechea de gaura cheii, concentrându-mă să aud ceva ce-aș putea înțelege.

Răsună brusc un hămăit de câine — aproape de tot, chiar la urechea mea. Mă poticnesc, grăbită, gata-gata să cad pe spate, și încerc să fug spre scară. Căcat, trebuie s-o șterg imediat de aici! Dacă mă prind chiar...

— Tu!

Prea târziu. Mă întorc. Stă în pragul ușii — Sophie Meunier, îmbrăcată cu o cămașă din mătase bej și pantaloni negri, purtând niște cercei cu diamante care strălucesc de-ți iau ochii. Are o expresie atât de glacială, încât nu e exclus ca diamantele să fie, de fapt, țurțuri. La picioare are un cățel mic, gri — un whippet? —, care mă privește cu ochii negri ca niște mărgele.

— Ce cauți aici?

— Am auzit voci, am...

Mă pierd, dându-mi seama că, dacă auzi voci în apartamentul cuiva, nu-i o scuză prea bună ca să te duci acolo și să tragi cu urechea. Ben cel cu vorba dulce ar putea băga o vrăjeală ca să iasă din situația asta, dar eu nu sunt în stare.

Mă privește de parcă încearcă să hotărască ce este de făcut cu mine. În cele din urmă, îmi zice:

— În fine. Dacă tot ești aici, nu vrei să intri și să bei un pahar de vin cu noi?

— Ăăă...

Mă fixează cu privirea, așteptând un răspuns. Instinctul urlă la mine cu fiecare fibră din ființa mea — e o idee tare proastă să intru în apartamentul ei.

— Sigur, îi răspund. Mulțumesc.

Arunc un ochi la hainele de pe mine: teniși Converse, o geacă uzată, jeanși rupți la genunchi.

— Sunt îmbrăcată OK?

Expresia ei îmi spune clar că nimic din ce am pe mine nu este nici măcar pe departe OK, însă Sophie rostește:

— Ești foarte bine așa cum ești. Te rog, intră.

Merg după ea în apartament. Îi simt parfumul — ceva greu, floral, deși adevărul este că miroase doar a bani.

Ajunsă înăuntru, rămân cu gura căscată. Cred că apartamentul ăsta este de două ori cât al lui Ben, poate chiar mai mare. Un spațiu deschis, larg, bine luminat, împărțit în două de o bibliotecă uriașă. Ferestrele înalte cât încăperea au ca priveliște acoperișurile și clădirile Parisului până hăt, în depărtare. Fiindcă afară e întuneric, ferestrele luminate ale clădirilor din jur creează un fel de tablou strălucitor.

Cât o costa un apartament ca ăsta? O grămadă, asta e clar. Milioane? Probabil. Are covoare elegante, opere de artă modernă pe pereți: pete uriașe de culoare, linii și forme frapante. E un singur tablou micuț, cel mai apropiat de mine — o femeie care ține în mână un fel de vas, iar în spate are o fereastră. Văd semnătura din colțul din dreapta, jos: Matisse. OK. Băga-mi-aș! Nu mă pricep eu la artă, dar de Matisse tot am auzit. Și peste tot prin apartament, expuse pe măsuțe, sunt niște figurine micuțe și vaze delicate din sticlă. Cred că și cea mai mică dintre vazele astea costă mai mult decât câștigam eu într-un an în barul ăla împuțit. Ar fi așa de ușor să-mi strecor una sub...

Dintr-odată, am senzația că sunt urmărită. Ridic privirea și dau de doi ochi. Pictați, nu adevărați. E un portret gigantic, un bărbat așezat pe un fotoliu. Maxilar puternic, nas cu personalitate, tâmple grizonante. Destul de atrăgător, deși în expresia lui se ghicește cruzimea. Poate că gura este de vină, arcuirea buzelor. Chestia ciudată este că-mi pare cunoscut. Am impresia că l-am mai văzut undeva, dar nu reușesc deloc să-mi aduc aminte unde. O fi cât de cât faimos? Un politician, ceva de genul ăsta? Deși nu cred c-aș recunoaște vreun politician britanic, și cu atât mai puțin un politician francez. Nu mă pricep deloc la politică. Deci înseamnă că-l știu din altă parte. Dar de unde Dumnezeu...

— El e soțul meu, Jacques, rostește Sophie din spatele meu. Acum e într-o călătorie de afaceri, dar

sunt sigură că va fi — ezită o secundă — nerăbdător să te cunoască.

Pare un tip puternic. Bogat. Evident că-i bogat, doar are casa asta!

— Cu ce se ocupă?

— Lucrează în domeniul vinului.

Asta explică miile de sticle de vin din pivniță. Probabil că și *cave* le aparține ei și soțului ei.

Ochii îmi fug spre un panou ciudat de pe zidul de vizavi. La început, mi se pare că e un fel de instalație de artă abstractă, însă apoi îmi dau seama că sunt niște arme vechi expuse așa. Fiecare are un fel de cuțit prins de ea.

Sophie îmi urmărește privirea,

— Din Primul Război Mondial. Jacques colecționează antichități.

— Lipsește una, remarc eu.

— Da, e la reparat. Au nevoie de mai multă atenție și întreținere decât ți-ai imagina. *Bon*, adaugă tăios, vino dincolo, să-i cunoști și pe ceilalți.

O luăm spre biblioteca uriașă. Abia acum realizez că dincolo de ea sunt niște oameni. În timp ce ocolim rafturile cu cărți, văd că stau pe două canapele bej, față în față. Mimi, de la etajul patru, și — oh, nu! — Antoine, de la etajul întâi. Mă fixează cu privirea și-mi dau seama că este la fel de încântat ca mine că ne întâlnim din nou. Nu e mai curând genul de vecin pe care îl ocolești cât de mult poți și îl lași în plata Domnului? Când mă uit iar la el, văd că se holbează în continuare la mine. Mi se face pielea de găină.

E o alăturare atât de bizară de oameni, nu au nimic în comun, în afara faptului că locuiesc în aceeași clădire: Mimi cea tăcută și ciudată, care nu poate să aibă mai mult de 19–20 de ani; Antoine, un dezastru ajuns la vârsta a doua; Sophie, toată numai o mătase și diamante. Despre ce puteau să stea de vorbă adineauri? Nu părea o conversație politicoasă, ca între vecini. Le simt privirile ațintite asupra mea, simt că se uită toți la mine ca la un specimen necunoscut pe care tocmai l-au primit în laborator. *Elle est dangereuse.* Sunt sigură c-am auzit bine.

— Poate c-ai dori un pahar cu vin? mă întreabă Sophie.

— Ah, da. Mersi!

Ridică sticla și, în timp ce vinul gâlgâie într-un pahar, văd imaginea aurie a unui castel pe etichetă și-mi dau seama că mi-e cunoscută, este ca sticla pe care am luat-o eu din pivniță.

Sorb o gură zdravănă de vin; am mare nevoie. Simt trei perechi de ochi care mă urmăresc. Ei au puterea în încăperea asta, ei știu ce se petrece; nu-mi place deloc. Sunt depășită numeric, mă simt prinsă într-o capcană. Așa că-mi zic: „Știi ce, ia mai dă-i dracului!" Unul dintre ei trebuie să știe ceva despre ce s-a întâmplat cu Ben. Asta e șansa mea.

— Tot n-am nicio veste de la Ben, le spun. Știți, chiar încep să cred că a pățit ceva.

Vreau să-i șochez, să-i smulg din tăcerea asta precaută. Așadar, continui:

— Când am fost azi la poliție...

Se petrece atât de repede, încât nici nu apuc să mă dezmeticesc. Dar se iscă brusc agitație și văd că fata, Mimi, și-a vărsat paharul cu vin. Lichidul rubiniu s-a împrăștiat pe covor și pe un braț al canapelei.

Preț de o clipă, nu se clintește nimeni. Poate că, la fel ca mine, ceilalți doi privesc cum lichidul întunecat se impregnează în țesătura prețioasă și se bucură că nu sunt ei de vină.

Fetei parcă i-au luat foc obrajii, e roșie-vineție.

— *Merde*, îngaimă.

— Nu-i nimic, îi răspunde Sophie. *Pas de problème.*

Dar are vocea ca de oțel.

Mimi

Etajul patru

Putain! Îmi vine să plec în clipa asta, dar aș face ditamai scena — altă scenă —, așa că n-am cum. Trebuie să stau aici și să rabd privirile tuturor. Privirea *ei*. Zgomotul alb din capul meu se transformă într-un vuiet asurzitor.

Dintr-odată, simt cum se ridică în mine un val de greață. Trebuie să ies din cameră, altă soluție n-am. Am senzația că nu sunt stăpână pe mine însămi. Paharul cu vin... Nici măcar nu-s sigură dacă a fost un accident sau am făcut-o special.

Mă ridic brusc de pe canapea. Îi simt privirea ațintită asupra mea în continuare. Mă poticnesc pe coridor, găsesc baia.

Vino-ți în fire, Mimi. *Putain de merde*. Vino-ți dracului în fire!

Vomit în vasul de toaletă și apoi mă uit în oglindă. Am ochii roz, mi s-au spart niște vase de sânge.

Preț de o clipă, mi se pare că-l văd, că apare în spatele meu. Cu zâmbetul acela al lui care mă făcea să simt că avem un secret doar al nostru.

Eram în stare să-l privesc ore în șir. În nopțile acelea fierbinți de toamnă timpurie, când lucra la birou, cu toate geamurile deschise, iar eu stăteam întinsă pe pat, cu ventilatorul pornit ca să-mi sufle aer rece pe ceafă și cu luminile stinse, ca să nu mă vadă Ben, ascunsă în întuneric. Era ca și cum îl priveam evoluând pe o scenă. Uneori stătea prin casă la bustul gol. O dată avea doar un prosop prins în jurul taliei, i-am văzut umbra întunecată a părului de pe piept, linia aceea de păr care se îndrepta ca o săgeată de pe abdomen în jos, sub prosop: un bărbat, nu un băiat. Uita aproape întotdeauna să tragă obloanele. Sau poate că le lăsa așa intenționat.

Aveam la îndemână instrumentele pentru desen. Era noul meu subiect preferat. Nu mai pictasem niciodată atât de bine. Nu umplusem niciodată

pânzele atât de rapid. În mod normal, mă opream la fiecare pas, verificam, îmi corectam greșelile. Dar cu el, nu era nevoie de toate astea. Îmi imaginam că într-o bună zi aveam să-l rog să-mi pozeze pentru un tablou.

Uneori auzeam muzică, plutea dinspre geamurile lui până la mine, pe deasupra curții. Era ca și cum voia s-o aud. Poate chiar punea muzica aceea pentru mine.

Într-o noapte a ridicat ochii și m-a surprins privindu-l.

Mi-a stat inima în loc. *Putain!* Îl urmărisem atâta vreme, încât uitasem că mă putea vedea și el pe mine. Era așa de jenant!

Dar a ridicat mâna și mi-a făcut semn. Cum făcuse în prima zi, când l-am văzut sosind cu Uberul. Numai că atunci doar ne saluta, și gestul era și pentru Camille: mai mult pentru Camille, de fapt, cu costumul ei de baie minuscul. Dar de data asta era altceva. De data asta era doar pentru mine. Am ridicat și eu mâna.

Era ca un semn secret al nostru.

Și pe urmă a zâmbit.

Știu că am tendința să dezvolt fixații. Obsesii. Dar m-am gândit că și el era un pic obsesiv. Ben. Stătea la birou și scria de zor până la miezul nopții, uneori și mai târziu. Uneori cu o țigară în gură. Uneori fumam și eu. Era aproape ca și cum fumam împreună.

Îl priveam până mă usturau ochii.

Acum, în baie, îmi dau cu apă rece pe față și clătesc amăreala vomei din gură. Încerc să respir.

De ce am acceptat să vin în seara asta? Mă gândesc la Camille, cum și-a aruncat coșulețul de răchită pe braț și a ieșit în oraș cu prietenii, fără nicio grijă. Nu e captivă aici, ca mine, singură și fără vreun prieten. Cât mi-aș dori să fiu în locul ei!

Dintr-odată, îi aud vocea. La fel de clar ca și când s-ar afla în spatele meu și mi-ar șopti la ureche, răsuflarea lui caldă atingându-mi pielea:

— Ești puternică, Mimi! Știu că ești puternică. Mult mai puternică decât își imaginează ceilalți.

Jess

După ce dispare Mimi, se lasă o tăcere lungă. Iau o gură de vin.

— Deci, încep tot eu, până la urmă. Cum vă...

Mă întrerupe o bătaie la ușă. Ecoul parcă răsună la nesfârșit în liniștea din apartament. Sophie Meunier se ridică și merge să deschidă, iar Antoine și cu mine rămânem singuri, față în față. Se holbează la mine fără să clipească. Îmi aduc aminte cum a spart sticla aia la el în apartament, când mă uitam pe gaura cheii, cât de violent părea. Îmi amintesc scena din curte, cu soția lui.

Apoi îl aud șuierând în șoaptă:

— Ce cauți aici, micuțo? Tot n-ai înțeles s-o ștergi?

Ridic paharul la gură și sorb un pic.

— Uite, savurez vinul ăsta grozav, îi răspund.

Însă replica nu-mi iese chiar așa de sfidătoare pe cât mi-am dorit, fiindcă îmi tremură vocea. Îmi place să cred că nu mă sperie multe lucruri pe lumea asta. Dar de tipul ăsta mi-e cam frică.

— Nicolas! se aude vocea lui Sophie, folosind pronunția franțuzească a numelui; apoi continuă în engleză: Bine ai venit. Intră, ne-am adunat deja. Ce ai dori să bei?

Nick! Într-un fel, sunt ușurată c-a apărut și el, că n-am să fiu singură cu oamenii ăștia. În același timp, mă întreb: ce caută aici?

După câteva clipe, apare de dincolo de bibliotecă, în urma lui Sophie Meunier, cu un pahar de vin în mână. Se pare că traiul în Paris l-a transformat într-un tip mult mai elegant decât sunt englezii de obicei: are o cămașă albă, apretată, descheiată la guler, care îi pune bronzul în valoare, și pantaloni bleumarin. Părul auriu-închis, ondulat, și-l poartă acum dat pe spate. Pare desprins dintr-o reclamă la parfum: e frumos, distant — stai așa! Ce m-a apucat... jinduiesc la tipul ăsta?

— Jess, îmi zice Sophie, el e Nicolas.

Nick îmi zâmbește.

— Hei!

Se întoarce către Sophie și-i explică:

— Jess și cu mine ne-am cunoscut deja.

Se lasă o tăcere stingheră. Oare asta fac bogătașii care locuiesc în apartamente scumpe, se întâlnesc așa? Eu n-am făcut asta niciodată cu vecinii mei. Dar adevărul este că nici n-am stat vreodată într-un loc în care să mă împrietenesc cu vecinii.

Sophie zâmbește rece.

— Nicolas, poate c-ai vrea să-i arăți lui Jess priveliștea terasei de pe acoperiș?

— Sigur că da! Jess, vrei să vii să arunci o privire?

Am sentimentul că Sophie încearcă să scape de mine, dar, în același timp, ar fi o ocazie bună să stau de vorbă cu Nick între patru ochi. Îl urmez, ocolim biblioteca, urcăm niște trepte și el deschide o ușă.

— Poftim!

Trebuie să trec pe lângă el în timp ce-mi ține ușa, atât de aproape, încât îi simt parfumul costisitor și izul vag de transpirație.

Întâi mă izbește un val de aer rece. Apoi cerul întunecat, luminile de jos. Orașul se întinde în fața mea ca o hartă iluminată, străzile unduindu-se în toate direcțiile, asemenea unor panglici sclipitoare, farurile mașinilor lucesc difuz și roșiatic în întuneric... Preț de o clipă, am senzația c-am pășit în gol. Ametită, fac un pas înapoi. Nu — n-am pășit chiar în gol, dar nici nu e mare lucru între mine și străzile aflate cu cinci etaje mai jos, doar o balustradă din metal care nu pare prea solidă.

Dintr-odată, pornesc în jurul nostru o mulțime de spoturi luminoase — probabil că sunt pe senzor sau ceva. Acum văd niște tufișuri și chiar și niște copăcei în ghivece uriașe, din piatră, o tufă mare de trandafiri în care încă mai rezistă câteva flori albe, niște statui care seamănă cu cea din curtea interioară, care a fost dărâmată.

Pășește și Nick pe terasă, în spatele meu. Fiindcă am prins rădăcini, făcând ochii mari de uimire, nu i-am lăsat prea mult spațiu la dispoziție și e nevoit să stea foarte aproape de mine. Îi simt răsuflarea caldă pe ceafă; contrastează cu frigul din jur. Simt brusc nevoia

să mă las ușor pe spate și să mă sprijin de el. Cum ar reacționa dacă aș face asta? S-ar feri? Dar în același timp, am pornirea la fel de nebunească de a mă arunca în față, în întunericul nopții. Am senzația c-aș putea înota în el.

Când ești atât de sus, simți vreodată nevoia să te arunci?

— Da, îmi răspunde Nick și-mi dau seama c-am gândit cu voce tare.

Mă întorc spre el. De-abia îl văd, disting doar un contur întunecat pe fundalul luminilor care strălucesc în spatele lui. E înalt, însă. Și este atât de aproape de mine, încât îmi dau seama ce mare e diferența de înălțime dintre noi. Face un mic pas în spate.

Mă uit dincolo de el și observ că mai este o bucată de clădire deasupra noastră: ferestrele sunt mici și întunecate, prăfuite și înconjurate de iederă, ca într-un basm. Nu m-ar surprinde să văd o figură fantomatică în spatele geamurilor.

— Acolo ce e?

— Ah, sunt vechile *chambres de bonne* — unde stăteau servitorii pe vremuri.

Înseamnă că acolo duce scara din lemn.

Nick schițează un gest spre oraș.

— E o priveliște destul de frumoasă, nu?

— Fantastică! Și cât crezi c-ar costa un apartament ca ăsta? Vreo două milioane? Mai mult?

— Ăăă... habar n-am.

Dar trebuie să aibă măcar o idee; trebuie să știe măcar cât valorează apartamentul în care stă el. Probabil că-l stingherește subiectul. Bănuiesc că este prea distins ca să discute despre genul ăsta de lucruri.

— Ai primit vreo veste? De la tipul de la poliție, Blanchot?

— Din păcate, nu.

E tare ciudat să vorbesc cu el fără să-i pot vedea expresia.

— Știu că e frustrant, dar de-abia au trecut câteva ore. Trebuie să avem un pic de răbdare.

Mă simt cuprinsă de deznădejde. Sigur că are dreptate, sigur c-a trecut prea puțin timp. Dar nu pot să nu intru în panică văzând că nu sunt cu nimic mai

aproape de a-l găsi pe Ben. Și de a mă dumiri ce e cu oamenii din clădirea asta.

— Păreți cu toții superbuni prieteni, îi spun, încercând să am un ton cât mai destins.

Nick râde ușor.

— N-aș zice chiar așa.

— Dar vă întâlniți des așa? Eu n-am organizat niciodată petreceri cu vecinii.

Parcă îl aud cum ridică din umeri.

— Nu... nu chiar așa des. Uneori. Auzi, vrei o țigară?

— Ah, sigur! Mersi.

Aud țăcănitul brichetei și, când scapără, îi văd chipul luminat de dedesubt. Ochii îi sunt ca două găuri negre, la fel de lipsiți de expresie ca ai statuii din curtea interioară. Îmi întinde țigara și simt atingerea fugară a degetelor lui calde, apoi răsuflarea lui pe obraz, când mă apropii ca să-mi aprind țigara. În aerul dintre noi se simte o înfiorare.

Trag fumul în piept.

— Am impresia că Sophie nu mă prea place.

Ridică din umeri.

— Ei nu-i prea place nimeni.

— Și Jacques? Soțul ei, cel din tabloul uriaș. El cum este?

Face o grimasă.

— Cam de căcat, ca să fiu sincer. Și ea clar stă cu el doar pentru bani.

Aproape că mă înec cu fumul de la propria țigară. A rostit-o atât de relaxat. Dar a subliniat din plin „de căcat". Mă întreb ce dinte are împotriva celor doi. Și dacă nu-i agreează, chestie destul de clară, ce naiba caută la ei în casă, cu un pahar de vin în mână?

— Dar tipul din apartamentul de la etajul unu? Antoine? Nu-mi vine să cred că l-a invitat și pe el. Mă mir că-l lasă să se așeze pe canapea. Prima oară când m-a văzut, tipul ăsta mi-a zis: „Șterge-o dracului de aici!" — asta da, ostilitate.

— Păi... Nu c-ar fi o scuză, dar tocmai l-a părăsit nevasta.

— Zău? Înseamnă c-a scăpat la timp femeia.

— Uite, îmi spune Nick arătând undeva în zare, se vede Sacré-Coeur.

E clar că n-are chef să vorbim despre vecini. Privim amândoi catedrala: e luminată din belșug și pare că plutește deasupra orașului, ca o uriașă fantomă alburie. Și în depărtare... da, și mai departe, se vede Turnul Eiffel. Vreme de câteva clipe se aprinde ca o lumânare, mii de luminițe sclipitoare par să se plimbe de-a lungul lui. Dintr-odată, mă izbește gândul că orașul ăsta e uriaș, de nepătruns. Și sper că undeva, acolo, este și Ben. Cred, sper... Mă simt iarăși copleșită de disperare.

Apoi încerc să mă mobilizez singură. Trebuie să mai pot afla ceva, să găsesc o strategie la care nu m-am gândit până acum. Mă întorc spre Nick.

— Ben nu ți-a zis ce scria, nu? Articolul la care lucra. Investigația.

— Nu mi-a povestit nimic despre asta. Din câte știam eu, scria tot cronici de restaurante, chestii de genul ăsta. Dar presupun că e tipic pentru Ben, nu?

Cred că simt o undă de amărăciune, de supărare.

— Cum adică?

— Păi, mă întreb dacă îl cunoaște cineva cu adevărat pe Benjamin Daniels.

Mda, foarte bună întrebare, îmi spun. Însă aș vrea să aflu la ce se referă, exact.

— În orice caz, asta și-a dorit dintotdeauna să scrie.

Acum pare altfel, gânditor, aproape melancolic.

— Articole de investigație. Asta, sau un roman. Țin minte că mi-a spus c-ar vrea să scrie ceva de care ar fi fost mândră mama voastră. Mi-a povestit multe în călătoria noastră.

— Călătoria în care ați fost când ați terminat facultatea?

Felul în care a rostit „călătoria noastră" a făcut-o să pară teribil de importantă. *Călătoria noastră*. Îmi aduc aminte fotografia pe care o avea drept screensaver. Intuiesc că aici trebuie să insist.

— Chiar, cum a fost în excursia aia? Parcă ați călătorit prin toată Europa, nu?

— Da.

Deja avea alt ton: mai destins, entuziasmat.

— Am fost pe drumuri o vară întreagă. Patru am fost: alți doi tipi, Ben și cu mine. Și am trăit în niște

condiții... supergrele. Trenuri mizerabile, fără aer condiționat, cu WC-urile înfundate. Zile, săptămâni întregi în care am dormit pe scaune tari, din plastic, am mâncat pâine uscată, ne-am spălat hainele din an în Paște. Și când o făceam, mergeam la spălătorii publice.

Pare încântat la culme. *Puiule,* îmi zic, *dacă tu crezi că asta înseamnă condiții grele, habar n-ai pe ce lume trăiești.* Mă gândesc la apartamentul lui minimalist: boxele Bang & Olufsen, calculator iMac, aerul acela de bogăție ascunsă. Într-un fel, mi-aș dori să-l urăsc din cauza ei, dar nu pot. Omul ăsta are o melancolie aparte. Mi-aduc aminte și de oxicodona pe care am găsit-o la el în baie.

— Pe unde ați fost?

— Peste tot. Azi eram în Praga, mâine în Viena, peste două zile, în Budapesta. Sau stăteam câte o săptămână tolăniți la plajă, ziua, iar noaptea prin cluburi — cum am făcut în Barcelona. Și am irosit un weekend întreg în Istanbul, fiindcă am făcut toxiinfecție alimentară.

Dau din cap, ca și cum știu locurile despre care vorbește, dar nu bag mâna în foc că le-aș putea arăta pe o hartă.

— Deci așa-și petrecea Ben verile. Pare o schimbare mare față de garsoniera din Haringey.

— Pe unde vine Haringey?

Îl privesc lung. N-a nimerit nici măcar pronunția. Dar e firesc, un puști bogat ca el n-avea de ce să audă de un asemenea loc.

— În nordul Londrei. De acolo suntem Ben și cu mine. De când eram mici de-abia aștepta să evadeze, să călătorească. Chiar, chestia asta îmi aduce aminte de ceva...

— Ce anume?

— Mama ne lăsa mult singuri când trebuia să plece de acasă. Lucra în ture și ne încuia în casă de pe la 6, ca să nu intrăm în cine știe ce buclucuri — e un cartier destul de rău famat —, iar noi ne plictiseam cumplit. Dar Ben avea un glob pământesc vechi... știi tu, d-alea luminate? Petrecea ore în șir tot învârtindu-l, arătându-mi locurile în care aveam să mergem. Mi le descria în detaliu — piețe de mirodenii, mări

turcoaz, orașe în vârf de munte... Dumnezeu știe de unde afla toate lucrurile alea. De fapt, probabil că le inventa pe loc.

Mă smulg din amintire. Nici nu știu dacă i-am mai povestit vreodată cuiva lucrurile astea.

— În fine. Cred că v-ați distrat de minune în călătoria voastră. Fotografia ta din screensaver e din Amsterdam, nu?

Mă uit la el, dar Nick privește în zare, pierdut. Întrebarea mea rămâne fără răspuns, plutind în aerul rece al toamnei.

Portăreasa

Anexa

Urmăresc ce se întâmplă pe terasa de pe acoperiș de la locul meu, din curte. Am văzut acum câteva momente că s-au aprins luminile. Acum văd pe cineva apropiindu-se de balustradă. Se aude sunetul unor voci și acordurile îndepărtate ale muzicii. E un contrast puternic cu ce se petrece la distanță de doar câteva străzi, cu vaietul sirenelor de poliție. Tocmai am auzit la radio: în seara asta încep alte proteste violente. Nu că cei de sus, din clădire, ar ști sau le-ar păsa.

De fapt, radioul l-am primit cadou de la el. Și acum doar câteva săptămâni l-am văzut acolo, pe terasă, fumând o țigară cu soția bețivanului de la etajul întâi.

Când se întoarce spre mine silueta de lângă balustradă, îmi dau seama că este ea, fata care stă în apartamentul lui. Cumva, a pătruns în penthouse. Or fi invitat-o? Cu siguranță, nu. Dacă seamănă vreun pic cu fratele ei, probabil s-a autoinvitat.

După doar două zile, a ajuns în locuri din clădire la care eu n-am avut acces niciodată, cu toate că lucrez aici de atâția ani. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva. Nu fac parte din grupul lor, bineînțeles. În tot timpul cât am lucrat aici, marele Jacques Meunier m-a învrednicit cu o privire doar de două ori și mi-a vorbit o singură dată. Însă sigur, pentru un bărbat ca el, eu abia dacă sunt o persoană, o ființă umană. Sunt invizibilă.

Dar nici fata asta nu face parte din grupul lor. Le este la fel de străină ca mine — poate chiar mai mult. Pare și ea hotărâtă să ajungă departe, ca fratele ei. Să se insinueze. Oare știe în ce s-a băgat? Cred că nu.

Lângă ea apare o altă siluetă. E tânărul de la etajul doi. Îmi stă inima în loc. Fata s-a apropiat prea mult de balustradă. Sper că știe ce face. A ajuns prea sus, prea repede și asta înseamnă că va fi mai dureroasă căderea.

Nick

Etajul doi

Pentru că i-am povestit lui Jess despre călătorie, parcă a renăscut senzația de atunci, fiorul. Adrenalina de a merge dintr-un oraș în altul, de a juca nenumărate partide de pocher cu același pachet de cărți soioase, de a bea bere caldă la doză. Vorbeam despre toate prostiile, vorbeam despre chestii profunde — de multe ori, o combinație între ambele. Ceva adevărat. Ceva al meu. Ceva ce nu putea fi cumpărat nici cu toate averile din lume. De asta m-am și repezit când a apărut ocazia de a mă revedea cu Ben, în ciuda celor întâmplate. Nu e prima oară când jinduiesc să mă pot întoarce acolo, la clipele acelea nevinovate.

De fapt, nu. N-a fost chiar așa roz totul. N-a fost totul nevinovat.

Nu când prietenul nostru Guy aproape c-a făcut supradoză într-un club din Berlin și l-am găsit turnându-și apă pe față, de a trebuit să-l împiedicăm să se înece singur.

Nici când a trebuit să mituim un conductor maghiar, fiindcă ne expiraseră biletele și el ne amenința că ne dă jos din tren în mijlocul pădurii.

Nici când aproape că ne-au înjunghiat unii dintr-o bandă pe o alee dosnică din Zagreb, după ce ne-au furat toți banii.

Nici în Amsterdam.

Jess mai trage un fum din țigară. Țin minte când mi-a povestit Ben despre ea, într-o berărie din Praga:

— Soră-mea vitregă, Jess... Ea a găsit-o pe mama. Era o copilă. Ușa de la dormitor era încuiată, dar o învățasem eu cum să deschidă orice încuietoare cu o sârmă... Un copil de opt ani n-ar trebui să vadă niciodată o asemenea imagine. A fost... futu-i... Mă rupe faptul că n-am fost acolo.

Mă întreb ce urme lasă asupra ta un asemenea moment. O studiez pe Jess și mă gândesc cum am găsit-o ieri, gata să fure o sticlă de vin. Sau cum a

apărut astă-seară aici, neinvitată. Pare nechibzuită, ca și cum ar fi în stare de orice. Imprevizibilă. Periculoasă. Și după drumul de azi-dimineață, am impresia că are și ceva probleme cu poliția.

— Eu n-am plecat niciodată din Anglia, îmi zice brusc. În afară de acum, normal, când am venit aici. Și uite ce bine mi-a ieșit.

Rămân cu gura căscată.

— Cum... Adică asta e prima oară când mergi în străinătate?

— Dap, îmi răspunde, ridicând din umeri. Până acum n-am avut niciun motiv să plec. Și nici bani, de fapt. Deci... cum a fost în Amsterdam?

Mă întorc la amintiri. Mirosul canalelor în zilele toride. Eram un grup de tineri, toți bărbați, așa c-am mers direct în cartierul roșu. De Wallen, așa se cheamă. Strălucirea de neon a vitrinelor: portocaliu, roz-fucsia. Fete în lenjerie intimă, frecându-se de geamuri, dându-ți de înțeles că mai erau multe de văzut dacă scoteai banul. Și un semn luminos: SEX LIVE LA SUBSOL.

Ceilalți au vrut să meargă. Evident c-au vrut să meargă. Eram, în esență, tot niște puști în călduri.

Am coborât printr-un tunel, pe niște scări. Lumina era tot mai difuză. Am intrat într-o încăpere mică. Mirosea a transpirație stătută și a fum de țigară. Îmi era din ce în ce mai greu să respir, ca și cum era tot mai puțin aer, ca și cum zidurile se strângeau în jurul meu. S-a deschis o ușă.

— Eu nu pot să fac asta! am izbucnit brusc.

Ceilalți m-au privit de parcă o luasem razna.

— Dar *asta* faci în Amsterdam, mi-a zis Harry. Numai așa, de distracție. Doar n-o să-mi zici că ți-e frică de un pic de fofoloancă? Și oricum, aici e legal. Așa că n-o să avem necazuri, dacă de asta ți-e teamă.

— Știu. Știu, dar... nu pot. Uite, o să... O să stau pe aici și ne întâlnim după aia.

Mi-am dat seama că mă credeau laș, dar nu-mi păsa. Pur și simplu, nu puteam. Ben m-a privit lung. Și cu toate că n-avea de unde să știe, am avut senzația că înțelegea. Dar așa era Ben mereu. Liderul nostru *de facto*. Adultul din micul nostru grup: cumva, era mai

trecut prin viață decât noi. Dacă vorbea el, reușeam să intrăm în orice club, în orice hostel care teoretic era plin; tot el ne scotea din buclucuri — el a fost cel care a dat șpaga aia. Eram așa de invidios pe chestia asta! N-ai cum să cumperi sau să înveți genul acela de carismă. Dar mă întrebasem des dacă nu s-ar fi putut prinde și de mine măcar o fărâmă din siguranța lui de sine.

— Vin eu cu tine, frate! mi-a zis.

Ceilalți au izbucnit în strigăte dezamăgite:

— O să fie ciudat dacă mergem doar noi doi!

— Ce dracu' aveți amândoi? Dați-o-n mă-sa de treabă!

Dar Ben și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Ia lasă-i pe fraierii ăștia cu distracția lor ieftină. Ce zici, căutăm o cafenea cu iarbă?

Am ieșit pe stradă și am simțit imediat că pot respira din nou. Am hoinărit un pic, apoi ne-am oprit la o cafenea. Ne-am așezat la masă cu jointurile gata rulate.

Ben s-a aplecat un pic spre mine.

— Ești bine, frate?

— Da, n-am nimic.

Am tras adânc în piept, dorindu-mi cu disperare să mă amețesc mai repede.

— Ce te-a panicat așa tare mai devreme... acolo? m-a întrebat câteva momente mai târziu.

— Nu știu. Nu vreau să vorbesc despre chestia asta. Dacă nu te superi.

Începuserăm cu marfa mai slabă. Inițial, nu părea să aibă cine știe ce efect. Dar apoi am simțit o schimbare. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, poate că nu era atât iarba, cât prezența lui Ben.

— Uite ce e, mi-a zis. Înțeleg că n-ai chef să vorbești despre asta. Dar dacă vrei să te descarci cumva, știi?

A ridicat mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

— Eu nu judec.

M-am gândit la locul acela, la fete. Îmi ascunsesem atâta vreme secretul. Poate c-ar fi fost un fel de catharsis. Am răsuflat adânc. Am tras din joint. Și pe urmă am început să-i povestesc. Odată ce m-am pornit, nu m-am mai putut opri.

I-am spus ce cadou primisem la împlinirea a 16 ani. Că tata îmi zisese că a venit momentul să devin și eu bărbat. Ăsta fusese darul lui pentru mine. Doar ce-i mai bun pentru fiul lui. Voia să-mi ofere o experiență de neuitat.

Țin minte treptele care duceau în jos, spre camera aceea. Cum deschisesem ușa. Cum îi zisesem lui tata că nu vreau așa ceva.

— Poftim?

Mă țintuise cu privirea.

— Ce, te crezi prea bun pentru asta? O să faci pe deșteptul cu mine? Ce-i cu tine, băiete? Doar nu ești vreun poponar!

I-am povestit lui Ben că rămăsesem, până la urmă. Fiindcă trebuia să rămân. Plecasem de acolo schimbat. Mă simțisem murdar, iar sentimentul acela nu dispăruse de atunci.

Dintr-odată, se revărsa totul din mine, toate secretele mele, lucruri pe care nu le mai spusesem nimănui, ca o cascadă de mucegai. Iar Ben asculta liniștit, în întunericul din cafenea.

— Iisuse! a zis, privindu-mă cu pupilele mărite. Chestia asta e superbolnavă.

Țin minte clar c-a zis asta.

— Nimeni altcineva nu știe. Să nu... să nu le spui celorlalți, bine?

— Știu să țin un secret, mi-a răspuns Ben.

Pe urmă ne-am apucat de iarba mai tare. Ne-am îmboldit unul pe celălalt. Și ne-am prăjit rău de tot. Ne uitam unul la altul și începeam să chicotim, dar nici noi nu știam de ce.

— N-am văzut mare lucru din oraș, îi răspund acum lui Jess. Așa că nu-s chiar un cunoscător al Amsterdamului. Dar dacă vrei să găsești o cafenea cu iarbă bună, aș avea un sfat–două.

Ce bine ar fi fost dacă noaptea aceea s-ar fi încheiat acolo. Fără ceea ce a urmat. Fără întuneric. Apa neagră a canalului.

— Stai așa, îl întrerup eu. Parcă mi-ai zis că tu și Ben nu vă mai văzuserăți de mai mult de zece ani când v-ați întâlnit din întâmplare de curând, nu?

— Da.

— Și asta a fost după excursie, nu?

— Mda. Nu-l mai văzusem de la călătoria noastră.

Stau un pic, aștept să continue, să-mi explice cum de trecuse atâta vreme. Tăcere.

— OK, trebuie să te întreb, ce Dumnezeu s-a întâmplat în Amsterdam?

O zic ca pe-o glumă... în cea mai mare parte. Dar am senzația că e ceva la mijloc. I s-a schimbat vocea când a vorbit despre excursia aia.

Preț de o clipă, chipul lui Nick e ca o mască. Apoi parcă își amintește brusc să zâmbească.

— Eh, prostii de-ale băieților. Știi cum e.

Ne izbește o rafală de vânt rece, smulgând frunzele tufișurilor și învolburându-le în aer.

— Aoleu! exclam, strângându-mă singură în brațe.

— Tremuri.

— Mda, păi geaca asta nu e făcută pentru frigul de aici. Calitate Primarni[18].

Deși mă cam îndoiesc că știe Nick ce e Primark.

Întinde o mână spre mine, cu un gest atât de brusc, încât tresar și mă trag înapoi.

— Scuze! N-am vrut să te sperii. Ai o frunză în păr. Stai o clipă, imediat ți-o iau.

— Cred că am tot felul de chestii rămase pe-acolo, îi răspund, într-o încercare de a fi amuzantă. Mâncare, mucuri de țigară, de toate.

Îi simt pe față respirația caldă, degetele în părul meu în timp ce încearcă să scoată frunza.

— Uite...

O desprinde și mi-o arată: e o frunză uscată de iederă. Chipul lui e tot foarte aproape de al meu. Și așa cum simți uneori lucrurile astea, am senzația c-ar vrea să mă sărute. A trecut multă vreme de când m-a

sărutat cineva. Mă surprind întredeschizând ușor buzele.

Apoi se lasă din nou întunericul asupra noastră.

— Căcat! înjură Nick. Sunt senzorii de vină — nu ne-am mai mișcat suficient.

Flutură din mână și lumina se aprinde la loc. Însă ceea ce se înfiripase între noi s-a destrămat. Clipesc des, văd pete de lumină. Ce naiba o fi fost în capul meu? Încerc să-mi găsesc fratele dispărut. N-am timp de prostii din astea.

— Așa, zice Nick și se îndepărtează cu un pas de mine, fără să mă privească în ochi. Coborâm?

Pornim pe scări, iar eu îi spun:

— Știi ce, cred c-am să merg până la baie.

Trebuie să-mi vin puțin în fire.

— Vrei să-ți arăt unde este?

E clar că știe bine apartamentul ăsta, observ, cu toate că mi-a zis că vecinii nu se întâlnesc des aici.

— Nu, mă descurc. Mulțumesc.

El li se alătură celorlalți.

Pornesc pe un coridor slab luminat. Simt un covor gros sub tălpi. Și aici sunt tablouri pe pereți. Deschid ușile pe lângă care trec — nu știu exact ce caut, dar știu că trebuie să găsesc ceva care să-mi spună mai multe despre oamenii ăștia sau despre legătura lui Ben cu ei.

Dibui două dormitoare: unul foarte masculin și impersonal, cum îmi imaginez c-ar arăta o cameră de hotel de fițe, iar celălalt mai feminin. Se pare că Sophie și Jacques Meunier dorm în camere separate. Un lucru interesant, dar nu neapărat surprinzător. Din dormitorul lui Sophie se intră într-un dressing de dimensiunea unui alt dormitor, cu șiruri peste șiruri de pantofi cu toc și cizme, în nuanțe distinse de negru, bej și maroniu, rafturi cu rochii și cămăși din mătase, pulovere care par enorm de scumpe, cu straturi de hârtie moale între ele. Într-un colț este o măsuță elegantă de toaletă, cu un scaun care pare vintage și o oglindă impresionantă. Credeam că doar tipele din familia Kardashian și oamenii de prin filme au camere de genul ăsta.

Găsesc și baia — e suficient de mare încât să ții o oră de yoga în ea, cu o cadă imensă, încastrată în marmură, și două chiuvete. Următoarea ușă este toaleta: presupun că, dacă ești bogat, n-ai chef să te pișii în același loc în care faci baie cu uleiuri parfumate. Arunc rapid o privire prin dulapuri, dar nu găsesc mare lucru, doar niște săpunuri superfițoase, în ambalaj luxos, de la o firmă cu nume italian, Santa Maria Novella. Bag vreo două în buzunar.

Camera de vizavi de toaletă pare să fie un fel de birou. Miroase a piele și a lemn vechi. În mijloc se află un birou uriaș, probabil foarte vechi, cu partea de deasupra din piele vișinie. În fața lui e un tablou imens — la început mi se pare că e o imagine abstractă, dar apoi îmi dau seama că este o fotografie care înfățișează torsul unei femei: sâni, buric, triunghiul părului dintre picioare. Mă holbez o vreme, uluită. Pare cam ciudat să ai așa ceva pe perete în birou, dar presupun că faci ce vrei dacă lucrezi de acasă.

Încerc sertarele biroului. Sunt încuiate, dar genul ăsta de broască e foarte ușor de deschis. Primului sertar îi vin de hac cam într-un minut. Întâiul lucru pe care îl văd sunt două foi de hârtie. Cred că prima lipsește, fiindcă acestea sunt numerotate „2“ și „3“ în partea de jos. E un fel de listă de prețuri, am impresia. Ba nu, este un registru contabil. Pentru vinuri, cred — scrie „vechime“ în capul unei coloane din tabel. Numărul de sticle cumpărat — niciodată mai mult de patru, observ. Câte un preț în dreptul fiecărui vin. Iisuse! Unele dintre vinurile astea costă peste 1 000 de euro sticla! În dreptul fiecărei achiziții pare să fie trecut numele unei persoane. Cine cheltuiește atâția bani pe vin?

Bag mâna până-n fundul sertarului, ca să văd dacă mai e ceva ascuns pe aici. Simt un obiect mic, învelit în piele. Îl scot. E un pașaport. Destul de vechi, după cum arată. Pe copertă era un desen circular, auriu, și niște litere cu un font străin. Rusești, poate? Îl deschid și văd fotografia alb-negru a unei tinere. Am același sentiment pe care l-am trăit când am văzut portretul de deasupra șemineului. Că știu persoana asta de

undeva... Dar nu reușesc să-mi dau seama de unde. Are obrajii plini și buzele cărnoase, părul lung și creț, bogat, sprâncene pensate sub forma unor semiluni subțiri. Dintr-odată, am o revelație. Mă izbește ceva din expresia gurii, din înclinarea bărbiei. Este Sophie Meunier, dar cu vreo 30 de ani mai tânără. Mă uit din nou pe copertă. Deci, de fapt, e rusoaică sau ceva, nu franțuzoaică. Ciudat.

În momentul în care închid sertarul, cade ceva de pe birou, aterizând pe parchet cu un bufnet. Căcat! O înhață imediat: slavă Domnului, nu s-a spart. Este o fotografie într-o ramă din argint. Genul ăla de fotografie serioasă, formală. Nu știu cum de n-am remarcat-o până acum, probabil am fost prea concentrată asupra sertarelor. Sunt mai multe persoane în imagine. Întâi recunosc bărbatul: e Jacques Meunier, soțul lui Sophie, tipul din portret. Lângă el e chiar Sophie, cam între vârsta pe care o are acum și cea pe care o are în poza din pașaport; pe chipul ei e zugrăvit un zâmbet, nu obișnuita grimasă rece. Și mai sunt trei copii în fotografie. Mijesc ochii, încercând să văd mai bine, apoi înclin un pic poza spre mine, ca să cadă altfel lumina. Doi băieți adolescenți și o fetiță.

Adolescentul care pare mai mic, cu o claie de păr auriu. L-am mai văzut undeva. Apoi îmi aduc aminte. L-am văzut într-o fotografie din apartamentul lui Nick, stând lângă un iaht, cu mâna unui bărbat pe umăr. Puștiul ăsta blonduț e Nick.

Stai puțin. Stai puțin, n-are niciun sens. Numai că, de fapt, dintr-odată totul *are* sens, totul se leagă. Băiatul mai mare, aproape bărbat deja, încruntat, cu părul închis la culoare — cred că e Antoine. Și fetița asta cu părul negru... Mijesc și mai tare ochii. Expresia ei ușor speriată îmi e cunoscută. Este Mimi. Oamenii din fotografia asta sunt...

Abia acum aud că mă strigă. De când stau aici? Las poza jos cu un zăngănit; sunt teribil de neîndemânatică. Mă reped de-a curmezișul încăperii și privesc prin ușa întredeschisă. Ușa de la capătul holului e tot închisă, dar începe să se deschidă chiar

sub ochii mei. Mai am o șansă să scap neprinsă, așa că dau fuga vizavi, la toaletă.

Aud vocea lui Nick:

— Jess?

Deschid ușa toaletei și ies pe coridor cu cea mai nevinovată figură din lume. Îmi simt inima bătându-mi în gât.

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Ah, îmi răspunde Nick, am venit să... Păi, m-a rugat Sophie să mă asigur că nu te-ai rătăcit.

Îmi zâmbește ca de obicei, cu surâsul lui de tip de treabă, iar eu îmi spun: *Nu-l cunosc pe omul ăsta absolut deloc.*

— Nu m-am rătăcit. Sunt OK.

E incredibil, vocea mea sună aproape normal.

— Tocmai mă pregăteam să vin la voi.

Zâmbesc și eu.

Și mă gândesc întruna: *Sunt rude, sunt toți o familie.* Nick cel de treabă, Sophie cea de gheață, Antoine bețivul și Mimi cea tăcută.

Ce dracului se petrece aici?

---

[18] Termen argotic care reunește în mod sarcastic numele firmelor Armani — simbol al luxului — și Primark — simbol al mărfii ieftine, de calitate mai puțin bună.

Sophie

Penthouse

Au plecat toți. Mi-a amorțit maxilarul din cauza efortului de a menține o mască senină. Apariția fetei mi-a dat planurile peste cap cu totul. N-am reușit să rezolv nimic din ce-mi propusesem cu ceilalți.

Sticla de vin deschisă a rămas pe masă. Am băut mult mai mult decât dacă ar fi fost și Jacques de față. Ar fi fost scandalizat dacă m-ar fi văzut bând mai mult de un pahar. Dar am petrecut o grămadă de seri singură în apartamentul ăsta. Presupun că sunt la fel ca alte femei cu statutul meu social. Rămase să înnebunească singure în apartamentele uriașe, în timp ce soții sunt plecați — cu amantele sau prinși cu munca.

Când m-am căsătorit cu Jacques, am înțeles că era vorba despre un troc. Tinerețea mea, în schimbul averii lui. De-a lungul anilor, așa cum se întâmplă de obicei cu genul ăsta de contract, valoarea mea s-a depreciat, în vreme ce a lui a crescut. Știam în ce mă bag, iar din cele mai multe puncte de vedere, nu-mi regret decizia. Dar poate că nu m-am gândit la singurătate, la atâtea și atâtea ore pustii. Mă uit la Benoit, care doarme în pătuțul lui, într-un colț. Nu e de mirare că femeile ca mine au câini.

Dar prefer să stau singură, decât în compania fiilor mei vitregi. Știu foarte bine cum mă privesc Antoine și Nicolas.

Mă întind după sticlă și-mi torn tot ce-a rămas. Lichidul ajunge chiar până la buza paharului. Îl beau dintr-o suflare. Este un burgund excelent, dar nu e gustos când e băut așa. Simt pe gât, până spre nări, pișcături acide, ca de vomă.

Mai deschid o sticlă și mă pun pe treabă. De data asta, beau direct din sticlă, ridicând-o vertical. Vinul năvălește prea repede, nu apuc să beau suficient de rapid; tușesc. Mă ustură pe gât, ca o rană. Mi se revarsă pe bărbie, pe piept. Răcoarea lichidului e

straniu de revigorantă. Simt cum se îmbibă cu vin cămașa din mătase.

L-am văzut în curtea interioară a doua zi după petrecerea de la noi; stătea de vorbă cu Camille, colega de apartament a lui Mimi, într-un petic de lumină. Jacques mi-a zis odată că îi convine că fata asta locuiește cu fiica noastră. Că are o influență bună asupra lui Mimi. Sigur n-avea nimic de-a face cu boticul ei trandafiriu, bosumflat, cu nasul cârn, delicat, și cu sânii micuți, fermi.

Se apleacă spre Benjamin Daniels așa cum se apleacă floarea-soarelui după soare pe un câmp din Provence; are o bluză pepit cu umerii goi și pantaloni scurți albi — atât de scurți, încât fesele bronzate se văd pe jumătate. Sunt teribil de frumoși împreună, așa cum erau frumoși și el cu Dominique. E imposibil să nu vezi asta.

— *Bonjour, Madame Meunier!* a ciripit Camille.

Mi-a făcut cu mâna și și-a trecut greutatea de pe un picior pe altul. Acel *Madame* a fost calculat, fără îndoială, ca să simt pe deplin puterea crudă a tinereții ei. Telefonul a scos un tril. A parcurs mesajul, zâmbind ușor, ca și cum ar fi citit cine știe ce secret de la vreun iubit. Și-a dus degetele la buze. Toată scena era o demonstrație pentru el, poate, menită să-l ademenească, să-l intrige.

— Trebuie să plec, a zis fata. Salut, Ben!

S-a întors și i-a trimis o bezea.

Apoi am rămas doar eu și Benjamin Daniels în curte. Și portăreasa, bineînțeles. Nu aveam nicio îndoială că ne privește din ghereta ei.

— Ai aranjat foarte frumos grădina, mi-a zis.

De unde știa că eu m-am ocupat de grădină?

— Nu e chiar în cea mai bună formă. În perioada asta a anului... toate sunt cam ofilite.

— Dar e minunată bogăția asta de culori! Spune-mi, cum se cheamă florile alea... cele de acolo?

— Dalii. Crini africani.

Mi-a pus o mulțime de întrebări despre mai multe straturi de flori. Părea sincer interesat, cu toate că știam că nu voia decât să-mi facă pe plac. Dar nu m-

am oprit. Îmi făcea plăcere să-i povestesc — să povestesc cuiva — despre oaza pe care o creasem. Preț de o clipă, aproape că mi-am uitat bănuielile legate de el.

Apoi s-a întors către mine.

— Voiam să te întreb — mă intrigă accentul tău. Te-ai născut în Franța?

— Poftim?

M-am luptat din greu să-mi controlez expresia; simțeam că începe să-mi alunece masca.

— Am observat că nu folosești mereu articolul hotărât. Și pronunți consoanele puțin mai aspru decât un vorbitor nativ.

Și-a apropiat degetul mare de arătător.

— Foarte puțin. De unde ești, de fapt?

— Sunt...

Am rămas fără glas un moment. Nimeni nu-mi mai pusese la îndoială accentul, nici măcar francezii — nici măcar parizienii, care sunt cei mai mari snobi. Începusem să mă flatez singură, cu gândul că îl desăvârșisem. Că deghizarea mea era perfectă, inexpugnabilă. Dar acum îmi dădeam seama că, dacă el ghicise, și nici măcar nu era francez, însemna că mă puteau bănui și alții, sigur că-și puteau pune întrebări. Era o scăpare, o fisură în carapacea mea, prin care putea fi zărită fosta mea viață. Tot ce construisem, toată munca mea de atâția ani. Cu o singură întrebare, el îmi spunea: „Pe mine nu mă păcălești".

— Nu-mi place tipul ăsta, i-am zis mai târziu lui Jacques. N-am încredere în el.

— De ce Dumnezeu nu? Pe mine m-a impresionat aseară. Emană ambiție prin toți porii. Poate c-o să aibă o influență bună asupra fiilor mei, doi pierde-vară.

Ce puteam să-i spun? „A făcut un comentariu aiurea despre accentul meu"? „Nu-mi place că pare să ne supravegheze neîncetat pe toți"? „Nu-mi place cum zâmbește"? Erau niște argumente cumplit de slabe.

— Nu vreau să stea aici, i-am răspuns. Cred c-ar fi mai bine să-i spui să se mute.

— Ah, zău? a replicat Jacques pe un ton destul de agreabil. Deci acum îmi dictezi tu pe cine am voie să primesc în casa mea și pe cine nu?

Și cu asta, basta. Știam că nu era cazul să mai abordez subiectul ăsta. Măcar o vreme. Trebuia pur și simplu să găsesc altă metodă de a scăpa de Benjamin Daniels.

* * *

A doua zi dimineață a sosit încă un bilet:

Te cunosc, Sophie Meunier. Știu ce secrete rușinoase ascunzi sub exteriorul ăla burghez. Poate să rămână între noi, sau poate să afle și restul lumii. Nu-ți cer decât un preț modic pentru favoarea de a păstra tăcerea.

Suma pe care mi-o cerea șantajistul se dublase.

Presupun că pare simplu ca un om care stă într-un apartament de milioane de euro să facă rost de câteva mii. Dar apartamentul este pe numele lui Jacques. Banii sunt în conturile lui Jacques, în investițiile lui, în afacerile lui. Înțelegerea noastră a fost de la bun început una de modă veche: aveam la dispoziție doar banii pe care îi primeam pentru cheltuielile casei și pentru haine. Înainte de a intra în lumea aceasta, nu-mi dădeam seama cât de invizibili sunt banii care pun rotițele în mișcare. Sunt ascunși, investiți, în formă lichidă sau fixă, extrem de puțini sunt disponibili ca bani gheață.

Cu toate acestea, nu i-am spus lui Jacques. Știam cât de urât avea să reacționeze, iar asta n-ar fi făcut decât să agraveze situația. Știam că, spunându-i, aș fi transformat totul în realitate, aș fi dezgropat trecutul. Iar asta ar fi dezechilibrat și mai mult balanța puterii în relația noastră. Nu, aveam să găsesc o modalitate de a-l plăti. Mă simțeam în continuare capabilă să rezolv singură problema. Chiar dacă avea să fie greu. Am ales o brățară cu diamante de data asta: un cadou primit cu ocazia unei aniversări a căsătoriei.

În dimineața următoare, am lăsat, ascultătoare, încă un teanc de bancnote soioase într-un plic bejuliu, sub treapta de piatră.

Acum mă privesc în oglinda din partea cealaltă a încăperii. Pata stacojie lăsată în urmă de vin. Mă hipnotizează. Roșul acela, impregnând mătasea palidă. Ca sângele vărsat. Smulg cămașa de pe mine, o rup. Se sfâșie atât de ușor! Nasturii din sidef parcă explodează, sar de pe material și se împrăștie prin toate colțurile camerei. Urmează pantalonii. Sunt strâmți, lâna moale mi se lipește de trup. O clipă mai târziu sunt trântită pe parchet, mă zbat să-i dau jos. Mă trec toate transpirațiile. Gâfâi ca un animal.

Mă privesc — în lenjeria intimă pe care soțul meu a dat o avere, dar pe care o vede atât de rar. Mă uit la corpul ăsta, căruia i-am refuzat atâtea plăceri, însă care este atât de bine sculptat de ani și ani de diete. Xilofonul decolteului, osul proeminent al pelvisului. Pe vremuri, corpul meu era numai rotunjimi, ca un fruct copt. Stârnea dorințe, stârnea dispreț. Îndemna la atingeri. Cu mare efort l-am transformat în ceva ce trebuie ascuns, pe care trebuie etalate hainele croite pentru o femeie cu statutul meu social.

Am buzele pătate de vin. Și dinții, la fel. Deschid larg gura.

Mă fixez cu privirea în oglindă și scot un țipăt mut.

Jess

Am găsit o scuză și am plecat din penthouse cât de repede am putut. Nu voiam decât să scap de acolo. A fost un moment, când simțeam că mă privesc cu toții, în care m-am întrebat dacă avea să încerce vreunul dintre ei să mă oprească. Chiar și când am deschis ușa, m-am temut că aveam să simt o mână pe umăr. Am coborât în grabă scările spre apartamentul lui Ben; mi se făcuse pielea de găină pe ceafă.

Sunt rude. Sunt o familie. Și ăsta nu e apartamentul lui Ben, de fapt. În clipa asta, locuiesc în casa unei familii. De ce Dumnezeu nu mi-a zis Ben chestia asta? Nu i s-a părut importantă? E posibil să nu fi știut?

Mă gândesc ce impresionată am fost la secția de poliție de accentul excelent al lui Nick. Normal că vorbește fluent franceza, e limba lui maternă! Încerc să-mi aduc aminte prima noastră conversație. Din câte îmi amintesc, nu mi-a spus, propriu-zis, că e englez. Eu am presupus toate chestiile legate de Cambridge, iar el m-a lăsat.

Dar m-a și mințit în legătură cu ceva. Mi-a zis că-l cheamă Miller. De ce să fi ales tocmai numele ăsta? Doar fiindcă este extrem de comun — judecând după rezultatele căutării mele pe internet? Merg la biblioteca lui Ben, iau de pe raft dicționarul francez, plin de colțuri îndoite, îl frunzăresc până ajung la litera M. Iată ce găsesc:

meunier (mønje, jɛR), **substantiv masculin**, miller

Miller = Meunier. Mi-a spus o variantă tradusă a numelui său de familie.[19]

Însă un lucru tot nu reușesc să înțeleg. Dacă Nick are cine știe ce secret, ce plan ascuns, de ce a fost așa doritor să mă ajute? Poate că are alt motiv, unul nevinovat, pentru care vrea să ascundă toate astea de mine. Poate că sunt o familie foarte discretă, poate că țin la intimitatea lor, fiindcă sunt atât de bogați. Sau poate că m-au luat de proastă...

Mă trece un fior când mă gândesc cum erau în seara asta, la mica lor întâlnire. Mă priveau ca pe un animal la zoo. Mă întrebam cum de s-au adunat laolaltă niște oameni atât de diferiți. Nu păreau să aibă nimic în comun. Dar o familie... asta e cu totul altceva. Cu familia nu-i nevoie să ai nimic în comun; vă unește sângele. Adică, presupun că așa stau lucrurile. N-am prea avut niciodată o familie adevărată. Mă întreb dacă nu cumva din cauza asta nu mi-am dat seama de adevăr. N-am văzut semnele, indiciile mici, dar atât de importante. Eu nu știu cum funcționează familiile.

Când pun dicționarul înapoi pe raft, se desprinde o foaie și cade pe jos. La început mi se pare că e o pagină din dicționar, fiindcă e cam zdrențuită. O ridic și durează un moment până îmi dau seama ce este. Sunt sigură că e prima pagină din registrul contabil pe care l-am găsit în sertarul biroului de la penthouse. Da, este un „1" în partea de jos. Aceeași tărășenie, vinurile vechi, sumele plătite, numele persoanelor care le-au cumpărat, toate cu un mic M în față. Dar interesant este altceva: în partea de sus a foii este un simbol. Artificii care explodează, un desen auriu, în relief. Exact ca pe cartea de vizită ciudată pe care o avea Ben în portofel, cea pe care i-am dat-o lui Theo ieri. Și mai interesant e că Ben și-a notat ceva pe marginea foii, cu același scris cam mâzgălit din caiet:

Numerele nu se leagă. Vinurile n-au cum să coste atât de mult.

Apoi, dedesubt, subliniat de două ori: De întrebat Irina.

Inima începe să-mi bată tare. Asta e o legătură. E un indiciu important. Dar cum naiba să aflu ce înseamnă? Și cine mai e și Irina?

Scot telefonul și fac o poză hârtiei. Mă conectez iar la rețeaua Wi-Fi a lui Nick și i-o trimit lui Theo:

Am găsit asta printre lucrurile lui Ben. Îți spune ceva?

Mă gândesc la întâlnirea noastră de la cafenea. Nu știu dacă să am încredere întru totul în tipul ăsta. Nici măcar nu am certitudinea c-o să-mi răspundă. Dar este efectiv singura persoană pe care o mai...

Îmi îngheață degetul pe telefon. Rămân nemișcată. Tocmai am auzit ceva. Un fel de hârșâit la ușa de la intrare. Mă întreb întâi dacă o fi pisica, însă îmi dau seama că e aici, tolănită pe canapea. Îmi stă inima în loc. Cineva încearcă să intre în apartament.

Mă ridic în picioare. Simt nevoia să găsesc ceva cu care să mă apăr. Îmi aduc aminte de cuțitul superascuțit din bucătăria lui Ben, cel cu caractere japoneze pe el. Mă duc și-l iau, apoi mă apropii de ușă. O deschid cu o smucitură zdravănă.

— Dumneavoastră!

E bătrâna. Portăreasa. Face un pas în spate. Ridică mâinile. Am impresia că ține ceva în mâna dreaptă, în pumn. Nu-mi dau seama ce este, are degetele încleștate prea strâns.

— Vă rog... *Madame*... rostește răgușit, ca și cum n-ar mai fi vorbit de mult. Vă rog... N-am știut că sunteți aici. Am crezut...

Se oprește brusc, dar îi surprind privirea: se uită involuntar în sus.

— Ați crezut că sunt tot sus, nu-i așa? În penthouse.

Deci mi-a supravegheat toate mișcările prin clădire.

— Și v-ați gândit că... ce? Că puteți să veniți și să vă băgați un pic nasul pe aici? Ce aveți în mână? O cheie?

— Nu, *Madame*... Nu e nimic. Vă jur.

Dar tot nu-și desface degetele.

Îmi dau seama de ceva.

— Dumneavoastră ați fost aici azi-noapte? Ați intrat în apartament pe furiș?

— Vă rog! Nu știu despre ce vorbiți.

Se trage în spate, crispată. Dintr-odată, am un sentiment tare neplăcut. N-oi fi eu mare, dar ea e și mai mică decât mine. E o bătrânică. Las cuțitul în jos — nici nu mi-am dat seama că îl țineam îndreptat spre ea. Sunt și eu un pic șocată.

— Uitați, îmi pare rău. E în regulă.

Cât de periculoasă poate să fie, până la urmă? O biată bătrânică?

Rămasă iar singură, mă gândesc ce variante am. Aș putea să-l pun pe Nick în fața adevărului, să văd ce zice. Să-l întreb ce naiba credea că face când mi-a zis un nume fals. Să-l conving să se explice, cumva. Dar resping ideea asta destul de repede. Trebuie să mă prefac a nu ști nimic. Dacă află că i-am descoperit secretul — secretul lor, de fapt —, am să devin o amenințare pentru el și pentru ce o fi încercând să ascundă. Dacă are impresia că încă n-am aflat nimic, poate voi reuși să investighez în continuare — invizibilă, dar la vedere. Dacă privesc lucrurile din punctul ăsta de vedere, informațiile pe care le-am aflat îmi conferă un soi de putere. De la început, încă din momentul în care am pășit pentru prima oară în clădirea asta, ceilalți au avut toate cărțile. Iată că acum am și eu una. Una singură, dar poate este un as. Și am de gând s-o folosesc.

---

[19] *Miller* (eng.) și *meunier* (fr.) înseamnă „morar".

Mimi

Etajul patru

Când mă întorc în apartament, nu-mi doresc decât să merg la mine în cameră și să-mi trag pătura peste cap, să mă cuibăresc pe întuneric cu *Monsieur* Gus, pinguinul, și să dorm zile în șir. Sunt epuizată de petrecerea de sus, de efortul pe care a trebuit să-l fac. Dar când încerc să deschid ușa, îmi dau seama că e blocată de niște lăzi de bere și sticle cu tărie, iar MC Solaar face să vibreze boxele.

— *Qu'est-ce qui se passe?* strig. Ce se-ntâmplă?

Apare Camille — e îmbrăcată cu niște boxeri bărbătești și un maiou din dantelă, iar părul de un blond murdar îl are prins în vârful capului, într-un coc neglijent. Într-o mână are un cui aprins.

— Petrecerea noastră de Halloween? îmi răspunde, rânjind. E în seara asta.

— Petrecerea?

Se uită la mine de parcă sunt nebună.

— Da. Mai știi? La 9:30, jos, în *cave*, ca să fie atmosfera înfricoșătoare — iar după aia poate aducem o persoană–două aici, la un *afterparty*. Ai zis că probabil n-o să fie acasă taică-tău săptămâna asta.

Putain! Am uitat complet. Chiar am fost de acord cu așa ceva? Dacă da, parc-a fost acum o viață de om. Nu suport să vină musafiri aici, nu rezist…

— Nu putem să dăm o petrecere acum! îi spun.

Încerc să par fermă și asertivă, însă vocea îmi e slabă, ascuțită. Camille mă privește, apoi izbucnește în râs.

— Aha! Glumești, normal.

Vine lângă mine și-mi ciufulește părul și mă pupă pe obraz, duhnind a Miss Dior și a iarbă.

— Dar de ce ești așa abătută, *ma petite chou*?

Apoi face un pas în spate și mă privește cu atenție.

— Stai așa! *Es-tu sérieuse?* Ce dracu', Mimi?! Crezi că pot să contramandez acum, la ora asta — cât e ceasul, 8 jumate?

Acum se holbează la mine; mă studiază cu atenție — pentru prima oară.

— Ce ai pățit? Ce se-ntâmplă?

— *Rien*, îi răspund. *Nimic*. N-am pățit nimic, glumeam doar. Chiar... ăăă... chiar de-abia aștept petrecerea asta.

Dar am degetele la spate, țin zbârci ca atunci când eram copil și ascundeam o minciună. Camille se uită acum la mine cu și mai multă atenție. Nu o pot privi în ochi.

— N-am reușit să dorm azi-noapte, îi explic, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Haide, mă... Mă duc să mă pregătesc pentru petrecere.

Simt că-mi tremură mâinile. Le încleștez, strâng pumnii. Vreau să pun capăt conversației ăsteia chiar acum.

— Trebuie să găsesc cu ce să mă îmbrac.

Asta îi distrage atenția, slavă Domnului.

— Ți-am zis că eu mă îmbrac ca o țărăncuță din *Midsommar*[20]? Am găsit o rochie vintage de in la o tarabă de la târgul de vechituri, e fantastică... Și am să arunc o groază de sânge fals pe ea. O să fie supertare, nu?

— Da, îi răspund răgușită. Supertare.

Mă reped la mine în cameră și închid ușa, apoi mă sprijin de ea și răsuflu lung. Pereții indigo mă învăluie ca un cocon întunecat. Ridic privirea spre tavan, unde când eram mică am lipit niște steluțe fosforescente, care strălucesc pe întuneric, și încerc să-mi amintesc fata care se uita la ele înainte să adoarmă. Pe urmă mă uit la afișul cu Cindy și știu că e imaginația mea de vină, dar brusc mi se pare că arată diferit: are ochii tulburi, e înspăimântată.

Dintotdeauna mi-a plăcut perioada asta a anului, mai ales Halloweenul. O ocazie de a mă ascunde în întuneric, după toată voioșia obositoare și după canicula din timpul verii. Dar nu m-am dat niciodată în vânt după petreceri, nici în momentele mele cele mai bune. Sunt mereu tentată să încerc să mă ascund aici. Arunc o privire spre spațiul de sub pat. Poate dacă m-aș strecura acolo, cum făceam când eram

mică — când era tata furios, să zicem —, și aș aștepta să se termine totul...

Dar nu are niciun rost. Asta ar face-o pe Camille și mai bănuitoare, și mai insistentă. Știu că n-am nicio altă variantă, trebuie să accept să merg la petrecere și să beau până nu mai știu de mine. Cu un creion dermatograf vechi și bont, încerc să-mi desenez o pânză de păianjen pe obraz, ca să nu spună Camille că nu m-am străduit, dar îmi tremură mâinile atât de tare, încât nu reușesc să țin creionul drept. Așa că mi-l întind pe sub ochi, pe obraji, ca și cum am plâns cu lacrimi negre, râuri de funingine.

Când mă uit în oglindă, fac instinctiv un pas înapoi. Chiar e înfricoșător: acum arăt și pe dinafară așa cum mă simt pe dinăuntru.

---

[20] Film horror lansat în anul 2019.

Portăreasa

Anexa

M-a prins. Nu-mi stă în fire să fiu atât de neglijentă. Asta e. Va trebui să supraveghez în continuare, să aștept și să încerc din nou când mai apare o ocazie.

Sunt la mine în gheretă. Interfonul de la poartă țârâie aproape neîncetat. Ezit de fiecare dată când sună. Asta e fărâma mea de putere. Dacă aș vrea, le-aș putea interzice să intre. Ar fi atât de ușor să nu las invitații să intre la petrecere! Sigur, nu fac asta. În schimb, îi privesc cum se perindă prin curtea interioară, îmbrăcați în costumele lor fistichii. Tineri, frumoși; chiar și cei care nu sunt cu adevărat frumoși sunt învăluiți în aura tinereții. Au toată viața înainte.

Se aud niște urale — un băiat i-a sărit altuia în spinare. Gesturile astea îi dau de gol, sunt tot copii, până la urmă, chiar dacă au trupuri de adulți. Cam de vârsta lor era și fiica mea când a sosit în Paris. Parcă nici nu-mi vine să cred, ea părea atât de matură, de motivată, în comparație cu tinerii ăștia. Dar asta se întâmplă când ești sărac: ai o copilărie tare scurtă. Ți se ascute ambiția.

Am vorbit cu Benjamin Daniels despre ea.

În toiul valului de caniculă din septembrie, mi-a bătut la ușa gheretei. Când i-am deschis, cam temătoare, mi-a întins o cutie de carton. Avea pe ea imaginea unui ventilator electric.

— Nu înțeleg, *Monsieur*.

Mi-a zâmbit. Avea un zâmbet atât de convingător!

— *Un cadeau*. Un dar — pentru dumneavoastră.

L-am privit uluită, am încercat să refuz.

— *Non, Monsieur*... Sunteți prea generos, nu pot să accept. Mi-ați dat deja radioul...

— Ah, dar pe ăsta l-am primit gratuit! Pe cuvânt. A fost o ofertă cu două-la-preț-de-unul la Mr. Bricolage: am luat unul pentru apartamentul meu, iar ăsta e în plus. Chiar nu am nevoie de el, zău! Și am impresia că

aici căldura ajunge sufocantă, a mai zis, făcând un semn către interiorul gheretei. Vreți să vi-l instalez eu?

Nimeni nu intră vreodată la mine în casă. Niciunul dintre ceilalți n-a călcat vreodată aici. Am șovăit o clipă. Însă chiar era sufocant înăuntru: țineam toate geamurile închise, ca să am intimitate, dar aerul devenise tot mai stătut și mai fierbinte, până ajunsesem să mă simt ca într-un cuptor. Așa c-am deschis ușa și l-am invitat înăuntru. Mi-a arătat diferitele setări ale ventilatorului, m-a ajutat să-l așez în așa fel încât să stau în curentul de aer răcoros în timp ce priveam printre obloane. Am văzut că analiza totul în jur. A observat biroul micuț, patul pliabil, perdeaua dincolo de care e baia. Am încercat să nu mă rușinez — măcar era curat peste tot. Și apoi, chiar când se pregătea să plece, m-a întrebat despre fotografiile de pe perete.

— Cine e în poza asta? Vai, ce copil frumos!

— E fiica mea, *Monsieur*.

Un strop de mândrie de mamă; trecuse ceva vreme de când o simțisem ultima oară.

— Când era micuță. Și aici, când era un pic mai mare.

— Ea este în toate fotografiile?

— Da.

Avea dreptate. Fusese un copil nespus de frumos: atât de frumos, încât la noi în oraș, în țara noastră de baștină, mă opreau oamenii pe stradă ca să-mi spună cât de fermecătoare era. Și uneori — fiindcă ăsta e obiceiul în cultura noastră — oamenii făceau semnul împotriva deochiului, îmi spuneau să am grijă, că e prea frumoasă și frumusețea are să-i aducă numai nenorociri, dacă nu sunt prudentă. Dacă sunt prea mândră, dacă n-o ascund.

— Cum o cheamă?

— Elira.

— Ea a fost cea care a venit la Paris?

— Da.

— Și stă tot aici?

— Nu. Nu mai stă aici. Dar am venit după ea în Paris; am rămas și după ce ea s-a dus.

— Trebuie să fie... ce, actriță? Model? La cât de frumoasă este...

— A fost o dansatoare extraordinară.

Nu m-am putut abține. Brusc, văzându-l atât de interesat, am simțit nevoia să vorbesc despre ea. Nu mai vorbisem de atâta vreme despre familia mea!

— De asta a venit la Paris, ca să fie dansatoare.

Mi-am amintit telefonul pe care l-am primit la vreo lună de la venirea ei aici. Pe vremea aia nu prea era cu e-mail sau cu mesaje. Așteptam cu săptămânile câte o convorbire telefonică ce era întreruptă de bipăitul care însemna că se terminaseră monedele.

— Am găsit un loc, mami. Un loc în care să dansez. Și au să mă plătească bine.

— Și ești sigură că-i în regulă? Că ești în siguranță acolo?

A izbucnit în râs.

— Da, mami. E într-o zonă bună a orașului. Dacă ai vedea ce magazine sunt în jur! Numai oameni eleganți merg acolo, oameni bogați.

Acum mă uit la petrecăreții din curte — unul dintre ei s-a împleticit până la un strat de flori, cel care tocmai a fost replantat, și se ușurează drept în el. *Madame* Meunier ar fi îngrozită dacă ar ști, deși bănuiesc că în clipa asta are probleme mai importante de rezolvat. În mod normal, gândul că straturile ei prețioase de flori sunt îmbăiate în urină mi-ar aduce un soi de plăcere sumbră. Dar momentul ăsta nu e unul normal. Acum mă neliniștește invazia asupra clădirii.

Oamenii ăștia n-ar trebui să fie aici. Nu acum. Nu după tot ce s-a întâmplat aici.

Jess

Mă plimb de colo-colo prin apartament. Mă întreb dacă mai sunt toți acolo, sus, în penthouse, bând vin. Râzând de cât de proastă sunt eu.

Deschid ferestrele și încerc să respir un pic de aer proaspăt. De undeva de departe se aud sirenele unor mașini de poliție — Parisul pare un oraș aflat în plin război cu el însuși. Însă în rest e straniu de liniște. Aud scârțâitul parchetului sub tălpile mele, foșnetul frunzelor uscate din curte.

Apoi un țipăt despică liniștea. Mă opresc din plimbarea mea agitată; rămân neclintită și încordată. S-a auzit de afară...

I se alătură alte voci și dintr-odată e ditamai hărmălaia în curtea interioară: urale și țipete. Deschid obloanele și văd niște puștani care năvălesc, parcă, pe poartă, se perindă pe piatra cubică și intră în clădire, cărând sticle de băutură, strigând și râzând. Nu încape îndoială, undeva are loc o petrecere. Dar cine naiba dă o petrecere aici? Observ pălăriile țuguiate și pelerinele largi, dovlecii purtați la subsuoară, și mă prind. Înseamnă că e Halloweenul. Parcă mi-e greu să cred că există o lume întreagă, că timpul trece, dincolo de misterul acestui apartament și al dispariției lui Ben. Dacă aș fi tot în Brighton, în clipa asta aș fi îmbrăcată în „pisicuță sexy", servind Jägerbomb-uri tipilor veniți din Londra pentru o petrecere a burlacilor. Au trecut doar vreo 48 de ore de când am lăsat în urmă viața aceea, dar deja mi se pare extrem de departe, ca și cum am trăit-o acum multă, multă vreme.

Văd un tip care se oprește din drum și se pișă pe unul dintre straturile de flori, în timp ce prietenii lui se uită și râd pe înfundate. Trântesc obloanele și le închid bine, în speranța că așa o să intre mai puțin zgomot de afară.

Rămân pe loc o clipă — gălăgia de afară răsună mai stins, dar tot se aude. Îmi vine o idee: e posibil ca vreunul dintre invitați să-l știe pe Ben. Până la urmă, stă aici de câteva luni. Poate c-aș reuși să aflu mai

multe despre familia asta. Și, sincer, orice e mai bine decât să stau aici, simțindu-mă încolțită și spionată, fără să știu ce au de gând să-mi facă.

N-am costum, dar sigur pot improviza ceva din ce are frate-meu prin casă. Intru în dormitor și, în vreme ce pisica mă privește curioasă, așezată cu lăbuțele sub ea pe comoda lui Ben, smulg cearșaful de pe pat. Găsesc un cuțit în sertarul din bucătărie, fac două găuri pentru ochi și pe urmă trag cearșaful peste cap. Merg în baie să văd cum arăt, străduindu-mă să nu mă împiedic în propriul costum. E clar că n-aș câștiga niciun concurs cu el, dar acum am o ținută și o deghizare pentru petrecere. Și, ca să fiu sinceră, e mult mai bine decât în costumul ăla nenorocit de pisicuță sexy, cel mai banal și mai idiot dintre costumele de Halloween.

Deschid ușa apartamentului și ascult cu atenție. Cred că petrecăreții merg la subsol. Mă strecor pe scări, luându-mă după muzică și după șirul de oameni, cobor spre *cave* și bubuitul basului răsună tot mai tare, până când ajung să-l simt vibrându-mi în craniu.

Nick

Etajul doi

Sunt la a treia țigară pe seara asta. M-am apucat de fumat când m-am întors aici — gustul mi se pare dezgustător, dar am nevoie de efectul liniștitor al nicotinei. Atâția ani cu un stil de viață sănătos, și iată-mă acum: trag dintr-un Marlboro ca un înecat care încearcă să prindă o gură de aer. Mă uit pe geam în timp ce fumez și văd puștii care intră în curtea interioară. Aproape c-am sărutat-o în seara asta, pe terasă. Clipa aceea, prelungită, între noi. Până când ăsta a părut a fi singurul lucru firesc.

Dumnezeule! Dacă nu s-ar fi stins luminile și nu m-ar fi smuls din transă, aș fi sărutat-o. Și pe urmă ce m-aș fi făcut?

Sora lui. *Sora lui!*

Ce a fost în capul meu?

Merg până în baie. Sting țigara în chiuvetă, iar chiștocul sfârâie pe faianța umedă. Mă uit în oglindă.

Cine te crezi? mă întreabă reflexia mea, fără cuvinte. Și mai important, *cine o fi crezând ea că ești?*

Tipul de treabă. Săritor, gata s-o ajute. Îngrijorat în legătură cu prietenul lui.

Asta vede ea, nu-i așa? Asta ai lăsat-o să creadă.

Știi, am citit undeva că 60 la sută dintre noi nu putem rezista mai mult de zece minute fără să mințim. Mici scăpări: ca să părem mai buni, mai atrăgători în ochii celor din jur. Minciuni nevinovate, menite să-i scutească pe alții de supărări. Deci nu e ca și cum am făcut ceva ieșit din comun. E omenesc. Dar cel mai important este că, de fapt, nici n-am mințit-o. Nu în mod direct. Pur și simplu nu i-am spus tot adevărul.

Nu-i vina mea că a presupus că sunt britanic. Este logic, cumva. Mi-am perfecționat accentul și ritmul vorbirii de-a lungul anilor; m-am străduit în mod deosebit cât am învățat la Cambridge, fiindcă nu voiam să fiu „francezul ăla cu accent". Am învățat să pronunț vocalele și consoanele așa cum trebuie, am

exersat ritmul tărăgănat în care vorbesc londonezii. M-am simțit mereu mândru, chiar entuziasmat, când britanicii m-au luat drept unul de-ai lor — exact cum a făcut și ea.

Al doilea lucru pe care l-a presupus a fost că între oamenii din clădirea asta nu e nicio legătură, în afara faptului că sunt vecini. Aici e întru totul meritul ei, zău. Eu doar n-am împiedicat-o să creadă chestia asta. Ca să fiu sincer, mi-a plăcut că a crezut în el, în Nick Miller. Un tip normal, care n-are nicio treabă cu locul ăsta, dincolo de faptul că plătește chirie.

Uite ce e. Poate vreun om de pe lumea asta să spună că nu și-a dorit niciodată ca familia lui să fie mai puțin jenantă sau să fie altfel, cumva? Că nu s-a întrebat niciodată cum ar fi să se elibereze de tot ce ține de familia lui? De trecut, de complicații. Iar în familia asta există mai multe complicații decât într-una obișnuită.

Întâmplător, am primit vești de la papa în seara asta. *E totul în regulă, fiule? Nu uita, mă bazez pe tine să te ocupi de tot ce trebuie acolo.* Pentru el, acel „fiule" este un semn de afecțiune. Probabil că vrea neapărat să fac ce-mi zice. Tata excelează în a-i convinge pe alții să facă ce vrea el. Iar partea a doua e tipică pentru papa. *Ne merdes pas.* Să nu dai greș.

Mă gândesc la cina aceea din timpul valului de caniculă. Am fost convocați cu toții pe terasa de pe acoperiș. Lumina era violetă, beculețele sclipeau printre smochini, frunzele răspândeau un miros dulceag. Felinarele stradale începeau să se aprindă undeva sub noi. Aerul era greu, vâscos ca o supă, parcă trebuia mai curând să-l înghiți, decât să-l respiri.

Papa la un cap al mesei, maică-mea vitregă lângă el, în mătase *eau de nil* și diamante, pe atât de glacială pe cât era noaptea aceea de fierbinte, cu profilul întors spre oraș, ca și cum s-ar fi aflat în cu totul altă parte — sau și-ar fi dorit să fie în altă parte. Țin minte când ne-a prezentat-o tata pe Sophie. Cred că aveam vreo nouă ani. Cât de fascinantă mi se părea, cât de misterioasă.

În celălalt capăt al mesei era Ben: oaspete de onoare și miel de sacrificiu, în același timp. Îl invitase

tata, personal. Fusese foarte impresionat de amicul meu la petrecere.

— Așadar, Ben! a zis tata, aducând o sticlă nouă de vin. Neapărat să-mi spui cum ți se pare. E clar că ai gusturi excelente. Ăsta e genul de lucru pe care nu-l poți învăța, oricât vin ai bea.

M-am uitat la Antoine, care atacase deja a doua sticlă, și m-am întrebat dacă simțise împunsătura. Tata nu spune niciodată ceva la întâmplare. Antoine este, teoretic, protejatul lui: cel care a lucrat pentru el de când a terminat studiile. Dar e și calul de bătaie al lui tata, chiar mai rău decât sunt eu — în special fiindcă el a trebuit să încaseze totul în anii în care am fost eu plecat.

— Mulțumesc, Jacques! i-a zâmbit Ben și a întins paharul.

În timp ce turna lichidul rubiniu într-unul dintre paharele Lalique ale mamei, papa a așezat părintește o mână pe umărul lui Ben. Văzându-i împreună, mi s-a părut că interacționează cu o destindere pe care eu și tata n-am avut-o niciodată și am simțit un fel de gelozie ridicolă. Și Antoine a observat. L-am văzut încruntându-se.

Dar poate că aveam de câștigat din toată treaba asta. Dacă tata îl plăcea atât de mult pe Ben, un om pe care eu îl invitasem în casă, în familia noastră, poate că avea să mă accepte, în sfârșit, și pe mine, propriul fiu. E jalnic c-am sperat așa ceva, dar asta e. Întotdeauna am fost nevoit să mă zbat și pentru cea mai meschină urmă de afecțiune paternă.

— Văd că iar faci figura aia morocănoasă, Nicolas! mi-a zis tata, folosind cuvântul franțuzesc *maussade* și întorcându-se brusc spre mine, cu un gest care mă tulbura mereu.

Luat pe nepregătite, am înghițit prea repede vinul, am tușit și am simțit imediat înțepătura amară pe gât. Nici măcar nu mă dau în vânt după vin. Poate doar vreun soi biodinamic — nu vinurile pe stil vechi, grele.

— Incredibil, a continuat el. Ai exact aceeași expresie ca sfânta de maică-ta, răposata. Nimic nu era suficient de bun pentru ea.

L-am simțit pe Antoine tresărind lângă mine.

— Vezi că vinul pe care-l torni e al ei! a bombănit.

Mama era dintr-o familie cu tradiție: sânge vechi, vin vechi, de la o podgorie de seamă: Château Blondin-Lavigne. Pivnița, cu miile de sticle din ea, a făcut parte din moștenirea ei, care i-a rămas apoi lui tata. lar de la moartea ei, fratele meu, care n-a iertat-o că ne-a părăsit, se străduiește să dea pe gât cât mai multe dintre sticlele alea.

— Ce zici, băiete? l-a întrebat tata, întorcându-se spre Antoine. Ai ceva să ne spui?

S-a lăsat o tăcere lungă, periculoasă. Însă a rupt-o Ben, cu sincronizarea splendidă a unei prime viori care își începe soloul:

— Cina este delicioasă, Sophie.

Mâncam felul preferat al lui tata (evident): friptură în sânge, rece, cartofi sotați, salată de castraveți.

— Cred că e cea mai bună vită pe care am mâncat-o în viața mea.

— Nu eu am gătit-o, i-a răspuns Sophie. E de la restaurant.

Ea nu mânca friptură, doar salată de castraveți. Și am observat că nu se uita la el, ci undeva peste umărul lui drept. Se părea că pe ea n-o cucerise Ben. Nu încă. Dar am remarcat că Mimi îl privea pe furiș când avea impresia că n-o vede nimeni, mai-mai că nu nimerea gura cu furculița. lar Dominique, soția lui Antoine, îl fixa zâmbind ca și cum ar fi preferat să-l devoreze pe el, în locul fripturii. Și în tot timpul ăsta, Antoine strângea cuțitul în mână de parcă ar fi avut de gând să-l înfigă în coastele cuiva.

— Deci, Ben, tu îl știi pe Nicolas de când erați niște puștani! i-a zis tata. la zi-mi, s-a străduit vreun pic cât a fost la școala aia caraghioasă?

Școala aia caraghioasă fiind Cambridge, una dintre cele mai bune universități din lume. Dar marele Jacques Meunier nu avusese nevoie să facă facultatea și uite cât de departe ajunsese. Un bărbat care pornise de jos, ridicându-se prin munca lui.

— Sau doar mi-a făcut praf banii câștigați cu sudoarea frunții?

S-a întors spre mine:

— La asta te cam pricepi, nu-i așa, băiete?

Asta m-a durut. Investisem de curând o parte din „banii câștigați cu sudoarea frunții" într-un start-up din domeniul sănătății, în Palo Alto. Oricine se pricepea cât de cât s-ar fi entuziasmat: o înțepătură mică, un strop de sânge, viitorul asistenței medicale. Am folosit cea mai mare parte din banii pe care mi-i dăduse tata când împlinisem 18 ani. Asta era șansa mea de a-mi demonstra caracterul, de a-i dovedi că am, în domeniul meu, un fler și o judecată la fel de bune ca ale lui...

— Nu mă pot pronunța în legătură cu ce-a făcut la facultate, a răspuns Ben, zâmbindu-mi ghiduș — și am fost tare ușurat c-a mai atenuat tensiunea. Nu aveam cursuri în comun. Dar ne-am ocupat împreună de ziarul studențesc... Și într-o vară am călătorit cu niște prieteni prin toată Europa. Nu-i așa, Nick?

Am încuviințat. Am încercat să-i răspund cu un zâmbet la fel de firesc, dar aveam brusc senzația că zăresc un animal de pradă ascuns în iarba înaltă.

Ben a continuat:

— Praga, Barcelona. Amsterdam...

Nu știu dacă a fost o coincidență, dar în clipa aceea ni s-au întâlnit privirile. Avea o expresie de nepătruns. Dintr-odată, am vrut să tacă dracului din gură. Am încercat să-i spun asta din priviri. *Oprește-te. Destul!* Nu era momentul să vorbim despre Amsterdam. Tata nu trebuia să afle niciodată ce se petrecuse acolo.

Ben s-a uitat în altă parte, desprinzându-și ochii de privirea mea. Atunci mi-am dat seama că fusesem inconștient invitându-l aici.

Apoi s-a auzit un bubuit atât de violent, încât am avut senzația că se prăbușește clădirea cu noi. Mi-a luat câteva momente să-mi dau seama că tuna, iar imediat după aceea, cerul violet a fost despicat de un fulger. Papa se înfuriase la culme. O fi controlând el tot ce se întâmplă aici, dar nici măcar el nu putea controla vremea. Au început să cadă primii stropi grei. Cina luase sfârșit.

Slavă Domnului!

Mi-am amintit să respir din nou. Dar ceva se schimbase.

În seara aceea, mai târziu, Antoine a intrat valvârtej în camera mea.

— Papa și tovarășul tău englez sunt prieteni la cataramă, este? Știi că ceva de genul ăsta e fix ce-ar face, da? Să ne dezmoștenească pe noi și să lase totul vreunui străin nenorocit, apărut de aiurea?

— Nu vorbi prostii!

Era o prostie. Chiar era. Dar în clipa în care am rostit-o am simțit că ideea prindea rădăcini. Chiar era fix ce-ar fi făcut tata. Ne spunea întotdeauna nouă, fiilor lui, cât de inutili suntem. Că-l dezamăgeam cumplit. Dar Ben ar fi acceptat așa ceva?

Ceea ce mă contrariase mereu în legătură cu amicul meu era faptul că nimeni nu-l putea cunoaște cu adevărat. Petreceai ore, zile întregi în compania lui — puteai străbate continentul alături de el — și tot nu aveai certitudinea că l-ai cunoscut pe adevăratul Benjamin Daniels. Era un cameleon, o enigmă. Chiar nu știam pe cine am invitat sub acoperișul ăsta, în sânul familiei mele.

* * *

Bag mâna în dulapul de sub chiuvetă, scot sticla cu apă de gură și torn un pic în căpăcelul-pahar. Vreau să scap de gustul stătut de tutun. Ușa rămâne deschisă. Se văd înăuntru borcănașele cu medicamente, așezate ordonat. Ar fi atât de ușor! Și mult mai eficient decât cu țigările. M-ar ajuta să mă simt mai puțin… prezent în clipa de față.

Adevărul este că, tot prefăcându-mă în fața lui Jess, aproape că m-aș putea păcăli și pe mine însumi: că sunt un adult normal, care locuiește pe cont propriu, înconjurat de roadele propriului succes. Un apartament pentru care plătește chirie. Lucruri pe care și le-a cumpărat cu banii câștigați cu sudoarea frunții. Fiindcă vreau să fiu omul ăla. Chiar vreau. Am încercat să fiu omul ăla. Nu un ratat de 30 și ceva de ani, care s-a întors acasă la taică-su fiindcă a pierdut și ultima lețcaie.

Crede-mă — oricât am încercat să mă mint singur, nu contează dacă ai cheie la intrare și interfon propriu. Tot sub acoperișul lui trăiesc; tot mă infectează locul ăsta. Și regresez de câte ori mă întorc aici. De asta am fugit și mi-am petrecut zece ani în partea cealaltă a globului pământesc. De asta eram așa de fericit la Cambridge. De asta m-am dus imediat să mă întâlnesc cu Ben în barul ăla, după ce m-a căutat — în ciuda celor întâmplate în Amsterdam. De asta l-am invitat să stea în clădirea asta. Am crezut că prezența lui avea să-mi îndulcească sentința, să mai ușureze chinul de a trăi aici. Că având-l alături, m-aș putea întoarce la alte vremuri.

Deci asta a fost tot, ăsta a fost motivul pentru care am lăsat-o să creadă că sunt altcineva și altceva. O închipuire inofensivă, nimic sinistru, nimic mai grav de atât.

Pe bune.

Jess

Vocile răsună asurzitor, aproape că acoperă și muzica. Nu-mi vine să cred câți oameni se înghesuie în spațiul din pivniță: probabil că sunt peste o sută. Din tavan coboară niște pânze de păianjen false, iar de-a lungul pereților, pe jos, sunt înșiruite lumânări care licăresc sub zidurile aspre. În locul ăsta strâmt, fără aerisire, mirosul de ceară arsă e apăsător. Reflexia flăcărilor care se unduiesc creează impresia că piatra se mișcă, fremătând de parcă ar avea viață.

Încerc să mă pierd în mulțime. Din câte văd, costumul meu este de departe cel mai nereușit. Cei mai mulți dintre invitați au luat foarte în serios chestia asta. O călugăriță cu veșmântul alb plin de sânge sărută o femeie care și-a vopsit cu roșu tot corpul — semidezbrăcat, de altfel — și pe cap are două coarne de diavol. Un doctor de pe vremea ciumei, înfășurat din cap până în picioare într-o pelerină neagră, cu o pălărie pe cap, își ridică ciocul încovoiat al măștii ca să poată trage dintr-o țigară, apoi suflă fumul printr-una dintre găurile pentru ochi. O siluetă înaltă, în smoching, cu cap de lup, soarbe din cocktail printr-un pai. Oriunde mă uit, dau peste călugări nebuni, domni cu coasa, demoni și strigoi. Și e o chestie ciudată: decorul face ca toate personajele astea să fie și mai sinistre decât ar fi părut sus, la lumina zilei. Până și sângele fals arată mai... real aici.

Încerc să găsesc o modalitate de a mă insinua într-unul dintre grupuri, ca să aduc vorba despre Ben. În același timp, am mare nevoie de ceva de băut.

Dintr-odată, simt că cearșaful mi-e smuls de pe cap. Văd un cowboy-fantomă care ridică mâinile:

— Ups!

Probabil că s-a împiedicat de trena pe care o formează cearșaful meu. Rahat, s-a luat deja pe el murdărie de pe jos, s-a îmbibat cu bere vărsată. Îl strâng cât pot, îl ghemotocesc. Va trebui să mă descurc și fără deghizare. Sunt atâția oameni aici, încât nu-s șanse să ies în evidență.

— Oh, *salut*!

Mă întorc și văd o fată absurd de frumoasă, cu o coroniță mare din flori și o rochie albă de in, împroșcată cu sânge. După o clipă îmi dau seama cine este: colega de apartament a lui Mimi. Camille, așa o cheamă.

— Tu erai! îmi zice. Ești sora lui Ben, nu?

Cam asta a fost și cu pierdutul în mulțime.

— Ăăă... Sper că e-n regulă c-am venit. Am auzit muzica și...

— *Plus on est de fous, plus on rit*, nu? Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine! Hei, ce păcat că n-a venit și Ben.

Se bosumflă puțin, apoi continuă:

— Pare un tip căruia îi plac petrecerile!

— Deci îl știi pe fratele meu?

Își încrețește un pic năsucul pistruiat.

— Pe Ben? *Oui, un peu*. Un pic.

— Și crezi că ei îl plăceau cu toții? Cei din familia Meunier?

— Normal! Toată lumea îl place! Jacques Meunier îl place mult, am impresia. Poate chiar mai mult decât își place propriii copii. Ah...

Se oprește, ca și cum și-a amintit ceva.

— Antoine. El nu-l place.

Îmi aduc aminte scena care a avut loc în curtea interioară în dimineața în care am sosit aici.

— Crezi c-ar fi putut fi ceva... ceva între fratele meu și soția lui Antoine?

Îi dispare zâmbetul de pe față.

— Ben și Dominique? *Jamais!*[21]

E o anumită înverșunare în tonul ei.

— Au flirtat, dar atât.

Încerc altă abordare.

— Ziceai că l-ai văzut vineri pe Ben stând de vorbă cu Mimi pe scări?

Încuviințează.

— Și la ce oră se întâmpla asta? Adică, vreau să zic... pe urmă l-ai mai văzut? L-ai văzut în noaptea aia?

Șovăie un moment. Apoi:

— Eu n-am fost acasă în noaptea aia.

Acum se pare c-a văzut peste umărul meu pe cineva cunoscut.

— *Coucou*, Simone! strigă, apoi se întoarce spre mine și continuă: Trebuie să plec. Distracție plăcută!

Îmi face un semn simpatic cu mâna. A redevenit puștoaica petrecăreață, tipa fără griji. Dar când am întrebat-o despre noaptea în care a dispărut Ben, nu părea la fel de nonșalantă. Brusc, nu prea mai avea chef de vorbă. Și preț de o clipă, am avut impresia că-i alunecă masca, iar sub ea am întrezărit un om cu totul diferit.

---

[21] Niciodată! (în fr., în orig.)

Mimi

Etajul patru

Până cobor eu în *cave*, s-au adunat deja o mulțime de oameni. Eu nici când mă simt în formă nu sunt în largul meu în aglomerații, am senzația că ceilalți îmi invadează spațiul intim. Henri, un prieten al lui Camille, și-a adus pupitrul de DJ și o boxă uriașă, iar acum pune La Femme dat la maximum. Camille întâmpină nou-veniții la intrare; e îmbrăcată cu rochia inspirată din *Midsommar*, iar coroana de flori i se bălăngănește pe cap când sare să îmbrățișeze invitații.

— Ah, bună, Gus, Manu... *Coucou*, Dédé!

Nimeni nu mă prea bagă în seamă, deși e casa mea. De dragul lui Camille au venit, toți sunt prieteni de-ai ei. Îmi torn cam zece centimetri de vodcă într-un pahar și mă pun pe băut.

— *Salut*, Mimi.

Cobor privirea. *Merde!* Este LouLou, prietena lui Camille. Stă în poala unui tip; într-o mână are un pahar, iar în cealaltă, o țigară. E îmbrăcată în pisică: o bentiță cu urechiușe negre din dantelă, o rochie-furou din mătase, cu imprimeu de leopard, lăsată să-i alunece de pe un umăr. Părul șaten, lung, e un pic încurcat, ca și cum de-abia s-a dat jos din pat, iar rujul îi este un pic mânjit, dar într-un fel sexy. Parizianca perfectă. Cum sunt cretinele alea de pe Instagram, cu espadrilele lor Bobo și machiate cu tuș, care-și dau ochii peste cap în fața camerei. Așa cred oamenii că trebuie să arate tinerele franțuzoaice. Nu ca mine, cu chica asta pe care mi-am tuns-o singură și cu coșuri în jurul gurii.

— De când nu te-am mai văzut!

Face un gest larg cu țigara — e genul ăla de fată care-și aprinde câte o țigară pe stradă, în fața cafenelelor, dar nu trage în piept, doar ține țigara în mână și lasă fumul să plutească în jur, în timp ce ea gesticulează cu mânuțele delicate. Cade niște scrum fierbinte chiar pe mâna mea.

— Ah, știu de când! exclamă ea și face ochii mari. De când am fost la barul ăla din parc... în august. *Mon Dieu*, nu te-am mai văzut niciodată așa. O luaseși *razna*!

Chicotește drăgălaș. Ciudata de Mimi.

În clipa asta se schimbă melodia. Și nu-mi vine să cred, dar e chiar cântecul de atunci. *Heads Will Roll*, de la Yeah Yeah Yeahs. Cred că e soarta. Dintr-odată, sunt transportată acolo.

Era prea cald ca să stăm închise în casă, așa că i-am propus lui Camille să mergem la un bar, Rosa Bonheur, în Parc des Buttes-Chaumont. Ei nu i-am zis, dar știam că s-ar putea ca Ben să fie acolo. Lucra la un articol despre barul acela, îl auzisem vorbind la telefon cu editorul lui — ținea mereu geamurile deschise.

Fiindcă îmi împrumutase discul cu Yeah Yeah Yeahs, o căutasem pe Google pe solistă, Karen O. Mai încercasem să mă îmbrac ca ea, iar când o făceam mă simțeam alt om. În după-amiaza aceea m-am tuns ca ea, în linii drepte, abrupte. Și seara mi-am pus ținuta de Karen O: un maiou alb subțire, m-am dat cu ruj roșu, mi-am conturat ochii cu creion negru. În ultima clipă, mi-am scos sutienul.

— Uaaau! a rămas Camille fără suflare când m-a văzut. Arăți așa de... diferit! Doamne... îți văd *les nénes*!

A zâmbit mânzește și a adăugat:

— Pentru cine-s toate astea?

— *Va te faire foutre!*

I-am zis să se ducă în mă-sa fiindcă eram stânjenită.

— Nu e *pentru* nimeni!

Și oricum, nu era nimic, în comparație cu ce avea Camille pe ea: o rochie din plasă aurie, cu ochiuri largi, care îi ajungea doar până sub *chatte*.

Pe stradă era atât de cald, încât simțeai trotuarul fierbinte sub tălpi, iar particulele de praf și de gaze de eșapament parcă sclipeau în aer. Pe urmă am trăit cea mai cumplită coincidență: tocmai când ieșeam pe poartă, a apărut papa, care venea din direcția opusă.

În ciuda caniculei, am simțit că îngheț pe loc. Voiam să intru în pământ, să mor. Mi-am dat seama exact care a fost secunda în care m-a zărit, căci expresia i s-a schimbat, amenințătoare.

— *Bonjour*, l-a salutat Camille, făcând un gest discret cu mâna.

El i-a zâmbit — întotdeauna o întâmpina pe Camille cu un surâs, la fel ca toți bărbații de pe fața Pământului. Își pusese peste rochie o jachetă și închisese și nasturii, așa încât nu se vedea că era aproape goală pe dedesubt. Am observat că reușește, cumva, să fie exact ce-și doresc bărbații. Cu papa a fost întotdeauna sfioasă, nevinovată, numai *Oui, Monsieur* și *Non, Monsieur*, privindu-l pe sub genele plecate.

Papa s-a întors spre mine.

— Ce-i cu hainele astea pe tine? m-a întrebat, cu ochii scăpărând.

— Am..., am..., m-am bâlbâit eu. E așa de cald, m-am gândit...

— *Tu ressembles à une petite putain.*

Asta mi-a zis. Țin minte perfect, fiindcă am simțit cuvintele alea de parcă m-ar fi înfierat cu ele, încă mă mai dor. *Arăți ca o curvuliță.* Nu-mi mai vorbise niciodată așa.

— Și ce naiba ți-ai făcut la păr?

Am ridicat mâna și mi-am pipăit temătoare bretonul nou, à la Karen O.

— Mă faci de râs! M-auzi? Să nu te mai prind îmbrăcată așa. Du-te și schimbă-te!

M-a înfricoșat tonul lui. Am dat din cap.

— *D'accord, papa.*

Am mers în clădire după el. Însă imediat ce a intrat în penthouse și s-a făcut nevăzut, Camille m-a înhățat de mână și am fugit cât de repede am putut, am ieșit pe stradă, am alergat spre metrou și am încercat să uit ce se întâmplase; m-am străduit să fiu o fată de 19 ani obișnuită, care iese în oraș, fără griji.

Parcul îți dădea sentimentul că e o junglă, nu parte din oraș: se ridica un abur cald din iarbă, din tufișuri, din copaci. În jurul barului era o mare de oameni. Parcă vibra aerul, era o energie sălbatică. Simțeam

ritmul muzicii bubuindu-mi sub coaste, reverberând în tot trupul. Erau oameni îmbrăcați mult mai sumar decât mine. Chiar mai sumar decât Camille: fete în costume de baie minuscule, care probabil se bronzaseră toată ziua la Paris Plages, plajele artificiale care sunt amenajate în fiecare vară pe malul Senei. În aer plutea un miros de transpirație și de loțiune de plajă, aroma fierbinte a ierbii uscate și dulceața lipicioasă a cocktailurilor.

Am băut primul Aperol Spritz ca pe o limonadă. Mi se făcea rău când îmi aminteam expresia de pe chipul lui papa. *O curvuliță.* Cum scuipase cuvintele alea. Și pe al doilea l-am băut repede. După aia nu mi-a mai prea păsat.

Tipa de la pupitrul DJ-ului a dat muzica și mai tare, iar oamenii au început să danseze. Camille m-a luat de mână și m-a tras în mulțime. Erau acolo și câțiva prieteni ai noștri — ba nu, ai ei — de la Sorbona. Se împărțeau pastile dintr-o punguță mică, din plastic. Asta nu-mi prea stă în fire. Beau, dar nu iau niciodată droguri.

— *Allez,* Mimi! m-a îndemnat LouLou, după ce și-a așezat o pastilă pe limbă și a înghițit-o. *Pourquoi pas?*

Hai, Mimi.

— Doar jumătate?

Și poate chiar m-am transformat în alt om, fiindcă am luat jumătatea de pastilă pe care mi-a întins-o. Am ținut-o o clipă pe limbă, ca să se dizolve.

După aia, totul e neclar. Dintr-odată, dansam și eram chiar în mijlocul mulțimii și nu-mi doream decât să rămân pentru totdeauna printre trupurile acelea asudate, străine. Mi se părea că toată lumea îmi zâmbește, că iubirea curge în valuri în jurul meu.

Se dansa pe mese. M-a ridicat cineva și pe mine pe o masă. Nu-mi păsa. Eram altcineva, un om nou. Mimi dispăruse. Era minunat.

Și atunci a început cântecul: *Heads Will Roll.* Chiar în momentul acela l-am văzut. Ben. Era acolo, în mijlocul mulțimii. Avea un tricou gri-palid și jeanși, în ciuda canicule. O sticlă de bere în mână. Era ca o scenă dintr-un film. Petrecusem atât de mult timp privindu-l în apartamentul lui, privindu-l peste masă

la cină, încât mi se părea ciudat să-l văd acum în lumea reală, înconjurat de străini. Începusem să simt că îmi aparține mie.

Apoi s-a întors, ca și cum presiunea privirii mele fusese suficientă ca să-și dea seama că sunt acolo; a ridicat mâna și mi-a zâmbit. M-a cutremurat un fior. Am vrut să pornesc spre el. Dar am căzut în gol; uitasem că sunt pe masă, iar pământul se grăbea să-mi vină în întâmpinare...

— Mimi? Mimi! Cu cine ai venit?

Nu-i mai vedeam pe ceilalți. Toate chipurile care mai devreme păreau să-mi zâmbească acum nu mai surâdeau. Vedeam că se uită la mine, îi auzeam râzând și parcă eram înconjurată de o haită de animale sălbatice: cu colții dezveliți, cu ochii cruzi. Dar era și el acolo; și simțeam c-avea să mă protejeze.

— Cred că ți-ar prinde bine un pic de aer proaspăt.

Mi-a întins mâna. Am prins-o bine. Era prima oară când mă atingea. Nu am vrut să-i dau drumul nici după ce m-a ridicat. Nu voiam să-i mai dau drumul niciodată. Avea mâini frumoase, degete lungi, elegante. Aș fi vrut să le bag în gură, să-i simt gustul pielii.

În parc era întuneric, atât de întuneric, departe de luminile și de gălăgia de la bar. Totul părea la milioane de kilometri distanță. Cu cât ne îndepărtam de bar, cu atât era mai pregnantă senzația că nimic din ce exista în rest nu era real. Doar el. Doar vocea lui.

Am mers lângă lac. A dat să se așeze pe o bancă, dar eu am văzut un copac chiar lângă apă, cu rădăcinile întinse până departe, sub suprafața lacului.

— Aici, am zis.

A venit și s-a așezat lângă mine. l-am simțit mirosul: sudoare curată și citrice.

Mi-a întins o sticlă de Evian. Dintr-odată, îmi era sete, groaznic de sete.

— Nu bea prea multă, mi-a zis. Încetișor... atât, e suficient.

Mi-a luat sticla. Am stat o vreme în tăcere.

— Cum te simți? Vrei să ne întoarcem, să-ți cauți prietenii?

Nu. Am clătinat din cap. Nu voiam să mă întorc. Voiam să stau aici, pe întuneric, în adierea fierbinte care mișca crengile copacilor deasupra noastră, lângă apa care clipocea la mal.

— Nu sunt prietenii mei.

A scos o țigară.

— Vrei și tu una? S-ar putea să te ajute...

Am luat o țigară și am dus-o la buze. A vrut să-mi dea bricheta, dar l-am rugat să mi-o aprindă el. Îmi plăcea să-i privesc degetele în timp ce mânuia bricheta cu gesturi precise, ca și cum ar fi făcut o vrajă. Vârful țigării s-a aprins, strălucind în întuneric. Am tras în piept.

— *Merci.*

Brusc, umbrele de sub un copac aflat la câțiva pași de noi s-au mișcat. Era cineva acolo. Nu... Erau doi oameni. Înlănțuiți. Am auzit un suspin. Apoi o șoaptă:

— *Je suis ta petite pute.*

„Sunt târfa ta mică."

În mod normal, m-aș fi uitat în altă parte. M-aș fi simțit oribil de jenată. Dar nu-mi puteam desprinde privirea. Pastila, întunericul, faptul că Ben stătea atât de aproape de mine — mai ales asta —, toate declanșaseră ceva în mine. Îmi dezlegaseră limba.

— Eu n-am avut niciodată parte de asta, am murmurat, privind spre cuplul de sub copac.

Și m-am trezit povestindu-i cel mai stânjenitor secret al meu. Că, în timp ce Camille venea acasă în fiecare săptămână cu alt tip — uneori și cu tipe —, eu nu făcusem sex cu nimeni. Numai că în momentul acela nu m-am simțit stânjenită. Simțeam că pot spune orice.

— Papa e așa de sever!

Mi-am amintit cum mă privise mai devreme. „O curvuliță."

— Astă-seară mi-a zis ceva oribil... despre cum arăt. Și uneori am așa, o senzație, ca și cum îi e rușine cu mine, ca și cum nu mă prea place. Se uită la mine și îmi vorbește ca și cum sunt o impostoare sau ceva de genul ăsta.

Nu reușeam să-i explic cum trebuie. Nu mai spusesem nimănui lucrurile astea. Dar Ben mă asculta și încuviința și, pentru prima oară în viața mea, simțeam că mă aude cineva.

Apoi mi-a răspuns.

— Nu mai ești o copilă, Mimi. Ești femeie în toată firea. Tatăl tău nu mai poate să te controleze. lar ceea ce ai descris tu acum...? Cum te face să te simți? Folosește senzația asta, las-o să te motiveze. Folosește-o ca inspirație pentru arta ta. Adevărații artiști sunt toți outsideri.

L-am privit lung. O spusese cu atâta înverșunare! Aveam sentimentul că vorbea din experiență proprie.

— Eu sunt adoptat. După părerea mea, familiile sunt supraapreciate.

Firește. Era ușor de înțeles. Era parte din ceea ce ne unea, din legătura pe care o simțisem încă din clipa în care îl văzusem. Eram amândoi outsideri.

— Și mai știi ceva?

Avea vocea schimbată, mai intensă, mai imperioasă decât de obicei.

— Nu contează de unde vii. Ce rahaturi ți s-au întâmplat în trecut. Contează cine ești *tu*. Ce faci cu șansele pe care ți le oferă viața.

Apoi și-a așezat ușor mâna pe brațul meu. O atingere nespus de blândă. Îi simțeam pernuțele degetelor pe piele, erau fierbinți. Senzația asta m-a străfulgerat, a ajuns din braț până în miezul ființei mele. În clipa aceea, în întunericul ce ne înconjura, mi-ar fi putut face orice, aș fi fost a lui.

A zâmbit.

— Îți stă bine, apropo.

— *Quoi?*

— Părul.

Am ridicat instinctiv mâna să-l ating. Mi se lipea bretonul de transpirația de pe frunte.

— Ți se potrivește.

Și mi-a zâmbit iar.

Acela a fost momentul. M-am aplecat spre el, i-am cuprins fața în palme și l-am sărutat. Voiam mai mult. Aproape că m-am suit pe el, am încercat să mă așez călare în poala lui.

— Hei!

A râs ușor și s-a tras în spate, apoi m-a împins cu blândețe și s-a șters la gură.

— Haide, Mimi. Te plac prea mult ca să fac așa ceva.

Am înțeles. Nu acolo, nu așa — nu prima oară. Prima oară între noi doi trebuie să fie specială. Perfectă.

Poate c-a fost efectul pastilei. Dar acela a fost momentul în care am simțit că mă îndrăgostesc de el. Mai crezusem o dată că m-am îndrăgostit, dar n-a mers. Acum îmi dădeam seama că data trecută nu fusese dragoste adevărată. Acum înțelegeam. Îl așteptasem pe Ben.

Se termină cântecul și vraja se destramă. Am revenit în *cave*, înconjurată de idioții ăștia, în costumele lor cretine de Halloween. Acum au pus Christine and the Queens și urlă toți pe refren. Trec pe lângă mine, mă îmbrâncesc, mă ignoră — ca de obicei.

Stai! Tocmai am zărit o față în mulțime. Fața cuiva care n-are ce căuta la petrecerea asta.

Putain de merde!

Ce dracului caută *ea* aici?

Jess

Înaintez prin *cave*, intru tot mai adânc în mulțimea de chipuri mascate și de trupuri care se zvârcolesc pe muzică. Petrecerea o cam ia razna; văd doi oameni care, lipiți de un perete, fac sex sau ceva pe-acolo. Un pic mai departe sunt câteva persoane care trag liniuțe. Mă întreb dacă e încuiată camera în care sunt sticlele cu vin. Mă gândesc că atâția invitați ar face ceva pagubă printre rafturile de sticle.

— *Veux-tu un baiser de vampire?* mă întreabă un tip.

Văd că e îmbrăcat în Dracula, are o pelerină cam plăsticoasă și colți falși — e un costum aproape la fel de ieftin ca deghizarea mea în fantomă.

— Ăăă, scuze, ce-ai zis?

— Un sărut de vampir, îmi răspunde în engleză, rânjind. Te-am întrebat dacă ai vrea unul.

Preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva mi-a propus direct să ne mozolim. Pe urmă cobor un pic privirea și văd că-mi întinde un pahar plin cu un lichid roșu-deschis.

— Ce-i în el?

— Vodcă, grenadine... poate niște Chambord.

Ridică din umeri și adaugă:

— Vodcă, în principal.

— OK. Mersi!

Nu mi-ar strica niște curaj lichid. Îmi întinde paharul. Iau o înghițitură — Doamne, Dumnezeule, e și mai cumplit decât arată, gustul metalic al vodcii te izbește după dulceața lichiorului de zmeură. Seamănă la gust cu ceva ce am fi servit la Copacabana, iar ăsta nu-i un semn bun. Dar merită, de dragul vodcii — cu toate c-aș fi preferat s-o beau simplă. Mai iau o gură zdravănă, de data asta pregătindu-mă dinainte pentru cât de dulce va fi.

— Nu te-am mai văzut pe aici, îmi spune tipul și parcă sună și mai francez, acum că vorbește în engleză. Cum te cheamă?

— Jess. Pe tine?

— Victor. *Enchanté.*

— Ăăă... mulțumesc.

Hotărăsc să trec direct la subiect:

— Auzi, tu îl știi pe Ben? Benjamin Daniels. De la etajul trei?

Face o grimasă.

— *Non, désolé.*

Pare să regrete sincer că m-a dezamăgit.

— Îmi place accentul tău. Ești din Londra, *non*?

— Dap.

Nu e chiar adevărat, dar până la urmă, de unde sunt eu, de fapt?

— Și ești prietenă cu Mimi?

— Ăăă... da, presupun că se poate spune și așa.

Mai precis, am văzut-o de două ori și n-a părut deloc încântată de prezența mea, dar n-are rost să intrăm acum în detalii.

El ridică din sprâncene, surprins, și mă întreb dacă nu cumva am făcut o gafă.

— Știi care-i chestia... Cei mai mulți oameni de aici sunt prieteni de-ai lui Camille. Nimeni n-o prea știe pe Mimi. Ea e mai retrasă. Intensă, gen. E un pic...

Face un gest care presupun că înseamnă „țăcănită".

— N-o cunosc chiar așa de bine! răspund grăbită.

— Unii nu-nțeleg cum de este Camille prietenă cu ea. Dar eu zic că-i destul să te uiți un pic la apartamentul lui Mimi și o să-ți dai seama de ce. Părinții ei sunt superbogați. Știi ce zic?

Face un semn în sus, spre apartamentele de deasupra noastră.

— În cartierul ăsta? Mega scump! Și are un super *sick crib*[22].

Încearcă să rostească ultimele două cuvinte cu accent american.

Într-o altă situație, aproape c-aș fi compătimit-o pe Mimi. Nu-i ușor să trăiești cu gândul că oamenii presupun că prietenii îți stau alături doar fiindcă ai bani. Adică, sigur, nu-i o problemă de care să mă fi lovit vreodată personal, dar chiar și-așa.

— Deci tu ce ești?

— Poftim?

În secunda următoare îmi dau seama că se referă la costumul meu.

— Ah, da.

Căcat! Cobor privirea și-mi trec în revistă hainele: jeanși și un pulover cam ponosit.

— Păi, am fost fantomă, dar acum sunt doar o fostă barmaniță care s-a săturat de rahaturile tuturor.

— *Quoi?*

Se încruntă.

— E... ăăă... e o chestie tipic englezească. Nu se prea poate traduce poanta.

— Ah, OK. Mișto!

Îmi vine o idee. Dacă Mimi și Camille sunt aici, înseamnă că sus, în apartamentul lor, nu e nimeni. Aș putea să arunc o privire.

— Auzi, Victor... Poți să mă ajuți cu o chestie?

— Spune.

— Trebuie neapărat să merg să mă piș. Dar nu cred că e vreo... ăăă... *toilette* aici, jos, nu?

Dintr-odată, pare teribil de stânjenit; e clar, băieții francezi se jenează la fel de mult ca și cei din Anglia când vine vorba despre lucrurile astea.

— Ai putea s-o rogi pe Camille să ne împrumute cheile de la apartamentul lor?

Îi arunc cel mai cuceritor zâmbet de care sunt în stare, cel pe care îl foloseam la bar când apărea vreun client care știam că lasă bacșișuri mari. Îmi dau părul pe spate cu o mișcare cochetă.

— Ți-aș fi *super* recunoscătoare.

Îmi zâmbește și el larg.

— *Bine sûr.*

Bingo! Poate că Ben nu-i singurul cu carismă.

Mai sorb din pahar cât aștept; cocktailul ăsta parcă devine mai bun pe măsură ce-l beau. Sau poate că doar începe vodca să-și facă efectul. Victor se întoarce după câteva minute și are în mână o cheie.

— Grozav! îi zic, întinzând mâna după ea.

— Vin și eu cu tine, îmi răspunde rânjind.

Rahat! Mă-ntreb ce crede c-o să-i iasă din afacerea asta. Dar poate că, dacă mergem împreună, am să stârnesc mai puține bănuieli.

Îl urmez și urcăm scara întunecată. Luăm liftul — la sugestia lui — și stăm lipiți unul de altul, fiindcă în cabina îngustă de-abia dacă e loc pentru o persoană. Îi simt răsuflarea — miroase a țigări și a vodcă; nu e cea mai rea combinație. Și nici el nu este urât. Ba chiar e prea frumușel pentru gustul meu; poți să tai o lămâie cu maxilarul lui bine definit. În plus, e practic un copil.

Îmi aduc aminte cum am stat pe terasa de pe acoperiș cu Nick, acum doar câteva ore. Clipa aceea, de după ce mi-a luat frunza din păr, când nu s-a retras atât de repede pe cât ar fi trebuit. Momentul ăla, chiar înainte de a se stinge luminile, în care am fost convinsă c-o să mă sărute. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost cufundați în întuneric? Dacă n-aș fi cotrobăit pe furiș în restul apartamentului și n-aș fi găsit fotografia aia? Am fi coborât împreună în apartamentul lui, am fi ajuns împreună în patul lui...

— Știi, dintotdeauna mi-am dorit să fiu cu o femeie mai în vârstă, îmi zice Victor, cuprins de un acces de sinceritate, și mă aduce cu picioarele pe pământ.

Stai calm, băiete! spun eu în gând. *Și-n plus, am doar 28 de ani.*

Liftul se oprește cu un scrâșnet la etajul patru. Victor descuie ușa apartamentului. În living sunt depozitate o mulțime de sticle și lăzi de bere — probabil sunt de rezervă, pentru petrecere.

— Știi ceva, de ce nu pregătești tu ceva de băut, cât merg eu să fac pipi? De data asta pune ca lumea vodcă, te rog, și mai puțin din chestia roșie.

Din living pornește un coridor, cu uși pe o parte și pe alta. Dispunerea lor aduce un pic cu cea a penthouse-ului, numai că totul e mai mic, mai înghesuit, și în locul operelor de artă originale de pe pereți, aici sunt afișe care se dezlipesc: CINDY SHERMAN: CENTRE POMPIDOU și un poster cu concertele din turneul unui artist pe care-l cheamă DINOS. În prima încăpere la care ajung domnește haosul: podeaua e plină de haine împrăștiate, lenjerie intimă din dantelă, în culori pastelate, și șosete — sutienele și chiloții tanga sunt încurcați printre tocurile-cui. O măsuță de toaletă scăldată în farduri,

vreo 20 de rujuri, toate fără capac. În aer plutește un miros atât de puternic de parfum și fum de țigară, încât mă apucă imediat durerea de cap. Pe unul dintre pereți este un afiș uriaș care îl înfățișează pe Harry Styles într-un tutu, iar pe cel de vizavi e un poster în care Dua Lipa e îmbrăcată într-un smoching. Mă gândesc la Mimi și la privirea ei încruntată, la bretonul excentric. Sunt sigură că încăperea asta nu-i pe stilul ei. Închid ușa.

Următoarea cameră e precis a lui Mimi. Pereți închiși la culoare. Niște afișe mari, alb-negru, pline de furie — într-unul dintre ele este o femeie ciudată, cu privirea goală —, pe rafturi sunt multe cărți și albume de artă care par cât se poate de serioase. Un pick-up și o mulțime de discuri, așezate într-o cutie specială, lângă el. Cel care se află chiar acum în pick-up e unul de la Yeah Yeah Yeahs: *It's Blitz!*

Merg tiptil până la geam. Se pare că Mimi are o perspectivă perfectă pe diagonală: vede direct în livingul din apartamentul fratelui meu, privind pe deasupra curții interioare. Îi văd biroul, canapeaua. Interesant. Mă gândesc cum a scăpat din mână paharul de vin mai devreme, când am adus eu vorba despre Ben. Ascunde ceva. Sunt sigură de asta.

Deschid dulapul și scotocesc prin sertarele cu haine. Nimic relevant. Totul e extrem de ordonat, parcă prea ordonat. Însă problema este că nu știu ce caut, de fapt — și bănuiesc că nu am prea mult timp la dispoziție până începe Victor să se întrebe de ce stau atât de mult.

Mă așez în genunchi și pipăi pe sub pat. Ating cu mâna ceva ce pare a fi o bucată de material înfășurată în jurul unui obiect dur și îmi dau seama imediat că am găsit ceva important. Apuc obiectul mai bine și-l trag cu totul spre mine. Când se desface bucata de material gri, scoate la iveală un teanc inegal de pânze de pictură, sfâșiate și rupte în bucăți. Atâta dezordine, atâta haos, în comparație cu ordinea care domnește în restul camerei!

Studiez cu mai multă atenție materialul în care erau înfășurate pânzele. Este un tricou gri, cu simbolul Acne pe etichetă, exact cum sunt cele din șifonierul

lui Ben. N-am nicio îndoială că e tricoul lui. Chiar și miroase a parfumul lui. De ce își ține Mimi instrumentele de pictat într-un tricou de-ale lui Ben? Și mai important: de ce are un tricou de-ale lui Ben?!

— Jessie? mă strigă Victor. Ești bine, Jessie?

Căcat! După sunet, pare că se apropie.

Mă străduiesc să așez la loc bucățile de pânză, cât de repede pot. E ca și cum încerc să rezolv un puzzle cam haotic. În cele din urmă, reușesc să potrivesc suficiente bucăți din prima pânză, încât să văd imaginea pe care o înfățișează. Fac un pas în spate. Chiar seamănă foarte bine. A reușit să-i surprindă zâmbetul, pe care alții îl numesc fermecător, dar eu aș zice că-l face să pară o jigodie lingușitoare. Iată-l aici, în fața mea. Ben. Exact așa cum arată el.

Cu o singură diferență — una înspăimântătoare. Îmi acopăr gura cu mâna, șocată. Are ochii scoși.

— Jessie? mă strigă iarăși Victor. *Où es-tu, Jessie?*

Recompun și următoarea imagine, apoi pe următoarea. Iisuse! El este în toate. Găsesc inclusiv una în care stă întins și — vai de capul meu, e mult mai gol decât aș vrea să-l văd pe frate-meu vreodată! În toate pânzele are ochii scoși; au fost perforați, sau smulși, sau ceva.

De când am cunoscut-o, am bănuit că Mimi mă minte, că-l cunoaște. Am avut senzația că-mi ascunde ceva imediat ce paharul ei cu vin a aterizat pe podeaua apartamentului lui Sophie Meunier. Dar nu mi-am imaginat așa ceva. Dacă e să mă iau după picturile astea — dacă nudul e un indiciu —, înseamnă că l-a cunoscut al naibii de bine pe Ben. Și are față de el sentimente suficient de puternice încât să sfâșie în halul ăsta pânzele: găurile și rupturile alea nu puteau fi făcute decât cu ceva foarte ascuțit sau cu multă forță — ori cu ambele.

Dau să mă ridic în picioare, dar se întâmplă ceva foarte ciudat. E ca și cum încăperea se înclină odată cu mișcarea mea. Hopa! Trebuie să mă țin de noptieră ca să nu-mi pierd echilibrul. Clipesc de câteva ori, sperând c-o să se mai ducă din amețeală. Fac un pas în spate și se întâmplă același lucru. Mă ridic cu totul, încerc să-mi păstrez echilibrul, dar am senzația că

podeaua se rostogolește sub tălpile mele, că toate lucrurile din jurul meu sunt din jeleu, că pereții se prăbușesc peste mine.

Ies din dormitor împleticindu-mă și ajung pe hol. Trebuie să mă țin cu amândouă mâinile de pereți, de o parte și de alta, ca să nu cad. Apoi apare Victor în capul coridorului.

— Jessie... aici erai. Ce-ai făcut?

Pornește spre mine, înaintând pe holul întunecat. Zâmbește și observ că are dinții extrem de albi — exact ca un vampir adevărat. Ca să scap de aici, trebuie să trec chiar pe lângă el; blochează ieșirea. Chiar și cu creierul făcut terci, știu ce se întâmplă. N-ai cum să fi lucrat în vreo 20 de baruri dubioase și să nu știi ce se întâmplă. Băutura pe care ți-a oferit-o un tip, cocktailul gratuit este orice, dar nu gratuit. Niciodată, absolut niciodată nu cad în plasa asta. Ce naiba a fost în capul meu? Cum am putut să fiu așa idioată? Întotdeauna sunt ăia frumușei, care par inofensivi, așa-zișii „băieți buni".

— Ce dracului ai pus în băutura aia, Victor? îl întreb.

Apoi totul se cufundă în întuneric.

---

[22] Exprimare argotică americană, cu sensul de „casă ca lumea"; în traducere aproape literală, „cuib sărit de pe fix".

Luni

Mimi

Etajul patru

E dimineață. Stau pe balcon și mă uit cum se strecoară lumina prin urzeala cerului. Jointul pe care l-am furat de la Camille nu m-a ajutat să mă relaxez: dimpotrivă, m-a agitat și mai tare, mi-e și cam rău. Mă simt... mă simt de parcă sunt prizonieră în propria piele. Îmi vine să-mi croiesc drum cu ghearele, să zgârii până scap.

Ies grăbită din apartament și cobor în fugă scara în formă de spirală spre *cave*; nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni pe drum. E plin de rămășițe de la petrecerea de azi-noapte: sticle și pahare sparte, băuturi vărsate și accesorii pe care le-au scăpat oamenii — peruci, furci de diavol, pălării de vrăjitoare. În mod normal îmi place mai mult aici, jos, la întuneric și liniște; este un loc bun în care să mă ascund. Dar în clipa asta nu rezist să stau nici aici, fiindcă aici este Vespa lui, o văd sprijinită de zid.

Nu mă uit la ea — nu pot să mă uit la ea — în timp ce-mi scot bicicleta din rastelul de alături.

Ieșea mereu cu Vespa aia. Voiam să știu mai multe despre viața lui, voiam să-l urmăresc când ieșea în oraș, să văd unde se duce, ce face, cu cine se întâlnește, dar nu aveam cum, fiindcă mergea peste tot cu scuterul. Așa că într-o zi am coborât în *cave* și i-am găurit roata din față cu lama superascuțită a cutterului meu pentru pânză. Așa, da. Câteva zile n-avea să-l poată folosi. Am făcut-o fiindcă îl iubeam.

În după-amiaza aceea l-am văzut plecând pe jos. Planul meu funcționase. Am pornit după el, l-am urmărit până la metrou și m-am urcat în vagonul alăturat. A coborât într-un cartier sărăcăcios și cam rău famat. Ce naiba căuta aici? A mers la un restaurant cu kebap scăldat în grăsime și s-a așezat. Eu

am intrat într-un bar cu narghilele de peste drum, am comandat o cafea turcească și m-am străduit să par în largul meu printre bătrânii care își pufăiau de zor tutunul cu aromă de trandafir. Am avut revelația că Ben mă împingea să fac tot felul de lucruri pe care în mod normal nu le-aș fi făcut. Mă învăța să fiu curajoasă.

Peste vreo zece minute a apărut o tipă. Era înaltă și slabă, avea gluga pe cap și și-a dat-o jos abia când s-a așezat la masă, în fața lui Ben. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos când i-am văzut chipul. Chiar și de unde stăteam, de peste stradă, îmi dădeam seama că este frumoasă: avea părul ciocolatiu-închis și un breton drept care arăta mult mai bine decât cel pe care mi-l făcusem eu singură, pomeți de fotomodel. Și era tânără, probabil cam de vârsta mea. Da, hainele erau de prost gust: o geacă din piele care nu părea naturală, cu un hanorac pe dedesubt, și jeanși ieftini, dar, cumva, o făceau să pară și mai frumoasă, prin comparație. Văzându-i împreună, simțeam efectiv că mă doare inima, era ca un cărbune fierbinte în mijlocul pieptului.

Mă așteptam s-o sărute, s-o mângâie pe față, pe mână, să-i dezmierde părul, orice — așteptam durerea cumplită pe care știam c-aveam s-o simt în momentul în care avea s-o atingă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Doar au stat de vorbă. Mi-am dat seama că se purtau destul de formal. Ca și cum nu se cunoșteau foarte bine. N-aveau niciun gest care să trădeze faptul c-ar fi fost iubiți. În cele din urmă, el i-a dat ceva. M-am chinuit să văd ce era. Părea un fel de telefon sau cameră foto, poate. Apoi fata s-a ridicat și a plecat, după care a plecat și el. Au pornit în direcții diferite. Nu reușeam să-mi dau seama de ce stătea de vorbă cu ea sau ce îi dăduse, dar îmi venea să plâng de ușurare. Nu-mi fusese infidel. Știam că n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de el.

Mai târziu, după ce m-am întors acasă, m-am gândit la noaptea aceea în parc, când fumaserăm împreună. Noi doi, pe întuneric, lângă lac. Gustul gurii lui, când îl sărutasem. M-am gândit la clipele alea stând noaptea în pat, când degetele-mi porneau

în explorare. Și șopteam cuvintele pe care le auzisem în umbrele de lângă lac. *Je suis ta petite pute.* „Sunt târfa ta mică."

Asta era, n-aveam nicio îndoială. Asta așteptasem atâta vreme. Eu eram altfel decât Camille. Nu puteam să mi-o trag cu tot felul de tipi aiurea. Trebuia să fie ceva adevărat. *Un grand amour.* Crezusem la un moment dat că m-am îndrăgostit. De Henri, profesorul de artă de la școala mea, Les Souers Servantes du Sacré Coeur. Simțisem de la început că aveam o legătură aparte. Îmi zâmbise la prima lecție, îmi spusese că sunt extrem de talentată. Dar mai târziu, când i-am trimis niște tablouri de-ale mele care-l înfățișau pe el, m-a luat deoparte și mi-a spus că nu e în regulă, că nu se cuvine — deși trudisem din greu la ele, să nimeresc proporțiile, tonul, exact cum ne învățase el. Așa că pe urmă i le-am trimis soției lui, dar rupte în bucăți, iar ei au făcut o plângere oficială. Și pe urmă... în fine, nu vreau să intru în detaliile astea. Am auzit c-au plecat la altă școală, în străinătate.

Nu știam unde se ascunsese latura asta din mine. Cea care se putea îndrăgosti. Ba nu, de fapt, știam. O redusesem eu la tăcere. O ascunsesem undeva, adânc. Mă înspăimântase gândul că genul ăsta de slăbiciune avea să mă facă vulnerabilă din nou. Dar acum eram pregătită. Și Ben era altfel. Ben avea să-mi fie loial.

Jos, în *cave*, îmi desprind cu greu privirea de la Vespa lui. Mă simt de parcă am o chingă metalică prinsă peste coaste, care mă strânge și mă împiedică să trag aer în piept cum trebuie. Și în urechi tot îmi răsună vuietul ăla oribil, zgomotul alb, furtuna. Trebuie să-i pun capăt.

Îmi smulg bicicleta de pe suport și o car pe scări. Simt o presiune tot mai mare în timp ce trec cu ea prin curtea interioară, pe aleea cu piatră cubică și apoi pe stradă, spre traficul aglomerat de la ora de vârf. Mașinile trec pe lângă mine huruind infernal. Sar în șa, mă uit rapid într-o parte și în alta printre lacrimile care-mi umplu ochii și pornesc drept spre mașini.

Se aude scrâșnetul unor frâne. Strigătul unui claxon. Dintr-odată, zac întinsă pe-o parte, în mijlocul carosabilului, iar roțile bicicletei se învârt în gol. Mă doare tot corpul, parcă m-am rupt în două. Inima îmi bate nebunește.

Cât de aproape am fost!

— Curvă idioată! urlă șoferul dubiței, ieșind pe geam și gesticulând cu țigara. Ce dracului faci? Unde-n mă-ta te duci, intri așa, direct în trafic, fără să te uiți?

Urlu și eu, înjurând și mai urât decât el, îl fac *un fils de pute*, mă-sa-i o curvă, îl fac *un sac à merde*, șofer de căcat... Îi zic să se ducă-n gâtul mă-sii.

Dintr-odată, se deschide poarta și iese într-un suflet portăreasa. N-am mai văzut-o niciodată mișcându-se atât de repede. Pare mereu așa de bătrână și adusă de spate! Dar poate că se mișcă mai repede când n-o vede nimeni. Fiindcă apare întotdeauna când te aștepți mai puțin. Apare de după colțuri și din umbre, pândește mereu de undeva din spate. Nici nu știu de ce avem portăreasă. Majoritatea clădirilor au renunțat la portari. Ar fi trebuit să instalăm un sistem mai modern de interfon și gata. Ar fi mult mai comod decât să ne sufle ea în ceafă mereu, să ne spioneze pe toți. Nu-mi place cum ne privește. Mai ales cum mă privește pe mine.

Fără o vorbă, întinde mâinile și mă ajută să mă ridic. E mult mai puternică decât aș fi crezut. Acum mă privește cu atenție, intens. Am senzația că încearcă să-mi spună ceva. Mă uit în altă parte. Parcă ar ști ceva. Parcă ar ști totul.

Îi împing mâna.

— *Ça va!* îi zic. N-am nimic. Pot să mă ridic și singură.

Încă mă ustură genunchii, ca pe un copil care a luat o căzătură la locul de joacă. Și mi-a scăpat lanțul la bicicletă. Dar cam atât.

S-ar fi putut sfârși cu totul altfel. Dacă n-aș fi fost așa lașă. Fiindcă adevărul este că *mă uitam*. Asta-i toată ideea.

Știam exact ce fac.

Am fost atât de aproape! Dar nu suficient de aproape.

Sophie

Penthouse

Cobor scările cu Benoit pe urmele mele. Mă opresc o clipă când trec pe la etajul trei. O simt dincolo de ușă, o prezență otrăvitoare în inima clădirii.

Așa era și cu el. Prezența lui a afectat echilibrul acestui loc. După cina de pe terasă, parcă era pretutindeni: pe casa scării, trecând prin curte, stând de vorbă cu portăreasa. Noi nu stăm niciodată de vorbă cu ea, în afară de momentele în care trebuie să-i spunem ce are de făcut. Ne este angajată, iar distanța asta dintre noi trebuie respectată. Odată l-am văzut chiar intrând în ghereta ei. Despre ce or fi vorbit acolo? Ce i-o fi povestit portăreasa?

Când a sosit cel de-al treilea bilet, n-a fost lăsat în cutia poștală. Mi-a fost strecurat pe sub ușa de la intrare, într-un moment în care presupun că șantajistul știa că Jacques avea să fie plecat. Tocmai mă întorsesem de la *boulangerie* cu tarta preferată a lui Jacques, cea pe care i-o cumpăr în fiecare vineri de ani întregi. Când am văzut biletul, mi-a scăpat cutia din mână. Aluatul fraged s-a sfărâmat și s-a împrăștiat pe podea. M-a străbătut un fior care știam că se născuse din teamă, însă preț de o clipă mi s-a părut că frica se confundă cu încântarea. Lucru la fel de înspăimântător.

Fusesem invizibilă atât de mult timp, simțisem că nu mai prezint niciun interes. Dar biletele astea, cu toate că mă înfricoșau, îmi dădeau, pentru prima oară după multă vreme, sentimentul că sunt văzută.

Nu mai răbdam să rămân în clădire nicio clipă.

Afară, străzile erau albite parcă de căldură, iar aerul licărea. Prin cafenele, turiștii adunați în jurul meselor de pe trotuar asudau în paharele cu *thé glacés* și *citron pressées* și se întrebau de ce nu se simt revigorați. Însă restaurantul era răcoros și luminat difuz, ca o peșteră cufundată sub apă, așa cum știam că va fi. Pereți cu lambriuri întunecate, fețe de masă albe, tablouri uriașe pe pereți. Mă așezaseră la cea mai bună masă,

bineînțeles — compania Meunier le furnizează vinuri vechi, rare, de multă vreme —, și aerul condiționat sufla o adiere rece pe spatele cămășii mele din mătase, în timp ce sorbeam din apa minerală.

A venit ospătarul.

— *Madame* Meunier. *Bienvenue*. Comanda obișnuită?

De câte ori mâncasem acolo cu Jacques, comandasem același lucru. Salata de andive cu nuci și bucățele de Roquefort. Una e să ai o soție în vârstă, alta e să ai o soție grasă.

Însă Jacques nu era cu mine.

— *L'entrecôte*.

Ospătarul m-a privit de parcă-i cerusem o bucată de carne de om. Jacques era cel care comanda mereu friptură.

— Dar, *Madame*, este atât de *cald*! Poate stridii — avem niște *pousses en Claire* minunate — sau un pic de somon gătit *sous vide*...

— Friptura, am repetat. În sânge.

Ultima oară când mâncasem friptură, cu mulți ani în urmă, fusese pentru că mi-o prescrisese un ginecolog pentru fertilitate; doctorii de aici încă recomandă carne roșie și vin pentru multe probleme de sănătate. Luni în șir am mâncat ca un om al peșterilor. Când n-a funcționat, a urmat umilința tratamentelor. Injecțiile în fese. Privirea ușor dezgustată a lui Jacques. Moștenisem doi fii vitregi. Ce era cu obsesia asta a mea de a avea copii? Nu puteam să-i explic că îmi doream să am pe cine să iubesc. Din toată inima, fără nicio reținere, o iubire reciprocă. Bineînțeles, n-au funcționat nici tratamentele. Iar Jacques a respins categoric ideea adopției. Toată hârțogăria, privirile atente îndreptate asupra afacerilor lui — n-avea de gând să accepte așa ceva.

A sosit friptura și am tăiat-o. Am privit firicelul de sânge care a ieșit din tăietură, subțire și rozaliu. Atunci am ridicat privirea și l-am văzut pe el, pe Benjamin Daniels, într-un colț al restaurantului. Stătea cu spatele la mine, însă îi vedeam reflexia în oglinda de pe perete. Curbura spatelui său avea ceva elegant: cum stătea, cu mâinile în buzunare. Postura unui om care se simte foarte bine în pielea lui.

Am simțit că-mi crește pulsul. Ce căuta aici?

A ridicat și el ochii și „m-a surprins" privindu-l în oglindă. Însă bănuiesc că știa că sunt acolo și așteptase să-l observ. Reflexia lui a ridicat paharul cu bere în semn de noroc.

M-am uitat în altă parte. Am sorbit din apa minerală.

Câteva clipe mai târziu, peste masa mea s-a așternut o umbră. Am ridicat ochii. Zâmbetul acela mieros. Avea o cămașă de pânză șifonată și pantaloni scurți din care i se vedeau picioarele bronzate. Era îmbrăcat cu totul nepotrivit pentru restaurantul acela elegant. Și cu toate astea, părea cât se poate de relaxat, în largul lui. Îl uram pentru asta.

— Bună, Sophie.

M-a deranjat tonul familiar, însă mi-am adus aminte că eu îl rugasem să nu-mi spună *Madame*. Dar felul în care îmi pronunțase numele era pur și simplu neplăcut.

— Îmi permiți? m-a întrebat, arătând spre scaun.

Am dat din cap, în semn că nu-mi păsa ce face.

Era prima oară când stăteam atât de aproape de el. Acum vedeam că nu era frumos, nu în sensul clasic al cuvântului. Nu avea trăsături simetrice. Încrederea în sine, carisma — ele îl făceau atrăgător.

— Ce cauți aici?

— Scriu o cronică despre restaurant, mi-a răspuns. Jacques mi l-a sugerat, la cină. Încă n-am mâncat, dar sunt deja impresionat de ambianță — atmosfera, arta.

M-am uitat și eu la tabloul pe care îl privea. O femeie așezată în genunchi: bine făcută, aproape masculină. Mâini și picioare vânjoase, maxilar puternic. Nu emana niciun strop de eleganță, ci doar un fel de forță sălbatică. Avea capul lăsat pe spate, urla la lună, ca un câine. Picioarele desfăcute, fusta ridicată... Avea un aer aproape sexual. Dacă te apropiai suficient încât s-o miroși, cred că n-ai fi simțit iz de vopsea, ci de sânge. Dintr-odată, am devenit dureros de conștientă de sudoarea care îmi îmbibase, probabil, subsuoara cămășii de mătase cât mersesem pe jos până la restaurant — două semiluni ascunse, umede.

— Cum ți se pare? m-a întrebat. Eu mă dau în vânt după Paula Rego!

— Nu știu dacă pot spune că sunt de acord.

A făcut un semn spre buzele mele.

— Ai un pic de... chiar acolo.

M-am șters discret cu un colț al șervetului. Când m-am uitat, am văzut că pânza albă, groasă, era pătată de sânge. Am rămas cu privirea pironită asupra ei.

Ben a tușit.

— Am sentimentul... Uite, voiam doar să-ți spun că sper că n-am pornit cu stângul. Zilele trecute... când te-am întrebat despre accentul tău. Sper că n-am părut nepoliticos.

— *Mais non.* De ce să pari nepoliticos?

— Chestia e c-am făcut cursuri de franceză la Cambridge. Mă fascinează lucrurile de genul ăsta.

— Nu m-am simțit ofensată. *Pas du tout.*

„Chiar deloc."

A zâmbit larg.

— Ce ușurare! Și să știi că m-am simțit tare bine la cina de pe terasă. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

— Nu eu te-am invitat. A fost ideea lui Jacques.

Poate c-am fost cam nepoliticoasă. Dar era adevărat. Toate invitațiile trebuiau aprobate de soțul meu.

— Îmi pare rău de Jacques, în cazul ăsta! mi-a răspuns, zâmbind șăgalnic. Ce vreme a fost în seara aia! N-am văzut în viața mea un om atât de furios. Chiar am crezut că o să încerce să se ia la trântă cu furtuna, ca regele Lear. Ce figură avea!

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abține. Ar fi trebuit să fiu scandalizată, jignită. Nimeni nu îndrăznea să facă glume pe seama soțului meu. Dar adevărul este că mă luase prin surprindere. Și imitase atât de bine expresia furioasă a lui Jacques!

Încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine, m-am întins după apă și am luat o înghițitură. Dar nu mă mai simțisem atât de voioasă de multă vreme.

— Ia spune-mi, cum e să fii măritată cu un om ca Jacques Meunier?

M-am înecat cu apa. Am început să tușesc, să lăcrimez. Unul dintre ospătari a dat fuga să mă ajute,

însă i-am făcut semn cu mâna că nu-i nevoie. În mintea mea se învălmășeau întrebările: ce știe Ben? Ce i-o fi spus Nicolas?

— Scuze! a zâmbit el. Cred că nu mi-a ieșit ca lumea întrebarea. Uneori sunt așa de stângaci cu franceza... Ce voiam să zic este: cum e să fii căsătorită cu un om de afaceri atât de prosper?

Nu i-am răspuns, doar i-am aruncat o privire care spunea: „Nu mi-e teamă de tine". Însă îmi era teamă. Acum aveam certitudinea că el îmi trimitea biletele. El era cel care aduna plicurile cu bani de sub treaptă.

— Adică, dacă o să vrei vreodată să dai un interviu, mi-aș dori tare mult să stăm de vorbă. Ai putea povesti cum e să conduci o afacere atât de...

— Nu-i afacerea mea.

— Oh, sunt convins că nu-i așa. Sunt convins că și tu ai...

— Nu.

M-am aplecat peste masă și am subliniat fiecare cuvânt bătând cu degetul în tăblie pe măsură ce vorbeam:

— Afacerea nu are nicio legătură cu mine. *Comprenez-vous?*

„Înțelegi?"

— OK. Bine.

S-a uitat la ceas și a continuat:

— Oferta mea rămâne valabilă. În cazul ăsta, ar putea fi... mai curând un articol de lifestyle. Despre tine, ca parizianca chintesențială, ceva de genul ăsta. Știi unde mă găsești.

A zâmbit.

Eu doar l-am privit lung. Poate că nu-nțelegi cu cine ai de-a face. A trebuit să fac niște lucruri cumplite ca să ajung unde sunt azi. Sacrificii. Am fost nevoită să calc în picioare oameni. Tu nu însemni nimic, pe lângă toate astea.

— În fine, a rostit, ridicându-se în picioare. Cred că-i momentul să pornesc. Am o întâlnire cu editorul meu. Ne mai vedem!

Când am fost sigură c-a plecat, i-am făcut semn ospătarului.

— Un 1998.

A făcut ochii mari. Cred că tocmai se pregătea să-mi ofere o alternativă pentru un vin roșu atât de greu, pe o asemenea vipie, însă mi-a văzut expresia. A încuviințat și a dat fuga după vin, întorcându-se rapid cu sticla.

În timp ce beam, mi-am amintit o seară de pe la începutul căsniciei mele. Opéra Garnier, unde am văzut *Madame Butterfly* sub tavanul pictat de Chagall și la pauză am băut șampanie de la gheață; speram ca Jacques să-mi arate faimoasele reliefuri cu luna și soarele, pictate cu aur pe cupolele micilor încăperi de la un capăt și de la celălalt. Însă el găsea că era mai interesant să-mi arate oameni, clienți de-ai lui. Miniștri, oameni de afaceri, persoane cu greutate în presa franceză. Am recunoscut câțiva dintre ei, deși ei nu mă știau pe mine. Însă toți îl cunoșteau pe Jacques. Îi răspundeau la salut plecându-și, la rândul lor, capetele.

Am știut foarte bine cu ce fel de om mă mărit. M-am băgat în treaba asta cu ochii deschiși. Știam ce câștigam de pe urma ei. Nu, căsnicia noastră n-avea să fie niciodată perfectă. Dar ce căsnicie e perfectă? Și mi-a dăruit o fiică, până la urmă. Pentru asta, sunt în stare să iert orice.

* * *

Acum mă opresc o clipă pe palierul de la etajul trei. Fixez cu privirea cifra 3 din alamă, de pe ușă. Îmi amintesc c-am stat exact în locul ăsta acum câteva săptămâni. Zăbovisem în restaurant tot restul după-amiezii, reușind să termin sticla de vin vintage din 1998 — spre groaza și indignarea tuturor ospătarilor, fără îndoială. „*Madame* Meunier a luat-o razna." Băusem și mă gândisem la Benjamin Daniels, la impertinența lui, la bilete, la puterea înfricoșătoare pe care o aveau acestea asupra mea. Eram din ce în ce mai furioasă. Pentru prima oară după multă vreme, simțeam că trăiesc cu adevărat. Că sunt în stare de orice.

M-am întors când se înserа deja, am urcat scările, m-am oprit în locul unde stau acum și am bătut la

ușă.

Benjamin a deschis imediat, n-am apucat să mă răzgândesc.

— Sophie! Ce surpriză plăcută!

Avea pe el un tricou și jeanși; era desculț. Răsuna niște muzică dinspre pick-upul din spatele lui, pe care se învârtea leneș un disc. În mână avea o bere desfăcută. Abia acum mi-a dat prin cap că era posibil să fie cineva la el, nici nu mă gândisem la asta.

— Intră!

L-am urmat în apartament. Dintr-odată, am avut sentimentul că n-am dreptul să mă aflu acolo, ceea ce era absurd. Era casa mea, el era intrusul.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

— Te rog — am o sticlă de vin desfăcută.

Apoi mi-a arătat cu un gest berea din mâna lui și a adăugat:

— Nu-i în regulă... Nu pot să beau, dacă nu bei și tu.

Cumva, reușise deja să mă prindă pe picior greșit, fiindcă era atât de îndatoritor, de fermecător. Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru asta.

— Nu. Nu vreau nimic. N-am venit în vizită.

În plus, încă eram ametită după vinul băut la restaurant.

A făcut o grimasă.

— Îți cer scuze... Dacă-i vorba despre ce s-a petrecut la restaurant, despre întrebările pe care ți le-am pus, știu c-am fost impertinent. Îmi dau seama c-am exagerat.

— Nu despre asta e vorba.

Inima îmi bătea năvalnic. Venisem aici mânată de furie, dar acum mă temeam. Dacă o spuneam cu voce tare, aduceam totul la lumina zilei, avea să fie real.

— Tu ești, nu?

S-a încruntat.

— Ce?

L-am luat pe nepregătite, mi-am spus. Era rândul lui să fie prins pe picior greșit. Asta mi-a dat încrederea și tăria să continui.

— Biletele.

Părea descumpănit.

— Ce bilete?

— Știi foarte bine despre ce vorbesc. Biletele, banii pe care mi i-ai cerut. Am venit să-ți spun că e mai înțelept să nu mă amenințI. N-am să mă dau înapoi de la nimic ca să mă apăr. O să... o să fac orice.

Încă îi mai aud râsul stingher, prin care parcă îmi cerea scuze.

— *Madame* Meunier... Sophie... Îmi pare rău, dar efectiv habar nu am la ce te referi, ce bilete?

— Cele pe care mi le-ai tot lăsat. În cutia poștală. Sub ușă.

I-am urmărit cu atenție expresia, dar n-am văzut decât nedumerire. Fie era un actor extraordinar, lucru de care îl credeam capabil, fie chiar nu știa despre ce e vorba. Să fi fost adevărat? M-am uitat la el, la figura lui uluită, și mi-am dat seama că îl credeam. Dar n-avea niciun sens. Dacă nu era el, atunci cine...?

— Am... am...

Am avut senzația că se clatină încăperea: o combinație între sticla de vin băută și revelația pe care tocmai o avusesem.

— Vrei să te așezi un pic? m-a întrebat.

Și m-am așezat, fiindcă aveam brusc senzația că nu mă mai țin pe picioare.

Mi-a turnat niște vin, fără să mă mai întrebe dacă vreau. Aveam nevoie de el. Am luat paharul și am încercat să nu-i strâng piciorul atât de tare în mână, încât să-l sfarm.

S-a așezat lângă mine. L-am privit — bărbatul ăsta, care îmi stătuse ca un ghimpe în coastă de când sosise aici, care îmi bântuise gândurile. Care mă făcuse să mă simt văzută — cu toată neliniștea care decurgea din asta — tocmai când credeam că devenisem invizibilă pentru totdeauna. În invizibilitatea mea, mă simțisem în siguranță, dar și singură. Însă uitasem cât de incitant era să fiu văzută.

Poate că intrasem într-un fel de transă. Băusem enorm de mult vin înainte să vin aici, să-l înfrunt. Presiunea se acumulase în mine săptămâni întregi, de când mă tot provoca șantajistul. În atâția ani de secretomanie și tăcere, mă simțisem tot mai singură.

M-am aplecat spre el și l-am sărutat.

M-am retras aproape imediat. Nu-mi venea să cred ce făcusem. Am ridicat o mână în dreptul feței și mi-am lipit palma de obrazul fierbinte.

Ben mi-a zâmbit. Un zâmbet pe care nu i-l mai văzusem. Era ceva nou. Ceva intim, secret. Ceva doar pentru mine.

— Trebuie... trebuie să plec.

Am lăsat jos paharul cu vin și, fără să vreau, i-am răsturnat lui sticla de bere.

— *Oh, mon Dieu!* Îmi pare rău...

— Nu-mi pasă de berea aia.

Apoi mi-a cuprins fața în palme, m-a tras spre el și m-a sărutat.

Mirosul lui, cât de străin îmi părea totul, cât de straniu era să-i simt buzele lipite de ale mele, faptul că pierdeam controlul — toate acestea erau surprinzătoare. Dar sărutul în sine, nu. O parte din mine știuse de la început că-l doream.

— Încă din prima zi, mi-a zis, ca un ecou al gândurilor mele, când te-am văzut în curte, am vrut să te cunosc mai bine.

— Asta-i caraghios!

Și chiar era caraghios. Dar parcă nu mai simțeam lucrul ăsta când vedeam cum mă privește.

— Ba nu-i caraghios. Am sperat să te sărut încă de la prima petrecere. Când eram doar noi doi în biroul soțului tău...

Mi-am adus aminte cât de indignată fusesem când îl prinsesem acolo, uitându-se la fotografia aceea. Spaima. Dar spaima și dorința merg adeseori mână în mână.

— E absurd! Cum rămâne cu Dominique?

— Dominique?

Părea nedumerit.

— Am văzut cum vă priveați în seara cu petrecerea.

A izbucnit în râs.

— Dominique ar fi în stare să flirteze și cu o statuie. Iar mie îmi convenea să-i distrag atenția soțului tău de la faptul că râvneam la soția lui.

A întins brațul și m-a tras iarăși lângă el.

— Nu se poate să se întâmple așa ceva...

Cred că și-a dat seama din vocea mea că nu eram convinsă, fiindcă a zâmbit larg.

— Nu știu cum să-ți spun, dar se întâmplă deja.

— Trebuie să avem grijă, i-am șoptit câteva minute mai târziu, când am început să-mi deschei cămașa.

Când am dezvăluit lenjeria intimă atât de costisitoare, dar pe care rareori poposiseră ochii altcuiva decât ai mei. Când mi-am dezvăluit trupul, căruia îi refuzasem atâtea plăceri, întreținut și îngrijit pentru un bărbat care nici nu catadicsea să-l privească.

S-a lăsat în genunchi în fața mea, cu un gest de venerație. A tras ușor pantalonii strâmți din lână moale, a găsit cu buzele dantela subțire a chiloților, a deschis gura și m-a cuprins.

Nick

Etajul doi

Am dormit foarte prost azi-noapte, și nu doar fiindcă a bubuit toată noaptea pe casa scării basul de la petrecerea din *cave*. Scutur flaconul până când îmi cad în palmă încă două pastile mici, albastre. Ele sunt cam singurul lucru care mă mai ține în stare funcțională în momentul ăsta. Le înghit rapid.

Merg în living. Când trec pe lângă calculator, ecranul prinde viață. Oare l-am zgâlțâit? Dacă da, nu mi-am dat seama. Dar iat-o. Fotografia cu Ben și cu mine. Rămân înlemnit în fața ei. Atras de ea, presupun, așa cum un om care-și face rău singur e atras de lama pe care și-o trece peste încheietură.

După cina aceea de pe terasă, totul a fost altfel. Se schimbase ceva. Nu-mi convenea deloc cât de mult îl plăcuse tata pe Ben. Nu-mi convenea deloc că Ben îmi ocolise privirea când adusese vorba despre călătoria noastră prin Europa. Nici că de fiecare dată când propuneam să ieșim împreună la o bere, el era prea ocupat nu-mi convenea. Se grăbea mereu să ajungă la o întâlnire cu editorul lui, să scrie cronica nu știu cărui restaurant nou. Nu-mi răspundea la telefon, la mesaje, îmi ocolea privirea când ne întâlneam întâmplător pe scări.

Nu așa trebuia să fie. Nu asta plănuisem când îi oferisem apartamentul. El mă căutase pe mine. E-mailul lui dezgropase trecutul. Îmi asumasem un risc enorm invitându-l aici. Pornisem de la ideea că între noi există o înțelegere tacită.

Merg la peretele din spatele calculatorului și îmi trec degetele peste suprafața lui. Simt crăpătura subțire din ipsos. În spatele peretelui mai este o scară. Una ascunsă. Antoine și cu mine ne jucam pe ea când eram mici. Și acolo ne ascundeam când îi veneau lui tata furiile. Mi-e rușine să recunosc, dar am folosit-o de vreo două ori ca să-l privesc pe Ben, am tras cu ochiul în apartamentul lui, la viața lui. Am încercat să-mi dau seama ce punea la cale. Mă întrebam ce

poate să scrie pe laptop, atât de absorbit, pe cine suna la telefon — m-am chinuit să aud ce vorbeau, dar n-am distins niciun cuvânt.

Cu toate că pe mine mă ignora, părea să aibă destul timp pentru ceilalți locatari ai clădirii. Într-o după-amiază, când am coborât să-mi spăl rufele, l-am găsit în *cave*. Întâi am auzit râsetele. Pe urmă, vocea lui papa.

— Sigur, când am moștenit compania de la mama lor, era într-un hal fără de hal. Eu m-am zbătut s-o aduc pe profit. În ziua de azi, trebuie să fii și creativ când ai o afacere cu vin. Mai ales când podgoria nu mai produce, și tot vinul o să ajungă oțet. Trebuie să găsești moduri de a-ți diversifica activitatea.

— Ce faceți aici? i-am întrebat. Aveți o degustare particulară de vinuri?

Au ieșit din pivniță ca niște școlari prinși când făceau prostii. Tata avea o sticlă într-o mână, iar în cealaltă, două pahare. Când mi-a zâmbit, am văzut că dinții lui Ben erau pătați de vinul pe care îl băuse. Avea în mână una dintre puținele sticle de magnum vintage din 1996. I-l dăruise tata, se pare.

— Nicolas, mi-a răspuns tata, tărăgănat. Ce faci, ai venit să ne strici petrecerea?

Nu „Vrei să vii și tu, fiule?“ sau „Îți dau un pahar?“ În tot răstimpul în care am trăit sub acoperișul lui, tata nu mi-a propus niciodată să facem ceva atât de intim ca mica lor degustare de vinuri. Așa mi-a pus sare pe rană. Prima trădare în toată legea. Îi povestisem lui Ben ce fel de om este, de fapt, tata. Oare uitase?

Ben îmi zâmbește larg din fotografia de pe screensaver. Și iată-mă și pe mine, rânjind ca un idiot, lângă el. Iulie, Amsterdam. Cu soarele în ochi. Am vorbit cu Jess despre excursia de atunci și m-au copleșit amintirile. Seara pe care am petrecut-o cu Ben în cafeneaua cu iarbă. Cum i-am povestit despre ziua mea de naștere, despre „cadoul“ de la papa. Că a fost un fel de catharsis, că mă simțeam mai curat.

După aceea, am hălăduit cu Ben pe străzile tot mai întunecate. Am mers întruna, flecărind fericiți. Eu nu

știam încotro mergem; cred că nici el n-avea habar. După o vreme ne-am dat seama că lăsaserăm în urmă traseele turistice și mulțimile de oameni: ajunseserăm la niște canale mai liniștite, mai slab iluminate. Treceam pe lângă case elegante, cu ferestre înalte prin care vedeai oamenii dinăuntru: stăteau de vorbă la un pahar de vin, luau cina, un tip scria de zor la birou. În cartierul ăsta chiar locuiau oameni obișnuiți.

Nu se auzea decât clipocitul apei care se izbea de digurile din piatră. O apă întunecată, ca o cerneală neagră, pe care dansa lumina din case. Și mirosul acela — mușchi și mucegai. Un miros vechi. Aici nu înaintai prin nori de fum grețos de la țigările cu iarbă. Mă săturasem de duhoarea aia. Mă săturasem și de aglomerația în care aproape că te striveau corpurile străinilor care se înghesuiau pretutindeni, de trăncăneala conversațiilor altora. Mă săturasem până și de prezența celorlalți doi amici cu care eram acolo: de vocile lor, de mirosul subsuorilor împuțite, de picioarele care le duhneau. Petrecuserăm prea mult timp împreună în vara aceea. Le știam deja pe dinafară toate glumele și toate poveștile. Cu Ben era altceva — deși n-aș fi știut să explic de ce.

Liniștea de acolo: mi-ar fi plăcut s-o savurez ca pe un pahar cu apă rece. Părea magică... Și faptul că-i povestisem lui Ben toate chestiile alea despre tata — știi cum e când ai mâncat ceva stricat, iar după ce vomiți te simți gol, dar, în același timp, purificat, aproape mai bine decât înainte, cumva?

— Mulțumesc, i-am zis din nou. Că m-ai ascultat. N-ai să povestești chestia asta nimănui, nu? Nici ăstora cu care am venit.

— Nu, normal că nu! Ăsta o să fie secretul nostru, frate. Dacă vrei.

Mergeam pe lângă o porțiune de canal unde era și mai întuneric decât în rest; cred că nu ardeau vreo două–trei felinare. Și domnea o liniște mormântală.

Știi momentele alea din viață în care totul pare să decurgă atât de lin, încât parcă se desfășoară după un scenariu bine pus la punct? Ei bine, așa a fost atunci. Nu țin minte să fi luat vreo decizie conștientă de a mă apropia de el. Dar m-am trezit că-l sărut. Eu am făcut

primul pas, n-am nicio îndoială — chiar dacă a fost ca și cum corpul meu s-a pus în mișcare înainte să-și dea seama și creierul ce avea să facă.

Sărutasem destui oameni până atunci. Fete, vreau să zic. Doar fete. Pe la petreceri, sau când mă amețeam, după vreun banchet sau vreun bal de la facultate. Ne mozoleam un pic. Și nu era neplăcut. Dar nici nu-mi păruse vreodată c-ar fi fost un gest mai intim decât, să zicem, o strângere de mână. Nu pot să zic că mă dezgusta, dar în timp ce se petrecea, eu mă gândeam neîncetat la aspectele logistice — dacă îmi foloseam bine limba și degetele, eram extrem de atent la cantitatea de salivă implicată. Era ca un fel de sport pe care îl practicam, la care încercam să devin mai bun. Nu mi se păruse niciodată ceva incitant, care să facă inima să-mi bată mai tare.

Dar acum — acum era cu totul altceva. Era un lucru la fel de intim ca respirația. Mi se părea ciudat cât de fermă era gura lui, după moliciunea buzelor fetelor pe care le sărutasem — nu mi-ar fi dat prin cap că-i o diferență. Și simțeam, cumva, că era ceea ce trebuia să se întâmple. Că asta așteptasem, că era cel mai firesc lucru.

Am apucat lanțul pe care-l purta la gât, cel pe care îl văzusem de atâtea ori apărând și dispărând sub marginea tricoului, cel cu medalionul micuț, cu un sfânt. L-am smucit ușor de tot, trăgându-l mai aproape de mine.

Apoi am mers cu spatele spre întunericul de lângă canal — l-am împins într-un colț ascuns, m-am lăsat în genunchi în fața lui, și, repet, toate mișcările erau atât de fluide, de naturale, încât păreau desprinse dintr-un scenariu, ca și cum totul era menit să se întâmple așa. I-am deschis șlițul și l-am luat în gură, i-am simțit căldura și tăria, mirosul secret al pielii. Mă usturau genunchii, stăteam pe niște pietre colțuroase. Și cu toate că nu-mi permisesem niciodată să mă gândesc la așa ceva, probabil că mă gândisem totuși undeva în subconștient, în gândurile ascunse chiar și față de mine însumi, căci știam exact ce făceam.

El a zâmbit după ce am terminat. Un zâmbet somnoros, leneș, fumat.

Dar pentru mine, după euforia din clipele acelea, a urmat o prăbușire rapidă, cumplită. Niciodată n-am mai trăit o asemenea cădere. Mă dureau genunchii, jeanșii îmi erau uzi.

— Futu-i. Futu-i... Nu știu ce s-a întâmplat. Căcat! Sunt... sunt superprăjit.

Asta era o minciună. Fusesem prăjit, da. Dar nu avusesem în viața mea capul mai limpede decât atunci. Și nu mă simțisem vreodată mai viu, electrizat, energic, atât de multe lucruri.

— Frate! mi-a zis, zâmbind. Nu-ți mai face atâtea griji. Ne-am cam făcut muci, ne-am și prăjit rău.

A făcut un gest larg, arătându-mi că era pustiu în jurul nostru.

— Și nu e ca și cum ne-a văzut cineva.

Nu-mi venea să cred cât de relaxat era în legătură cu toată treaba. Dar poate că, de fapt, bănuisem cumva că avea și latura asta. Auzisem odată pe cineva de la Cambridge zicând că Ben este „omnivor"; atunci chiar mă întrebasem la ce se referea.

— Să nu spui nimănui!

Dintr-odată, eram atât de înspăimântat, încât mă luase amețeala.

— Uite ce e, tu nu știi cum e... Asta... chestia asta trebuie să rămână între noi. Dacă s-ar afla cumva... Adică, tata n-ar înțelege așa ceva.

Gândul că ar putea afla tata era ca un pumn în stomac, îmi tăia respirația numai când îmi trecea prin minte. Îmi imaginam figura lui, îi auzeam vocea. Țineam minte exact ce-mi spusese când încercasem să refuz cadoul de ziua mea: „Ce-i cu tine, băiete? Doar nu ești vreun poponar!" Dezgustul din glasul lui.

Ar fi în stare să mă omoare, mi-am spus atunci. Dacă ar fi bănuit. Ar fi preferat să mor, decât să aibă un fiu ca mine. În cel mai fericit caz, m-ar fi dezmoștenit. Și cu toate că încă nu știam dacă aveam să-i accept banii, nu eram pregătit să renunț cu totul la ei.

După Amsterdam, am hotărât să rup legătura cu Benjamin Daniels. Ne-am îndepărtat. Am avut un număr impresionant de iubite. Am plecat în Statele Unite și am rămas acolo aproape un deceniu, nici nu

m-am uitat în urmă. Da, acolo au fost vreo doi tipi: miile de kilometri de ocean și de pământ mi-au dat o anumită libertate, cu toate că vocea lui tata îmi răsuna în permanență în cap. Dar n-a fost nicio relație serioasă.

Asta nu înseamnă că nu m-am mai gândit la noaptea aceea. Într-un fel, mă gândesc la ea neîncetat, deși mă străduiesc să nu o fac. Și apoi, după atâția ani, e-mailul de la Ben. Trebuia să însemne ceva faptul că m-a căutat așa, din senin. Nu putea fi o simplă dorință de a vedea ce mai face un fost coleg.

Numai că după cina aceea pe terasă, când l-a impresionat așa de tare pe papa, nu l-am mai văzut și n-am mai stat de vorbă decât în treacăt, pe fugă. Avea timp până și pentru portăreasă, pentru numele lui Dumnezeu!, dar nu pentru mine, vechiul lui prieten. Locuia aici pe gratis, practic. Primise ce avea nevoie și acum mă ignora. Începeam să mă simt folosit. Iar când mă gândeam cât de alunecos era de fiecare dată când îl abordam, mi se făcea și un pic teamă, deși nu știam exact de ce. Mă gândeam la ce zisese Antoine, că papa ne-ar putea dezmoșteni dintr-un capriciu. În momentul acela păruse o idee nebunească. Dar acum... începeam să simt că, de fapt, nu-l voiam pe Ben atât de aproape. Începeam să simt că aș fi dorit să-mi retrag invitația. Dar n-aveam idee cum să procedez. Știa prea multe. Aflase atâtea lucruri pe care le putea folosi împotriva mea. Trebuia să găsesc alt mod de a-l face să plece.

Probabil că temporizatorul calculatorului a ajuns la finalul ciclului; ecranul se stinge. Nu contează. Am în continuare imaginea aceea în fața ochilor. Mă bântuie de mai bine de un deceniu.

Aproape c-am sărutat-o pe soră-sa aseară. Uneori, când întoarce capul, se încruntă sau râde, asemănarea cu el este uluitoare, minunată. Până și momentul a fost asemănător: întunericul, nemișcarea. Noi doi, departe de restul lumii pentru o clipă.

Noaptea aceea din Amsterdam. A fost cel mai rău, cel mai rușinos lucru pe care l-am făcut vreodată.

A fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Sau, cel puțin, așa îl consideram înainte. Până când s-a mutat Ben aici.

Jess

Mă trezesc pe întuneric. Simt o greutate sufocantă pe piept, un gust oribil în gură, am limba uscată și grea de parcă nici nu-i a mea. Câteva lungi momente, nu-mi aduc aminte nimic din ce s-a întâmplat. E ca și cum aș privi drept într-o gaură neagră.

Pipăi în jur și încerc să-mi dau seama unde mă aflu. Pare că sunt întinsă pe un pat. Dar ce pat? Al cui?

Futu-i! Ce am pățit?

Îmi aduc aminte treptat: petrecerea. Cocktailul ăla dezgustător. Victor vampirul.

Apoi văd ceva ce recunosc. Niște cifre verzi, micuțe, care strălucesc în întuneric. E ceasul lui Ben. Cumva, m-am întors în apartament. Clipesc de câteva ori, cifrele se limpezesc. 17:38. Dar n-are cum! E după-amiază? Asta ar însemna c-am dormit — vai de capul meu! — toată ziua.

Încerc să mă ridic în fund. Disting doi ochi uriași, sclipitori, cu pupilele înguste — sunt la nici câțiva centimetri de nasul meu. Stă pe mine pisica — deci asta e greutatea de pe piept. Începe să frământe cozonăcei pe gâtul meu, iar ghearele mă înțeapă dureros, ca niște mici săgeți. O dau la o parte; sare de pe pat. Cobor privirea și văd că sunt complet îmbrăcată, slavă Domnului! Revin și alte amintiri, în rafale: Victor m-a adus aici, după ce am leșinat în apartamentul lui Mimi. Nu era un prădător, așa cum l-am bănuit brusc, crezând că mi-a pus ceva în băutură ca să mă violeze. Dimpotrivă, părea chiar speriat când a văzut în ce stare eram și a șters-o cât de repede a putut. Măcar a încercat să mă ajute, ce să mai zic.

Licărirea altei amintiri. Azi-noapte am găsit ceva. Ceva care mi s-a părut important. Dar la început, tot ce s-a întâmplat îmi revine în minte sub forma unor fragmente încețoșate, disparate. Lipsesc bucăți mari, ca dintr-un puzzle. Știu că visele mele sunt, de obicei, superdubioase. Îmi amintesc o imagine: era Ben, strigând ceva la mine printr-un panou de sticlă; dar

nu-i vedeam clar figura, sticla părea cumva deformată. Încerca să mă pună în gardă în legătură cu ceva — dar nu reușeam să aud ce spune. Pe urmă, brusc, i-am văzut clar fața, dar era mult, mult mai rău decât înainte. Fiindcă nu avea ochi. Cineva i-i smulsese.

Acum îmi aduc aminte de tablourile de sub patul lui Mimi. Iisuse Hristoase! Asta am găsit azi-noapte. Rupturile alea din pânză, ca și cum cineva, cuprins de o furie nebună, ar fi sfâșiat tablourile. Tăieturile, găurile din locul unde ar fi trebuit să fie ochii. Și tricoul lui Ben, în care erau învelite.

Mă ridic cu greu din pat și mă împleticesc până în living. Îmi zvâcnește tot capul. Oi fi eu minionă, dar nu-s așa ușor de băgat în pat — nu ajung în halul ăsta după un singur cocktail. Poate că n-a fost Victor, dar cineva tot mi-a făcut asta.

O sonerie zgomotoasă, parcă mai zgomotoasă decât de obicei, fiindcă e liniște în jur, mă face să tresar. E mobilul meu. Pe ecran licărește numele lui Theo.

Răspund.

— Alo?

— Știu ce e cartea de vizită.

Fără vreun salut, fără vreo introducere.

— Poftim? La ce te referi?

— Cartea de vizită pe care mi-ai dat-o. Cea de metal, cu artificiile pe ea. Știu ce este. Auzi, ai putea să ne întâlnim la 7 fără un sfert? Adică... într-o oră, cam așa? La stația de metrou Palais Royal, de acolo o luăm pe jos. Ah, și încearcă să te îmbraci cât mai elegant.

— Dar n-am...

Însă a închis deja.

Mimi

Etajul patru

Eu i-am pus drogurile în cocktail azi-noapte. A fost superușor. Era ketamină din belșug la petrecere, i-am pus un pic de pudră în pahar și am amestecat până când s-a dizolvat, apoi l-am rugat pe unul dintre prietenii lui Camille să i-l dea englezoaicei cu părul roșcat. A părut foarte încântat de idee — e destul de frumușică, presupun.

A trebuit s-o fac, n-avea ce să caute la petrecere. Dar asta nu înseamnă că nu mă simt vinovată... Toată viața am avut grijă la droguri — mai puțin în seara aceea, în parc. Ca acum să droghez o tipă pe ascuns. N-a fost OK. Nu e vina ei c-a făcut greșeala de a veni aici. Asta e partea cea mai groaznică. Probabil că nici măcar nu e un om rău.

Însă eu sunt.

Camille iese din dormitorul ei într-un furou de mătase, cu machiajul întins în jurul ochilor. E prima oară când scoate nasul din cameră pe ziua de azi.

— Hei. Ce nebunie a fost azi-noapte! Lumea s-a simțit superbine, nu?

Mă privește cu atenție.

— *Putain*, Mimi, arăți ca dracu'! Ce-ai pățit la genunchi?

Încă mă dor, m-am julit zdravăn când am căzut pe asfalt, în fața dubei. Portăreasa a ținut morțiș să mă dea cu niște antiseptic pe zgârieturi.

Zâmbește mânjește.

— Cineva a avut o seară bună, *non*?

Ridic din umeri.

— *Oui*. Presupun.

De fapt, a fost una dintre cele mai crunte nopți din viața mea.

— Dar n-am... dormit bine.

N-am dormit deloc.

Se uită lung la mine.

— Aaah. N-ai dormit din cauza *aia*?

— Cum adică?

Tare aș vrea să nu se mai holbeze așa la mine.

— Hai că știi foarte bine la ce mă refer! Tipul tău misterios?

Dintr-odată, inima mi-o ia razna în piept.

— Ah. Nu. Nimic de genul ăsta.

— Ia stai așa! exclamă și rânjește încântată. Nu mi-ai zis dacă a funcționat!

— Cum adică, dacă a funcționat?

Am sentimentul că mă înghesuie; mirosul de Miss Dior și de fum de țigară stătut mă sufocă. Vreau să scap de ea.

— Chestiile alea pe care le-am cumpărat. Mimi!

Ridică din sprâncene.

— Nu se poate să fi uitat! N-au trecut nici două săptămâni de atunci!

Am deja sentimentul că i s-a întâmplat altcuiva. Mă văd ca pe un personaj dintr-un film: am bătut la ușa dormitorului lui Camille. Ea stătea pe pat, își făcea unghiile de la picioare, iar în încăpere plutea miros de ojă și de iarbă.

— Vreau să cumpăr niște lenjerie sexy, i-am spus.

Lenjeria mi-a cumpărat-o dintotdeauna *Maman*. Mergeam împreună, odată pe sezon, la Eres, iar ea îmi lua trei seturi simple: negru, alb, culoarea pielii. Însă acum voiam altceva. Ceva deosebit, ales de mine. Numai că n-aveam idee unde să merg după așa ceva. Camille știam că se va pricepe.

A ridicat din sprâncene.

— Mimi! Ce se-ntâmplă cu tine? Lookul nou și acum... lenjerie sexy? Ia zi-mi, cine-i tipul?

A zâmbit viclean și a adăugat:

— Sau tipa? *Merde*, ești așa de misterioasă, că nici măcar nu știu dacă nu cumva preferi fetele. Sau poate că ești ca mine, depinde de dispoziția de moment?

Oare era posibil să nu știe despre cine era vorba? Mie îmi părea atât de evident! Nu doar că-mi plăcea mie de el, ci și faptul că între noi doi exista o legătură specială. Aveam senzația că trebuie să fi fost clar și pentru lumea din afară, pentru toți cei care ne vedeau.

— Haide! a zis, aruncând cât colo despărțitoarele dintre degetele de la picioare. Mergem chiar acum.

M-a târât la Passage du Desir, din Châtelet. E un sex-shop — parte dintr-un lanț — aflat pe o stradă aglomerată, printre magazinele cu haine și încălțăminte, fiindcă în Franța să ți-o tragi e un motiv de mândrie națională. Ies de acolo cupluri cu pungi în mâini, zâmbindu-și complice, femei care intră în sex-shopuri în timpul pauzei de prânz să-și cumpere vibratoare. Eu n-am intrat niciodată într-unul. Mai mult, de câte ori am trecut prin fața unuia, m-am îmbujorat văzând ce era în vitrină și m-am uitat repede în altă parte.

Am simțit că toată lumea din magazin se holba la mine, se întreba ce caută ratata asta virgină și rușinoasă printre hainele din latex și lubrifianți. Am lăsat capul în jos, încercând să mă ascund în spatele noului meu breton. Mă îngrozeam imaginându-mi cum ar fi fost dacă ar fi trecut papa pe acolo, m-ar fi văzut, cumva, înăuntru și m-ar fi scos de acolo de păr, făcându-mă în gura mare *une petite salope*.

Camille a găsit niște cutii cu „truse de iubire“: seturi de lenjerie intimă și jartiere, la doar 10 euro. Dar am clătinat din cap: nu erau suficient de sofisticate. A înhățat un vibrator uriaș, roz-fosforescent, cu niște vene obscen de umflate, și mi l-a fluturat în față.

— Poate ar trebui să-ți iei și unul d-astea, dacă tot suntem aici.

— Pune-l la loc! am șuierat la ea, gata-gata să mor de rușine.

Mda, avem și expresia asta în franceză: *mourir de honte*.

— Masturbarea e sănătoasă, *chérie*! mi-a răspuns Camille, vorbind mult mai tare decât era cazul; se vedea că se distra de minune. Știi ce nu-i sănătos? Să *nu* te masturbezi. Fac pariu că la școala unde te-a trimis taică-tău te-au învățat că-i un păcat.

Îi povestisem lui Camille despre școală, însă nu și despre motivul pentru care fusesem nevoită să plec de acolo.

— *Va te faire foutre*, am mormăit, împingând-o de lângă mine.

— Păi, da, exact, asta trebuie să faci și tu! Să ți-o tragi singură.

Am scos-o din magazinul ăla. Am mers la unul mai stilat, unde angajatele, cu cocurile lor dichisite și cu rujul perfect aplicat, s-au uitat cam strâmb la mine. Purtam o cămașă bărbătească, bocanci butucănoși, mă tunsesem singură. Unul dintre paznici ne-a urmărit prin magazin. În mod normal, asta ar fi fost suficient. Aș fi plecat imediat. Însă trebuia să fac asta. Pentru el.

— Și eu vreau să-mi iau ceva, mi-a zis Camille, punându-și în față, ca și cum l-ar fi probat peste haine, un ham de mătase.

— Tu ai mai multe chestii decât au ăștia marfă aici.

— *Oui*. Dar vreau ceva mai sofisticat, știi?

— Pentru cine?

— Cineva nou.

A zâmbit misterios.

Era ciudat. Camille nu era secretoasă în legătură cu nimic. Dacă avea un *fuck-buddy* nou, afla toată lumea la maximum jumătate de oră după ce și-o trăgeau prima oară.

— Haide, zi-mi! am insistat.

Dar a refuzat să-mi spună. Nu-mi plăcea această Camille nouă, misterioasă, dar eram prea euforică și preocupată de propria achiziție ca să mă gândesc la ea.

Lângă rafturile cu jucării sexuale de firmă, am studiat lenjeria din dantelă și mătase, am pipăit materialele. Trebuia să fie lenjeria intimă perfectă. Unele erau prea de tot: decupate în față, decupate în spate, cu multe curele, din piele. Pe unele le-a respins Camille zicând că sunt „chestii pe care le-ar cumpăra maică-ta": imprimeuri cu floricele, mătase în culori pastelate — roz, fistic, levănțică.

Apoi:

— Gata! Am găsit exact ce-ți trebuie.

L-a ridicat, ca să-l văd mai bine. Era cel mai scump dintre toate seturile la care ne uitaserăm. Dantelă și mătase fine, atât de delicate, încât abia dacă le simțeai între degete. Elegante, dar sexy. De femeie matură.

Am probat setul într-o cabină cu perdele din catifea. Mi-am ridicat părul, ținându-l cu o mână, și am mijit ochii. Acum mă simțeam mai puțin rușinată. Nu mă mai privisem niciodată așa. Crezusem c-o să mă simt ridicolă, stângace. Crezusem c-au să mă stânjenească sânii prea mici, burta un pic pufoasă, picioarele crăcănate.

Dar n-a fost așa. Dimpotrivă — mi-am imaginat cum aveam să mă dezvălui în fața lui. Mi-am imaginat expresia de pe chipul lui. L-am văzut făcând lenjeria să alunece de pe pielea mea.

Je suis ta petite pute.

După ce m-am îmbrăcat la loc, am mers cu setul acela la casă și i-am spus vânzătoarei că vreau să-l cumpăr. Mi-a făcut plăcere să văd cum s-a străduit să-și ascundă uimirea atunci când am scos cardul bancar. *Exact! Du-te-n mă-ta, proasto! Dacă vreau, pot să cumpăr tot ce ai în magazin.*

Pe drum spre casă, m-am gândit neîncetat la punga pe care o țineam pe braț. Era ușoară ca un fulg, dar în momentul acela însemna totul pentru mine.

În următoarele câteva nopți l-am urmărit pe geam. Sesiunile de scris erau tot mai lungi și mai târzii, alimentate de cafeaua pe care și-o pregătea pe aragaz și o bea în fața ferestrelor deschise, uitându-se prin curtea interioară. Îmi dădeam seama că lucra la ceva important. Vedeam cât de repede și de absorbit tasta, aplecat deasupra laptopului. Poate că într-o zi, curând, avea să-mi dea să citesc ce scria. Aveam să fiu prima persoană cu care o împărtășea. L-am văzut aplecându-se să mângâie pisica și mi-am imaginat că sunt în locul ei. Mi-am imaginat că într-o zi am să stau tolănită pe canapeaua aceea, cu capul în poala lui, iar el avea să-mi dezmierde părul, așa cum mângâia blănița pisicii. Aveam să ascultăm discuri, să vorbim despre planurile noastre comune. Am văzut atât de clar imaginea aceea, cu noi doi împreună, în apartamentul lui, încât era ca și cum aș fi privit-o. Atât de clar, încât aveam senzația că era, de fapt, o premoniție.

Nick

Etajul doi

Niște bubuituri la ușă. Tresar speriat.

— Cine e?

— *Laissez-moi entrer!*

„Lasă-mă să intru.“ Încă niște bubuituri. Ușa se zguduie în balamale.

Merg să deschid. Antoine mă împinge din drum și se năpustește în living, învăluit în aburii alcoolului și în iz de transpirație. Fac un pas în spate.

Așa și-a făcut intrarea și acum două săptămâni: „Mă înșală Dominique! Sunt sigur. Curvișteina! Vine acasă mirosind a altcineva. Ieri am ieșit pe casa scării când am sunat-o și i-am auzit soneria de la telefon de undeva de sus, din clădire. A doua oară când i-am dat telefon, îl închisese deja. Mie-mi zisese că merge în Saint-Germain să-și facă pedichiura. El este, sunt sigur! Englezul ăla *connard*[23] pe care l-ai invitat tu să stea aici...“

M-a pus pe gânduri: putea fi adevărat? Ben și Dominique? Da, flirtaseră la petrecere, pe terasă. Nu dădusem mare importanță acestui lucru. Ben flirtează cu toată lumea. Oare asta să fi fost explicația, de asta îmi evita privirea, apelurile? De asta să fi fost atât de ocupat tot timpul?

Acum, Antoine pocnește din degete sub nasul meu.

— Hai, trezirea, *petit frère*!

Nu-mi spune așa în semn de afecțiune. Are ochii injectați, răsuflarea îi duhnește a vin. Când m-am întors acasă, după anii petrecuți în SUA, nu mi-a venit să cred cât de mult se schimbase. Când plecasem, fratele meu era un tânăr însurățel fericit. Acum era un alcoolic scăpat de sub control, pe care-l părăsise soția. Cam asta pățești dacă lucrezi pentru tatăl nostru.

— Cu ea ce facem? Cu fata?

— Calmează-te puțin...

— Să mă calmez?!

Împunge aerul din fața mea cu degetul, iar eu mai fac un pas în spate. O fi el scăpat de sub control, dar eu am să fiu întotdeauna fratele mai mic, gata să mă feresc de un pumn. Și seamănă enorm de mult cu papa atunci când se înfurie.

— Știi că doar tu ești de vină, nu? Pentru tot haosul ăsta? Dacă nu l-ai fi chemat pe labagiul ăla să stea aici. A venit și imediat a crezut că poate să... se servească. Știi că te-a folosit, da? Dar tu nu ți-ai dat seama, nu? Tu nu ți-ai dat seama de nimic.

Se încruntă, prefăcându-se batjocoritor că a căzut pe gânduri.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc, cum te uitai la el...

— *Ferme ta gueule!*

„Tacă-ți fleanca." Fac un pas spre el. Mă cuprinde o furie bruscă, orbitoare. Parcă îmi pierd mințile, iar o clipă mai târziu mă trezesc cu mâna încleștată în jurul gâtului lui; mai-mai că-i ies ochii din cap. Slăbesc strânsoarea degetelor, însă cu un efort, ca și cum o parte din mine se împotrivește ordinului dat de creier.

Antoine ridică mâna și se freacă la gât.

— Am cam nimerit-o, frățioare, este?

E răgușit, în ochi i se citește spaima, tonul nu i-a ieșit chiar atât de zeflemitor și de curajos pe cât și-ar fi dorit.

— Lui papa nu i-ar conveni așa ceva, este? Nu, nu i-ar conveni chiar deloc.

— Îmi pare rău.

Mi-e rușine. Mă dor mâinile.

— Căcat, îmi pare așa de rău! Să știi că asta nu ajută la nimic, să ne certăm între noi.

— Oh, ce să zic! Cât de matur ești tu! Ți-e jenă că te-ai pierdut cu firea fiindcă îți place să te prefaci că ești superstăpân pe situație, nu? Dar ești și tu la fel de futut la cap ca mine!

Când pronunță cuvântul „futut" — un aspru *foutu*, în franceză —, o picătură imensă de salivă îmi aterizează pe obraz. Ridic mâna, o șterg. Vreau să merg să mă spăl pe față, să mă frec cu apă fierbinte și cu săpun. Mă simt *infectat* de el.

Când a vorbit aseară Jess despre Antoine, l-am văzut prin ochii unui străin. Mi-a fost rușine cu el. Jess avea dreptate. E un dezastru. Dar m-a enervat c-a vorbit așa despre el. Fiindcă îmi e frate. Noi ne putem critica rudele cât vrem, dar imediat ce îi jignește cineva din afară, ne doare. Adevărul este că nu-l plac deloc... dar îl iubesc. Și-mi văd propriile eșecuri reflectate în el. La Antoine e băutura, la mine sunt pastilele, autopedepsirea. Poate că îmi țin un pic mai bine în frâu adicțiile. Poate că eu sunt mai puțin scăpat de sub control — în public, cel puțin. Dar oare chestia asta chiar e un lucru cu care să mă laud?

Antoine rânjește sardonic.

— Fac pariu că acum ai da orice să nu te fi întors, este?

Se mai apropie de mine cu un pas.

— la zi, dacă era așa mișto să te tragi de șireturi cu toți șmecherii din Silicon Valley, de ce te-ai întors acasă? Ah, *oui*... fiindcă nu ești cu nimic mai bun decât noi, ceilalți. Încerci să te prefaci că ești, că n-ai nevoie de el sau de banii lui. Dar pe urmă te întorci aici cu botul pe labe, cum facem și noi, fiindcă vrei să mai sugi un pic de la țâța lui...

— Gata, taci dracului din gură! urlu la el, strângând pumnii.

Răsuflu adânc: patru — inspiri, opt — expiri, cum m-a învățat aplicația de *mindfulness*. Nu sunt deloc mândru de mine că mi-am pierdut cumpătul în halul ăsta. Sunt mai bun de atât. Nu sunt un tip agresiv. Dar nimeni nu reușește să mă scoată din pepeni ca Antoine. Nimeni altcineva nu știe exact ce să spună și cum s-o spună pentru impactul maximum. Cu excepția tatălui meu, bineînțeles.

Însă și mai grav este că fratele meu are dreptate. M-am întors. Am revenit la *pater familias*, ca o pasăre călătoare care se întoarce la același iaz otrăvit.

— Te-ai întors acasă, fiule, mi-a zis tata când ne-am așezat pe terasa de pe acoperiș, în prima seară după ce am ajuns. Dintotdeauna am știut c-o să te întorci. Trebuie să facem o excursie la Île de Ré, să ieșim cu iahtul într-un weekend.

Poate că se schimbase. Se îmblânzise. Nu m-a luat peste picior în legătură cu banii pe care îi pierdusem în investiție — nu încă. Ba chiar mi-a oferit un trabuc, pe care l-am și fumat, deși urăsc gustul. Poate că-i fusese dor de mine.

Abia mai târziu mi-am dat seama că nu era vorba despre asta. Era doar o dovadă în plus a puterii lui. Nu reușisem să-mi construiesc o viață departe de el.

— Dacă vrei să mai pupi bani de la mine, mi-a zis, n-ai decât să te întorci în casa mea, ca să pot sta cu ochii pe tine. Gata cu umblatul haihui prin lume. Vreau să văd ceva de pe urma investiției mele. Vreau să știu că nu-ți bați joc, că nu irosești tot. *Tu comprends?*

„Mă-nțelegi?"

Acum, Antoine se plimbă de colo-colo în fața mea.

— Și zi, ce ne facem cu ea? mă întreabă, pus pe harță fiindcă e beat.

— Vorbește mai încet! E posibil să cam înțeleagă ce vorbim.

În casa asta, și pereții au urechi.

— Păi, ce căcat mai caută aici? se răstește fratele meu, izbind tocul ușii cu piciorul. Dacă merge la poliție?

— M-am ocupat deja de asta.

— Cum adică?

— Este de folos să ai prieteni sus-puși.

Pricepe.

— OK, dar tot trebuie să dispară de-aici, spune el, apoi mormăie ca pentru sine: Am putea s-o închidem afară. Ar fi așa de ușor! Trebuie doar să schimbăm codul de acces de la poartă și n-o să mai poată intra.

— Nu, îi zic, asta n-ar...

— Sau o forțăm să plece. O tipă așa mică? N-ar fi greu deloc.

— Nu. Așa ceva ar împinge-o să meargă iar la poliție, pe cont propriu...

Antoine scoate un sunet ciudat, ceva între geamăt și mormăit. E clar, frate-meu e periculos și imprevizibil. N-ai ce să faci cu familia, nu? Fiindcă, în cele din urmă, sângele nu se face niciodată apă. Sau, cum e zicala în franceză, *la voix du sang est la plus*

forte. Chemarea sângelui e cea mai puternică. Mă aduce mereu înapoi în clădirea asta.

— E mai bine să rămână aici, îi răspund aspru. N-ai cum să nu-ți dai seama! E mai bine să putem sta cu ochii pe ea. Deocamdată, nu trebuie decât să ne păstrăm cumpătul. O să știe papa ce e de făcut.

— Ai vreo veste de la el? De la papa?

I s-a schimbat tonul. Antoine pare, dintr-odată, vulnerabil. Când a zis „papa", a părut pentru o clipă băiețelul de pe vremuri, băiețelul care stătea în fața dormitorului mamei lui în timp ce înăuntru se perindau cei mai buni doctori din Paris, incapabili să înțeleagă boala care o ucidea.

Dau din cap.

— Da, mi-a trimis un mesaj azi-dimineață.

„Sper că ții totul sub control acolo, fiule. Ai grijă să n-o ia razna Antoine. Mă întorc cât de repede pot."

Antoine se încruntă mânios. Când vine vorba despre afacerea familiei, el e mâna dreaptă a lui papa. Dar acum, deocamdată, eu sunt cel în care are încredere. Probabil că asta îl doare. Dar așa a fost mereu, tata ne-a asmuțit unul împotriva altuia, într-o nesfârșită luptă pentru firimituri de afecțiune părintească. Cu excepția câtorva situații în care ne coalizăm împotriva unui dușman comun.

---

[23] Cretin. (în fr., în orig.)

Cu 48 de ore înainte

Se uită printre obloane și vede cum e scos din clădire. Așa cum vede tot ce se petrece aici. Uneori din ghereta ei din grădină, alteori de prin vreun cotlon din clădire, de unde îi poate spiona nestingherită.

Se vede că trupul neînsuflețit, înfășurat într-un giulgiu improvizat, e foarte greu. Probabil că e deja înțepenit, tot mai greu de manevrat.

Luminile apartamentului de la etajul trei au fost aprinse până adineauri, strălucind în bezna nopții. Acum sunt stinse și ea vede cum ferestrele devin niște puncte negre, ascunzând tot ce se petrece înăuntru. Dar va fi nevoie de mai mult decât atât ca să șteargă amintirea a ceea ce s-a întâmplat cu el.

Acum se aprinde brusc lumina din curtea interioară. Îi urmărește, vede cum se pun pe treabă, ascunși de lumea din afara zidurilor înalte, făcând ce trebuie să facă.

Crezuse că va simți ceva când avea să-l vadă așa, dar nu simțea nimic. I-a venit să zâmbească pentru că acum sângele lui va face parte pentru totdeauna din locul acesta, din secretul lui sumbru. Tot îi plăceau lui secretele! De-acum, sângele lui se va afla aici pentru totdeauna, iar minciunile lui vor fi îngropate odată cu el.

În seara asta s-a întâmplat ceva cumplit aici. Nu va spune nimănui ce a văzut, nici picată cu ceară. Nimeni din clădirea asta nu este complet nevinovat. Nici măcar ea.

Se aprinde o nouă lumină, clipocind la început: la etajul patru. Zărește în dreptul geamului o figură palidă, cu părul închis la culoare. O mână lipită de geam. Poate că există o persoană nevinovată, totuși.

Jess

Cotrobăi prin șifonierul lui Ben, în caz că și-a lăsat ceva haine aici vreo fostă prietenă, ceva ce-aș putea să port în seara asta. Înainte să-mi închidă Theo, tocmai mă pregăteam să-i spun că n-am cu ce să mă îmbrac. Și n-am nici timp și nici bani să-mi cumpăr ceva elegant — m-a anunțat cu mult prea puțin timp înainte.

Preț de o clipă, mă opresc din scotocit prin cămășile lui Ben și-mi lipesc una dintre ele de față. Încerc, cu ajutorul mirosului, să-l conjur, să cred c-am să îl văd curând. Dar mirosul — al parfumului, al pielii lui — a început deja să se estompeze un pic. Mi se pare un simbol potrivit pentru toată relația noastră: fugăresc întotdeauna o fantomă.

Reușesc cu greu să mă smulg de acolo. Aleg unul dintre cele două pulovere ale mele care nu sunt găurite pe nicăieri și mă pieptăn; nu m-am spălat pe cap de când am ajuns, dar măcar acum nu-mi mai arată părul ca un cuib de pasăre. Arunc pe mine și geaca. Îmi pun o pereche de cercei supradimensionați, ieftini. Mă uit în oglindă. Nu sunt chiar ceea ce aș numi „elegantă", dar asta este.

Deschid ușa apartamentului. Pe casa scării e întuneric beznă. Orbecăi după comutator. Se simte un iz de fum de țigară, dar parcă e și mai puternic decât de obicei. Miroase aproape ca și cum ar fuma cineva chiar acum. Ceva mă face să ridic privirea spre stânga. Un zgomot, poate, sau doar o adiere stranie.

Și atunci văd ceva ce n-ar trebui să fie acolo: un punctuleț roșu, strălucitor, care plutește sus în întuneric. Abia după un moment–două îmi dau seama ce este. Capătul unei țigări aprinse, ținută de cineva ascuns în întunericul de deasupra.

— Cine-i acolo? întreb, sau cel puțin încerc să întreb, căci nu-mi iese decât un soi de behăit sugrumat.

Bâjbâi iar după comutatorul de lângă ușă, îl găsesc, în sfârșit, și aprind lumina. Nu văd pe nimeni.

Încă îmi bate inima năvalnic în timp ce traversez curtea interioară. Chiar când ajung la poarta dinspre stradă, aud în spatele meu zgomotul unor pași grăbiți, târșâiți. Mă întorc.

Este portăreasa, care își face apariția din umbră, ca de obicei. Încerc să mă îndepărtez cu un pas, însă lovesc cu călcâiul ceva din metal și-mi dau seama că sunt deja cu spatele lipit de poartă. Femeia îmi ajunge doar până la bărbie — și eu nu sunt chiar înaltă —, dar este ceva amenințător în faptul că a venit atât de aproape de mine.

— Da? o întreb. Ce este?

— Am să-ți spun ceva, șuieră ea.

Se uită în sus, la clădirea care înconjoară curtea interioară. Mă duce cu gândul la un animal micuț, care adulmecă aerul după prădători. Îi urmăresc privirea. Cele mai multe dintre ferestre sunt întunecate, reflectând strălucirea felinarelor de peste drum. E o singură lumină aprinsă, sus, la penthouse. Nu văd pe nimeni care să ne urmărească — sunt sigură că după asta se uită și ea —, dar nici nu bag mâna în foc că mi-aș da seama dacă ne-ar urmări cineva.

Brusc, întinde mâna spre mine. Este un gest atât de rapid și de violent, încât o clipă am impresia că are să mă lovească. Nu am timp să mă îndepărtez, se mișcă prea repede. Însă nu mă lovește, ci mă înșfacă de încheietură cu mâna ei ca o gheară. Strânsoarea e surprinzător de puternică, mă doare.

— Ce faceți?

— Vino și gata! îmi spune cu atâta autoritate, încât nu îndrăznesc să nu mă supun. Vino cu mine acum.

O să întârzii la întâlnirea cu Theo, dar asta e, va trebui să mai aștepte. Simt că e important să merg cu ea. O urmez de-a curmezișul curții interioare, spre mica ei gheretă. Se mișcă rapid, mergând un pic adusă de spate, ca și cum încearcă să se ferească de-o furtună. Mă simt ca un copil dintr-o poveste, condus spre coliba vrăjitoarei din pădure. Mai ridică privirea spre clădire de câteva ori, verificând să nu fim urmărite. Dar pare să decidă că merită riscul.

Apoi deschide ușa și-mi face semn să intru. Încăperea e și mai mică decât pare de afară, deși nu credeam că e posibil. Totul e înghesuit într-un spațiu minuscul. E un pat prins de perete printr-un sistem de scripeți — acum e ridicat, ca să avem loc să stăm în picioare; un lavoar; un aragaz vechi minuscul. Chiar în dreapta mea e o perdea dincolo de care presupun că trebuie să se afle vreun soi de baie — pentru simplul motiv că-n altă parte n-are unde să fie.

E aproape înfricoșător de ordonat și de curat înăuntru, toate suprafețele au fost frecate de strălucesc. Miroase a clor și a detergent, și toate lucrurile sunt la locul lor. Cumva, nici nu mă așteptam la altceva din partea acestei femei. Și cu toate astea, curățenia, ordinea, mica vază cu flori nu fac decât să dea un aer și mai trist camerei. Un pic de dezordine ar fi distras atenția de la meschinăria spațiului, de la petele de igrasie de pe tavan, de care sunt sigură că nu poate scăpa, oricât le-ar freca. Am stat în niște magherniță mizerabile la viața mea, dar asta e de departe cea mai cumplită. Cum o fi să trăiești în coșmelia asta, înconjurat de luxul și spațiul imens din restul clădirii? Cum o fi să trăiești amintindu-ți-se în fiecare zi cât de puțin ai tu?

Nici nu-i de mirare că nu mă poate suferi, când am apărut din senin și m-am instalat direct în apartamentul de la etajul trei. Dacă ar ști că nici locul meu nu e aici, că semăn mult mai mult cu ea, decât cu ei! Știu că trebuie să-mi ascund mila: ar fi cea mai mare insultă să simtă că o compătimesc. Am senzația că este un om extrem de mândru.

În spatele ei și al măsuței și scaunului minuscule văd câteva fotografii prinse de perete. O fetiță stând în poala unei femei. Cerul de pe fundal e azuriu, în depărtare se văd niște măslini. În fața femeii este un pahar cu toartă de argint, în care cred că e ceai. În următoarea poză este o tânără. Slăbuță, cu părul închis la culoare și ochii negri. Are cam 18, poate 19 ani. Nu e o fotografie recentă, se vede după culorile saturate, după focalizare. Dar în același timp, sigur este prea recentă ca s-o înfățișeze pe bătrână. Trebuie să fie cineva drag ei. Cumva, îmi e imposibil să mi-o

imaginez cu familia, cu o viață dincolo de clădirea asta. Îmi e imposibil și să-mi imaginez c-a fost vreodată tânără. Ca și cum s-ar fi aflat aici dintotdeauna. Ca și cum ar fi făcut parte din clădirea însăși.

— E extraordinar de frumoasă! îi spun. Fata din poză. Cine e?

Se lasă o tăcere lungă, atât de lungă, încât mă gândesc că poate nu m-a înțeles. Apoi, în cele din urmă, cu o voce răgușită, îmi răspunde:

— Fiica mea.

— Uau!

O mai privesc o dată pe bătrână, cu mai multă atenție și cu gândul la lucrul ăsta — la frumusețea fiicei ei. Mi-e greu să trec peste riduri, peste gleznele umflate, peste mâinile ca niște gheare, dar poate că văd totuși o umbră a acelei frumuseți.

Își drege glasul.

— *Vous devez arêter!* se răstește brusc, smulgându-mă din gândurile mele.

„Trebuie să te oprești."

— Cum adică? Din ce să mă opresc?

Mă aplec spre ea. Poate că știe ceva folositor.

— Cu întrebările tale. Cu toate... căutările. Cauți necazul cu lumânarea. N-ai cum să-ți mai ajuți fratele. Trebuie să pricepi că...

— Cum adică?

M-a trecut un fior rece.

— Cum adică, n-am cum să-mi mai ajut fratele?

Bătrâna doar clatină din cap.

— Aici sunt lucruri pe care nu le înțelegi. Dar eu le-am văzut, le-am văzut cu ochii mei. Eu văd tot.

— Ce? Ce ați văzut?

Nu-mi răspunde. Doar clatină iarăși din cap.

— Încerc să te ajut, fato. Asta am încercat de la bun început. Chiar nu-nțelegi? Dacă vrei să scapi cu bine, te oprești. Pleci de aici. Și nu te uiți în urmă.

Sophie

Penthouse

Se aude un ciocănit. Mă duc să deschid și o găsesc pe Mimi în pragul ușii.

— *Maman*!

Felul în care rostește cuvântul ăsta. Exact cum îl rostea când era micuță.

— Ce este, *ma petite*? o întreb blând.

Presupun că ceilalți mă văd ca pe un om extrem de rece. Dar iubirea pentru fiica mea — nu există pe lumea asta iubire mai arzătoare.

— *Maman*, mi-e frică.

— Șșșt.

Mă apropii de ea ca s-o iau în brațe. O trag lângă mine și îi simt claviculele slăbuțe sub mâinile mele. Parcă a trecut o viață de când n-am mai ținut-o așa, de când nu m-a mai *lăsat* s-o țin așa, cum o îmbrățișam când era copilă. O vreme am crezut că n-aveam s-o mai pot îmbrățișa nicicând așa. Că n-avea să-mi mai spună *Maman*. Îmi pare un miracol la fel de uluitor ca prima dată când a rostit cuvântul ăsta.

Întotdeauna am simțit că este mai mult a mea, decât a lui Jacques. Ceea ce presupun că e logic, cumva: într-un fel, ea este cel mai important dar pe care mi l-a făcut Jacques vreodată, mult mai valoros decât orice broșă cu diamante, orice brățară cu smaralde. Ceva — cineva pe care să-l pot iubi fără nicio rezervă.

Într-o seară — cam la o săptămână după ce am bătut la ușa lui Benjamin Daniels —, Jacques a trecut în fugă pe acasă, ca să ia cina. Am pus pe masă o *quiche Lorraine* luată de la *boulangerie* și încălzită bine la cuptor.

Totul era așa cum trebuie. Totul se desfășura conform șablonului obișnuit. Cu excepția faptului că, în urmă cu câteva nopți, mă culcasem cu bărbatul din apartamentul de la etajul trei. Încă eram bulversată.

Nu-mi venea să cred că se întâmplase. Un moment — sau, mai bine zis, o seară — de nebunie.

I-am pus lui Jacques o felie de tartă în farfurie. I-am turnat un pahar cu vin.

— M-am întâlnit cu chiriașul nostru pe scări în seara asta, mi-a povestit în timp ce mânca, iar eu ciuguleam din salată. Ne-a mulțumit pentru cină. Tare politicos — atât de politicos, încât nici n-a pomenit dezastrul cu vremea. Îți transmite salutări și complimente.

Am luat o gură de vin și abia apoi i-am răspuns:

— Zău?

A izbucnit în râs, clătinând din cap amuzat:

— Figura ta... Dacă te vede cineva, zice că-i vinul acru. Chiar nu poți să-l suferi, este?

Nu eram în stare să rostesc o vorbă.

M-a salvat faptul că i-a sunat telefonul. S-a dus în birou să vorbească, iar când s-a întors, chipul îi era umbrit de furie.

— Trebuie să plec. Antoine a făcut o greșeală cretină și acum avem un client nemulțumit.

Am făcut un gest către *quiche*.

— Ți-o țin caldă, s-o mănânci când te întorci.

— Nu, o să mănânc în oraș, mi-a răspuns în timp ce-și punea haina. Ah, și am uitat să-ți zic. Fiică-ta. M-am întâlnit cu ea pe stradă seara trecută. Era îmbrăcată ca o curvă.

— Fiică-*mea*?

Acum, că făcuse ceva care-l nemulțumise, era fiica *mea*?

— Toți banii ăia, ca s-o trimit la școala aia catolică, pentru a încerca să scoatem din ea o tânără educată. Și tot s-a făcut de râs acolo. Iar acum iese din casă îmbrăcată ca o târfuliță. Pe de altă parte, poate asta nu-i chiar o surpriză.

— Ce vrei să spui cu asta?

Dar nu era nevoie să-l întreb. Știam exact ce vrea să spună.

Și pe urmă a plecat. Și am rămas singură în casă, ca de obicei.

Pentru a doua oară în aceeași săptămână, fierbeam de mânie. O mânie cumplită, atotcopleșitoare. Am

băut ce mai rămăsese în sticla de vin. Apoi m-am ridicat de la masă și am coborât două etaje.

I-am bătut la ușă.

A deschis. M-a tras înăuntru.

De data asta, n-a mai existat niciun preambul. Nu ne-am prefăcut că purtăm o conversație politicoasă. Nu cred că ne-am spus nici măcar un cuvânt. Acum n-am mai fost respectuoși, blânzi sau precauți unul cu celălalt. Mi-a rupt cămașa de mătase, a smuls-o de pe mine. Am gemut lipită de buzele lui, ca un om care se înecă. L-am mușcat. I-am sfâșiat pielea de pe spate cu unghiile. Am renunțat la orice fel de control. Eram posedată.

După aceea, când zăceam într-un talmeș-balmeș de așternuturi, am reușit, în cele din urmă, să vorbesc:

— Nu se mai poate întâmpla așa ceva. Înțelegi asta, nu?

El doar a zâmbit.

În săptămânile care au urmat, am devenit tot mai nechibzuiți. Testam limitele, eram atât de imprudenți, încât ne speriam singuri uneori. Valul de adrenalină, spaima — trăiri atât de similare excitației. Păreau să se potențeze unele pe altele, ca senzația de exaltare indusă de droguri. Fusesem cuminte atâta vreme!

Cotloanele secrete din clădirea asta au devenit locul nostru de joacă. L-am luat în gură pe fosta scară a servitorilor; mâinile mele i s-au strecurat în pantaloni cu pricepere, cu lăcomie. M-a avut în spălătoria de la subsol, pe mașina de spălat care huruia sub noi.

Și de fiecare dată, am încercat să-i pun capăt. Și de fiecare dată, știu că auzeam amândoi minciuna din spatele vorbelor mele.

— *Maman*, zice Mimi acum și, vinovată, mă smulg din amintiri. *Maman*, nu știu ce să mă fac.

Miracolul meu. Merveille a mea. Mimi a mea. A sosit în viața mea când renunțasem deja la orice speranță de a avea copii. Vezi tu, n-a fost dintotdeauna a mea.

Era pur și simplu perfectă. Un bebeluș: avea doar câteva săptămâni. Nu știam exact de unde a apărut.

Aveam bănuielile mele, dar nu am spus nimic. Învățasem că uneori era important să întorc capul. Dacă știi că n-o să-ți placă răspunsul, nu pune întrebarea. Un singur lucru trebuia să știu și mi-am primit răspunsul: mama ei murise. „Și a imigrat ilegal aici. Deci nu ne facem griji pentru vreo problemă cu actele. Știu pe cineva la *mairie* care o să ne rezolve cu certificatul de naștere." O nimica toată de formalitate, pentru marea și puternica familie Meunier. E bine să ai prieteni sus-puși.

Apoi a fost a mea. Și asta conta cel mai mult. Îi puteam oferi o viață mai bună.

— Șșșt, o liniștesc acum. Sunt aici. Totul o să fie bine. Iartă-mă c-am fost așa severă aseară, când cu vinul. Dar ai înțeles, nu? Pur și simplu nu voiam să facem o scenă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de tot, *ma chérie*.

Era... este atât de feroce sentimentul ăsta! Cu toate că n-am născut-o eu, din prima clipă în care am văzut-o, am știu că sunt în stare să fac orice ca s-o protejez, ca să știu că e în siguranță. Poate că alte mame spun lucrul ăsta doar așa, ca pe o expresie. Dar sper că acum e deja clar că eu nu spun nimic *doar așa*. Când spun că sunt în stare să fac orice, exact asta înseamnă.

Jess

Ies la suprafață la stația de metrou Palais Royal. Aproape că nu-l recunosc pe tipul înalt, îmbrăcat elegant care mă așteaptă în capul scărilor. Abia când pornește spre mine îmi dau seama cine e.

— Ai întârziat 15 minute! îmi zice Theo.

— M-ai anunțat foarte din scurt. Și m-am oprit să...

— Haide! Mai avem șanse să ajungem dacă ne mișcăm repede.

Îl privesc din cap până-n picioare, încercând să-mi dau seama de ce arată așa diferit față de data trecută când l-am văzut. S-a bărbierit, lăsând la vedere un maxilar bine conturat. Tot i-ar prinde bine să se tundă, dar măcar s-a pieptănat și și-a dat pe spate părul negru. Este îmbrăcat cu un blazer închis la culoare, o cămașă albă și jeanși. Și miroase a parfum. E clar, s-a dichisit, față de cum era când ne-am întâlnit la cafenea. Tot aduce un pic cu un pirat, dar acum seamănă cu un pirat care a făcut duș, s-a ras și a împrumutat haine de la un civil.

— N-o să meargă cu hainele astea, îmi zice, făcând un semn din bărbie spre mine.

E clar că nu-i la fel de generos ca mine în ce privește abordarea vestimentației.

— Atâta am avut! Am încercat să-ți zic...

— N-are nimic, m-am gândit că s-ar putea întâmpla așa. Ți-am adus eu niște chestii.

Îmi bagă în față o pungă de la Monoprix. Mă uit în ea și văd niște lucruri aruncate unele peste altele: o rochie neagră și niște pantofi cu toc.

— Ai *cumpărat* astea?!

— Sunt ale fostei mele prietene. Cred că purtați cam aceeași măsură.

— Îîîhh. OK.

Îmi amintesc singură că toate astea m-ar putea ajuta să aflu ce s-a întâmplat cu Ben, iar calul de dar nu se caută la dinți... și nici hainele bântuite de fantoma fostei iubite.

— Dar de ce trebuie să mă îmbrac așa?

Ridică din umeri.

— Astea-s regulile.

Apoi, văzându-mi expresia, îmi explică:

— Nu, serios, chiar așa sunt regulile! Locul în care mergem are un cod vestimentar. Femeile n-au voie să poarte pantaloni, iar tocurile sunt obligatorii.

— Aha, ce drăgălaș și sexist!

Parcă-l aud pe Pervers cum insista să-mi deschid patru nasturi de la cămașă, „pentru clienți". „Doar nu vrei să arăți ca o educatoare, iubito! Sau ca la McDonald's!"

Theo ridică din umeri.

— Mda, sunt de acord cu tine. Dar așa e o parte din societatea din Paris. Hiperconservatoare, ipocrită, sexistă. În orice caz, nu-s eu de vină. Doar nu te duc acolo la o întâlnire amoroasă.

Tușește stingher și adaugă:

— Haide, n-avem tip de trăncănit aiurea! Deja am cam întârziat.

— La ce?

— O să vezi când ajungem. Îți zic doar că n-o să găsești locul ăsta în niciun ghid turistic.

— Și cum o să ne ajute să-l găsim pe Ben?

— Îți explic când ajungem. O să fie mai simplu de înțeles.

Doamne, mă enervează la culme! Și nici nu știu dacă să am încredere în el, deși n-aș putea spune ce mă face să mă-ndoiesc. Poate e din cauză că tot nu-mi dau seama ce interes are, de ce e așa dornic să mă ajute.

Dau zor pe lângă el, chinuindu-mă să țin pasul. Când ne-am întâlnit la cafenea, nu l-am văzut deloc în picioare — bănuisem că e destul de înalt, dar acum văd că e cu vreo două capete mai înalt decât mine și trebuie să fac doi pași cât face el unul. După câteva minute de mers, deja gâfâi.

Zăresc în stânga noastră o piramidă uriașă din sticlă, luminată spectaculos; arată de parcă tocmai a aterizat din spațiu.

— Ce e chestia aia?

Mă privește șocat. Se pare c-am zis ceva stupid.

— E piramida...? Din fața Luvrului...? Știi tu, muzeul faimos...?

Nu-mi plac oamenii care mă fac să mă simt ca o idioată.

— Ah. Cel cu Mona Lisa, nu? Mda, păi, am fost cam ocupată încercând să-mi găsesc fratele, n-am apucat să fac turul palatului.

Ne croim drum prin mulțimea de turiști care flecăresc în toate limbile Pământului. Îi povestesc din mers ce am mai descoperit: că sunt toți rude. Un front unit, acționează împreună — și, cel mai probabil, împotriva mea. Mă tot gândesc cum am dat buzna în apartamentul lui Sophie Meunier și i-am prins împreună — straniu portret de familie. Ce i-am auzit spunând, când ascultam pe gaura cheii. *Elle est dangereuse.* Apoi Nick — cum am descoperit că nu-mi era aliat, așa cum credeam. Asta încă mă cam doare.

— Și chiar înainte să pornesc încoace, m-a oprit portăreasa și m-a avertizat, mi-a zis să mă „opresc cu toate căutările".

— Pot să-ți dau un sfat, ceva ce am învățat în lunga și nu cine știe ce strălucita mea carieră?

— Ce?

— Când cineva îți zice să te oprești din căutat, înseamnă că ești pe drumul cel bun.

Mă schimb rapid în toaleta de la subsolul unui bar de fițe, în timp ce Theo bea o bere *demi* sus, ca să nu ne dea afară fiindcă le folosesc baia. Îmi desfac părul și-mi studiez reflexia în oglindă. Rochia e croită pe corp, dar e mai stilată decât mă așteptam. Pe etichetă scrie *Isabel Marant*, care presupun că e o firmă un pic mai elegantă decât Primark-ul meu iubit. Pantofii — *Michel Vivien* scrie pe branț — au tocuri mai înalte decât am purtat eu vreodată, dar sunt surprinzător de comozi. Cred c-am să reușesc să merg cu ei. Așadar, se pare că joc rolul fostei iubite a lui Theo; nu știu dacă să fiu prea încântată.

Din cabina de lângă mine iese o fată: păr negru, lung și strălucitor, rochie din mătase care îi alunecă grațios de pe umăr, iar pe deasupra un cardigan larg,

codițe de tuș de ochi. Începe să se dea cu ruj. Asta-mi trebuie: un detaliu elegant.

— Hei... spun și mă aplec ușor spre ea, cu cel mai simpatic zâmbet de care-s în stare. Pot să-mprumut și eu puțin ruj?

Se încruntă, ușor dezgustată, dar mi-l întinde.

— *Si tu veux.*

Iau puțin ruj pe deget și-mi tamponez buzele cu el — e un roșu-închis, cam de vampir — și îi întind tubul.

Îl respinge, ridicând o mână:

— *Non, merci.* Păstrează-l. Mai am unul.

Își dă părul strălucitor peste umăr.

— Ah, mulțam.

Pun capacul la loc și rujul se închide cu un clic magnetic plăcut. Observ că în partea de sus e un simbol, două C-uri înlănțuite.

A avut și mama un ruj ca ăsta, cu toate că n-avea bani de risipit pe farduri scumpe. Dar așa era ea: cheltuia totul pe un ruj și după aia nu mai avea ce să pună seara pe masă. Eu stăteam pe scaun și-mi bălăngăneam picioarele. Ea îmi apăsa ușor ciotul micuț, ca de ceară, pe buze. Mă întorcea spre oglindă. „Uite, iubito! Vezi ce frumușică ești?"

Mă uit acum în oglindă. Fac botic, cum îmi zicea ea demult, cu atâția ani în urmă — un milion de ani, o viață întreagă. Poftim, sunt gata. Costumată din cap până-n picioare.

Urc spre bar.

— Sunt gata, îi spun lui Theo.

Dă pe gât ce-i mai rămăsese în păhărelul ăla ridicol de mic cu bere. Simt că-mi trece repede în revistă ținuta. Deschide gura o clipă și am senzația c-o să-mi facă un compliment. Adică, într-un fel nici n-aș ști cum să reacționez dacă mi-ar zice ceva drăguț, dar, în același timp, m-aș bucura să primesc un compliment. Pe urmă arată spre buzele mele.

— Ai ratat un colț, îmi zice. Dar da, în rest e bine.

Ia mai dă-te în mă-ta! Mă șterg în jurul gurii. Mă enervează că mi-a păsat ce părere are el.

Plecăm din bar și o luăm pe o stradă plină de fițoși ieșiți la cumpărături. Sunt în stare să bag mâna în foc că aerul de pe aici miroase a piele scumpă. Trecem pe lângă vitrinele sclipitoare ale unor magazine pentru bogătași: Chanel, Celine și... aha! Isabel Marant. Theo mă conduce dincolo de mulțime, pe o străduță lăturalnică, mult mai mică. Pe o parte și pe alta sunt parcate mașini de lux. Spre deosebire de bulevardul înțesat de oameni pe care am mers adineauri, aici e pustiu și întuneric, sunt mai puține felinare stradale. Totul e învăluit în liniște.

Apoi Theo se oprește în dreptul unei uși.

— Am ajuns.

Se uită la ceas și adaugă:

— Clar, am întârziat un pic. Să sperăm că ne lasă să intrăm.

Mă uit la ușă. N-are niciun număr, dar e o plăcuță cu un simbol pe care îl recunosc: artificii. Unde suntem?

Theo se întinde pe lângă mine — simt din nou parfumul acela ușor citric — și apasă o sonerie pe care eu n-am remarcat-o. Ușa se deschide cu un declic. Apare un bărbat într-un costum negru, cu papion. Îl văd pe Theo căutând ceva în buzunar, apoi scoțând o carte de vizită, cea pe care am găsit-o în portofelul lui Ben.

Ușierul se uită la ea, dă din cap către noi.

— *Entrez, s'il vous plaît.* În curând începe spectacolul.

Încerc să mă uit pe lângă el, ca să văd ce se află în spatele lui. La capătul coridorului zăresc o scară care duce în jos, luminată difuz de niște aplice cu lumânări aprinse în ele.

Theo îmi pune o mână pe talie și, împingându-mă ușor, mă îndeamnă să pornesc.

— Haide, doar n-o să stăm în prag toată noaptea!

— *Arrêtez!* ne oprește ușierul, punând brațul de-a curmezișul intrării; mă privește de sus până jos. *Votre mobile, s'il vous plaît.* Este interzis cu telefoane și camere foto.

— Ăăă... Dar de ce?

Îmi întorc privirea spre Theo. Îmi trece prin minte că nu știu nimic despre el, dincolo de ceea ce scrie pe

cartea lui de vizită. Ar putea fi oricine. Ar fi putut să mă aducă cine știe unde.

Theo dă din cap cu un mic gest de „nu face tam-tam, ascultă-l pe tipul ăsta".

— Mmmbine.

Îi întind telefonul, însă cam cu îndoială.

— *Vos masques.*

Bărbatul ne întinde două bucăți de material. Iau una dintre ele. O mască neagră, din mătase.

— Ce...

— Pune-ți-o și gata, îmi murmură Theo la ureche; apoi, cu voce tare: Stai să te ajut, iubito.

Încerc să mă port firesc în timp ce el îmi așază părul și îmi leagă masca la ceafă.

Ușierul ne face semn să intrăm.

Cu Theo aproape, mergând chiar în spatele meu, încep să cobor scările.

Jess

O cameră la subsol. Văd niște pereți roșu-închis, o lumină difuză, o mică mulțime de siluete slab luminate, care stau în fața unei scene înconjurate de o cortină de catifea vișinie. Figurile mascate se întorc spre noi când coborâm ultimele câteva trepte. Nu mai încape îndoială, am ajuns cei din urmă la petrecere.

— Ce dracului e locul ăsta? îi șoptesc lui Theo.

— Șșșșt!

Un ușier îmbrăcat de gală ne întâmpină la poalele scării, făcându-ne semn să înaintăm. Trecem pe lângă pereții împodobiți cu figurine aurii stilizate ce înfățișează dansatori, apoi o luăm printre niște separeuri micuțe, în care stau la mese oameni mascați, tot cu chipurile întoarse spre noi. Mă simt ciudat de expusă. Din fericire, masa la care ne conduce ușierul este într-un colț — scena se va vedea execrabil, e clar. Ne strecurăm în separeu. Nu prea e loc înăuntru, mai ales că Theo are picioarele atât de lungi, încât stă cu genunchii proptiți în paravanul din lemn. Arată atât de chinuit, că aș izbucni în râs dacă am fi în altă situație. Ne mai rămâne atât de puțin spațiu, încât am coapsa lipită de pulpa lui.

Mă uit în jur. Nu reușesc să-mi dau seama dacă localul ăsta chiar e vechi sau e o imitație reușită. Oamenii din jurul nostru sunt și ei îmbrăcați la patru ace: judecând după haine, ai zice c-au ieșit la teatru. Însă e ceva în neregulă cu atmosfera. Mă las pe spătarul scaunului, încercând să par nonșalantă, să pară că mă simt în largul meu printre costumele la comandă, cerceii cu diamante și coafurile costisitoare. Oamenii emană o energie stranie, flămândă și lacomă, care se insinuează pretutindeni în încăpere — o notă intensă de incitare, de nerăbdare.

Vine un ospătar să ne ia comanda. Deschid meniul legat în piele. N-are prețuri. Arunc o privire către Theo.

— Un pahar de șampanie pentru soția mea, spune repede.

Apoi se întoarce spre mine cu un zâmbet de falsă adorație — atât de convingător, că-mi dă fiori.

— Dacă tot sărbătorim, iubito!

Sper din toată inima că plătește el.

Se uită în meniu.

— Iar pentru mine, un pahar de vin roșu.

Ospătarul se întoarce într-o clipită, aducând două sticle în șervete albe. Toarnă un șuvoi delicat de șampanie și-mi întinde paharul. Iau o gură. E foarte rece, iar bulele micuțe se simt ca niște șocuri electrice pe vârful limbii. Nici nu-mi aduc aminte dacă am băut vreodată șampanie ca lumea. Mama zicea că „adoră șampania", dar nu cred c-a băut nici ea vreodată șampanie adevărată; doar făcături ieftine și dulci.

Când îi toarnă lui Theo vinul, alunecă un pic șervetul și văd eticheta de pe sticlă.

— E același vin! îi șoptesc lui Theo după ce pleacă chelnerul. Vinuri din astea are familia Meunier în pivniță.

Theo se întoarce imediat spre mine și mă fixează cu privirea.

— Mai zi o dată numele ăla!

Pare teribil de entuziasmat.

— Meunier. Familia despre care ți-am tot povestit.

— Ieri am depus o cerere să văd schițele cadastrale pentru localul ăsta. E proprietatea firmei Vinuri Meunier SRL.

Mă îndrept de spinare. Totul pare să devină mult mai clar. Am senzația că mă înțeapă mii de ace micuțe.

— Ei sunt! Asta e familia la care locuiește Ben. Dar de ce-l interesa locul ăsta? Crezi că-i pregătea cronica? Ceva de genul ăsta?

— Dacă lucra la o cronică, nu pentru mine era. Și oricum, nu cred, fiind un club exclusivist, că e genul de loc care să-și dorească să apară în presă.

Luminile încep să se estompeze. Însă chiar înainte de asta, îmi atrage atenția o siluetă din mulțime — îmi pare ciudat de familiară, în ciuda măștii pe care o poartă. Încerc să revin cu privirea acolo, dar lumina e

tot mai slabă, vocile șoptesc tot mai încet și întreaga încăpere se cufundă în întuneric.

Se aude și cel mai vag foșnet al unei haine, cum fornăie cineva, altcineva trage aer în piept. Un om tușește și zgomotul pare asurzitor în tăcerea care s-a lăsat.

Apoi cortina din catifea începe să se retragă.

Pe scenă se conturează o siluetă, pe un fundal întunecat. Pielea pare de un albastru-palid. Chipul e umbrit. E complet goală. Ba nu, nu e goală, e o iluzie optică: două bucățele de material îi acoperă zona intimă. Începe să danseze. Muzica e vibrantă, hipnotică — un soi de jazz, cred... Nu are neapărat o melodie, este mai mult un ritm. Iar tânăra este atât de intim sincronizată cu acel ritm, încât pare că muzica se revarsă din ea, pare că mișcările ei dau nașterii muzicii, în loc s-o urmeze. Dansul e straniu, intens, aproape amenințător. Nu știu dacă să-mi desprind privirea de la ea sau să mă holbez electrizată; are ceva tulburător.

Apar și alte fete, îmbrăcate — sau dezbrăcate — la fel. Muzica răsună tot mai tare și mai tare, până când este atât de copleșitoare, încât simt ritmul acela ca și cum ar fi bătaia inimii mele, pulsându-mi dureros în urechi. În lumina albastră, văzând trupurile unduitoare, cambrate, de pe scenă, am senzația că sunt sub apă, ca și cum contururile tuturor lucrurilor care mă înconjoară văluresc, se confundă, se suprapun. Mă gândesc la noaptea trecută. Oare o fi ceva în șampanie? Sau e doar efectul luminii, al muzicii, al întunericului? Mă uit la Theo. Se foiește lângă mine, ia o gură de vin, cu ochii pironiți asupra scenei. Îl excită ce se petrece pe scenă? Pe *mine* mă excită? Dintr-odată, sunt și mai conștientă de cât de aproape stăm unul de altul, cu coapsele lipite.

La numărul următor participă doar două femei: una este îmbrăcată într-un costum negru, strâmt, cu papion, iar cealaltă, într-o rochie-furou scurtă. Treptat, se dezbracă una pe cealaltă, până când, văzându-le fără haine, ne dăm seama că arată aproape identic. Simt cum oamenii din public se apleacă în față și savurează scena.

— Ce este locul ăsta? îi șoptesc lui Theo.

— Un club extrem de exclusivist. Se pare că i se spune La Petite Mort. Nu poți să intri decât dacă ai o carte de vizită d-alea. Cum e cea pe care ai găsit-o în portofelul lui Ben.

Lumina devine și mai difuză. Se lasă liniștea peste mulțimea de clienți. Apare o altă fată aproape goală — aceasta poartă pe cap un fel de podoabă cu pene, nu mască —, coborând din tavan pe un inel metalic uriaș, suspendat în aer. Tot numărul ei se desfășoară pe acel inel: face o tumbă, un fel de săritură pe spate, își dă drumul să cadă și se prinde în ultima clipă de inel — cu glezna. Publicul își ține răsuflarea, captivat.

Theo se apleacă spre mine și-mi șoptește, gâdilându-mă în ureche cu respirația:

— Uită-te în spate, dar discret.

Dau să mă întorc, dar șuieră imediat:

— Nu... Doamne, mai subtil de atât!

E teribil de enervant când îmi vorbește de sus, dar îl ascult. Reușesc să arunc câteva priviri rapide. Văd un șir de separeuri aflate în spate; oamenii din ele sunt feriți de privirile clienților de rând, datorită unor draperii din catifea, și serviți de un flux continuu de chelneri care duc sticle cu vin și tăvi cu aperitive. Din când în când, iese și intră câte cineva — remarc că par să fie numai bărbați. Toți cam de aceeași vârstă și pe același stil: eleganți, la costum, cu măști pe chip, cu un aer de oameni importanți și bogați.

Theo se apleacă iarăși spre mine, ca pentru a-mi mai șopti vorbe dulci.

— Ai observat?

— Că sunt numai bărbați?

— Da. Și că din când în când unul dintre ei o ia pe ușa de-acolo.

Mă uit în direcția în care privește el.

— Dar cred că e mai bine să nu ne mai uităm, murmură el. Ca să nu atragem atenția asupra noastră.

Mă întorc din nou spre scenă. Fata a coborât de pe inel. Acum zâmbește publicului, trecând cu privirea pe deasupra noastră. Când ajunge în dreptul meu, se oprește. Nu mi se pare: înmărmurește. Se holbează la mine, înfricoșată. Mă înfior. Bretonul șaten, drept,

silueta înaltă și zveltă, până și alunița de sub ochiul stâng, pe care acum o văd perfect în lumina unui reflector. O cunosc.

Sophie

Penthouse

Intră pe rând în apartament: Nicolas, Antoine, Mimi. Se așază pe canapele, chiar pe locurile pe care au stat și aseară, când ne-a întrerupt fata. Nick bate din picior neîncetat pe covorul persan. Mă uit și sunt convinsă că disting sub talpa lui o arsură micuță de tot. Una dintre numeroasele arsuri de pe mătasea neprețuită a covorului. Dar nu le vezi decât dacă știi după ce să te uiți.

Dintr-odată, sunt copleșită de amintiri. Acela a fost cel mai mare păcat al meu — că l-am chemat aici, în apartamentul meu. Am furat o sticlă de vin din pivnița lui Jacques: unul dintre cele mai vechi vinuri. Ne-am devorat unul pe celălalt chiar acolo, pe covor, iar Parisul sclipea băgăcios prin ferestrele largi. După aceea am rămas acolo, înlănțuiți, încălziți de pledul din cașmir pe care îl trăsesem peste trupurile noastre goale. Dacă s-ar fi întors Jacques pe neașteptate... Dar oare nu era o parte din mine care își dorea să fiu prinsă? Privește-mă, sunt eu, cea pe care ai lăsat-o singură aici atâția ani. Sunt dorită. Sunt râvnită.

Stăteam tolăniți și îi mângâiam părul, simțindu-i densitatea ca de catifea printre degete. A aprins o țigară pe care am poștit-o ca niște adolescenți îndrăgostiți, împrăștiind scrumul fierbinte, care sfârâia ușor când atingea covorul din mătase. Nu-mi păsa. Nu conta decât că, avându-l pe el aici, apartamentul părea dintr-odată cald, plin de viață, de sunet, de pasiune.

— Mama mă mângâia așa pe păr.

Mi-am tras mâna imediat, ca arsă.

— Nu în sensul ăsta am zis-o, a continuat imediat. Voiam să spun că până acum nu mi-am dat seama ce dor mi-a fost de gestul ăsta.

Iar când s-a întors să mă privească, expresia lui avea ceva fragil și vulnerabil, ceva ce până atunci fusese ascuns sub farmecul acela cuceritor. Mi s-a părut că mi-am văzut propria singurătate reflectată în

el. Însă în clipa următoare a zâmbit, iar expresia aceea a dispărut.

Un minut–două mai târziu, s-a ridicat în fund, cuprinzând dintr-o privire apartamentul gol.

— Jacques lipsește mult de acasă seara, nu?

Am încuviințat. Oare deja plănuia următoarea noastră întâlnire?

— E foarte ocupat.

S-a plimbat cu privirea peste tablouri, peste mobilă, peste toată bogăția apartamentului.

— Presupun că asta înseamnă că afacerea merge excelent.

Am înghețat. O spusese atât de detașat! Prea detașat? M-a readus cu picioarele pe pământ: era o nebunie ce făceam, riscul era uriaș.

— Ar trebui să pleci, i-am zis, înfuriindu-mă brusc pe el... și pe mine. Nu pot să mai fac asta.

Și de data aceea, chiar am crezut-o.

— Am prea multe de pierdut.

Închid ochii. Îi deschid din nou și mă concentrez asupra chipului fiicei mele. Nu vrea să mă privească în ochi. Chiar și așa, m-a adus cu picioarele pe pământ. Cu gândul la ceea ce este cu adevărat important. Iau o gură de vin, ca să mă calmez. Ca să reduc amintirile la tăcere. Apoi le vorbesc:

— Așadar. Să începem.

Nick

Etajul doi

Ne-a convocat maică-mea vitregă pe toți. Suntem sus, în apartamentul de la penthouse. O mică întâlnire de urgență a unei familii disfuncționale. Cum a fost cea la care veniserăm și aseară, înainte să apară Jess neinvitată, ca vulpea în cotețul găinilor. Mi-au plăcut dintotdeauna expresiile din limba engleză, dar avem și noi una în franceză: *jeter un pavé dans la mare*. Să arunci o pavelă în lac. Poate că e mai potrivită, descrie exact ce s-a întâmplat când a sosit ea. Ne-a tulburat pe toți.

Mă uit la ceilalți. Antoine își dă pe gât paharul cu vin — mai bine lua direct toată sticla și nu se mai încurca. Mimi e palidă cum e ceara și pare gata s-o ia la fugă în orice moment. Sophie stă rigidă, fără nicio expresie pe chip. Adevărul e că nu prea pare în apele ei. Nu reușesc să-mi dau seama de la prima privire ce este în neregulă. Părul tuns bob, strălucitor, arată desăvârșit, eșarfa de mătase e prinsă cu pricepere la gât. Dar e ceva la mijloc. Apoi îmi dau seama: nu e dată cu ruj. Nu-mi aduc aminte dacă am mai văzut-o vreodată fără ruj. Pare împuținată, cumva. Mai bătrână, mai fragilă, mai umană.

Antoine e primul care deschide gura:

— Nenorocita aia mică e la club. Ești tot de părere că nu trebuie să facem nimic, frățioare? întreabă, întorcându-se către mine.

— Cred... cred că cel mai important e să lucrăm împreună. Un front unit. În familie. Asta contează cel mai mult. Să n-o luăm razna tocmai acum.

Dar îmi dau seama, privindu-le chipurile, că sunt imprevizibili. Nu-i cunosc pe oamenii ăștia, de fapt. Nu cu adevărat. Am fost plecat prea multă vreme. Și ne-am îndepărtat unii de alții atât de mult, încât nici nu mai arătăm, nici nu ne mai simțim ca o familie adevărată. Nici măcar pentru noi înșine.

— Da, fiindcă tu ai fost așa un personaj-cheie în familia asta până acum! mi-o întoarce Antoine,

făcându-mă să mă simt și mai prost, ca un impostor, ca un escroc; apoi face un semn spre Sophie. Nici bătut n-o să mă apuc acum să fac pe fiul vitreg iubitor față de curva asta!

— Hei, stai puțin, să nu..., încep eu.

— Vezi cum vorbești! i-a spus Sophie mușcător. Ești în apartamentul meu.

— Ah, e apartamentul tău, zău?

Îi face o plecăciune batjocoritoare.

— Îmi pare tare rău, nu mi-am dat seama. Credeam că ești doar un parazit care trăiește din banii lui papa... N-am știut c-ai *câștigat* și tu o parte din ei.

Eu aveam doar opt–nouă ani când s-a însurat papa cu noua lui iubită misterioasă care apăruse brusc în viețile noastre, dar Antoine era mai mare, era deja adolescent. Mama fusese, în esență, invalidă multă vreme, stingându-se încet în camerele ei de la etajul trei. Nou-venita era atât de tânără, de strălucitoare! Mi-a cam sucit mințile. Însă Antoine a reacționat cu totul altfel. A fost împotriva ei din prima clipă.

— Încetați! exclamă Mimi brusc, astupându-și urechile. Toți! Nu mai suport...

Antoine se întoarce spre ea cu un zâmbet înfiorător pe față.

— Ah, bălmăjește el acum în direcția ei, cât despre tine, ei bine, tu nu faci parte din familia asta, de fapt, nu-i așa, *ma petite souer*...

— Încetează imediat! intervine Sophie, cu vocea ca de gheață: leoaica în apărarea puiului.

Cățelul, care până acum a stat la picioarele ei, tresare și latră ascuțit.

— Oho, eu cred că-i în stare să riposteze foarte bine! îi răspunde Antoine. Nu mai știți treaba de la școală, cu profesorul ăla? Papa a trebuit să facă o donație zdravănă și s-o mute de-acolo, ca să nu se afle nimic. Dar poate că asta nu-i chiar o surpriză, hm?

Se întoarce spre Mimi și adaugă:

— Dacă te gândești de unde a venit.

— Să nu îndrăznești să-i vorbești așa! îi spune Sophie, iar în tonul ei se simte amenințarea.

Mă uit la Mimi. Stă nemișcată, cu privirea pironită asupra lui Antoine, mai palidă chiar decât de obicei.

— OK, intervin eu. Haideți, ce-ar fi să...

— Și ce mai voiam eu să zic? vorbește Antoine peste mine. Nu-i așa că dragului nostru *père* îi stă în fire să facă fix o manevră d-astea, să dea totul dracului și să plece tocmai în momentul ăsta? Nu?

Ne uităm cu toții instinctiv spre portretul lui tata, de pe perete. Știu că trebuie să fie imaginația de vină sau vreo iluzie optică creată de lumină, dar parcă expresia lui din tablou e și mai încruntată acum. Mă cutremur. Chiar și când e la mii de kilometri distanță, tot îi simți prezența în apartamentul ăsta; cumva, îi simți autoritatea. Atotvăzătorul și atotputernicul Jacques Meunier.

— Tatăl vostru are afacerile lui, de care trebuie să se ocupe, îi spune Sophie lui Antoine, de data aceasta cu asprime. După cum știi foarte bine! Dacă s-ar întoarce acum, n-ar face decât să complice situația. Trebuie să ne descurcăm cu toții în absența lui.

— Ce surpriză că nu e aici când se împute treaba! pufnește Antoine, râzând fals.

— Are încredere că veți fi în stare să faceți față situației singuri! îi răspunde Sophie. Dar poate că are așteptări prea mari. Uită-te puțin la tine! Ești un bărbat de 40 de ani și trăiești tot în casa tatălui tău, sugând din banii lui ca o lipitoare. Ți-a oferit totul. N-ai fost nevoit nici măcar să te maturizezi. Ai primit totul de la tatăl tău, n-a trebuit să ridici un deget. Amândoi sunteți inutili ca niște flori de seră — prea slabi pentru lumea de afară. Incapabili să zburați din cuibul părintesc.

Asta a cam durut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbiți mai respectuos despre tatăl vostru!

— Ah, da? o întreabă Antoine, rânjind sardonic. Chiar ai de gând să-mi ții tu predici despre respect, *putain*?

Ultimul cuvânt mai mult l-a șuierat.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

Se întoarce spre el, cuprinsă de o furie teribilă, care sparge fațada de gheață.

— Ah, cum îndrăznesc? *Vraiment?* Serios?

Se întoarce spre mine și mă întreabă:

— Tu știi ce e femeia asta? Știi ce e cu adevărat mama noastră vitregă atât de elegantă? Știi de unde a venit?

Am avut și eu bănuieli de-a lungul timpului. Au crescut pe măsură ce-am crescut și eu. Dar aproape că nu mi-am dat voie să mă gândesc la ele, d-apoi să le dau glas, de teama mâniei lui tata.

Antoine se ridică în picioare și iese din cameră. Se întoarce în câteva clipe, aducând o ramă imensă. O întoarce și vedem cu toții ce e în ea. O fotografie alb-negru, un nud uriaș: cel din biroul lui tata.

— Pune-o la loc! îi poruncește Sophie pe un ton amenințător.

Și-a încleștat pumnii. Se uită la Mimi, care e tot nemișcată și privește speriată, cu ochii mari.

Antoine se așază la locul lui, cu o expresie satisfăcută pe chip, și proptește fotografia lângă el, cum și-ar pune un copil planșa dintr-un proiect pentru școală.

— Uitați-vă la ea! zice, făcând un gest spre fotografie, apoi spre Sophie. Nu-i așa că s-a descurcat bine? Eșarfe Hermès, pardesie. *Une vraie bourgeoise*. Nici nu ți-ar da prin cap, nu? Nu ți-ar da prin cap că, de fapt, a fost o...

Răsună un pocnet surd, ca un foc de pistol. Totul se întâmplă prea rapid și nu apuc să mă dezmeticesc: Sophie s-a mișcat fulgerător. Acum, Antoine se ține cu o mână de obraz, iar Sophie e aplecată deasupra lui.

— A dat în mine, zice Antoine.

Însă are tonul timid și speriat al unui băiețel. Nu e prima oară când este lovit așa. Papa a împărțit cu mare generozitate pumni, iar Antoine, fiind cel mare, a încasat mai mulți decât mine. Își dă mâna la o parte și vedem cu toții urma lăsată de palma lui Sophie, rozvineție.

Sophie e tot acolo, deasupra lui.

— Ia gândește-te ce ar zice tatăl tău dacă te-ar auzi vorbindu-mi așa.

Antoine ridică iar ochii spre portretul lui papa. Își desprinde cu greu privirea de la el. E un tip masiv, dar acum parcă s-a făcut mai mic. Știm cu toții că n-ar îndrăzni să îi spună asemenea lucruri lui Sophie de față cu tata. Așa cum știm cu toții și că atunci când se

va întoarce papa, dacă află ce s-a întâmplat, Antoine va plăti cu vârf și îndesat.

— Haideți să ne concentrăm pe ce este mai important, vă rog! le zic, încercând să țin situația sub control. Avem probleme mai grave de care trebuie să ne ocupăm.

Sophie îi mai aruncă lui Antoine o privire plină de venin, apoi se întoarce spre mine și încuviințează scurt.

— Ai dreptate.

Se așază la loc și într-o clipită a reapărut și masca de gheață.

— Cred că cel mai important este să n-o lăsăm să mai afle nimic altceva. Trebuie să fim pregătiți, când se întoarce. Și dacă merge prea departe? Nicolas?

Dau din cap. Înghit în sec.

— Da. Știu ce am de făcut. Dacă se ajunge acolo.

— Portăreasa, rostește Mimi brusc, încet, cu vocea răgușită.

Ne întoarcem toți spre ea.

— Am văzut-o pe femeia aia, pe Jess, intrând în ghereta portăresei. Era pe drum spre poartă, iar bătrâna s-a repezit și a tras-o înăuntru. Au stat acolo cel puțin zece minute.

Ne privește lung.

— Despre ce… despre ce puteau vorbi atâta vreme?

Jess

Mă holbez la fata de pe scenă. Ea este, fata care m-a urmărit acum două zile, cea după care am alergat până la stația de metrou. Se holbează și ea la mine. Momentul se prelungește parcă, se extinde la nesfârșit. Pare la fel de înspăimântată ca atunci când s-a pus metroul în mișcare. Și apoi, ca și cum ar ieși din transă, poposește din nou cu privirea asupra publicului, zâmbește, se urcă înapoi pe inelul care începe să urce — și a dispărut.

Theo se întoarce spre mine.

— Ce a fost asta?

— Ai văzut și tu?

— Da, normal c-am văzut. Se uita fix la tine!

— Am mai văzut-o undeva. Imediat după ce m-am întâlnit cu tine prima oară, la cafenea.

Îi explic totul: cum am surprins-o în timp ce mă urmărea, cum am fugit după ea până la metrou. Deja îmi bate inima mai tare. Mă gândesc la Ben. La familie. La dansatoarea misterioasă. Am senzația că fac cu toții parte din același puzzle... Știu că-i așa. Dar cum se îmbină toate piesele astea?

Când spectacolul ia sfârșit, clienții dau pe gât ce mai au prin pahare și o iau în sus pe scări, pășind în noaptea de afară.

Theo mă îmboldește ușor.

— Haide, să mergem! Vino după mine.

Mă pregătesc să protestez — doar nu plecăm, nu? —, dar mă opresc când văd că, în loc să ne continuăm drumul pe scări, cum fac ceilalți, Theo deschide o ușă de pe partea stângă. E cea pe care am observat-o amândoi mai devreme, în timpul spectacolului, prin care dispăreau bărbații în costume.

— Hai să-ncercăm să stăm de vorbă cu prietena ta, șoptește el.

Se strecoară pe ușă, iar eu îl urmez îndeaproape. La picioarele noastre se întinde o scară întunecată, cu treptele îmbrăcate în catifea. Începem să coborâm. Se aud niște sunete de jos, dar sunt înăbușite, ca și cum

ar veni de undeva de sub o apă. Aud niște muzică, cred, și murmurul unor voci, iar apoi, brusc, un țipăt ascuțit — nu-mi dau seama dacă a fost o femeie sau un bărbat.

Aproape că am ajuns la baza scării. Șovăi. Mi se pare c-am auzit ceva. Pașii altcuiva.

— Stai! îl opresc pe Theo. Ai auzit și tu?

Theo mă privește întrebător.

— Sunt sigură c-am auzit niște pași.

Ascultăm în tăcere câteva momente. Nimic. Apoi apare o fată la baza treptelor. Una dintre dansatoare. Are atâta machiaj pe față, încât, văzută de aproape, pare c-are o mască. Rămâne cu privirea pironită asupra noastră. Preț de o clipă, am impresia că din spatele stratului gros de fond de ten, din spatele buzelor date cu ruj și al genelor false mă privește o fetiță înfricoșată.

— Căutăm o prietenă de-ale noastre! îi spun grăbită. Fata care a făcut numărul pe leagăn? Trebuie să vorbim despre fratele meu, Ben. Poți să-i spui c-o căutăm?

— N-ar trebui să fiți aici! șuieră ea.

Pare îngrozitor de speriată.

— E în regulă, îi răspund, încercând să-i vorbesc cât mai liniștitor. Nu stăm mult.

Trece în fugă pe lângă noi și urcă scările fără să se uite în urmă. Noi ne continuăm drumul. La capătul coridorului e o ușă. Mă împing în ea cu umărul, dar nu se deschide. Brusc, conștientizez cât de adânc am coborât la subsol: suntem la cel puțin două etaje sub pământ. La gândul ăsta, parcă mi-e tot mai greu să respir. Înghit în sec, încercând să-mi domolesc frica.

— Cred că-i încuiată.

Acum se aud mai tare zgomotele. Răzbate prin ușă un fel de geamăt care sună aproape animalic.

Încerc iar clanța.

— E clar, e încuiată. Încearcă și tu...

Dar Theo nu-mi răspunde.

Și știu, chiar dinainte de a mă întoarce, că e cineva în spatele nostru. Acum îl văd: e ușierul care ne-a întâmpinat la intrare; silueta lui masivă umple coridorul, iar figura îi e ascunsă în umbră.

Căcat!

— *Qu'est-ce qui se passe?* întreabă încet, amenințător, venind spre noi. Ce căutați aici?

— Ne-am rătăcit, îi răspund cu vocea cam răgușită. Voiam... voiam să merg la toaletă.

— *Vous devez partir*, ne spune, apoi repetă: Ați face bine să plecați. Amândoi. Acum.

Vorbește tot încet, calm, însă pare mult mai periculos decât dacă ar fi urlat la noi. Tonul lui ne spune „să nu vă pună dracu' să nu mă ascultați".

Mă înșfacă de braț cu o mână uriașă. Simt că mă arde locul de unde m-a apucat. Încerc să mă eliberez, dar mă strânge și mai tare. Am senzația că nici măcar nu depune cine știe ce efort.

— Hei, hei... nu-i nevoie să pui mâna pe ea! intervine Theo.

Însă ușierul nu răspunde și nici nu-mi dă drumul. Mai mult, îl înhață și pe Theo de braț, cu cealaltă mână. lar Theo, care până acum părea un tip solid, arată brusc ca un copil, ca o marionetă pe care o mânuiește cu ușurință.

Ușierul rămâne nemișcat o clipă, cu capul un pic înclinat într-o parte. Mă uit la Theo, care se încruntă, semn că este la fel de contrariat ca mine. Apoi aud un murmur vag și-mi dau seama că ușierul ascultă atent. Cineva îi dă instrucțiuni printr-o cască mică pe care o are în ureche.

Se îndreaptă de spinare.

— Vă rog, *Madame, Monsieur.*

Pe același ton înfricoșător de politicos, rostește cuvintele astea în timp ce-și încleștează și mai tare degetele pe brațul meu; începe să mă doară.

— Nu faceți o scenă. Trebuie să veniți cu mine chiar în clipa asta.

Apoi ne mână de la spate, cu putere, de-a lungul coridorului; urcăm primul rând de trepte și ajungem din nou în camera cu separeurile și cu scena. Majoritatea luminilor au fost deja stinse și încăperea e complet goală. Ba nu, nu complet. Zăresc cu coada ochiului o siluetă înaltă, nemișcată, care ne urmărește din penumbră. Dar nu reușesc s-o văd ca lumea,

fiindcă acum suntem bruscați în continuare, pe următorul rând de trepte, spre parter.

Apoi se deschide ușa de la ieșire și suntem aruncați pe stradă, ușierul dându-mi brânci atât de puternic, încât mă împiedic și cad în genunchi.

Ușa se trântește în spatele nostru.

Theo, care a reușit să-și mențină echilibrul, îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic. Durează ceva timp să-mi domolesc bătăile inimii. Dar când reușesc să respir cât de cât normal, îmi dau seama că, deși am genunchii juliți și mă doare rău brațul, ar fi putut fi mult mai rău. Mă simt norocoasă c-am ajuns din nou afară și trag aerul în piept cu lăcomie. Ce s-ar fi petrecut dacă vocea din casca ușierului i-ar fi dat alte instrucțiuni? Ce ni s-ar fi întâmplat în clipa asta?

Mai curând din cauza acestui gând, decât a frigului, încep să tremur. Îmi strâng jacheta mai bine în jurul corpului.

— Hai să plecăm de-aici, îmi spune Theo.

Mă întreb dacă se gândește la același lucru la care mă gândesc și eu: Hai să nu le dăm ocazia să se răzgândească.

Pe stradă domnește liniștea, este cu totul pustie: o animă doar luminile sistemelor de securitate care clipesc în vitrinele magazinelor și ecoul pașilor noștri pe caldarâm.

Apoi mai disting un zgomot: pașii altcuiva, în spatele nostru, răsună într-un ritm tot mai alert, se aud tot mai tare, iar inima începe să-mi bată năvalnic. Mă întorc. O siluetă înaltă, cu gluga trasă pe cap. Iar când ajunge în dreptul unei vitrine luminate îmi dau seama că ea este. Fata care m-a urmărit acum două seri, fata din inelul uriaș, care în seara asta, când m-a văzut în public, m-a țintuit cu privirea de parcă ar fi fost pusă față în față cu un coșmar.

Portăreasa

Anexa

Șterg praful sus, la ultimul etaj. În mod normal, la ora asta m-aș ocupa de holuri și de casa scării — *Madame* Meunier are niște reguli foarte stricte pentru lucrurile astea. Dar astă-seară am comis păcatul de a păși pe palier. E al doilea risc pe care mi l-am asumat: primul a fost să stau de vorbă cu fata mai devreme. E posibil să ne fi văzut cineva. Dar eram disperată. Am încercat ieri-seară să-i strecor un bilet pe sub ușă, însă m-a prins asupra faptei și m-a amenințat cu un cuțit. A trebuit să găsesc altă cale. Fiindcă încă din seara în care a sosit aici mi-am dat seama ce fel de om este, când i-a sărit în ajutor femeii ăleia, a ajutat-o să-și strângă lucrurile în valiză, nu pot să stau degeaba și să permit să fie distrusă încă o viață.

Sunt toți înăuntru, în penthouse: toți în afară de el, de capul familiei. Aș fi putut s-o iau pe scara din spate — o folosesc uneori, îi mai supraveghez de acolo —, dar acustica de aici este mult mai bună. Nu aud chiar tot ce-și spun, dar din când în când mai prind câte un cuvânt sau o frază.

Unul dintre ei îi pronunță numele: Benjamin Daniels. Mă apropii un pic mai mult de ușă. Acum vorbesc și despre fată. Mă gândesc la aerul ei ambițios, interesat, inteligent. Ceva din felul ei de a fi. Îmi aduce aminte de fratele ei, da. Dar și de fiică-mea. Nu cum arată, bineînțeles — nimeni nu poate fi la fel de frumos ca ea.

Într-o zi, când căldura începea să se mai domolească, l-am invitat pe Benjamin Daniels la ceai în ghereta mea. Mi-am spus că trebuia să-l invit, în semn de recunoștință pentru ventilator. Dar adevărul e că îmi doream compania cuiva. Nu-mi dădusem seama cât de singură mă simțeam până când s-a arătat el interesat de persoana mea. Nu-mi mai era rușine cu traiul meu sărăcăcios, ca data trecută. Începusem să mă bucur de prezența unui musafir.

S-a uitat din nou la fotografiile de pe perete, în timp ce stătea cu paharul de ceai în mână.

— Elira spuneați că o cheamă, nu? Pe fiica dumneavoastră.

L-am privit uluită. Nu-mi venea să cred că îi reținuse numele. M-a înduioșat.

— Așa este, *Monsieur*.

— E un nume tare frumos.

— Înseamnă „cea liberă".

— Oh... în ce limbă?

Am ezitat.

— În albaneză.

E primul lucru intim pe care i l-am destăinuit. Din detaliul acesta, ar fi putut deduce statutul meu aici, în Franța. l-am urmărit cu atenție expresia.

Doar a zâmbit și a dat din cap.

— Am fost la Tirana. E un oraș extraordinar... atât de plin de viață!

— Asta am auzit și eu... dar nu știu prea bine orașul. Sunt dintr-un sat micuț, de pe coasta Adriaticii.

— Aveți poze de-acolo?

Am cumpănit o clipă. Dar ce rău putea să facă? M-am dus la birouaș și am scos albumul cu poze. S-a așezat pe scaunul din fața mea. Am remarcat că avea grijă să nu miște fotografiile de la locul lor când dădea pagina, ca și cum ar fi avut de-a face cu un lucru deosebit de prețios.

— Mi-ar plăcea să am și eu ceva de genul ăsta, a rostit brusc. Habar n-am ce s-a ales de pozele de când eram eu mic. Dar nici nu știu dacă aș fi în stare să mă uit...

S-a oprit. Am simțit durerea imensă pe care o ascundea. Apoi, ca și cum uitase deja — sau voia să uite —, a arătat spre o fotografie.

— Vai, ce minunat! Ce culoare are marea!

M-am uitat și eu la poza pe care o admira. Parcă simțeam mirosul de cimbru, sarea din aer.

A ridicat privirea.

— Țin minte c-ați spus că ați venit la Paris după fiica dumneavoastră. Dar ea nu mai e aici?

L-am surprins cuprinzând rapid încăperea cu privirea. Am auzit întrebarea pe care n-a rostit-o. Nu

părea că fugisem de sărăcia de acasă pentru a trăi aici în lux. De ce și-ar lăsa cineva în urmă viața întreagă, ca să trăiască în asemenea condiții?

— Nu aveam de gând să rămân aici. Cel puțin, nu la început.

Am ridicat privirea spre imaginile de pe perete. De acolo mă privea Elira — la cinci, la 12, la 17 ani —, tot mai frumoasă, schimbată, dar întotdeauna cu același zâmbet pe chip. Cu aceiași ochi. Mi-o amintesc micuță de tot, când stătea la sânul meu și ridica spre mine ochii aceia negri, strălucitori și luminoși, de o inteligență deosebită pentru vârsta ei. Când am răspuns, nu-i vorbeam lui, ci imaginii ei:

— Am venit aici fiindcă îmi făceam griji pentru ea.

S-a aplecat spre mine.

— De ce?

L-am privit lung. Aproape că uitasem că era și el aici. Am șovăit. Nu mai vorbisem cu nimeni despre lucrurile astea. Dar părea atât de interesat, de implicat! Și mai era și durerea pe care o întrezărisem în sufletul lui. Înainte, chiar și când fusese amabil și atent, îl considerasem a fi ca ei. Cu totul altă specie. Bogat, arogant. Dar durerea îl umaniza.

— A uitat să mă sune când îmi promisese c-o s-o facă. Iar atunci când am dat de ea, în sfârșit, părea schimbată. Am...

M-am uitat la fotografii și am încercat să găsesc un mod de a descrie ce simțisem.

— Mi-a zis că era ocupată, că lucra mult. Am încercat să nu mă supăr. Am încercat să mă bucur pentru ea.

Dar știam. Instinctul de mamă îmi spunea că e ceva în neregulă. Vocea ei suna ciudat. Răgușită, bolnavă. Și mai grav de atât, era... vagă. Nu vorbea ca de obicei. Înainte, de fiecare dată când vorbiserăm la telefon o simțisem aproape, în ciuda sutelor de kilometri dintre noi. Acum simțeam că se îndepărtează de mine. Asta m-a înspăimântat.

Am tras aer în piept.

— Apoi m-a mai sunat abia peste câteva săptămâni.

La început, nu auzisem decât câteva răsuflări întretăiate. În cele din urmă, am distins și cuvintele:

— Mi-e așa rușine, mama! Mi-e așa rușine. Locul ăsta... e un loc rău. Se întâmplă niște lucruri oribile aici. Nu sunt oameni buni. Și...

Partea următoare s-a auzit atât de înăbușit, încât n-am înțeles nimic. Apoi mi-am dat seama că plânge; plângea în hohote atât de cumplite, că nu putea vorbi. Mi-am încleștat mâna pe telefon așa de tare, încât mă dureau degetele.

— Nu te aud bine, iubito.

— Am zis... am zis că nici eu nu sunt un om bun.

— Sigur că ești un om bun! i-am răspuns cu patimă. Te cunosc, ești fata mea și ai suflet bun.

— Nu-i adevărat, mama. Am făcut lucruri oribile. Și nici măcar nu mai pot să lucrez acolo.

— De ce?

O pauză lungă. Atât de lungă, că am început să mă întreb dacă nu cumva se întrerupsese.

— Sunt însărcinată, mama.

La început am crezut că n-am auzit bine.

— Ești... însărcinată?

Nu numai că nu era măritată, nici măcar nu-mi pomenise vreodată de un iubit, un om apropiat. Eram atât de uluită, încât n-am putut spune nimic un moment.

— În câte luni?

— În cinci luni, mama. Nu mai pot să ascund sarcina. Nu pot să lucrez.

După aceea, nu s-au mai auzit decât hohotele de plâns. Știam că trebuie s-o încurajez.

— Dar sunt... sunt tare fericită, iubita mea! O să fiu bunică. Ce bucurie! Încep imediat să strâng niște bani.

M-am străduit să-mi ascund panica, teama că nu voi putea face rost de bani suficient de repede. Aveam să fiu nevoită să găsesc ceva de lucru suplimentar — să cer favoruri, să mă împrumut. Avea să dureze. Dar trebuia să găsesc o cale.

— Am să vin la Paris, i-am spus. O să te ajut să ai grijă de bebeluș.

L-am privit pe Benjamin Daniels.

— A durat, *Monsieur*. N-a fost ușor. Mi-a luat șase luni. Dar până la urmă am făcut rost de bani să vin aici.

Aveam și viză, ca să pot rămâne câteva săptămâni.

— Știam că va fi născut deja, cu toate că nu mai primisem nicio veste de la ea de câteva săptămâni.

Încercasem să nu intru în panică. Încercasem să mă gândesc, în schimb, ce minunat avea să fie să-mi țin nepoțelul în brațe pentru prima oară.

— Dar aveam să-i fiu alături, s-o ajut să aibă grijă de bebeluș. Și să am grijă de ea, asta era cel mai important.

— Bineînțeles.

A dat din cap, empatic.

— Când am sosit aici, n-aveam adresa ei de acasă. Așa că m-am dus unde lucra. Știam numele localului, atât îmi spusese. Părea un loc foarte elegant, rafinat. Într-o zonă bogată a orașului, așa cum îmi povestise și ea. Ușierul m-a văzut, îmbrăcată sărăcăcios cum mă aflam, și mi-a zis: „Personalul pentru curățenie intră prin spate". Nu m-am simțit jignită, era firesc. Am găsit intrarea din spate și m-am strecurat înăuntru. Și fiindcă arătam cum arătam, eram invizibilă. Nu m-a luat nimeni în seamă, nu mi-a zis nimeni că n-am ce să caut acolo. Am găsit femeile — fetele — care lucraseră cu fiică-mea, care o cunoșteau. Și atunci...

Mi s-a stins glasul.

— Și atunci...? m-a îndemnat el cu blândețe.

— Fiica mea a murit, *Monsieur*. A murit când a născut, acum 19 ani. M-am angajat aici și n-am mai plecat.

— Și bebelușul? Copilul fiicei tale?

— Dar, *Monsieur*... Înseamnă că n-ați înțeles.

I-am luat albumul cu fotografii din mână și l-am închis la loc în birou, cu relicvele mele, cu comorile mele. Cu lucrurile pe care le-am strâns de-a lungul anilor: un dințișor de lapte, un pantofior, o diplomă de la școală.

— Nepoata mea este aici. De asta m-am angajat și am rămas atâția ani în clădirea asta. Am vrut să fiu aproape de ea. Am vrut s-o văd crescând.

Un cuvânt de dincolo de ușa penthouse-ului și, brusc, sunt trasă înapoi în prezent. Tocmai am auzit una dintre voci rostind cât se poate de clar cuvântul

„portăreasă“. Pornesc pe întuneric, la început cu spatele, păşind cu grijă ca să nu scârţâie parchetul. Din instinct ştiu că n-ar trebui să fiu aici. Trebuie să mă întorc în ghereta mea. Imediat.

Mimi

Etajul patru

Dau buzna în apartament. Mă duc direct în camera mea și rămân cu privirea pironită pe geam. A fost un iad să stau acolo, sus, cu ei. Cum vorbeau, cum țipau unii la alții. Nu voiam decât să se oprească. Îmi doream cu disperare să rămân singură.

Mimi. Mimi. Mimi.

Abia după câteva clipe îmi dau seama de unde vine sunetul. Mă întorc și o văd pe Camille în pragul ușii, cu mâinile în șold.

— Mimi?

Vine spre mine și pocnește din degete chiar în fața ochilor mei.

— Alo? Ce faci?

— *Quoi?*

O privesc fără vreo expresie.

— Te uitai pe geam, în gol. Ca un zombi sau ceva.

Imită un zombi: ochii căscați, gura deschisă, maxilarul atârnând.

— La ce te tot uiți?

Ridic din umeri. Nici măcar nu mi-am dat seama. Dar mă uitam în apartamentul lui. Presupun că obiceiurile dispar greu.

— *Putain*, mă sperii, Mimi! De o vreme te porți așa de... ciudat. Mai ciudat decât de obicei.

Se încruntă, ca și cum încearcă să-și dea seama de ceva.

— Din noaptea aia. De când am ajuns acasă târziu și te-am găsit trează. Ce s-a întâmplat?

— *Rien*, îi răspund.

„Nu s-a întâmplat nimic.“ De ce nu mă lasă odată în pace?

— Nu te cred! Ce s-a întâmplat înainte să mă întorc eu în seara aia? Ce-ai pățit?

Închid ochii și strâng tare din pumni. Nu mai suport toate întrebările astea. Hărțuiala. Simt c-am să explodez. Încerc din răsputeri să mă controlez și-i zic:

— Am... am doar nevoie să fiu un pic singură, Camille. Am nevoie de un pic de spațiu.

Nu pricepe aluzia.

— Auzi... Treaba asta are de-a face cu tipul ăla, în legătură cu care erai așa de misterioasă? N-a mers? Dacă-mi spui ce s-a întâmplat, poate că te-aș putea ajuta...

Nu mai rezist. Zgomotul alb îmi bâzâie neîncetat în cap. Mă ridic în picioare. Urăsc felul în care mă privește: îngrijorarea din ochii ei. De ce nu pricepe odată? Dintr-odată, simt că nu vreau s-o mai văd niciodată în fața ochilor. Ca și cum ar fi mult mai bine dacă n-ar fi aici deloc.

— Taci odată din gură! *Fous le camp!* Lasă-mă... Lasă-mă-n pace și gata!

Face un pas înapoi.

— Și m-am săturat să mă tot bați la cap! îi mai zic. M-am săturat de tot haosul pe care-l faci prin casă, numai lucruri aruncate peste tot. M-am săturat să tot vii... să tot vii și să ți-o tragi aici cu toți dubioșii. Oi fi eu ciudată — da, știu că asta cred toți prietenii tăi —, dar tu... tu ești o curvuliță dezgustătoare.

Cred că asta a fost. Face ochii mari și se mai îndepărtează cu câțiva pași. Apoi iese din cameră. Nu sunt încântată de mine, dar măcar acum pot să respir.

Aud niște zgomote din dormitorul de alături, sertare smucite, ușile șifonierului trântite. Câteva momente mai târziu, apare cu câte două genți mari din pânză pe fiecare braț, pline de dau pe dinafară.

— Știi ce? se răstește la mine. Poate că eu sunt o curvuliță dezgustătoare, dar tu ești sărită de pe fix! Nu mai am răbdare pentru toate rahaturile astea, Mimi. Nu vreau atâta bătaie de cap. Iar Dominique și-a găsit apartament. Nu mai e nevoie să ne furișăm. Am șters-o.

Știu o singură persoană cu numele ăsta. Nu înțeleg nimic.

— Dominique...

— Da. Fosta fratelui tău! Și tot timpul ăsta, el a crezut că Dominique flirta cu Ben.

Zâmbește.

— A fost o momeală bună, nu? În fine. De data asta e altfel. E pe bune. O iubesc. De acum înainte, o să fiu c-o singură femeie. Gata cu Camille — cum mi-ai zis? —, curvulița dezgustătoare.

Își așază mai bine o geantă pe umăr.

— Eh! Mă rog. Hai că mai vorbim noi, Mimi. Succes cu tot misterul ăsta prin care treci.

Și pleacă. Mă întorc spre fereastră și o văd traversând curtea cu genții pe umăr.

Preț de o clipă chiar mă simt mai bine, mai calmă, mai liberă. Simt că voi putea gândi mai limpede fără ea prin preajmă. Dar acum e prea liniște. Fiindcă e tot aici: furtuna din capul meu. Și nu știu dacă îmi e mai teamă de ea sau de ceea ce acoperă ea.

Îmi îndrept privirea spre curtea interioară. Mă uit iarăși în apartamentul lui. Acum câteva zile, am pătruns la el în casă cu o cheie pe care am furat-o din ghereta portăresei. Intru în ghereta aia de când eram mică, mă strecuram înăuntru când eram sigură că bătrâna făcea curat la unul dintre etajele de sus. Mă fascina: era asemenea căsuței din pădure, cea din poveste. Portăreasa are pe pereți o mulțime de fotografii misterioase, dovadă a faptului c-a avut o altă viață înainte de a veni aici, oricât ar fi de greu de crezut. În multe dintre ele apare o tânără frumoasă: arată ca o prințesă din aceeași poveste.

Acum am crescut, bineînțeles, știu că ghereta aia n-are nimic magic. E doar casa minusculă și singuratică a unei bătrâne sărace; e tristă. Dar mi-am adus aminte unde ține cheile de rezervă. Sigur, ea nu are voie să le folosească. Sunt doar pentru urgențe, dacă e vreo inundație în vreun apartament cât suntem noi în vacanță sau ceva. Și nu are cheile de la apartamentul părinților mei: acolo nu se intră.

Era într-o seară, destul de devreme, soarele de-abia apunea. Am așteptat, l-am văzut ieșind din curte, exact cum am văzut-o acum pe Camille. Era în cămașă, iar afară era destul de frig, așa că m-am gândit că nu se duce prea departe. Poate la o stradă–două distanță, să-și ia țigări, dar tot aveam timp să fac ce plănuisem.

Am coborât în fugă scările și am intrat în apartamentul de la etajul trei.

Pe sub haine aveam lenjeria intimă nouă, cea cumpărată cu Camille. Simțeam pe piele materialul mătăsos, cum foșnea ascuns. Mă simțeam mai curajoasă. Mai îndrăzneață.

Aveam să-l aștept. Voiam să-i fac o surpriză. Și în felul ăsta, puteam controla eu situația.

Îl urmărisem de multe ori din dormitorul meu. Dar era cu totul altceva să mă aflu în apartamentul lui, îi *simțeam* prezența. Îi simțeam mirosul, sub izul ciudat, greu, de bătrână, care domnea în apartament. M-am plimbat prin încăperi o vreme, umplându-mi plămânii cu aerul lui. Și în tot timpul ăsta, pisica lui s-a ținut după mine, m-a privit cu atenție. Ca și cum știa că pun ceva la cale.

Am deschis frigiderul și i-am scotocit prin dulapuri. M-am uitat la discuri, la colecția lui de cărți. Am intrat în dormitor și m-am întins pe pat, care încă purta o urmă a formei corpului său, și i-am inspirat mirosul impregnat în perne. M-am uitat la articolele de toaletă din baie, le-am desfăcut capacele. I-am găsit parfumul cu iz de lămâie și m-am dat cu el pe bluză și în păr. l-am deschis șifonierul și mi-am afundat fața în cămășile lui, dar cele din coșul de rufe erau și mai bune, fiindcă le purtase, prinseseră mirosul pielii și al transpirației lui. Chiar mai bune au fost firele scurte de păr pe care le-am găsit în chiuvetă, rămase de când se bărbierise și nu reușise să le clătească pe toate. Am adunat câteva pe deget. Le-am înghițit.

Dacă m-aș fi privit din exterior, probabil mi s-ar fi părut că arăt ca un om cuprins de un *amour fou*: o iubire nebunească, obsesivă. Dar un *amour fou* este, de obicei, neîmpărtășit. Iar eu *știam* că Ben simțea la fel ca mine: asta conta cel mai mult. Voiam doar să devin parte din ea, parte din lumea asta, lumea lui. În mintea mea, purtasem mii de conversații cu el. Îi povestisem despre frații mei. Cât de oribil s-a purtat Antoine cu mine dintotdeauna. Că Nick este doar un mare ratat, care trăiește din banii lui papa și, sincer, nu înțeleg de ce îi era Ben prieten. Că imediat ce aveam să termin facultatea, aveam să plec. Să

călătoresc prin toată lumea. Puteam s-o facem împreună.

Am găsit un pahar în bucătărie și mi-am turnat dintr-o sticlă de vin; l-am dat pe gât de parcă era suc. Trebuia să fiu amețită bine ca să pot face ce aveam de gând. Pe urmă m-am dezbrăcat. M-am întins pe pat — voiam să mă găsească așa, ca pe un cadou lăsat pe pernă. Dar după o vreme m-am simțit ridicolă. Poate se ducea efectul vinului. Îmi era prea frig. Nimic nu mergea așa cum plănuisem eu. Crezusem că se va întoarce mult mai repede.

A trecut o jumătate de oră. Cât avea să lipsească?

M-am dus într-o doară la birou. Voiam să citesc ce scrisese în toate nopțile alea în care lucrase până târziu — scriind pe hârtie, tastând la laptop.

Am găsit un caiet. Un Moleskine, exact cum folosesc și eu pentru schițe. Încă un semn că ne era menit să fim împreună: suflete îngemănate, suflete-pereche. Muzica, scrisul. Aveam atâtea în comun! Asta încerca el să-mi spună în noaptea în care am stat împreună în parcul cufundat în întuneric. Și chiar înainte de asta, când mi-a dat discul. Eram outsideri, dar eram outsideri împreună.

Caietul era plin de notițe pentru cronici de restaurante. Printre calupurile de scris erau mici desene, mâzgăleli. Cărți de vizită de la diverse restaurante, prinse între pagini. Mă făcea să mă simt atât de aproape de el! Scrisul lui de mână: frumos, elegant, cu linii ascuțite. Exact așa cum mi l-aș fi imaginat. Elegant ca degetele care m-au atins în noaptea aceea în parc. Am simțit că m-am îndrăgostit și mai tare când am văzut scrisul acela.

Apoi, pe ultima pagină, am găsit o notiță care conținea numele meu. Și după el urma un semn de întrebare, așa:

Mimi?

Oh, Dumnezeule! Scrisese despre mine.

Trebuia să aflu mai mult, trebuia să aflu ce însemna întrebarea asta. Am deschis laptopul. Mi-a cerut parola. *Merde.* N-aveam nicio șansă s-o ghicesc.

Putea fi absolut orice. Am încercat câteva variante. Numele lui de familie. Echipa de fotbal preferată — găsisem un tricou cu Manchester United în șifonier. N-am nimerit-o. Pe urmă, mi-a venit o idee. M-am gândit la medalionul pe care-l purta mereu, cel pe care îmi povestise că-l avea de la mama lui. Am scris: StChristopher.

Nu. Mi-a apărut din nou căsuța pentru introducerea parolei. Încercasem la plesneală. Dar fiindcă puteam să încerc în continuare, am mai scris o variantă, de data asta înlocuind unele litere cu cifre, o codare un pic mai dificilă: 5tChr1st0ph3r.

Iar de data asta, când am apăsat *Enter*, căsuța pentru parolă a dispărut, iar în fața ochilor mei a fost afișat desktopul lui Ben.

M-am holbat la monitor, uluită. Nu-mi venea să cred că ghicisem. Și asta trebuia să însemne ceva, nu? Părea un fel de confirmare a faptului că-l cunoșteam atât de bine. Și știu că scriitorilor nu le place să le arate altora la ce lucrează, așa cum nici eu nu arăt nimănui ce pictez, dar acum aveam sentimentul că Ben își dorise să găsesc și să citesc ce scrisese.

Am intrat în Documente, apoi în Recente. Și era chiar primul din listă. Toate celelalte documente aveau nume de restaurante; erau, în mod evident, cronici. Dar acesta avea titlul „Vinuri Meunier SRL". Conform micului marcaj de timp, la asta lucrase cu doar o oră în urmă. Am deschis documentul.

Merde, îmi bătea inima nebunește.

Entuziastă, înspăimântată, am început să citesc.

Dar imediat ce-am început, mi-am și dorit să mă opresc; mi-am dorit să nu fi văzut nimic din ce era acolo.

Nu știam la ce mă așteptasem, dar cu siguranță nu la asta.

Aveam senzația că lumea se prăbușește în jurul meu.

Mi-era greață.

Dar nu puteam să mă opresc.

Jess

Fata păşeşte în cercul de lumină al felinarului stradal. Arată cu totul altfel decât în timpul numărului. Are o geacă din imitaţie de piele, genul ieftin, un hanorac cu glugă şi jeanşi — dar o schimbă mult şi faptul că s-a demachiat. Pare mult mai puţin elegantă şi, în acelaşi timp, mult mai frumoasă. Şi mai tânără. *Mult* mai tânără. Data trecută, în întunericul de lângă cimitir, n-am apucat s-o văd bine — dacă m-ai fi întrebat, aş fi aproximat că are spre 30 de ani, cam aşa. Dar acum îmi dau seama că e mai aproape de 18 sau 19 ani, cam de aceeaşi vârstă cu Mimi Meunier.

— De ce aţi venit? şuieră la noi, cu accentul ei pronunţat. La club?

Ţin minte cum s-a întors cu spatele şi a luat-o la fugă prima oară când ne-am întâlnit. Ştiu că trebuie să acţionez prudent, să n-o sperii.

— Tot îl mai căutăm pe Ben, îi răspund domol. Şi am sentimentul că s-ar putea să ştii tu ceva care să ne fie de ajutor. Am dreptate?

Mormăie ceva în barbă, cuvântul care sună a *koorvah*. O clipă am senzaţia că este pe cale s-o ia la goană. Dar rămâne pe loc — ba chiar face încă un pas spre noi.

— Nu aici, şopteşte.

Se uită în spate, sperioasă ca o pisică.

— Trebuie să mergem în altă parte. Departe de aici.

Ne lăsăm conduşi de ea şi ne îndepărtăm de străzile cu maşini de fiţe şi magazine luxoase. Trecem pe nişte bulevarde pline de cafenele cu frontispicii roşii-aurii şi scaune de răchită afară, cum era cea unde m-am întâlnit cu Theo, cu panouri pe care sunt prezentate meniurile *Prix Fixe* şi cu grupuri de turişti care însă se plimbă fără ţintă. Le lăsăm pe toate în urmă. Trecem apoi pe nişte străzi cu baruri şi muzica techno dată tare, pe lângă un fel de club în faţa căruia e o coadă lungă, care şerpuieşte până după colţ. Ajungem în alt cartier, în care restaurantele au nume în arabă, în chineză, în limbi pe care nici nu le

recunosc. Trecem pe lângă *vape shops*, pe lângă magazine cu telefoane — care arată toate la fel —, pe lângă vitrine în care se află manechine cu diverse peruci pe cap, pe lângă magazine cu mobilă ieftină. Nu e Parisul turistic. Trecem printr-o intersecție care are în mijloc un petic de iarbă înțesat cu corturi cam șubrede; niște oameni gătesc ceva pe o plită improvizată. Stau cu mâinile îndesate în buzunare și se țin cât mai aproape de foc, să se încălzească.

Fata ne conduce într-un local arăbesc nonstop, cu un semn luminos pe care este un kebab și câteva mese metalice în spate; pe tavan sunt câteva benzi cu leduri. Ne așezăm la o masă cu blatul din melamină, într-un colț. Nu cred că există loc mai diferit de atât față de clubul luxos din care tocmai am plecat. Poate că tocmai de asta l-a și ales. Theo comandă câte o porție de cartofi prăjiți pentru fiecare. Fata ia o mână de cartofi din porția ei și îi bagă pe toți odată într-unul dintre recipientele cu sos de usturoi, apoi, înfometată, reușește să îi îndese pe toți în gură.

— El cine-i? mormăie cu gura plină, arătând din cap spre Theo.

— Îl cheamă Theo. Lucrează cu Ben. Acum mă ajută să-l caut. Eu sunt Jess. Pe tine cum te cheamă?

O tăcere scurtă.

— Irina.

Irina. Numele ăsta mi-e cunoscut. Îmi aduc aminte: Ben scrisese numele ăsta pe registrul contabil pentru vinuri pe care l-am găsit în dicționar. „De întrebat Irina."

— Ben mi-a zis că se întoarce, spune fata dintr-odată, cuprinsă de panică. A zis că se întoarce și mă ia cu el.

Recunosc ceva din expresia ei. Aha! Încă cineva care s-a îndrăgostit de fratele meu.

— A zis c-o să mă ia departe de locul ăla. C-o să mă ajute să-mi găsesc altă slujbă.

— Sunt sigură că asta încerca să facă, îi răspund precaută.

Pare ceva ce-ar face Ben. Să facă promisiuni pe care să nu fie sigur că le poate respecta.

— Dar, cum ți-am zis, a dispărut.

— Ce s-a întâmplat? Ce crezi c-a pățit? întreabă ea.

— Nu știm. Dar am găsit printre lucrurile lui o carte de vizită de la club. Irina, dacă ai ceva să ne spui, orice, poate c-o să ne ajute să-l găsim.

Ne măsoară pe amândoi din priviri. Pare încurcată, neobișnuită ca puterea să fie în mâinile ei. Și înspăimântată. Se uită peste umăr o dată la câteva secunde.

— Putem să te plătim, o încurajez.

Mă uit la Theo. Dă ochii peste cap, apoi își scoate portofelul.

După ce cădem de acord asupra unei sume care s-o mulțumească pe Irina — una deprimant de modestă — și după ce își termină cartofii și toate borcănașele cu sos de usturoi, trage un picior în față și-l lipește de masă, ca pentru a se proteja; observ, acolo unde sunt rupți jeanșii, că are o vânătaie pe genunchiul palid. Mă duce cu gândul la juliturile pe care trebuie să le fi făcut la joacă, atunci când era copilă — acum nu foarte multă vreme.

— Ai o țigară? îl întreabă pe Theo.

El îi întinde o țigară, iar Irina și-o aprinde. Genunchiul lipit de masă îi tremură atât de tare, încât se clatină solnița și pipernița.

— Ești superbună, apropo! îi zic, încercând să găsesc un subiect neutru cu care să încep. Numărul tău a fost foarte bun.

— Știu, îmi răspunde ea cu un aer serios, dând din cap. Sunt foarte bună. Cea mai bună de la La Petite Mort. Am făcut pregătire ca dansatoare înainte, de unde sunt eu. Când am venit să mă angajez aici, mi-au zis că e pentru dans.

— Cred că cei din public l-au apreciat foarte mult. Spectacolul. Numărul tău mi s-a părut foarte...

Încerc să găsesc cuvântul potrivit:

— ...sofisticat.

Ridică din sprâncene, apoi pufnește.

— Spectacolul! bombăne Irina. Despre asta voia Ben să afle mai multe. Și cred că știa deja câte ceva. Îi povestise cineva ce se întâmpla, poate.

— Știa câte ceva despre ce? insist eu.

Trage din țigară și observ că-i tremură mâna.

— Spectacolul ăla, tot ce se petrece acolo, e doar...

Pare să caute cuvântul potrivit.

— E ca un album de cumpărături. Nu. Un catalog de cumpărături. Nu ăsta e lucrul principal. Fiindcă după aia coboară. Clienții speciali.

— Cum adică? o întreabă Theo, aplecându-se în față. Ce clienți speciali?

Mai aruncă o privire temătoare pe fereastră, spre stradă. Apoi văd că scotocește prin buzunar după sulul de bancnote de la Theo, îl scoate și i-l aruncă în față.

— Nu pot să fac asta...

— Irina, te rog! spun repede, precaută. Nu vrem să-ți facem probleme. Crede-mă! N-o să dăm din gură la nimeni. Doar încercăm să ne dăm seama ce știa Ben, fiindcă asta ne-ar putea ajuta să-l găsim. Orice ne spui ne poate fi de folos. Mi-e... mi-e foarte frică să nu fi pățit ceva.

Când rostesc cuvintele astea, glasul mi se frânge: nu mă prefac deloc. Mă apropii un pic de ea și o implor:

— Te rog! Te rog, ajută-ne!

Pare să cumpănească, să decidă. Trage adânc aer în piept. Apoi începe să ne povestească în șoaptă:

— Clienții speciali plătesc pentru un alt fel de bilet. Bărbați bogați. Bărbați importanți. Bărbați însurați.

Ca să sublinieze ideea, ridică mâna și-și atinge inelarul.

— Noi nu le aflăm numele. Dar știm că sunt importanți. Cu...

Își freacă degetul mare de arătător: *bani*.

— Coboară la sfârșitul spectacolului. În celelalte încăperi, de dedesubt. Îi facem să se simtă bine. Le spunem cât de chipeși sunt, cât de sexy.

— Și..., începe Theo tușind. Și achiziționează... ceva?

Irina îl privește descumpănită.

Cred că e posibil ca diplomația și delicatețea lui să se fi pierdut în traducere.

— Plătesc pentru sex? întreb eu în șoaptă, încercând să-i demonstrez că vrem s-o protejăm. Asta vrea să te întrebe.

Irina se uită iar spre fereastră, către strada scăldată în întuneric. Aproape că plutește deasupra scaunului, atât este de pregătită să țâșnească în orice clipă.

— Mai vrei bani? insist eu.

Într-un fel, aș vrea să ne ceară mai mulți bani. Sunt sigură că Theo își permite.

Încuviințează imediat.

Îi dau un ghiont lui Theo.

— Haide, ce stai?

Cam nemulțumit, mai scoate două bancnote din buzunar și le întinde peste masă, spre ea. Apoi, aproape ca și cum citește dintr-un soi de scenariu, ne spune:

— Nu. E ilegal în țara asta. Să plătească.

— Ah.

Theo și cu mine ne privim nedumeriți. Cred că avem amândoi același gând. *În cazul ăsta, care e...?*

Dar n-a terminat.

— Nu *asta* cumpără. E deșteaptă treaba. Cumpără vin. Dau *o grămadă* de bani pe vin. Există un cod. Dacă cer un vin „mai tânăr", înseamnă că așa trebuie să fie fata pe care o vor. Dacă cer unul dintre vinurile vechi „speciale", înseamnă că vor... chestii mai ciudate. Și noi facem tot ce ne cer. Orice ne cer. Suntem ale lor o noapte. Aleg fata — sau fetele — pentru care plătesc și o duc într-o cameră specială, care se închide cu cheie. Sau ne ducem cu ei oriunde vor. La un hotel, în vreun apartament...

— Ah! spune Theo cu o grimasă.

— Fetele de la club... Noi n-avem familie. N-avem bani. Unele au fugit de acasă. Unele — multe — au intrat ilegal în țară. Și pașapoartele noastre sunt la ei.

— Ca să nu puteți pleca din țară, spun eu, întorcându-mă spre Theo. Ce mizerabil!

— Oricum, acasă nu pot să mă întorc! îmi răspunde Irina, devenind brusc aprigă. În Serbia. Acasă nu era o situație bună.

Se grăbește să adauge, defensiv:

— Dar nu mi-am imaginat... Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea ajunge într-un asemenea loc aici. Oamenii ăștia știu că n-am să-i reclam la poliție. Una dintre fete ne-a zis că un client chiar e polițist! Șef în poliție. Alte localuri sunt închise des. Dar nu și ăsta.

— Poți să dovedești chestia asta? intervine Theo.

Irina se uită peste umăr și continuă și mai încet:

— Am făcut niște poze. Cu ăla despre care se zice că-i de la poliție.

— Ai poze?! o întreabă Theo, aplecându-se în față, entuziast.

— Ne iau telefoanele. Dar când am început să vorbesc cu Ben, mi-a făcut el rost de un aparat foto. Urma să-i dau asta fratelui tău.

O ezitare. Își mută privirea de la noi la fereastră.

— Mai vreau bani.

Ne întoarcem amândouă spre Theo și așteptăm până mai scoate câteva bancnote și le pune pe masă, între noi.

Apoi Irina dibuie prin buzunar, scoțând mâna din el strânsă în pumn — atât de tare, încât încheieturile i se albesc. Cu mare grijă, ca și cum manevrează explozibili, pune pe masă un card de memorie și îl împinge spre mine.

— Nu sunt poze prea bune. A trebuit să am mare grijă. Dar cred că-i suficient.

— Așa, zice Theo și întinde mâna.

— Nu! răspunde Irina, privindu-mă pe mine. Tu.

— Mulțumesc.

Iau cardul de memorie și-l bag în buzunarul jachetei.

— Îmi pare rău! îi spun, fiindcă dintr-odată mi se pare teribil de important să știe lucrul ăsta. Îmi pare tare rău că ți s-a întâmplat asta.

Ridică din umeri, făcându-se, parcă, mai mică în scaun.

— Poate că-i mai bine decât în alte părți. Știți ce zic? Măcar n-o să sfârșim omorâte și aruncate pe vreo stradă sau în Bois de Boulogne, ori violate în mașina vreunui tip. Avem mai mult control. Și uneori ne fac cadouri, ca să ne binedispună. Unele fete primesc haine de firmă, bijuterii. Unele ies în oraș, la întâlniri, se combină și ajung iubitele lor. Toată lumea-i fericită.

Numai că ea pare oricum, numai fericită, nu.

— Am auzit inclusiv o poveste..., spune ea și mai încet, aplecându-se în față.

— Ce poveste? întreabă Theo.

— Că de acolo a venit și soția proprietarului.

Mă holbez la ea, uluită.

— Ce, adică din club?

— Da. Că pe vremuri era una dintre fete. Deci presupun că pentru unele se încheie cu bine.

Încerc să diger vestea asta. Sophie Meunier? Cerceii cu diamante, cămășile de mătase, privirea glacială, apartamentul penthouse, aerul ei de superioritate supremă... A fost una dintre ele?

— Dar nu-nseamnă că se împart soți bogați în stânga și-n dreapta. Unii tipi... refuză să poarte ceva, sau și-o dau jos când nu te uiți. Unele fete... știi tu... se îmbolnăvesc.

— Adică BTS?

— Da. Și eu am luat ceva.

Se strâmbă, o grimasă de dezgust și jenă.

— După asta, mi-am dat seama că trebuie neapărat să plec de acolo. Unele fete au rămas gravide. Mai e și o poveste despre o fată de demult de tot... poate că-i doar un zvon. Dar se zice că a rămas însărcinată și voia să păstreze copilul, sau poate că era prea târziu ca să mai facă ceva... În orice caz, când a intrat în...

Mimează o durere cumplită, care o face să se îndoaie de spinare.

— În travaliu?

— Da. Când s-a întâmplat, a venit repede la club — n-avea unde altundeva să meargă. Când stai ilegal în țara asta, ți-e frică să mergi la spital. A născut în club. Dar se zice c-a fost o naștere complicată. A sângerat prea mult. I-au scos trupul de aici și gata, nimeni nu știe c-a existat. Și cu asta, basta. Fiindcă stătea ilegal în țara asta.

Iisuse Hristoase!

— Și i-ai zis toate chestiile astea lui Ben?

— Da. Urma să aibă grijă să fiu în siguranță. Urma să mă ajute. Un nou început. Știu engleză. Sunt isteață. Vreau o slujbă normală. Să fiu chelneriță, ceva de genul ăsta. Fiindcă...

Îi tremură vocea. Își duce o mână la ochi și le văd sclipirea. Apoi se șterge bine cu dosul palmei, aproape furioasă, ca și cum nu are timp să ajungă până acolo.

— Nu pentru asta am venit în țara asta. Vreau o viață nouă.

Și cu toate că eu nu plâng niciodată, acum simt că mă ustură ochii. O înțeleg perfect. Orice femeie merită asta. Șansa unei vieți noi.

Mimi

Etajul patru

Stau pe pat, cu ochii pironiți asupra întunericului din apartamentul lui, aducându-mi aminte. Cu trei nopți în urmă, am citit pe laptopul lui despre un loc în care există o cameră încuiată cu cheia. Am citit ce se întâmplă acolo. Despre femeile acelea. Despre bărbații aceia.

Despre cum a fost — este — legat de clădirea asta. De familia asta.

Mi s-a făcut greață. Era imposibil, nu putea fi adevărat ce scrisese. Dar apăreau și nume. Erau detalii. Atât de multe detalii înfiorătoare. Și papa...

Nu, nu putea fi adevărat. Refuzam să cred. Trebuie să fie minciuni...

Pe urmă mi-am văzut numele, așa cum îl văzusem în caiet, când îl descoperisem cu atâta încântare. Numai că acum mă înspăimânta. Cumva, aveam și eu o legătură cu locul acela. Erau niște lucruri oribile pe care le tot zisese fratele meu vitreg cel mare. Crezusem întotdeauna că erau doar niște insulte ca oricare altele. Acum nu mai aveam certitudinea asta. Nu credeam că am puterea să citesc tot, dar știam că trebuie.

Ce am aflat apoi... Am simțit că mi-e distrusă întreaga viață. Dacă era adevărat, explica de ce mă simțisem întotdeauna ca un outsider, ca o străină. De ce se purtase papa așa cu mine. Fiindcă, de fapt, nu eram copilul lor. Și nu doar atât: am întrezărit ceva despre mama mea naturală, însă n-am reușit să mai citesc, aveam ochii încețoșați de lacrimi...

Am înghețat. Am auzit niște pași afară, se apropiau de ușă. *Merde!* Am închis imediat laptopul. Cheia se răsucea în broască. Se întorsese Ben.

Oh, Doamne! Nu-l puteam privi în ochi. Nu acum. Nu așa. Totul se schimbase între noi, totul fusese distrus. Toate lucrurile în care crezusem fuseseră sfărâmate. Tot ce știusem o viață întreagă se dovedise a fi o minciună. Nu mai știam nici măcar cine sunt.

Am dat fuga în dormitor. Nu mai aveam timp... Șifonierul. Am deschis rapid ușile, m-am strecurat înăuntru și m-am ghemuit pe întuneric.

L-am auzit punând un disc la pick-upul din living; a pornit muzica, exact cum era cea pe care o auzisem în nopțile fierbinți de vară, călătorind până la mine pe o adiere, pe deasupra curții. Ca și cum pentru mine punea muzica aceea.

Mi se frângea inima.

Nu putea fi adevărat. Nu putea fi adevărat.

Apoi l-am auzit intrând în cameră. M-am uitat pe gaura cheii și l-am văzut mergând de colo-colo. Și-a scos bluza. l-am văzut abdomenul, linia aceea a părului pe care o observasem din prima zi. M-am gândit la fata care eram atunci, cea care îl urmărise de la balcon. O uram fiindcă fusese așa o idioată ignorantă! O mucoasă răsfățată. Credea că *ea* are probleme. Habar n-avea! Dar în același timp, îi jeleam pierderea. Știam că nu mă voi putea întoarce nicicând la ea.

A venit până aproape de șifonier — m-am tras cât de mult am putut în spate, în întuneric — și apoi s-a îndepărtat iar, a mers în baie. L-am auzit pornind dușul. Nu-mi mai doream decât să scap de acolo. Asta era șansa mea. Am deschis ușa. Îl auzeam mișcându-se prin baie, deschizând ușa de la duș. Am pornit tiptil prin dormitor. Cât de încet puteam. A bătut cineva la ușă. *Putain!*

M-am repezit înapoi în șifonier și m-am lăsat iarăși pe vine la adăpostul întunericului.

Dușul s-a oprit. L-am auzit pe Ben mergând să deschidă.

Apoi am auzit vocea celeilalte persoane. Am recunoscut-o imediat, bineînțeles. Au stat de vorbă o vreme, dar nu înțelegeam ce-și spuneau. Am crăpat un pic ușa dulapului, încercând să aud.

Apoi au venit spre dormitor. De ce? Ce căutau în dormitor? De ce ar intra ei doi împreună în dormitor? Îi vedeam un pic pe gaura cheii. Chiar și din imaginile alea chinuite, îmi dădeam seama că limbajul lor corporal avea ceva ciudat, ceva ce nu puteam defini.

Însă știam că ceva era în neregulă... Ceva nu era așa cum trebuie.

Apoi s-a întâmplat. I-am văzut apropiindu-se. Le-am văzut buzele atingându-se. Parcă se petrecea totul cu încetinitorul. Mi-am înfipt atât de tare unghiile în palme, încât m-am gândit că s-ar putea să-mi dea sângele. Nu era posibil așa ceva. Nu putea fi real. M-am cufundat în întuneric, mi-am înfipt pumnul în gură, m-am mușcat tare de încheieturi ca să nu țip.

Câteva momente mai târziu, s-a auzit din nou dușul pornind. Au intrat amândoi în baie și au închis ușa. Acum aveam ocazia să plec. Nu mi-a păsat de risc, că m-ar fi putut surprinde. Nimic nu mai conta la fel de mult ca dorința de a scăpa de acolo. Am fugit cât m-au ținut picioarele.

Când am revenit în camera mea, în apartamentul meu, m-am prăbușit. Plângeam în hohote atât de cumplite, încât nu mai puteam să respir. Era prea multă durere, era insuportabilă. M-am gândit la toate planurile pe care le făcusem pentru noi doi. Știam că și el simțise, simțise ce se întâmplase între noi în parc în noaptea aceea. Iar acum călcase totul în picioare. Distrusese totul.

Am scos tablourile pe care i le pictasem și m-am forțat să mă uit la ele. Suferința s-a transformat în furie. Nenorocitul dracului! Mincinos mizerabil, *fils de pute*. Toate cuvintele alea îngrozitoare, murdare, mincinoase pe care le citisem pe calculatorul lui. Apoi el și *Maman*, împreună...

Am ezitat, amintindu-mi ce văzusem pe calculatorul lui. Îi spusesem *Maman*, dar după ce aflasem lucrurile alea, nu mai eram sigură ce este ea pentru mine...

Nu. Nu mă puteam gândi la asta. Nu voiam, nu puteam să cred așa ceva. Era prea dureros. Mă puteam concentra doar asupra mâniei: ea era pură, simplă. Mi-am scos cutterul de precizie pe care-l foloseam pentru pânză, cel cu lama atât de ascuțită, încât te puteai tăia doar atingându-l ușor cu buricul degetului. L-am apropiat de prima pânză și am spintecat-o. În tot timpul ăsta, simțeam că Ben mă privește cu ochii

ăia frumoși, întrebându-mă ce fac, așa că am găurit pânza în dreptul ochilor, ca să nu-i mai văd. Pe urmă le-am distrus pe toate, le-am înjunghiat cu lama, savurând sunetul cu care erau sfâșiate pânzele. Am tras și cu mâinile de material, pânza pârâind în timp ce figura și corpul lui erau făcute bucăți-bucățele.

Când am terminat, tremuram.

Am privit ce făcusem — haosul, violența gestului meu. Știam că totul venise din mine. Aveam senzația că mă străbătuse un arc de curent electric. Un sentiment care semăna cu frica, semăna și cu incitarea. Dar nu era suficient.

Știam ce trebuia să fac.

Jess

— Trebuie să plec, spune Irina.

Aruncă o privire neliniștită pe geam, spre strada pustie.

— Am stat prea mult de vorbă aici.

Mă simt vinovată s-o las să se avânte singură în oraș. E atât de tânără, atât de vulnerabilă!

— Ai să fii în regulă? o întreb.

Mă privește lung. Ca și cum mi-ar spune: „Am grijă de mine de multă vreme, drăguțo. N-am încredere în nimeni să facă treaba asta mai bine decât mine". Iar felul în care pășește atunci când se îndepărtează de noi are ceva mândru, o demnitate aparte. Alura, poziția atât de dreaptă. Postură de dansatoare, presupun.

Mă gândesc că Ben i-a promis c-o să aibă grijă de ea. Aș putea să fac și eu promisiuni. Dar nu știu dacă aș reuși să le respect. Nu vreau s-o mint. Dar îmi făgăduiesc mie însămi, în clipa asta, că, dacă găsesc o cale de a o ajuta, am s-o fac.

În timp ce merg alături de Theo spre metrou, sunt încă bulversată de tot ce ne-a povestit Irina. Oare știu cu toții? Toată familia? Până și Nick, „băiatul bun"? Gândul ăsta mă îngrețoșează. Îmi amintesc cum mi-a povestit că deocamdată este „cam între joburi", fără să-i pese prea mult de chestia asta. Presupun că n-ai nevoie de un venit al tău dacă trăiești în lux pe spinarea unor fete care-și vând trupul.

Și dacă cei din familia Meunier știau că Ben aflase adevărul despre La Petite Mort, ce ar fi fost în stare să facă pentru a împiedica dezvăluirea unui asemenea secret?

M-am întors spre Theo.

— Dacă articolul lui Ben ar apărea în presă, poliția ar fi forțată să ia măsuri, nu? N-ar conta că familia Meunier are pile sus-puse. Sigur ar fi presiune din partea publicului să investigheze.

Theo dă din cap, dar am impresia că, de fapt, nu ascultă.

— Deci chiar descoperise ceva, până la urmă, mormăie el, mai mult pentru sine.

Are un ton cu totul diferit față de cel obișnuit, sardonic și pesimist. Pare... Nu-mi dau seama exact. Entuziasmat? Îl țintuiesc cu privirea.

— O să fie o știre senzațională. E ceva uriaș. Imens. Mai ales dacă-s implicați și oameni din sistem. E cam ca scandalul de la Presidents Club, dar mult mai sumbru. E genul de investigație care câștigă premii...

Mă opresc imediat.

— Îți bați joc de mine?!

Simt furia pulsându-mi prin vene.

— Îți pasă vreun pic de Ben? Nu-ți pasă, este?

Theo deschide gura, dar nu vreau să aud nimic.

— Îîîh! Știi ceva, ia mai du-te dracului!

Mă îndepărtez de el, mergând furioasă, cât de repede pot cu tocurile astea ridicole. Nu-s sigură încotro merg, dar mă descurc eu cumva. E mult mai bine decât să-i mai suport prezența chiar și o clipă.

— Jess! mă strigă Theo.

Acum aproape că alerg. Cotesc pe o altă stradă. Nu-l mai aud, slavă Domnului! Cred că am dibuit drumul. Dar problema e că magazinele astea cu telefoane arată toate la fel, mai ales cu luminile stinse și grilajele trase. De undeva vine un miros înțepător, de plastic ars.

Ce nenorocit! Se pare că m-a apucat plânsul. De ce dracului plâng? Am știut dintotdeauna că nu mă pot încrede în el; bănuiam că urmărește ceva încă de când ne-am întâlnit prima dată. Deci n-am de ce să fiu surprinsă. Probabil s-au strâns toate, stresul din ultimele zile. Sau Irina: m-au afectat lucrurile oribile pe care ni le-a povestit. Sau pur și simplu faptul că, deși într-un fel mă așteptam la ceva rău, speram să mă înșel. Măcar de data asta.

Și acum iată-mă singură din nou. Ca întotdeauna.

O iau pe altă stradă. Ezit. Parcă pe aici nu mai recunosc nimic. Dar în orașul ăsta pare să fie câte o stație de metrou la fiecare colț de stradă. Dacă mai merg puțin, sigur găsesc una. Acaparată de propriile gânduri furioase, sunt doar vag conștientă de faptul că se aude o gălăgie teribilă. Strigăte, urlete: să fie o

petrecere? Poate ar trebui s-o iau în direcția aceea. Fiindcă tocmai mi-am dat seama că e un tip care vine drept către mine, din celălalt capăt al străzii, cu mâinile în buzunare; sunt sigură că n-am de ce să mă îngrijorez, dar nu vreau să risc.

Cotesc, îndreptându-mă în direcția hărmălaiei. Abia târziu, mult prea târziu îmi dau seama că nu-i o petrecere. Văd o mulțime de oameni năvălind spre mine; unii au cagule, ochelari de înot și măști de schi. Fuioare imense de fum se ridică în aer. Aud niște țipete, strigăte, un zdrăngănit de metal.

Simt un val de căldură năvălind spre mine și văd focul din mijlocul străzii: flăcările sunt înalte, ajung la ferestrele de la etajul al doilea al clădirilor de vizavi. În mijloc se distinge cu greu scheletul înnegrit al unei dube de poliție care a fost răsturnată pe o parte și incendiată.

Acum văd și polițiștii care se apropie de protestatari: sunt în echipament de luptă, cu căști și viziere de protecție, agitând bastoanele de cauciuc în aer. Aud loviturile bastoanelor, pocnetul cu care cad asupra oamenilor. Iar cu fumul negru se mai amestecă un fel de abur: unul cenușiu, care se împrăștie repede în toate direcțiile și vine spre mine. Preț de o clipă rămân înmărmurită, doar privesc cu ochii mari. Oamenii fug încotro văd cu ochii, făcând slalom în jurul meu. Se împing, urlă, sunt disperați, își ridică fularele și tricourile peste gură. Un tip de lângă mine se întoarce fulgerător și aruncă ceva — o sticlă? — spre polițiști.

În cele din urmă, îi urmez și eu și încerc să fug. Dar îmi stau prea multe trupuri în drum, iar aburul cenușiu mă prinde din urmă, mă înconjoară din toate părțile. Încep să tușesc și nu mă mai pot opri; simt că mă înec. Mă ustură ochii; îmi lăcrimează atât de rău, încât nu mai văd bine. Apoi mă izbesc — bam! — de cineva, un om care stă nemișcat în mijlocul debandadei. Aproape că ricoșez din el, dezechilibrată de impact. Ridic privirea, mijind ochii înlăcrimați.

— Theo!

Mă apucă de braț, iar eu mă agăț de el. Ne întoarcem împreună și pe jumătate o luăm la fugă, pe

jumătate ne împleticim, tușind și respirând greu. Cumva, găsim o stradă lăturalnică și reușim să ne smulgem din torentul de oameni.

Câteva momente mai târziu, pășim pe ușa unui bar. Lacrimile îmi curg șiroaie; mă uit la Theo și văd că și el are ochii roșii.

— Gaz lacrimogen, îmi spune, ridicând antebrațul ca să se șteargă. Băga-mi-aș!

Oamenii de la bar se întorc să se holbeze la noi.

— Trebuie să ne spălăm, să scăpăm de rahatul ăsta din ochi! îmi zice Theo. Cât mai repede.

Fără un cuvânt, barmanul ne face semn spre toaletă.

Este o singură baie, destul de măricică. Dăm drumul la apă și ne stropim fețele din belșug, aplecându-ne deasupra chiuvetei micuțe. Aud o respirație chinuită. Nu sunt sigură dacă e a mea sau a lui.

Clipesc. Apa a fost de folos, parcă mă ustură un pic mai puțin. Abia acum, când îmi vine inima la loc, îmi amintesc: nu vreau să stau în preajma tipului ăstuia. Pipăi în jur, căutând ușa.

— Jess, în legătură cu mai devreme…

— Nu. Nu. Du-te dracului!

— Te rog, ascultă-mă!

Măcar pare un pic rușinat. Ridică mâna și se șterge la ochi. Din cauza gazului lacrimogen, pare c-a plâns — chestie cam stânjenitoare când trebuie să se justifice în fața mea. Începe să vorbească repede, ca și cum încearcă să spună cât mai mult înainte să-l întrerup:

— Lasă-mă să-ți explic, te rog. Uite ce e. Jobul ăsta e o mare bătaie de cap, este plătit mizerabil, mi-a distrus ultima relație… Dar odată la nu știu cât timp apare un subiect de genul ăsta și ai ocazia să dai în vileag niște oameni răi, și brusc pare că toate sacrificiile au meritat. Mda… știu că asta nu-i o scuză. M-a luat valul. Îmi pare rău.

Mă uit în jos, la podea, cu brațele încrucișate.

— Și dacă e să fiu sincer, nu, nu mi-a prea păsat de fratele tău. O abilitate-cheie a jurnaliștilor este să poată citi oamenii. Pot să fiu sincer, dar brutal de

sincer? Ben mi s-a părut întotdeauna un tip superegoist. Tot ce făcea era ca să-i iasă lui ceva.

Mă enervează la culme că vorbește așa, în parte pentru că bănuiesc că are dreptate.

— Cum îndrăznești să...

— Nu, nu. Lasă-mă să termin! Când mi-a spus prima oară despre articolul senzațional pe care îl pregătea, am fost sceptic. Îi cam place să umble cu vrăjeala, știi ce zic? Dar când mi-ai pus să ascult mesajul ăla vocal, m-am gândit: Mda, s-ar putea să fie ceva acolo. S-o fi băgat în ceva periculos. Merită văzut unde duc toate astea, până la urmă. Deci nu, nu mi-a păsat de fratele tău. Dar știi ceva, Jess? Vreau să te ajut pe tine.

— Ia mai du-te...

— Nu, ascultă-mă. Vreau să te ajut fiindcă am senzația că ți-ar prinde bine niște sprijin și fiindcă ești o tipă al naibii de curajoasă, și cred că ești un om foarte bun la suflet.

— Ha! Atunci e clar că nu mă cunoști absolut deloc.

— Serios, cine cunoaște, de fapt, pe cineva? Dar să știi că nu-s un tip rău, Jess. Ce-i drept, nu sunt nici sută la sută bun. Dar...

Tușește, lasă privirea în jos.

Mă uit la el. O fi vrăjeală? Ochii au început din nou să-mi lăcrimeze — chiar nu vreau să creadă că plâng.

— Auu! Doamne!

Mă înfior din cauza usturimii și mă frec zdravăn cu mâna.

Theo face un pas spre mine.

— Mă lași să mă uit?

Ridic din umeri.

Întinde mâna și mă apucă ușor de bărbie, ridicându-mi capul.

— Mda, sunt tot cam roșii. Dar cred c-am scăpat destul de ieftin, slavă Domnului. Ar trebui să treacă efectul în curând.

Fața lui e foarte aproape de a mea. Nici nu-mi dau seama cum se întâmplă, dar acum mă ține de bărbie și mă privește în ochi, atingerea lui fiind de o blândețe neașteptată, iar în secunda următoare mă trezesc că-l sărut și simt gustul țigărilor și al vinului de la club,

care este, dintr-odată, unul dintre cele mai delicioase gusturi din lume, și e mult mai înalt decât mine, așa că am gâtul lăsat pe spate, dar nici că-mi pasă, de fapt, chiar îmi place, pentru că toată treaba e incitantă — e al naibii de incitantă — și în același timp e și foarte greșită dintr-o grămadă de motive, nu în ultimul rând fiindcă sunt îmbrăcată cu hainele fostei lui iubite.

Și cu toate că e mult mai mare decât mine, eu sunt cea care îl împinge spre chiuvetă, iar el mă lasă să-l împing și mâna lui puternică mi se plimbă prin păr și apoi îi iau cealaltă mână și o trag sub rochia asta idioată, minusculă. Și abia în clipa asta ne dă prin cap c-ar fi bine să încuiem ușa.

Sophie

Penthouse

Ceilalți au plecat. Pe Mimi am trimis-o să aștepte în apartamentul ei. Nu vreau să fie de față la tot ce are să se întâmple. Fiica mea e atât de fragilă! La fel, și relația noastră. Trebuie să găsim un mod nou de a fi mamă și fiică.

Intru în baie, mă privesc în oglindă și-mi încleștez mâinile pe marginea chiuvetei. Sunt palidă și trasă la față. Îmi arăt vârsta cu vârf și îndesat. Dacă ar fi aici, Jacques ar fi scandalizat. Îmi netezesc părul. Mă dau cu parfum în spatele urechilor și pe încheieturi, acolo unde se simte pulsul. Mă pudrez pe frunte, unde pielea strălucește un pic. Apoi iau rujul și mă dau cu el. O singură dată îmi tremură mâna; în rest, sunt la fel de precisă în mișcări ca întotdeauna.

Apoi mă întorc în living. Sticla de vin a rămas pe masă. Încă un pahar, doar ca să mă ajute să gândesc mai limpede...

Tresar când îmi dau seama că nu sunt singură. Antoine stă în picioare lângă ferestrele înalte și mă privește — o prezență ostilă. Probabil c-a rămas în urmă după ce au plecat ceilalți doi.

— Ce faci aici?

Încerc să-mi țin vocea sub control, cu toate că pulsul mi-a luat-o razna și-l simt zbătându-se undeva lângă gât.

Face un pas în față și ajunge în cercul de lumină al lămpii. Tot i se mai vede pe obraz urma rozalie lăsată de palma mea. Nu sunt deloc mândră că mi-am pierdut cumpătul așa. Mi se întâmplă extrem de rar; de-a lungul anilor, am ajuns să mă pricep să-mi ascund sentimentele. Dar în rarele situații în care provocarea e suficient de mare, pierd orice simț al măsurii. Furia pune stăpânire pe mine.

— A fost distractiv, spune Antoine, apropiindu-se și mai mult.

— Ce a fost distractiv?

— Aaah, răspunde și îmi zâmbește într-un fel care-l face să pară cam sărit de pe fix. Nu-mi spune că n-ai ghicit până acum? Nici după toată tărășenia cu fotografia din biroul lui papa? Știi tu. Eu ți-am lăsat bilețelele alea în cutia poștală, pe sub ușă. Am așteptat cuminte să primesc banii. Chiar mi-a plăcut cum mi i-ai împachetat. Plicurile alea bej frumușele. Foarte discret.

Îl privesc cu ochii mari, siderată. Am senzația că totul s-a întors cu susul în jos.

— *Tu?!* Tu ai fost de la bun început?

Face o mică plecăciune batjocoritoare.

— Te surprinde? Că am reușit să pun lucrurile cap la cap? O „floare de seră inutilă", ca mine? Ba chiar am reușit să țin totul secret... până acum. N-am vrut să încerce și frățiorul meu scump să intre în afacere, să pună și el laba pe bani. Fiindcă, după cum bine știm, și el este — cum ai zis...? — o *lipitoare*, ca mine. Numai că el e mai ipocrit. O ascunde mai bine.

— Nu-ți trebuie bani. Tatăl tău...

— Asta crezi tu. Dar știi care-i chestia, am avut acum câteva săptămâni o presimțire că Dominique ar plănui să mă părăsească. Și așa cum bănuiam, încearcă să mă facă de bani. Întotdeauna a fost o curvuliță lacomă. Iar dragul de papa e al naibii de zgârcit. Așa c-am vrut să mai fac rost de niște bani. Că nu se știe niciodată.

— De la Jacques ai aflat?

— Nu, nu! Mi-am dat seama singur. Am găsit documentele. Papa își ține toate evidențele cu mare conștiinciozitate, știai chestia asta? Și legate de clienți, dar și de fete. Am avut mereu niște bănuieli în legătură cu tine, dar voiam și dovezi. Așa că m-am băgat până în gât în arhive. Am găsit informații despre Sofia Volkova, care a „lucrat" — a făcut în aer semnul pentru ghilimele — la club acum aproape 30 de ani.

Numele acela! Dar Sofia Volkova nu mai există. Am lăsat-o acolo, închisă în locul ăla cu scările care duc, parcă, în măruntaiele pământului, cu pereți de catifea, în încăperea încuiată.

— În fine, continuă Antoine. Sunt mult mai atent decât au impresia ceilalți. Văd mult mai multe decât

cred cei din jur.

Zâmbește iarăși ca un nebun.

— Dar asta știai deja, nu-i așa?

Jess

Pornesc spre metrou împreună cu Theo. E ciudat cum, după ce ne culcăm cu cineva (nu că s-ar putea numi „culcat" ceea ce am făcut noi sprijiniți de chiuveta aia), devenim brusc așa de timizi, atât de ezitanți în a ne vorbi. Mă simt ridicolă când mă gândesc cât timp am irosit. Deși, ca să fiu sinceră, niciunul dintre noi n-a avut nevoie de prea mult timp. Am o senzație ciudată, aproape ca și cum totul i s-ar fi întâmplat altcuiva. Mai ales acum, că m-am îmbrăcat la loc cu hainele mele.

Theo se întoarce spre mine cu o expresie solemnă pe figură.

— Jess. E clar că nu te poți întoarce în casa aia. Nu se poate să intri singură în gura lupului. Ar fi o nebunie!

Nu mai are tonul ăla tărăgănat și un pic ironic; îmi vorbește cu un fel de duioșie.

— Nu te supăra, dar... pari genul de om care poate fi un pic... nechibzuit. Știu că probabil ai impresia că e singurul mod în care poți să-l ajuți pe Ben. Și e chiar... vrednic de laudă...

Îl fixez cu privirea.

— *Vrednic de laudă?!* Să știi că nu-s aici ca să câștig vreun premiu sau ceva! E fratele meu. Este, efectiv, singurul om de pe lumea asta de care mă leagă ceva.

— OK, răspunde Theo, ridicând mâinile. E clar că n-am ales cuvântul potrivit. Dar este mult, mult prea periculos. De ce nu vii la mine? Am o canapea. Tot în Paris ai să fii. Poți să-l cauți în continuare pe Ben. Poți să mergi la poliție.

— Zău, la aceeași poliție care se pare că știe despre locul ăla și n-a luat nicio măsură? Aceeași poliție care e posibil să fie implicată? Da, clar, neapărat să merg la poliție!

Coborâm împreună treptele stației de metrou, până pe peron. E aproape pustiu, mai e doar un tip cam beat, care cântă în gura mare pe peronul de vizavi. Aud huruitul metroului care se apropie, îi simt vibrațiile în piept.

Apoi am brusc senzația copleșitoare că e ceva în neregulă, cu toate că nu-mi dau seama exact ce anume. Un fel de al șaselea simț, presupun. Aud și altceva: zgomotul unor pași în fugă. Mai mulți oameni care aleargă.

— Theo, apuc să zic, uite, cred c-ar trebui...

Dar nu apuc să termin de vorbit, că se și întâmplă. Patru zdrahoni îl plachează pe Theo, doborându-l la pământ. Îmi dau seama că poartă uniforme — uniforme de poliție — și unul dintre ei ridică în aer, triumfător, o punguță cu ceva alb.

— Nu-i a mea! strigă Theo. E o înscenare! Băga-mi-aș...

Însă restul cuvintelor îi sunt înăbușite, iar apoi înlocuite de un geamăt de durere — unul dintre polițiști îl izbește cu capul de perete, în timp ce altul îi pune cătușele. Metroul intră în stație: oamenii din vagonul care se oprește în dreptul nostru se holbează la noi pe geam.

Apoi văd un alt bărbat care se apropie, mergând de-a lungul peronului: un bărbat de vârsta a doua, cu un costum elegant peste care poartă o haină gri, la fel de elegantă. Părul grizonant, tuns scurt, figura aia de pitbull. Îl știu. E tipul la care m-a dus Nick în secția de poliție. *Commissaire* Blanchot.

Acum, încercând cu disperare să-mi aduc aminte, mai fac o legătură. Silueta pe care mi s-a părut c-o recunosc în publicul de la club, chiar înainte să se stingă lumina. El era. Probabil că ne-a urmărit toată noaptea.

Cei doi polițiști care nu-s ocupați să-l imobilizeze pe Theo pornesc acum către mine: e rândul meu. Sunt conștientă că am la dispoziție doar câteva secunde ca să acționez. Se deschid ușile metroului. Dintr-odată, coboară din vagon un puhoi de protestatari care poartă pancarte și arme improvizate.

Theo reușește să întoarcă o clipă capul spre mine și să șuiere cu greu, cu buza spartă:

— Jess! Urcă-te în metrou!

Tipul din spatele lui îi înfige genunchiul în spate; se prăbușește pe peron.

Șovăi. Nu pot să-l las aici...

— Urcă-te naibii în metrou, Jess! N-o să pățesc nimic. Și să nu-ndrăznești să te întorci acolo!

Polițistul aflat cel mai aproape se năpustește spre mine. Mă feresc iute din calea lui, pe urmă mă întorc cu spatele și-mi croiesc drum prin mulțimea de oameni. Sar în vagon chiar înainte de închiderea ușilor.

Sophie

Penthouse

— Deci, spune Antoine, oricâtă plăcere mi-a făcut să flecărim așa, acum îmi vreau banii, te rog.

Întinde mâna și continuă:

— M-am gândit să vin și să-i iau în persoană. Fiindcă aștept de trei zile deja. Până acum ai fost de fiecare dată așa de promptă! Așa de sârguincioasă. Și am lăsat să treacă o zi, c-au fost circumstanțe atenuante, să știi... Dar nu pot să aștept la nesfârșit. Are și răbdarea mea limite.

— N-am banii. Nu-i așa de ușor cum crezi tu...

— Ba cred că-i al dracului de ușor!

Face un gest larg, cu care cuprinde tot apartamentul.

— Uită-te puțin în jur.

Îmi scot ceasul de la încheietură și i-l întind.

— Bine. la-l pe ăsta. E un Cartier Panthère. O să... o să-i spun tatălui tău că l-am trimis la reparat.

— *Ah, mais non!* Nu vreau să mă bag la așa ceva. În definitiv, sunt fiul lui papa, cred că știi asta deja, nu? Prefer încă un plic frumușel, bej, plin cu bani. Te caracterizează, nu-i așa? Un exterior elegant, iar înăuntru o realitate mizerabilă, ieftină.

— Ce am făcut ca să mă urăști în halul ăsta? Nu ți-am făcut nimic.

Antoine izbucnește în râs.

— Adică vrei să-mi spui că tu chiar nu știi?

Se apleacă un pic spre mine și-i simt răsuflarea; duhnește a alcool.

— Tu ești un nimic, *un nimic* în comparație cu *Maman*. S-a născut într-una dintre cele mai bune familii din Franța. Un neam cu adevărat măreț: mândru, nobil. Știi că restul familiei crede că tu ai omorât-o? Nici cei mai buni doctori din Paris n-au reușit să-i dea de cap bolii ei, să afle de ce îi era atât de rău. Și când a murit, el a înlocuit-o cu ce... cu tine? Sincer, nici nu era nevoie să găsesc documentele alea.

Am știu ce ești din clipa în care te-am cunoscut. Te-am *mirosit*.

Mă mănâncă în palmă să-l mai plesnesc o dată. Dar nu trebuie să-mi mai pierd cumpătul. Așa că-i răspund:

— Tatăl tău o să fie foarte dezamăgit de tine.

— Ah, nu încerca schema cu „dezamăgirea". Nu mai merge la mine! Tata a fost dezamăgit de mine din clipa în care m-a scos biata mama din *chatte*. Și nu mi-a dat nici pe dracu'. Sau, în orice caz, nimic ce să nu fi venit la pachet și cu vinovăție, și cu acuzații. Tot ce-am primit de la el sunt iubirea pentru bani și un nenorocit de complex al lui Oedip.

— Dacă află despre asta — dacă află că mă amenințși așa, o să... N-o să-ți mai dea niciun ban.

— Numai că n-o să afle, nu? Nu poți să-i spui, asta e toată ideea! Nu-ți permiți să afle. Fiindcă sunt atâtea lucruri pe care aș putea să i le spun. Alte lucruri care s-au petrecut aici, între pereții apartamentului ăstuia.

Ia o expresie gânditoare și continuă:

— Cum era zicala aia? *Quand le chat n'est pas là, les souris dansent*...

„Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă." Își scoate telefonul și mi-l flutură în față. Pe ecran e numărul lui Jacques.

— N-o să-i spui. Fiindcă dacă o faci, nu-ți mai primești banii.

— Mda, păi nu e asta toată chestia? Problema eternă cu oul și găina, *ma chère belle-mère*[24]. Tu plătești, eu nu-i spun. Și chiar nu cred că vrei să-i spun lui papa, nu? Celelalte chestii pe care le știu?

Mă fixează cu o privire lacomă. Exact cum a făcut și într-o seară când eu ieșeam din apartamentul de la etajul trei, iar el s-a desprins din umbrele de pe palier. M-a măsurat din cap până în picioare într-un fel în care un bărbat n-ar trebui să-și privească niciodată mama vitregă.

— Rujul, *ma chère belle-mère!* mi-a zis atunci, zâmbind răutăcios. Vezi că-i un pic întins.

— Nu! îi răspund eu acum. Nu-ți mai dau bani.

— Poftim? întreabă, ducând o mână la ureche, ca și când nu aude bine. Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Nu, nu primești banii. Nu ți-i dau.

Se încruntă.

— Dar am să-i spun lui tata. Îi spun de cealaltă chestie.

— Ba n-o să-i spui.

Știu că e periculos, dar nu mă pot abține. Să-l provoc, să-i demonstrez că joacă la cacealma.

Dă din cap încet, ca și cum mă consideră prea grea de cap pentru a-l înțelege.

— Crede-mă, am să-i spun, cu siguranță.

— Bine. Dă-i mesaj chiar acum.

Un spasm de nedumerire îi cuprinde figura.

— Curvă proastă! scuipă furios. Ești nebună?

Dar dintr-odată, pare nesigur. Chiar înfricoșat.

I-am povestit lui Benjamin Daniels despre Sofia Volkova. Ăsta a fost gestul cel mai nesăbuit. Mai nesăbuit decât orice altceva am făcut cu el. În după-amiaza aceea făcurăm duș împreună. Mă spălase pe păr. Poate că acel gest simplu fusese de vină — mult mai intim decât sexul, într-un fel; descătușase ceva în mine. Mă încurajase să-i povestesc despre femeia pe care credeam c-am lăsat-o în urmă, într-o cameră încuiată, sub una dintre străzile cele mai înstărite din Paris. Spunându-i lucrurile acelea, am simțit că dețin controlul. Indiferent cine era cel care mă șantaja, nu mai avea el toată puterea. Eu hotăram ce urma să se petreacă.

— Jacques m-a ales, i-am explicat. Putea să-și aleagă oricare fată, dar m-a ales pe mine.

— Normal că te-a ales, mi-a spus Ben, desenând un contur cu degetele pe umărul meu gol.

Poate că voia să mă flateze. Dar de-a lungul anilor conștientizasem motivele pentru care îl atrăsesem pe soțul meu. Era mult mai bine să aibă o a doua soție care să nu-l facă niciodată să se simtă inferior, care să vină dintr-un loc aflat cu atât de mult sub nivelul lui, încât să-i fie pururi recunoscătoare. O femeie pe care s-o poată modela așa cum voia. Iar eu am acceptat bucuroasă să fiu modelată. Să devin *Madame* Sophie Meunier, cu eșarfele ei de mătase și cerceii cu diamante. Puteam să las în urmă locul acela

îngrozitor. N-aveam să sfârșesc ca celelalte. Ca biata nefericită care i-a dat viață fiicei mele.

Sau cel puțin așa credeam eu. Asta până când primul bilet mi-a demonstrat că viața mea veche mă amenința în continuare, ca un cuțit ce putea străpunge în orice clipă iluzia pe care o țesusem.

— Povestește-mi și despre Mimi, a murmurat Ben, cu buzele lipite de ceafa mea. Nu e a ta... nu? Ea ce rol are în toată povestea asta?

Am înmărmurit. Făcusem o greșeală uriașă. Asta m-a smuls, în cele din urmă, din transă. Acum știam că nu eram singura cu care stătuse de vorbă. Acum îmi dădeam seama cât de proastă fusesem. Proastă, singuratică și slabă. Mă dezvăluisem cu totul în fața acestui bărbat, a acestui străin — un om pe care nu-l cunoșteam de fapt, în ciuda timpului pe care îl petrecuserăm împreună. Privind în urmă, poate că și în vreme ce-mi povestea câte ceva din propria copilărie, el alegea, edita — o parte din el îmi scăpa printre degete, rămânea imposibil de cunoscut. Îmi oferea doar bucățile care-i conveneau, doar atât cât să mă convingă să mă destăinui și eu. Era jurnalist, pentru numele lui Dumnezeu! Cum putusem să fiu atât de nesăbuită? Vorbindu-i despre lucrurile acelea, îi dădusem toată puterea. Nu numai că expusesem unui risc teribil tot ce construisem pentru mine, viața mea. Pusesem în pericol și viața pe care doream s-o aibă fiica mea.

Știam ce trebuia să fac.

Așa cum știu și acum ce am de făcut. Mă mobilizez și îi arunc lui Antoine o privire oțelită. O fi el mai înalt decât mine, dar îl simt dând înapoi sub ochii mei, făcându-se tot mai mic. Cred că tocmai a înțeles că nu mai are cum să mă amenințe.

— N-ai decât să-i dai mesaj tatălui tău. Nu mă interesează. Dar oricum ar fi, de la mine nu mai primești un euro! Și cred că-n momentul ăsta avem probleme mai importante asupra cărora să ne concentrăm, nu? Știi foarte bine cum vede Jacques lucrurile. Familia e pe primul loc.

---

[24] Draga mea mamă vitregă. (în fr., în orig.)

Jess

M-am întors. M-am întors pe strada asta liniștită, cu clădirile ei frumoase. Mă cuprinde sentimentul acela familiar: restul orașului, restul lumii par nespus de departe.

Mă gândesc la vorbele lui Theo: „Pari genul de om care poate fi un pic... nechibzuit". M-a enervat atunci când mi-a spus, dar avea dreptate. Știu că o parte din mine este atrasă de pericol, chiar îl caută.

Poate că e o nebunie. Poate că, dacă Theo n-ar fi fost arestat, m-aș fi dus la el, așa cum a zis, aș fi petrecut noaptea la el pe canapea. Poate că nu. Dar acum nu mai am unde altundeva să mă duc. Știu că nu pot apela la poliție. Știu și că, dacă vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Ben, asta e singura mea șansă. Clădirea asta e cheia dispariției lui, sunt convinsă. N-am să găsesc răspunsuri dacă dau bir cu fugiții.

Și atunci am avut o presimțire, în ziua cu mama. Se purta foarte ciudat în dimineața aia. Era melancolică. Nu era în apele ei. Zâmbea visătoare, ca și cum era deja în altă parte. Ceva mi-a spus c-ar fi fost mai bine să nu mă duc la școală. Să falsific o scutire, cum mai făcusem de atâtea ori. Dar nu era tristă sau înspăimântată. Era doar un pic absentă. Și aveam sport în ziua aia, iar pe vremuri eram foarte bună la sport și era vară, iar eu nu voiam să fiu în preajma mamei când avea starea aia. Așa că m-am dus la școală și vreme de câteva ore am și uitat de existența ei, am uitat de existența a orice, în afară de prietenii mei, cursa în saci de pânză și toate jocurile alea caraghioase.

Când am ajuns acasă, la 4 fără 10, am simțit. Chiar înainte de a intra în dormitor. Chiar înainte de a descuia ușa folosind două agrafe de păr. Cred că e posibil să se fi răzgândit, să-și fi amintit de copiii care aveau mai multă nevoie de ea decât avea ea nevoie să scape. Fiindcă nu zăcea senină pe pat. Avea o poziție de parcă înota craul, cu mâna dreaptă întinsă în față, ca și cum ar fi fost surprinsă în timp ce înota spre ușă.

N-am să mai ignor niciodată o presimțire.

Dacă i-au făcut ceva lui Ben, știu că eu am cele mai mari șanse să aflu. Nu polițiștii pe care-i au în buzunar. Nimeni, doar eu. Și chiar nu am nimic de pierdut. Dimpotrivă, acum mă simt cumva atrasă de locul ăsta. Vreau să mă bag în gura lupului, cum s-a exprimat Theo. Mi s-a părut c-a sunat melodramatic când a zis-o, dar stând acum în fața porții și ridicându-mi privirea spre clădire, mi se pare o exprimare potrivită. Locul ăsta, clădirea asta seamănă cu o creatură uriașă care e gata să mă înghită cu totul.

Nu văd pe nimeni în jur când intru în clădire, nici măcar portăreasa nu e în preajmă. În toate apartamentele sunt stinse luminile. Domnește aceeași liniște mormântală ca în noaptea în care am sosit. Presupun că-i târziu. Încerc să mă conving singură că e imaginația mea de vină, că doar mi se pare că este o liniște apăsătoare, încordată, ca și cum clădirea m-ar aștepta.

Pornesc spre scară. Ciudat. În lumina difuză, ceva îmi atrage atenția. Un maldăr mare de haine aruncate în dezordine la baza treptelor, împrăștiate pe carpetă. Ce naiba or fi căutând aici hainele alea?

Mă întind după comutator. Luminile se aprind șovăielnic.

Îmi întorc din nou privirea spre mormanul de haine. Mi se strânge inima. Tot nu văd ce este, dar îmi dau seama într-o clipită, pur și simplu știu. Lucrul acela de la poalele treptelor, orice ar fi, e rău. E ceva ce nu vreau să văd. Pornesc spre el de parcă mă zbat într-o apă mare, nu vreau să ajung acolo, dar știu că trebuie să mă uit. Pe măsură ce mă apropii, îl disting mai clar. Este ceva solid, o formă bine conturată sub moliciunea materialului.

Doamne, Dumnezeule! Nu știu sigur dacă șoptesc cuvintele astea sau dacă răsună doar în mintea mea. Acum văd înspăimântător de limpede că forma aceea este un om. Zace cu fața în jos, întins pe dalele de piatră. Nu se mișcă. Clar, nu se mișcă.

Nu din nou! Am mai trecut prin asta o dată. Trupul din fața mea, cumplit de nemișcat. *Doamne,*

Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule! Văd punctulețe mici de lumină, îmi dansează în fața ochilor. *Respiră, Jess. Respiră.* Îmi doresc cu fiecare fibră din ființa mea să țip, să fug în direcția opusă. Mă forțez să mă aplec. Poate că există totuși posibilitatea să mai fie în viață... Mă aplec și mai mult, întind mâna, îi ating umărul.

Simt cum mi se ridică fierea până în gât, îmi vine să icnesc. Înghit cu greu. O întorc pe partea cealaltă și trupul portăresei se mișcă de parcă nu-i decât o adunătură de haine — prea fluid, fără vlagă. Acum două ore mă avertiza să fiu precaută. Era înspăimântată. Și acum e...

Duc două degete la gâtul femeii, deși sunt sigură că n-am ce să...

Dar mi se pare că simt ceva. Să fie...? Da, chiar sub buricele degetelor mele: un puls ezitant, neregulat. Slab, dar prezent. A scăpat cu viață, însă la limită.

Privesc în sus, spre scara întunecată, spre apartamente. Știu că n-a fost un accident. Știu că unul dintre ei e vinovat.

Jess

— Mă auziți?

Doamne, îmi dau seama că nici măcar nu știu cum o cheamă!

— O să chem ambulanța!

Pare așa de inutil! Sunt sigură că nu mă aude. Dar o privesc și văd că deschide un pic buzele, ca și cum încearcă să spună ceva.

Bag mâna în buzunar, să scot telefonul. Buzunarul hainei e gol. Ce mama mă-sii...

Îmi pipăi buzunarele de la jeanși. Nici acolo nu este. Caut iar în haină. Nu, clar nu e aici. N-am telefonul.

Și apoi îmi aduc aminte. l l-am dat ușierului de la club, fiindcă altfel nu ne lăsa să intrăm. Când am fost dați afară, n-am mai apucat să-l recuperez — și sunt convinsă că nu mi l-ar fi dat înapoi, oricum.

Închid ochii și trag adânc aer în piept. OK, Jess, gândește-te. *Gândește-te!* Nu-i nimic. N-ai nevoie de telefon. Poți să ieși pe stradă și să rogi pe cineva să cheme o ambulanță.

Deschid grăbită ușa și o iau la fugă de-a curmezișul curții, spre poartă. Trag de clanță. Dar nu se întâmplă nimic. Mă opintesc și mai tare: tot nimic. Nu se mișcă nici măcar un milimetru. E încuiată; asta e singura explicație. Presupun că același mecanism care permite să fie deschisă introducând codul poate fi folosit și ca s-o încuie. Încerc să gândesc rațional. Dar e tare greu, mă copleșește panica. Poarta e singura ieșire din locul ăsta. Și dacă e încuiată, înseamnă că sunt captivă înăuntru. Nu am nicio altă variantă.

Oare aș putea să mă cațăr pe poartă? Ridic privirea, plină de speranță. Însă e doar o foaie de tablă, nu am niciun punct de sprijin. lar sus de tot sunt țepușele anti-cățărare și cioburile de sticlă, de-a lungul zidului, care m-ar face ferfeniță dacă aș încerca să mă urc pe acolo.

Alerg înapoi în clădire, spre casa scării.

Când ajung, văd că portăreasa a reușit să se ridice în fund, sprijinindu-se cu spatele de peretele de lângă scări. Chiar și pe întunericul ăsta, văd rana de pe linia părului, unde trebuie să se fi lovit la cap în dalele de piatră.

— Fără ambulanță, murmură bătrâna, clătinând din cap. Fără ambulanță. Fără poliție.

— Ați înnebunit? Trebuie să chem...

Mă întrerup, fiindcă o văd că ridică privirea spre treptele din spatele meu. Mă uit și eu în direcția aceea. Este Nick — stă în capul scării, pe primul palier.

— Bună, Jess. Trebuie să stăm de vorbă.

Nick

Etajul doi

— Animalule! Tu i-ai făcut asta? Ce fel de om ești?!

Ridic mâinile.

— N-am… n-am fost eu. Eu doar am găsit-o.

Antoine a împins-o pe scări, evident. Ca de obicei, a mers prea departe. E o bătrână, pentru numele lui Dumnezeu, cum s-o împingi așa?

— Probabil c-a fost… un accident nefericit. Uite ce e… Trebuie să-ți explic niște chestii. Putem să stăm de vorbă?

— Nu, îmi răspunde. Nu vreau să stăm de vorbă, Nick.

— Te rog, Jess! Te rog. Trebuie să ai încredere în mine.

Aș vrea să-și păstreze calmul. Să nu facă ceva nesăbuit. Să nu mă forțeze să fac ceva ce voi regreta. Și încă nu-s sigur dacă are telefonul la ea sau nu.

— Să am încredere în tine?! Așa cum am avut înainte? Când m-ai dus la polițistul ăla dubios? Când mi-ai ascuns faptul că sunteți toți rude?

— Uite, Jess, pot să-ți explic totul. Doar… vino cu mine. Nu vreau să pățești nimic rău. Chiar nu vreau să mai aibă nimeni de suferit.

— Ce — face un gest spre portăreasă —, ca ea, adică? Și ca Ben? Ce i-ați făcut lui Ben? Îți e prieten, Nick!

— Ba nu! strig eu.

M-am străduit atât de tare să fiu calm, să mă controlez!

— Nu mi-a fost prieten. Nu mi-a fost niciodată prieten.

Și nici măcar nu mai încerc să-mi ascund amărăciunea.

Într-o seară, cu trei zile în urmă, sora mea mai mică, Mimi, a venit la mine și mi-a povestit ce a găsit în calculatorul lui.

— Scrie… banii noștri nu-s făcuți din vin. Scrie… scrie că-s fete. Bărbați care cumpără fete, nu vin…

Locul ăsta oribil, clubul ăsta — *ce n'est pas vrai*... Nu poate fi adevărat, Nick... Spune-mi că nu e adevărat.

Plângea, zguduită de hohote atât de puternice, încât îi era greu să vorbească.

— Și scrie...

A tras cu greu aer în piept.

— Scrie că eu nu sunt, de fapt, a lor...

Adevărul este că eu și Antoine am bănuit mereu. Cred că toate familiile au genul ăsta de secrete, de minciuni asupra cărora cad de acord și despre care nu se vorbește niciodată. Sincer, ne era prea frică. Țin minte când, fiind și noi aproape copii, Antoine a făcut o remarcă pe care a auzit-o tata — a insinuat ceva. l-a tras papa un dos de palmă de l-a aruncat în partea cealaltă a încăperii. De atunci, nimeni n-a mai pomenit nimic despre asta. A rămas pur și simplu încă un secret măturat sub preș.

Era clar că Ben fusese teribil de harnic. Părea să fi descoperit mai multe despre papa și despre afacerea lui decât știam eu însumi. Pe de altă parte, eu nu voisem niciodată să știu toate detaliile sordide. Am păstrat distanța cât de mult am putut, am încercat să aflu cât mai puține de-a lungul anilor. Însă toate astea se legau de lucrul pe care i-l spusesem strict confidențial, cu zece ani înainte, în cafeneaua din Amsterdam. De mărturisirea pe care îmi promisese cu mâna pe inimă că n-avea s-o dezvăluie vreodată cuiva. Secretul cel mai tainic al familiei mele. Cel mai important și mai cumplit izvor al rușinii mele.

Încă îmi aduc aminte cuvintele pe care mi le-a spus tata când aveam 16 ani, în fața acelei uși încuiate, de la poalele treptelor îmbrăcate în catifea. Cum m-a luat peste picior: „Ah, crezi că poți să strâmbi din nas și gata? Crezi că ești mai presus de așa ceva? Din ce bani crezi c-am plătit, de fapt, școala ta de fițe? Din ce bani crezi că sunt casa în care stai, hainele de pe tine? Din banii de pe niște sticle de vin prăfuite? Din marea moștenire a sfintei de mă-ta? Nu, băiete! *De aici* vin toți banii. Crezi că tu n-ai nicio legătură cu asta? Te crezi prea bun pentru așa ceva?"

Știam foarte bine cum se simțise Mimi când citise toate astea pe calculatorul lui Ben. Când aflase care

era sursa bogăției noastre, a identității noastre. Când descoperise că totul fusese plătit cu bani murdari. Era ca un dezastru, un cancer care se răspândea și ne îmbolnăvea pe toți.

Însă în același timp, familia nu ți-o alegi. Și altă familie în afară de ei nu am.

Când mi-a povestit Mimi ce citise, mi-am dat seama dintr-odată că totul — mesajul nonșalant primit de la Ben cu câteva luni în urmă, întâlnirea noastră la bar, mutarea lui aici — fusese planificat, nu o coincidență fericită. Totul fusese calculat. Mă folosise ca să-și îndeplinească ambiția. lar acum avea să-mi distrugă familia. Și odată cu ea, se pare că nu-i păsa dacă mă distrugea și pe mine.

M-am gândit iar la vorba aia franțuzească despre familie. *La voix du sang est la plus forte*: chemarea sângelui e cea mai puternică. Nu aveam de ales.

Știam ce trebuia să fac.

Așa cum știu și acum ce am de făcut.

— Te rog, Jess! îmi zice Nick pe un ton calm. Ascultă ce am de zis, atâta îți cer. Cobor și eu acolo și stăm de vorbă.

Preț de o clipă, mă gândesc: doar fiindcă fac parte din aceeași familie, nu înseamnă că sunt toți vinovați pentru ce s-a întâmplat aici. Țin minte că Nick mi-a zis la un moment dat despre taică-său că este „de căcat": e clar că nu se înțeleg. Poate m-am pripit să trag concluzii, poate femeia chiar a căzut pe scări. E bătrână, fragilă, putea să alunece pe trepte noaptea... N-o aude nimeni, fiindcă e târziu. Poate că poarta e încuiată tot fiindcă e târziu...

Nu. N-am să risc. Mă întorc spre portăreasă: a alunecat spre podea și pe figură are o grimasă de durere. Chiar când mă uit către ea, observ că se deschide ușa apartamentului de la primul etaj. Antoine iese pe palier și se oprește lângă fratele lui — până acum nu mi-am dat seama că seamănă atât de bine. Îmi zâmbește — un rictus înfiorător.

— Bună, micuțo.

Unde să fug? Poarta e încuiată. Refuz să fiu fata din filmele horror care dă fuga la subsol. Ambii frați au început să coboare spre mine. Nu mai am timp să stau pe gânduri. Instinctiv, mă urc în lift. Apăs butonul pentru etajul trei.

Liftul troncăne, străduindu-se din greu să urce. Îl aud pe Nick alergând pe scări, sub mine: îi văd creștetul prin grilajul de metal. Mă urmărește. Gata, a renunțat la mănuși.

În cele din urmă, ajung la etajul trei. Liftul se oprește înnebunitor de lent. Deschid ușa de metal și mă reped spre apartamentul lui Ben, înfig cheia în broască și descui disperată, apoi o trântesc după mine și o încui. De-abia mai respir.

Încerc să găsesc o soluție, dar panica parcă mă prostește, și asta tocmai când am nevoie să gândesc cât mai limpede. Scara ascunsă: aș putea s-o folosesc.

Dar e blocată de canapea. Alerg la ea și încerc s-o trag din fața ușii.

Apoi aud sunetul inconfundabil al unei chei în broască. Fac un pas în spate. Are cheie. Bineînțeles că are cheie! Oare aș putea să trag ceva în dreptul ușii? Nu, nu am timp.

Nick pornește spre mine de-a curmezișul încăperii. Când îl vede, pisica sare pe blatul din bucătărie, mieunând de zor la el — probabil speră să primească o gustare. Trădătoarea!

— Haide, Jess! încearcă să mă păcălească, tot cu tonul ăla ciudat de calm. Uite, stai pe loc și...

Amenințarea pe care o simt acum din partea lui Nick e mult mai înfricoșătoare decât ar fi fost dacă nu ar fi purtat până acum masca aia de băiat bun. Adică, violența fratelui său a mocnit tot timpul aproape de suprafață, o simțeam. Dar Nick — acest Nick nou — este cu totul imprevizibil.

— Ca să ce? Ca să-mi faci și mie ce i-ai făcut lui Ben?

— Eu nu i-am făcut nimic...

Sună ciudat cum a zis chestia asta. Parcă a subliniat acel „eu" — „*eu* nu i-am făcut nimic".

— Vrei să zici că altcineva i-a făcut? Unul dintre ceilalți?

Nu-mi răspunde. *Ține-l de vorbă*, îmi spun, *trage de timp*.

— Credeam că vrei să mă ajuți, Nick.

Acum pare îndurerat.

— Chiar am vrut, Jess. Și totul e din vina mea. Eu am pornit nebunia asta. L-am invitat aici... Ar fi trebuit să-mi dau seama. S-a apucat să-și bage nasul în lucruri în care nu trebuia... Futu-i...

Se freacă pe față cu amândouă mâinile, iar când le îndepărtează văd că are ochii roșii.

— E vina mea... Și-mi pare rău...

Simt cum mă cuprinde un fior de gheață.

— Ce i-ai făcut lui Ben, Nick?

Voiam ca întrebarea să sune dur, autoritar. Dar mi-a tremurat vocea.

— Eu n-am... Nu... Eu n-am făcut nimic.

Iarăși sublinierea asta: „*Eu* n-am făcut nimic".

Nu pot să scap din apartament fără să trec pe lângă Nick, fără să ies pe ușa din spatele lui. Însă bucătăria e chiar lângă ușă. Și acolo, la îndemână, este suportul cu ustensile de bucătărie, în care se află și cuțitul japonez, ăla superascuțit. Dacă aș putea să-l țin de vorbă, să pun mâna pe cuțit cumva...

— Haide, Jess.

Mai face un pas către mine.

Apoi, brusc, se vede o mișcare fulgerătoare, o scăpărare de negru și alb. Pisica a sărit de pe blat pe umerii lui Nick — așa cum m-a întâmpinat pe mine când am pășit pentru prima oară în apartamentul ăsta. Nick înjură, ridică mâinile și încearcă să-și smulgă animalul din spinare. Eu țâșnesc în față și smulg cuțitul din suport. Apoi mă reped pe lângă Nick, ajung la ușă, o deschid și o trântesc în urma mea.

— Bună, micuțo.

Mă întorc. Căcat! Antoine e pe coridor, probabil aștepta în întuneric. Mă năpustesc asupra lui cu cuțitul, sfâșiind la întâmplare aerul, atât de violent, încât se trage în spate, ezitant, și cade pe scări, aterizând ca o grămadă amorfă pe palierul de jos. Mă uit după el prin întuneric, simțind că-mi arde pieptul. Mi se pare că aud un geamăt, dar nu se vede nicio mișcare.

Nick o să iasă din clipă în clipă. Nu pot fugi decât într-o direcție.

În sus.

E clar că sunt depășită numeric: eu sunt una, ei sunt patru. Dar poate găsesc un loc în care să mă ascund, să mai trag de timp.

Haide, Jess. Gândește-te! Întotdeauna te-ai priceput să găsești soluții după ce te-ai băgat în încurcături.

Mimi

Etajul patru

— Ce se întâmplă, *Maman*?

După tot ce am aflat, cuvântul ăsta mi se pare ciudat, dureros.

— Șșșstt, îmi spune ea, mângâindu-mă pe păr. Șșșstt, *ma petite*.

Stau pe pat ghemuită și tremur. A coborât să vadă cum mă simt. I-am dat voie să stea lângă mine, să mă țină pe după umeri.

— Uite, îmi spune, tu stai aici, da? Ies eu puțin și văd ce se întâmplă.

O apuc de încheietură.

— Nu. Te rog… nu mă lăsa.

Urăsc să par așa vulnerabilă, să am nevoie de ea, dar nu mă pot abține.

— Te rog. *Maman*.

— Doar un minut–două. Trebuie să mă asigur că…

— Nu. Te rog… nu mă lăsa aici!

— Mimi! îmi spune tăios. Dă-mi drumul la mână, te rog.

Dar mă țin în continuare de ea. În ciuda a toate, nu vreau să mă părăsească. Fiindcă atunci aș rămâne singură cu gândurile mele — ca o fetiță care se teme de monștrii de sub pat.

Jess

O iau la fugă pe trepte și le urc două câte două. Spaima mă face să alerg mai repede decât am alergat vreodată în viața mea.

În cele din urmă, ajung la ultimul etaj, vizavi de penthouse, și am în față scările de lemn care duc spre fostele camere ale servitorilor. Pornesc pe ele, urcând prin umbre. Poate reușesc să mă ascund aici suficient timp încât să mă adun un pic, să mă gândesc cum naiba să procedez. Îmi trag deja cerceii rotunzi din urechi și-i îndrept, făcându-mi instrumentele necesare. Apuc repede lacătul și mă pun pe treabă. În mod normal, sunt foarte rapidă când vine vorba de lucruri de genul ăsta, dar acum îmi tremură mâinile — simt că unul dintre pinii din lacăt este înțepenit, dar nu reușesc să aplic destulă presiune ca să-l eliberez.

Când în sfârșit, în sfârșit se descuie, îl smulg și deschid ușa, apoi o închid repede în urma mea. Lacătul descuiat este singurul indiciu care mă poate da de gol; nu-mi rămâne decât să sper că n-au să bănuiască din prima că am intrat aici.

Ochii încep să mi se obișnuiască, treptat, cu bezna. Am ajuns într-un pod înghesuit, lung și îngust. Tavanul este înclinat; coboară abrupt deasupra capului meu. Trebuie să merg adusă de spate, ca să nu mă lovesc de vreuna dintre grinzile mari, din lemn.

E întuneric, dar văd o lumină difuză: sunt razele lunii, care pătrund prin gemulețele micuțe și murdare ale podului. Miroase a lemn vechi, a aer îmbâcsit și a ceva organic — sudoare sau ceva mai rău, vreun animal în descompunere. Ceva mă împiedică să respir adânc. Aerul pare greu, plin de fire de praf care plutesc în jurul meu; le văd sclipind în lumina lunii. Am senzația c-am deschis o ușă către altă lume, unde timpul a stat în loc o sută de ani.

Înaintez, uitându-mă în jur și căutând un loc în care să mă ascund.

În colțul cel mai îndepărtat, scăldat în întuneric, văd un obiect care seamănă cu o saltea. Pe ea se află ceva.

Am din nou sentimentul acela cumplit, cel pe care l-am avut la parter, când am găsit-o pe portăreasă. Nu vreau să mai fac nici măcar un pas spre salteaua aia. Nu vreau să mă uit.

Dar o fac, pentru că trebuie să știu. Acum văd ce este. Cine este. Văd sângele. Înțeleg.

În tot timpul ăsta, a fost aici. Și uit că am venit în pod ca să mă ascund de ei. Uit totul, în afara groazei cumplite pe care o simt când mă uit la el. Țip, și țip, și iar țip.

Mimi

Etajul patru

Un țipăt înfiorător pătrunde până la mine în cameră.

„E mort! E mort! E mort... L-ați ucis, nenorociților!“

Îi dau drumul mamei.

Furtuna din capul meu e tot puternică, tot mai zgomotoasă. E ca un roi de albine... Pe urmă e ca și cum sunt undeva, sub apă, și mă izbesc valurile, iar apoi ca și cum mă aflu în mijlocul unui uragan. Dar nu e suficient de gălăgioasă ca să acopere gândurile care încep să răzbată prin ea. Amintirile.

Țin minte sângele. Atât de mult sânge!

Știi cum era în copilărie, când nu reușeai să adormi fiindcă îți era frică de monștrii de sub pat? Ce se întâmplă dacă începi să bănuiești că este posibil ca tu să fii monstrul? Atunci unde te mai ascunzi?

E ca și cum amintirile au fost zăgăzuite dincolo de o ușă încuiată din mintea mea. Am văzut ușa. Am știut că este acolo și am știut că dincolo de ea se află ceva îngrozitor. Ceva ce nu vreau să văd... niciodată. Dar acum ușa se deschide și amintirile năvălesc afară.

Duhoarea metalică a sângelui. Podeaua, alunecoasă din cauza lui. Și cutterul pentru pânză — în mâna mea.

Țin minte că m-au băgat la duș. *Maman*... și încă cineva, poate. M-au spălat. Sângele diluat se rotea, rozaliu, spre scurgere, mi se învolbura în jurul degetelor de la picioare. Tremuram toată, nu mă puteam stăpâni. Dar nu fiindcă ar fi fost rece dușul; era fierbinte, opărit. Undeva în adâncul meu era ceva nespus de rece.

Țin minte că *Maman* m-a ținut în brațe ca atunci când eram micuță. Și, cu toate că eram atât de supărată pe ea, atât de bulversată, dintr-odată nu-mi doream decât să mă agăț de ea. Să fiu din nou fetița aceea.

— *Maman*, i-am spus, mi-e frică. Ce s-a întâmplat?

— Șșștt.

M-a mângâiat pe păr.

— Nu-i nimic. N-o să permit eu să se întâmple nimic rău. O să te protejez. Stai liniștită, lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. N-o să pățești nimic. E vina lui. Tu ai făcut ce trebuia făcut. Ce n-am avut eu curajul să fac. Trebuia să scăpăm de el.

— Cum adică?

I-am scrutat figura, încercând să înțeleg.

— *Maman*, cum adică?

S-a uitat cu mai multă atenție la mine, parcă. M-a privit lung în ochi. Apoi a dat ușor din cap.

— Nu-ți mai amintești. Da, da, așa e cel mai bine.

Mai târziu, am văzut că aveam o chestie întărită sub unghii, ceva roșiatic-maroniu, ca rugina. Mi-am frecat degetele cu periuța de dinți până când au început să-mi sângereze în jurul unghiilor. Nu-mi păsa de durere; nu voiam decât să scap de ceea ce aveam acolo, orice ar fi fost. Dar acela a fost singurul lucru care a părut real. Restul a fost ca un vis.

Și pe urmă a sosit ea. Și în dimineața următoare mi-a bătut la ușă. A bătut și a tot bătut până când a trebuit să-i deschid. Apoi a rostit cuvintele alea înfiorătoare: „Frate-meu, Ben... a... a cam dispărut".

Atunci mi-am dat seama că era posibil să fi fost real, până la urmă.

Cred că e posibil să fi fost eu de vină. Cred că e posibil să-l fi ucis.

Sophie

Penthouse

„E mort! E mort! E mort... L-ați ucis, nenorociților!“

— Trebuie să mă duc, *chérie*, îi spun lui Mimi. Trebuie să mă duc să mă ocup de asta.

Pășesc pe palier, o las singură în apartament.

Ridic privirea spre etaj. S-a întâmplat. Fata este în *chambres de bonne*. L-a găsit.

Îmi aduc aminte cum am deschis ușa apartamentului lui în noaptea aceea îngrozitoare. Fiica mea, plină de sânge. A deschis gura, ca și când voia să spună ceva, dar n-a scos niciun sunet.

Era și portăreasa acolo, cumva. Dacă mă gândesc mai bine, bineînțeles că era acolo: ea vede și știe totul — bântuie neîncetat prin clădirea asta, ca un spectru. Am rămas pe loc, privind înmărmurită scena aceea. Apoi s-a trezit în mine un straniu simț pragmatic.

— Trebuie s-o spălăm, am zis. Să scăpăm de tot sângele ăsta.

Portăreasa a încuviințat. A luat-o pe Mimi pe după umeri și a dus-o la baie. Fata începuse să murmure ceva: despre Ben, despre o trădare, despre club. Știa. Și, dintr-un motiv sau altul, nu-mi spusese.

După duș, portăreasa a condus-o acasă, în apartamentul ei. Mi-am dat seama că fiică-mea era în stare de șoc. Voiam să merg cu ea, s-o alin. Dar întâi trebuia să mă ocup de consecințele a ceea ce făcuse. Lucrul pe care, ca să fiu sinceră, mă gândisem și eu să-l fac.

Am găsit și am folosit toate cârpele de bucătărie. Toate prosoapele. Le-am îmbibat pe toate cu sânge până au ajuns stacojii. Am smuls draperiile de la geamuri și am înfășurat trupul neînsuflețit cu ele, legându-l apoi cu multă grijă, cu cordoanele draperiilor. Am ascuns arma în ascensorul de bucătărie, în caverna lui secretă din perete, apoi am

tras de manivelă în așa fel încât ascensorul să rămână undeva între etaje.

Mi-a adus portăreasa niște clor; l-am folosit ca să spăl peste tot pe unde ștersesem sângele. Am respirat pe gură, ca să nu-i simt mirosul. Mi-am apăsat podul palmei peste gură. N-aveam voie să vomit, trebuia să rămân stăpână pe situație.

Clorul a pătat parchetul, scoțând lacul din lemn. A rămas un semn uriaș, mai mare chiar decât balta de sânge pe care o ștersesem. Dar asta a fost tot ce am putut face și cu siguranță a fost mai bine decât deloc.

Și apoi — nu știu cu cât timp mai târziu, exact — s-a deschis ușa. Nici măcar nu era încuiată — preocupată de tot ce aveam de făcut, nu mă mai gândisem la asta.

S-au oprit în prag. Cei doi băieți Meunier. Fiii mei vitregi. Nicolas și Antoine. Mă priveau îngroziți. Aveam în față o pată de clor și eram murdară de sânge până la coate. Nick a pălit imediat.

— A avut loc un accident oribil, le-am spus.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Nick, înghițind în sec. E cumva din cauza...

A urmat o tăcere lungă; m-am gândit ce aș putea să le spun. Nu aveam să pronunț numele lui Mimi. Am decis că putea să ia Jacques vina asupra lui, așa cum trebuie să facă un tată. Până la urmă, el crease toată harababura asta. Așa că am hotărât să le spun:

— Tatăl vostru a aflat la ce lucra Ben...

— Oh, Doamne!

Nick și-a acoperit gura cu mâna, iar apoi a țipat, un țipăt ca de copil mic, un țipăt de durere. Ochii i s-au umezit, a rămas cu gura întredeschisă.

— E vina mea. Eu i-am zis lui papa. I-am povestit ce a descoperit Mimi, ce scria Ben. Habar n-am avut. Dacă aș fi știut, oh, Doamne...

Pentru un moment, parcă s-a clătinat pe picioare. Apoi s-a năpustit în baie, unde l-am auzit vomitând.

Antoine a rămas pe loc, în picioare, cu brațele încrucișate. Părea la fel de afectat, dar se îndârjea să nu se piardă cu firea.

— Așa îi trebuie, *putain de bâtard*! a rostit, în cele din urmă. Și eu aș fi făcut-o.

Însă nu părea foarte convins.

Câteva minute mai târziu, s-a întors Nick — tot palid, dar hotărât.

Am stat toți trei în apartamentul acela, privindune unii pe alții. Nu fuseserăm niciodată o familie. Acum, în chip straniu, eram uniți. Nu am vorbit despre asta, doar încuviințând ușor ne-am declarat solidaritatea. Apoi ne-am pus pe treabă.

Jess

Nici în cele mai sumbre momente trăite în ultimele zile, nici când am aflat în ce se băgase Ben nu mi-am permis să-mi imaginez așa ceva. C-aveam să-mi găsesc fratele la fel cum mi-am găsit mama.

Cad în genunchi.

Mi se pare că nu seamănă cu fratele meu — trupul de pe salteaua asta. Nu e vorba doar despre paloarea ca de ceară a pielii, nici de ochii adânciți în orbite. E din cauză că nu l-am mai văzut niciodată stând așa nemișcat. Nu mă pot gândi la fratele meu fără să-mi amintesc zâmbetul ironic, energia lui.

Mă uit la tricoul de un stacojiu-închis, ruginiu; însă văd că, în alte părți, materialul este deschis la culoare. E o pată, de fapt, care îi acoperă toată partea din față.

Probabil c-a fost aici, sus, în toată perioada asta, cât timp eu am alergat de colo-colo, căutând indicii și intrând în tot felul de belele. Închipuindu-mi că-l ajut în vreun fel. Și când te gândești c-am văzut ușa asta încuiată chiar în prima zi, după ce am sosit aici!

Mă ghemuiesc jos, lângă el, și mă leagăn ușor în timp ce plâng.

— Îmi pare rău... Îmi pare așa de rău!

Mă aplec și mă întind să-i iau mâna în a mea. Oare când ne-am ținut ultima oară de mână? În ziua aceea, la secția de poliție, poate. După ce s-a întâmplat cu mama. Înainte s-o luăm pe drumuri diferite. Îi strâng degetele tare.

Apoi, șocată, aproape că-i las mâna să cadă.

Pot să jur că i-am simțit degetele tresărind în mâna mea. Știu că-i doar rodul imaginației mele, normal. Dar preț de o clipă, chiar am crezut...

Ridic privirea. Are ochii deschiși. Mai devreme nu erau deschiși... nu?

Mă ridic în picioare, ca să-l văd mai bine de deasupra. Inima îmi bubuie în piept.

— Ben?

Sunt convinsă că tocmai l-am văzut clipind.

— Ben?

Mai clipește o dată. Nu mi s-a părut mie. Văd că încearcă să-și concentreze privirea asupra mea. Deschide gura, dar nu scoate niciun sunet. Apoi:

— Jess.

Mai mult a suspinat decât mi-a rostit numele, dar l-am auzit, nu am nicio îndoială. Închide iar ochii, ca și cum ar fi foarte, foarte obosit.

— Ben! Haide, ridică-te puțin.

Dintr-odată, mi se pare extrem de important să-l ridic în fund. Îmi petrec brațele pe la subsuorile lui. E aproape complet inert. Dar reușesc, cumva, să-l trag până ajunge să stea în fund. Se lasă în față și are ochii încețoșați, confuzi, dar măcar îi poate ține deschiși.

— Vai, Ben...

Îl apuc de umeri — nu îndrăznesc să-l strâng în brațe, în caz că e prea grav rănit. Plâng în toată legea; lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, iar eu le las.

— Oh, Doamne, Ben, ești în viață... Ești în viață!

Aud o ușă trântindu-se în spatele meu. Ușa de la pod. Preț de o clipă, chiar am uitat de orice altceva, de oricine altcineva.

Mă întorc încet.

În fața ușii este Sophie Meunier. În spatele ei, Nick. Și cu toate că încă sunt bulversată de tot ce s-a întâmplat, reușesc să-mi dau seama că expresiile le sunt complet diferite. Figura lui Sophie este o mască intensă, înspăimântătoare. Dar Nick, care îl țintuiește pe Ben cu privirea, pare surprins, îngrozit, nedumerit. De fapt, Nick arată — și zău că ăsta e cel mai bun mod în care îi pot descrie expresia — ca și cum tocmai a văzut o fantomă.

Nick

Etajul patru

Când reușesc să pricep ce am în fața ochilor, sunt copleșit de groază. Am dat fuga în pod când am auzit țipetele, după ce l-am târât pe Antoine, semiinconștient, pe canapeaua din apartamentul meu.

E aici. Ben e aici. Nu arată strălucit, dar stă în fund. Și e în viață.

N-are cum. N-are niciun sens. Nu e posibil.

Ben a murit. A murit vineri noaptea. Tipul care mi-a fost prieten odinioară, tovarășul meu din facultate, tipul de care m-am îndrăgostit în noaptea aceea caldă de vară, în Amsterdam, acum mai bine de zece ani, și la care m-am gândit neîncetat de atunci.

A murit și s-a întâmplat din cauza mea, iar în zilele care au trecut de la moartea lui m-am zbătut să trăiesc cu sentimentul de vinovăție, de pierdere; am mers de colo-colo și mi-am văzut de treburi simțindu-mă ca și cum aproape că murisem și eu.

Mă uit la mama mea vitregă, așteptându-mă să văd aceeași groază întipărită și pe chipul ei. Nu este. Nu pare deloc surprinsă. Știe. E singura explicație. Cum altcumva ar putea fi atât de calmă?

În cele din urmă, izbutesc să spun:

— Ce-i asta?

Am vocea răgușită.

— Ce-i asta? Ce mama dracului se întâmplă?

Arăt cu mâna spre Ben și continui:

— Nu se poate. A murit!

Vezi tu, sunt încredințat că așa este. Am avut suficient timp să mă obișnuiesc cu ideea, cu ceea ce am văzut atunci: groaza de nedescris insuflată de trupul inert aflat în giulgiul improvizat. Existența lui de netăgăduit. Sângele vărsat pe parchet și absorbit de prosoape: mult prea mult sânge pentru ca omul care l-a pierdut să poată supraviețui. Dar e mai mult decât atât. Cu trei nopți în urmă, Antoine și cu mine i-am cărat trupul neînsuflețit pe scări, am săpat un

mormânt puțin adânc și l-am îngropat în curtea interioară.

Mimi

Etajul patru

Acum s-a lăsat tăcerea, după țipetele cumplite care răsunau de la etaj. Ce se întâmplă? Ce a descoperit?

Partea asta mi-o amintesc. După ea, nu mai este nimic — până la sânge.

Era târziu și mă epuizaseră gândurile care îmi bâzâiau neîncetat în minte, dar nu reușeam să adorm. Mă gândeam întruna la ceea ce citisem. Ce văzusem. Ben... și mama. Distrusesem tablourile cu el. Dar parcă nu era destul. Îl vedeam pe geam, în apartamentul lui, lucrând neobosit la calculator. Dar acum totul era altfel. Știam despre ce scria și numai gândul acela mă îngrețoșa, o luam de la capăt. Știam și nu aveam scăpare. Chiar dacă încercasem să nu cred. Dar cred. Cred ce am citit acolo. Tonul misterios pe care vorbesc cu toții despre afacerea lui papa. Lucrurile pe care le-a mai spus Antoine de-a lungul timpului. Toate începeau să se lege și să aibă sens, în cel mai cumplit mod cu putință.

Ben a venit la fereastră și s-a uitat pe geam. M-am ferit, ca să nu mă vadă. Apoi am continuat să-l urmăresc.

A mers înapoi la birou, s-a uitat la telefon, l-a dus la ureche. Dar pe urmă a ridicat privirea. A întors capul. A dat să se ridice. Se deschidea ușa. Intra cineva în apartament.

Oh... merde!

Putain de merde.

Ce căuta el acolo?

Era papa.

El nici nu trebuia să fie acasă.

Când se întorsese? Și ce căuta în apartamentul lui Ben?

Papa avea ceva în mână. Am recunoscut-o: era sticla magnum de vin pe care i-o dăruise lui Ben cu câteva săptămâni înainte.

Avea de gând să...

Nu suportam să mă mai uit. Dar în același timp, nu-mi puteam desprinde privirea. Am privit cum Ben s-a prăbușit în genunchi. Cum papa a ridicat sticla iar și iar. Am văzut cum Ben se trăgea înapoi cu greu, cum se târa pe podea, cum a început să sângereze, iar pieptul tricoului i s-a îmbibat cu sânge, a devenit stacojiu. Și știam că totul era din cauza mea.

Ben s-a târât spre fereastră. L-am văzut ridicând o mână, lovind în geam cu palma. Și atunci a încercat să rostească un cuvânt mut: *Ajutor.*

L-am văzut pe tata ridicând iarăși sticla. Și am știut ce urma să se întâmple. Avea să-l omoare.

Trebuia să fac ceva. Îl iubeam. Ben mă trădase. Îmi distrusese lumea. Dar îl iubeam.

Am apucat lucrul care îmi era cel mai la îndemână. Apoi m-am repezit pe scări, coborând atât de repede, încât picioarele mele parcă nici nu atingeau pământul. Ușa de la apartamentul lui Ben era deschisă și papa stătea aplecat deasupra lui, iar eu trebuia să fac ceva ca să-l opresc — trebuia să-l opresc și, în același timp, poate că în mintea mea era o voce micuță care spunea: Nu ți-e tată, de fapt. Bărbatul ăsta nu e tatăl tău. Și nu-i un om bun. A făcut niște lucruri înfiorătoare. Și acum are să devină și ucigaș.

Ben era la pământ, cu ochii închiși. În clipa următoare mă aflam în spatele lui papa — nu mă văzuse, nu mă auzise când mă strecurasem în încăpere — și aveam cutterul pentru pânză în mână, și este mic, dar are lama foarte ascuțită, atât de ascuțită, și l-am ridicat deasupra capului...

Și apoi, nimic.

Și apoi, sângele.

Mai târziu, mi s-a părut că aud niște voci în curtea interioară. Am auzit hârșâitul sapelor. N-avea niciun sens. Mamei îi place să grădinărească, dar era noapte, era întuneric. De ce o făcea tocmai acum? Nu avea cum să fie real, probabil era doar un vis. Sau un coșmar.

Nick

Etajul doi

Țin minte cum am plecat din biroul lui papa după ce i-am spus ce punea Ben la cale, despre ce scria. Îl chemasem acasă, îi zisesem că trebuie neapărat să-i spun ceva. În timp ce coboram treptele, mă gândeam la expresia pe care o avusese pe față. Furia aceea de-abia stăpânită. Un fior de spaimă care m-a întors imediat în vremea copilăriei; când avea tata expresia aia pe figură, era mai bine să dispari din fața ochilor lui. Dar în același timp, am simțit și un fior de plăcere perversă. Fiindcă spărsesem balonul de săpun care era Benjamin Daniels. Fiindcă îi arătasem lui papa că faimoasa lui judecată și flerul lui nu funcționaseră chiar așa de bine pe cât credea el. Fiindcă întinasem imaginea băiatului perfect, pe care pentru scurtă vreme tata păruse să-l considere așa de grozav, încât se apropiase mai mult de el decât de propriii copii. Îl trădasem pe Ben, da, dar nici pe departe la fel de grav cum mă trădase el pe mine, cum trădase ospitalitatea familiei mele. O cam merita.

Orice sentiment de triumf oi fi avut pe moment, s-a evaporat rapid. Dintr-odată, nu îmi doream decât să nu mai simt nimic, să fiu amorțit. Am luat patru pastiluțe albastre și m-am întins; am zăcut în apartamentul meu, într-o negură de oxicodonă.

Poate c-am auzit ceva agitație sus, nu știu — era ca și cum se întâmpla în alt univers. Dar după o vreme, pe măsură ce efectul pastilelor se atenua, m-am gândit că poate ar trebui să merg să văd ce se petrece.

Cu Antoine m-am întâlnit pe scări. Duhnea a băutură: probabil că iarăși băuse toată seara.

— Ce mama mă-sii se-ntâmplă? m-a întrebat, morocănos, însă în expresia lui se citea și teama.

— Habar n-am.

Nu era întru totul adevărat. În mintea mea luase deja naștere o bănuială căreia nu-i puteam da glas. Am urcat împreună până la etajul trei. Sângele. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am văzut. Atât de mult

sânge! Sophie era în mijlocul haosului. „A avut loc un accident oribil.“ Asta ne-a spus.

Am știut din prima clipă că eu eram de vină. Eu declanșasem torentul de nenorociri. Știam ce fel de om era tatăl meu. Ar fi trebuit să-mi imaginez ce avea să facă. Dar fusesem atât de orbit de propria furie, mă simțisem atât de trădat! Mă convinsesem singur că îmi protejam familia. Însă voiam să mă răzbun. Să-i fac rău lui Ben, cumva. Dar asta... Sângele, trupul acela cumplit de inert, înfășurat în giulgiul făcut din draperii. Nu puteam să-l privesc.

În baie, am vomitat de parcă încercam să scap de groază ca de ceva ce mâncasem. Însă bineînțeles că groaza nu m-a părăsit, acum făcea parte din ființa mea.

Am reușit, cumva, să mă adun. Pe Ben nu-l mai puteam ajuta. Știam că acum trebuia să fac asta de dragul familiei mele, ca să supraviețuim.

Greutatea înfiorătoare a trupului în brațele mele. Dar nimic nu mi se părea real. Într-un fel, credeam că, dacă i-aș fi văzut chipul lui Ben, ar fi devenit real. Poate c-ar fi fost important, un fel de rămas-bun. Dar până la urmă n-am putut s-o fac. Să desfac toate legăturile alea complicate, toate nodurile strânse, ca să înfrunt ceea ce se afla dedesubt.

Deci vezi tu, asta s-a întâmplat. Ben a murit acum trei nopți, iar noi l-am îngropat.

Nu?

Sophie

Penthouse

Din clipa în care am văzut-o, plină de sânge — sângele soțului meu —, am intrat în acțiune cât se poate de repede, aproape fără să gândesc. Tot ce am făcut a fost ca să-mi protejez fiica. E posibil să fi fost și eu în stare de șoc, dar aveam senzația că gândesc destul de limpede. Dintotdeauna am fost puternică, hotărâtă. Capabilă să fac față oricărei situații grele. Așa am ajuns să trăiesc viața asta, în definitiv.

Știam că, dacă voiam ca fiii lui să coopereze, să mă ajute, Jacques trebuia să fie în viață. Știam că Ben trebuia să fie cel care murise. Înainte să înfășor bine cadavrul, i-am pus lui Jacques telefonul în dreptul figurii, l-am deblocat și am schimbat parola. L-am ținut la mine de atunci, dându-le din când în când mesaje lui Antoine și lui Nicolas, ca din partea tatălui lor. Cu cât reușeam să-l țin mai mult „în viață" pe Jacques, cu atât obțineam mai multe de la fiii lui.

După ce am făcut tot ce-am putut pentru Benjamin — am oprit hemoragia cu un prosop și i-am curățat rănile —, l-am adus aici, în *chambres de bonne*, cu ajutorul portăresei. Era prea amețit ca să se împotrivească, prea rănit și slăbit ca să încerce să scape. L-am ținut aici și l-am menținut în viață — cam la limită. I-am dat apă, resturi de mâncare: ieri i-am adus o tartă de la *boulangerie*. Până ce aveam să hotărăsc ce să fac cu el. Era atât de grav rănit, încât putea fi mai ușor să las lucrurile să decurgă de la sine. Dar fuseserăm amanți. Mai rămăsese o fărâmă din ceea ce însemnaserăm unul pentru celălalt, pentru scurtă vreme. Sunt eu multe lucruri: curvă, mamă, mincinoasă. Dar nu sunt o ucigașă. Spre deosebire de fiica mea iubită.

— Jacques a trebuit să plece, o să lipsească o vreme, le-am spus fiilor mei vitregi când și-au făcut apariția. E mai bine să nu afle nimeni c-a fost în Paris în noaptea asta. Din câte știți voi, în caz că întreabă cineva, a fost plecat tot timpul ăsta într-o călătorie de afaceri. Bine?

Au încuviințat. Nu m-au plăcut niciodată, n-au fost niciodată de acord cu căsătoria noastră. Dar în absența tatălui lor, ascultau de mine ca niște copii. Voiau să li se spună ce să facă, cum să se comporte. Niciunul nu se maturizase, de fapt. Jacques nu-i lăsase niciodată să ajungă și ei oameni mari.

Mă gândesc cât de recunoscătoare îi eram la început, fiindcă mă „salvase" de viața mea de dinainte. La vremea aceea nu-mi dădeam seama cât de ieftin mă cumpărase. Nu m-am eliberat atunci când m-am căsătorit cu el, așa cum credeam. Nu m-am ridicat spre o viață mai bună. Dimpotrivă, am făcut chiar opusul. M-am măritat cu peștele meu, m-am legat de el cu lanțuri grele, pentru toată viața.

Poate că fiică-mea a făcut tocmai lucrul pe care eu nu avusesem curajul să-l fac.

Jess

Strâng cuțitul în mână, gata să-l apăr pe Ben — și pe mine însămi —, în caz că se apropie vreunul dintre ei. E ciudat, dar acum nu mi se mai par atât de amenințători. Aerul pare mai puțin încărcat, mai puțin tensionat. Nick își mută întruna privirea de la Sophie la Ben, cu ochii măriți de groază. Mai e ceva la mijloc, se mai întâmplă ceva ce eu nu înțeleg. Dar tot strâng cuțitul în mână. Nu trebuie să las garda jos.

— A murit soțul meu, spune Sophie Meunier. Asta s-a întâmplat.

Îl văd pe Nick cum face un pas în spate, împleticindu-se îngrozit. *Nu știa?*

— *Qui?* întreabă el, răgușit. *Qui?*

Cred că întreabă cine.

— Fiica mea a încercat să-l apere pe Ben. L-am ținut aici pe fratele tău, îmi zice Sophie, făcând un gest spre saltea. L-am ținut în viață.

O zice de parcă merită laude sau ceva. N-am cuvinte, nu-i răspund nimic.

Mă uit de la unul la altul, încercând să-mi dau seama cum să procedez. Nick este dărâmat: s-a ghemuit la pământ, cu capul în mâini. Sophie Meunier e amenințarea acum, n-am nicio îndoială. Cuțitul e la mine, dar pe ea o cred în stare de orice. Face un pas spre mine. Ridic cuțitul, dar ea nu pare deloc tulburată.

— O să ne lași să plecăm! îi spun, străduindu-mă să par mai autoritară decât mă simt.

Poate că am eu un cuțit, dar ea ne-a prins în capcană: poarta de jos e încuiată. Îmi dau seama că nu avem cum să ieșim de aici, dacă nu ne lasă ea. Mă îndoiesc că Ben poate sta în picioare fără ajutor — și încă al mai multor persoane —, iar între noi și lumea de afară se află o clădire întreagă. Probabil că și ea se gândește la același lucru.

Clatină din cap.

— Nu pot.

— Ba da. Trebuie să ne lași să plecăm! Trebuie să-l duc la un spital!

— Nu...

— Nu le zic nimic! o întrerup grăbită. Uite... Nu le spun cum s-a rănit. O să... o să spun că a căzut de pe scuter sau ceva. Le zic că s-a întors la el în apartament și a zăcut acolo... că acum l-am găsit.

— N-au să te creadă, îmi răspunde.

— Găsesc eu o modalitate să-i conving! Nu le zic.

Aud disperarea care răzbate în vocea mea. O implor.

— Te rog! Poți să ai încredere în mine!

— Și cum aș putea să fiu sigură de asta?

— Ce altă variantă mai ai? Ce altceva poți să faci?

Știu că e riscant, dar continui:

— N-ai cum să ne ții închiși aici la nesfârșit. Sunt oameni care știu că-s aici. Au să vină să mă caute.

Asta nu-i chiar adevărat. Este Theo, dar probabil că în clipa asta zace într-o celulă, iar eu nu i-am dat, oricum, adresa lui Ben — probabil că i-ar lua ceva timp s-o afle. Însă Sophie nu trebuie să știe asta. Depinde de mine s-o conving.

— Și știu că nu ești o ucigașă, Sophie. Cum ai zis și tu, uite că l-ai ținut în viață. Dac-ai fi fost o criminală, n-ai fi făcut-o.

Mă privește cu mult calm. Habar nu am dacă funcționează ce-i zic. Am senzația că trebuie să plusez.

Îmi aduc aminte cum a zis „fiica mea", cu ce pasiune a rostit cuvintele alea. Trebuie să mă adresez acelei laturi a lui Sophie.

— Mimi e în siguranță. Asta ți-o promit! Dacă ce-ai spus e adevărat, înseamnă că i-a salvat viața lui Ben. Asta înseamnă mult... Asta înseamnă tot. N-am să spun nimănui ce a făcut. Jur! Am să păstrez secretul ăsta pentru totdeauna.

Sophie

Penthouse

Pot să am încredere în ea? Am altă variantă?

„N-am să spun nimănui ce a făcut.“ Cumva, a reușit să-mi intuiască cea mai mare teamă.

Are dreptate: dacă voiam să-i omor, aș fi făcut-o deja. Știu că nu pot să-i țin aici la infinit. Și nici nu vreau asta. Iar de acum înainte, nu cred că fiii mei vitregi mă vor mai ajuta cu ceva. Nicolas pare complet doborât de vestea morții tatălui lui; Antoine m-a ajutat până acum doar pentru că era convins că făcea ce-i cere taică-său. Mi-e groază să mă gândesc ce reacție o să aibă când va afla adevărul. O să trebuiască să hotărăsc ce e de făcut în legătură cu el, dar în momentul ăsta nu e problema mea principală.

— Nu te duci la poliție! îi spun.

Nu-i o întrebare.

Clatină din cap.

— Nu mă înțeleg prea bine cu polițiștii, îmi răspunde și face un semn spre Nicolas. Asta poate să ți-o confirme și el.

Însă Nicolas nu pare s-o audă. Așa că ea continuă să vorbească repede, în șoaptă:

— Uite ce e, o să-ți povestesc ceva, poate ajută. Taică-meu a fost polițai. Ditamai eroul, pentru ceilalți. Numai că mamei i-a făcut viața un iad. Și nu mă credea nimeni când le ziceam: cum se purta cu ea, că o bătea. Fiindcă era un „băiat bun“, fiindcă băga la închisoare oameni răi. Și pe urmă…

Își drege vocea.

— Și pe urmă, într-o zi, a fost pur și simplu prea mult pentru mama. A hotărât c-ar fi mai simplu să renunțe. Așa că… nu. N-am încredere în poliție. Nici aici, nici oriunde altundeva. Nu voiam să merg la poliție dinainte de a-l cunoaște pe omul vostru — Blanchot. Ai cuvântul meu că nu o să mă duc să le spun nimic din toate astea.

Deci știe de Blanchot. Chiar m-am întrebat dacă ar fi cazul să-l chem, să-l rog să mă ajute. Dar a fost

dintotdeauna omul lui Jacques, nu știu dacă loialitatea față de el mi se aplică și mie. Nu pot risca să afle adevărul.

O privesc cu multă atenție pe fata asta. Îmi dau seama că, aproape împotriva voinței mele, o cred. În parte, datorită lucrurilor pe care mi le-a povestit acum, despre taică-său. În parte, fiindcă văd pe figura ei că mi-a spus adevărul. Și, nu în ultimul rând, fiindcă n-am de ales, trebuie să mă încred în ea. Trebuie să-mi protejez fiica — cu orice preț. Asta e tot ce contează acum.

Nick

Etajul doi

Sunt amorțit. Știu că la un moment dat voi reîncepe să simt și n-am nicio îndoială că, atunci când se va întâmpla, durerea va fi cumplită. Dar acum e doar amorțeala asta. Aduce cu ea și un fel de ușurare. Poate că încă nu știu ce să simt. A murit tata. Toată copilăria am fost terorizat de el, mi-am petrecut toată viața de adult încercând să evadez de sub influența lui. Și cu toate astea, să mă ierte Dumnezeu, l-am și iubit.

Acționez mânat doar de instinct, ca un automaton, în timp ce-l ridic pe Ben și-l car pe scări. Și în ciuda amorțelii, tot sunt conștient că e un fel de ecou al nopții în care, acum trei zile, am cărat alt trup pe trepte, un trup rigid și nemișcat, până în grădina din curtea interioară.

Preț de o clipă, ne privim în ochi. Nici nu sunt sigur că el e conștient, poate că mi se pare... dar parcă văd ceva în privirea lui. Un regret? Un rămas-bun? Dar dispare la fel de repede, iar Ben închide iar ochii. Și știu că, oricum, nu m-aș putea încrede în regretele lui. Fiindcă nu l-am cunoscut niciodată pe adevăratul Benjamin Daniels.

După o săptămână

Jess

Stăm în tăcere la masa cu blat din melamină — eu și fratele meu. Ben dă pe gât espressoul din păhărelul de hârtie. Eu rup o bucățică din croasant și o mestec încet. E doar o cantină de spital, dar suntem în Franța, așa că produsele de patiserie tot sunt bune.

În cele din urmă, Ben zice:

— N-am putut să mă abțin, știi? Familia aia? Tot ce n-am avut noi niciodată. Am vrut să fac parte din familia lor. Am vrut să mă iubească. Și în același timp, am vrut să-i distrug. În parte fiindcă își făceau averea profitând de pe urma unor femei cum ar fi putut ajunge și mama, la un moment dat. Dar și fiindcă, nu știu, doar fiindcă puteam să-i distrug.

Arată ca dracu': jumătate din față îi este acoperită de vânătăi verzui-închis, pielea de deasupra sprâncenei îi e cusută, are brațul în ghips. Când ne-am așezat la masă, femeia de lângă noi a tresărit, șocată, și s-a uitat repede în altă parte. Dar la cum îl știu eu pe Ben, în curând o să aibă o cicatrice atrăgătoare, pe care o s-o pună imediat în slujba farmecului lui.

L-am adus la spital cu un taxi: banii i-am luat din portofelul lui, evident. Le-am explicat doctorilor că a căzut cu scuterul undeva aproape de casă și s-a lovit rău la cap. C-a reușit să se întoarcă acasă și s-a prăbușit acolo, leșinat, până am apărut eu, ca o eroină, și l-am salvat. Au cam ridicat din sprânceană — turiștii ăștia englezi săriți de pe fix! —, dar l-au tratat.

— Mulțumesc! rostește brusc. Nu-mi vine să cred prin câte ai trecut. Știam eu c-ar fi trebuit să-ți zic să nu vii și...

— Mda, slavă Domnului că nu mi-ai zis, nu? Fiindcă n-aș fi avut cum să-ți salvez viața.

Înghite în sec. Mi-e clar că nu-i convine să audă lucrul ăsta. Nu-i ușor să conștientizezi faptul că ai nevoie de oameni. Știu asta.

— Îmi pare rău, Jess.

— Ei bine, sper că nu te aștepți să te mai salvez și data viitoare.

— Nu doar pentru asta. Îmi pare rău că n-am fost lângă tine când ai avut nevoie de mine. Că n-am fost lângă tine în singurul moment în care a contat. N-ar fi trebuit să fii singură când ai găsit-o.

O tăcere lungă.

Apoi adaugă:

— Știi, într-un fel, am fost întotdeauna gelos pe tine.

— De ce?

— Tu ai apucat s-o mai vezi o dată, o ultimă dată. Eu nu mi-am putut lua rămas-bun.

Nu știu cum să-i răspund. Nu credeam să existe ceva mai cumplit decât faptul că eu am găsit-o. Dar poate că, într-un fel, îl înțeleg.

Ben ridică ochii.

Îi urmăresc privirea și-l văd pe Theo dincolo de geam, îmbrăcat cu un palton negru, cu eșarfă la gât — ridică mâna în semn de salut. Mi-am pierdut telefonul, dar din fericire pusesem în altă parte cartea lui de vizită. Cu buza spartă, acum seamănă cu un pirat care a avut un duel sau ceva. Arată bine.

Mă întorc spre Ben.

— Auzi, articolul tău. Îl mai ai, nu?

— Da. Dumnezeu știe ce au făcut cu laptopul meu, dar îl salvasem deja în cloud. Orice scriitor respectabil știe cât e de important să salveze totul în cloud.

— Trebuie să apară.

— Știu, la asta mă gândeam și eu...

— Dar..., îl întrerup, ridicând un deget. Trebuie s-o gândim bine. Dacă apare, poliția o să trebuiască să ancheteze clubul. Și fetele care lucrează acolo... Cele mai multe o să fie deportate, nu?

Ben încuviințează.

— Deci pentru ele situația o să fie mult mai gravă decât este acum.

Mă gândesc la Irina. „Nu pot să mă întorc acasă... Acasă... nu era o situație bună.“ Mă gândesc cum ne-a

povestit că-și dorea o viață nouă. I-am promis că, dacă îl găsesc pe Ben, voi căuta o cale de a o ajuta. Clar n-o să fie trimisă acasă din cauza mea. Dacă nu procedăm cum trebuie, n-or să aibă de suferit decât cei vulnerabili, sunt convinsă de asta.

Mă uit la Ben, apoi la Theo, care vine spre noi.

— Am o idee.

Sophie

Penthouse

Îmi tremură mâna, cu tot cu plicul bej. Adus personal și lăsat în cutia poștală, azi-dimineață.

Îl deschid și scot o scrisoare împăturită. Nu mi-e cunoscut scrisul ăsta cam dezordonat:

Madame Meunier,

N-am apucat să stăm de vorbă despre un lucru important. Probabil că eram amândouă preocupate de probleme mai urgente. În orice caz, v-am făcut o promisiune: nu am fost la poliție și nici n-am să merg. Însă articolul lui Ben despre La Petite Mort va apărea în două săptămâni, indiferent ce veți face.

Îmi stă inima în piept.

Dar dacă ne ajutați, accentul va fi pus pe altceva. Fie puteți face parte din poveste, puteți avea rolul principal. Fie Ben are grijă ca numele dumneavoastră să nu apară, să nu fiți pomenită, pe cât posibil. Iar fiica dumneavoastră nu va fi menționată deloc.

Îmi încleștez mâna pe hârtie. Mimi. Am trimis-o în sudul Franței, să picteze, să se refacă. Mi-am încălcat toate instinctele materne; nu am vrut să mă despart de ea, știind cât de vulnerabilă era, cât de furioasă. Dar eram conștientă că nu poate rămâne aici, într-un loc asupra căruia planează umbra morții. Înainte să plece i-am explicat tot. I-am spus cât de dorită a fost atunci când a sosit în viața mea. Cât de iubită este acum. Că n-a fost nicio clipă în care să n-o consider a mea. Miracolul meu, fetița mea minunată.

Am încercat să-i explic și că, având în vedere situația, în noaptea aceea a făcut singurul lucru pe care îl putea face. Că a și salvat un om, nu doar a ucis unul. Că și ea a acționat mânată de iubire. Nu i-am spus că aș fi făcut același lucru. Că, pentru scurtă vreme, Ben a fost aproape totul și pentru mine. Dar

bănuiesc că știe, cumva, despre aventura noastră — dacă se pot numi așa cele câteva clipe furate de nebunie egoistă, nesăbuită, superbă.

Știu că e posibil ca lucrurile să nu revină niciodată la normal între mine și fiica mea. Dar pot să sper. Și pot s-o iubesc. Asta e tot ce pot să fac.

Aș pleca și eu din locul ăsta sumbru, m-aș duce să-i fiu alături — dacă aș putea. Dar răposatul meu soț e îngropat în grădină. Trebuie să rămân aici. M-am împăcat cu gândul ăsta. Poate că este o colivie de aur, dar este viața pe care am ales-o.

Citesc mai departe:

Nici despre Nick n-o să se vorbească în articol. Poate că nu-i un om rău, până la urmă. Cred că pur și simplu a luat niște decizii foarte proaste. (vezi verso)

Și Nicolas a plecat — și-a luat cele câteva lucruri pe care le avea și s-a dus. Nu cred că se mai întoarce. Probabil o să-i facă bine să se îndepărteze cât mai mult de locul ăsta. Să se descurce pe cont propriu.

Celălalt fiu vitreg al meu a rămas și, cu toate că nu e cel mai agreabil vecin din lume, e mai bine să-l am aici, unde pot sta cu ochii pe el. Și acum este o prezență mult mai puțin amenințătoare. Nu cred c-am să mai primesc bilețele de la el. Pare dărâmat de cele întâmplate, de durerea de a-și fi pierdut tatăl, care rareori s-a purtat altfel decât crud cu el. Aproape împotriva voinței mele, îl compătimesc.

Întorc scrisoarea și citesc pe verso:

Iată ce vă cer. Fetele alea? Cele de la club? Cele care sunt de-o vârstă cu fiica dumneavoastră, cărora le-o trag tipi bogați și importanți, ca să puteți trăi în clădirea aia elegantă? Vă veți revanșa față de ele. Îi veți da fiecăreia dintre ele o sumă zdravănă de bani.

Clatin din cap.

— E imposibil...

Presupun că veți spune că totul, inclusiv clădirea, este pe numele soțului dumneavoastră. Dar cum rămâne cu

tablourile de pe pereți? Cum rămâne cu diamantele pe care le purtați la urechi, cu pivnița plină de vinuri? Nu-s chiar expertă, dar și după cea mai modestă estimare, aș zice c-aveți la îndemână o avere. Ascultați-mă, trebuie să vindeți toate astea cuiva care nu vrea chitanțe și rapoarte bancare. Cuiva care să plătească în bani gheață.

Aveți la dispoziție două săptămâni. În felul ăsta, au și fetele ocazia să se pregătească. Dar pe urmă, articolul lui Ben trebuie să apară. Până la urmă, editorul lui îl așteaptă cu sufletul la gură. Iar locul ăla trebuie să dispară de pe fața Pământului. La Petite Mort trebuie să treacă prin propria moarte. Apoi polițiștii vor fi obligați să ancheteze toată tărășenia. Probabil nu cu sârguința cu care ar trebui, având în vedere că probabil sunt și ei băgați până în gât.

Vă cer să faceți toate astea ca mamă, ca femeie. În plus, ceva îmi spune că nu v-ar deranja să vă eliberați și dumneavoastră de locul ăla. Am dreptate?

Împăturesc scrisoarea la loc. O bag înapoi în plic. Apoi dau din cap.

Ridic ochii, căci mă simt privită. Mă uit drept la ghereta din colțul curții interioare. Dar nu-i nimeni înăuntru. Am căutat chiar în noaptea aceea. Am răscolit toată clădirea, de sus până jos, gândindu-mă că nu avea cum să ajungă prea departe, rănită fiind. Am căutat până și în ghereta ei. Dar n-am găsit nimic. Împreună cu fotografiile de pe pereți, cu câteva dintre cele mai mici, dar mai valoroase obiecte din apartament — micul Matisse, de exemplu — și cu cățelușul meu, Benoit, portăreasa dispăruse.

Un articol din *Paris Gazette*

Se pare că proprietarul clubului La Petite Mort, Jacques Meunier, a dispărut imediat ce au apărut senzaționalele acuzații legate de localul de noapte exclusivist. Poliția încearcă să desfășoare o investigație la scară largă, însă eforturile autorităților sunt zădărnicite de faptul că n-a putut fi găsit și interogat niciun martor. S-ar părea că toate dansatoarele care au lucrat în club au dispărut.

Astfel, foștii clienți ai clubului, care au participat la presupusele activități ilegale, ar putea răsufla ușurați. Însă un site anonim a publicat recent un document despre care susține că ar fi o evidență contabilă a clienților de la La Petite Mort, lista cuprinzând zeci de nume din rândul mai-marilor statului.

Totodată, un înalt oficial al poliției, *Commissaire* Blanchot, și-a depus demisia în urma punerii în circulație a unor fotografii explicite care îl surprind *in flagrante* cu mai multe femei, în subsolul clubului de noapte.

După cum v-am informat zilele trecute, fiul lui Meunier, Antoine Meunier (presupus a fi mâna dreaptă a tatălui său) s-a sinucis împușcându-se cu o armă de colecție, în casa familiei, pentru a nu fi arestat.

Epilog

Jess

Îmi târăsc valiza prin îmbulzeala din Gare de l'Est, roata stricată poticnindu-se la fiecare pas; chiar trebuie neapărat s-o repar. Mă uit la panou, să văd de la ce peron trebuie să iau trenul.

Uite-l: trenul de noapte spre Milano, unde schimb și pornesc spre Roma. La primele ore ale dimineții, o să trecem de-a lungul lacului Geneva și cică se văd și Alpii, dacă e senin. Sună bine! M-am gândit că e, în sfârșit, cazul să fac și eu un tur al Europei... oarecum. Ben rămâne aici, să-și facă un nume ca jurnalist de investigație. Așa că acum, poate pentru prima oară în viața mea, eu sunt cea care pleacă de lângă el. Nu fug de nimic, nu fug de nimeni. Doar vreau să călătoresc, caut următoarea mare aventură.

Ba chiar mi-am și găsit un apartament deja. O garsonieră — cuvânt care e doar un mod elegant de a descrie o cămăruță minusculă, unde stând pe pat poți să atingi orice obiect mai ai prin cameră. Chestia amuzantă este că e, de fapt, o fostă cameră a servitorilor de la ultimul etaj al unei clădiri. Și cică de la geam se vede Bazilica Sfântul Petru, dacă mijești un pic ochii. Probabil că n-o să fie mai mare decât ghereta portăresei. Dar nici nu prea am cu ce s-o umplu: doar conținutul unei valize defecte.

În orice caz, e garsoniera mea. Nu, nu *a mea, a mea*... N-am cumpărat-o, ai înnebunit?! Chiar dacă aș avea banii, cumva, n-aș vrea să-mi apară numele pe actele de proprietate de nicăieri. N-aș vrea să fiu legată de o casă. Dar am plătit garanția și prima lună de chirie. Am luat o parte din banii pe care i-au primit fetele de la club. Un fel de... comision, dacă pot să-i spun așa. Nu-s nici eu vreo sfântă, până la urmă.

Cât despre fete — cred c-ar trebui să le spun „femei", de fapt —, bineînțeles că n-am avut cum să le țin de mână pe toate și să mă asigur că sunt OK.

Dar mă bucur să știu c-a primit fiecare cât am primit și eu. În felul ăsta câștigă timp. Un răgaz. Poate chiar ocazia de a face altceva.

Mai sunt 20 de minute până pleacă trenul meu. Mă uit în jur, căutând un loc de unde să pot lua o gustare, și zăresc o siluetă care înaintează prin mulțime. Micuță, cu un mers familiar: adusă de spate, târșâindu-și un pic picioarele. Are o eșarfă de mătase pe cap. Ține în lesă un cățel argintiu. Se așază la rând ca să se urce într-un tren — ridic privirea spre panoul de deasupra peronului respectiv — către Nisa, în sudul Franței. Apoi mă uit în altă parte și nu revin cu privirea spre panou decât după ce pornește trenul. Fiindcă avem cu toții dreptul ăsta, nu-i așa?

Dreptul la o viață nouă.

Mulțumiri

Mi-a plăcut la nebunie să scriu cartea aceasta. În același timp, a fost cel mai dificil de scris dintre toate cărțile mele: în parte, fiindcă a avut structura și premisa cele mai complicate din câte am încercat până acum... și în parte, deoarece am scris-o când eram gravidă și apoi când aveam un bebeluș. *Și* în timpul unei pandemii, deși în privința asta știu că sunt nespus de norocoasă, fiindcă am un job pentru care îmi este foarte ușor să lucrez de acasă, spre deosebire de alții, îndeosebi de membrii personalului esențial, niște oameni incredibil de curajoși.

În orice caz, sunt enorm de mândră de cartea aceasta și de faptul că-și începe drumul prin lume. Nu respect cutumele britanice spunând lucrul ăsta, dar asta e! În același timp, este extrem de important să subliniez că n-ar fi fost posibil fără munca asiduă a unor oameni generoși, dedicați și talentați. Chiar ar trebui să fie mai multe nume pe copertă; cartea aceasta a fost un uriaș efort de echipă!

Cath Summerhayes — ești extraordinară, îți mulțumesc pentru răbdarea ta nesfârșită, pentru înțelepciunea ta și pentru sfaturile grozave, pentru c-a fost atât de distractiv să lucrăm împreună, să ieșim la prânz, la cocktailuri... și pentru c-ai fost întotdeauna la capătul celălalt al firului. Sunt atât de norocoasă să te am și de recunoscătoare pentru ce faci!

Alexandra Machinist — ești incredibilă, îți mulțumesc pentru sfaturile excelente și pentru inegalabilele abilități de negociere. Și cu toate că deocamdată planurile noastre pentru o aventură pariziană au fost amânate din cauza maleficului norovirus, știu că vom bea un pahar de șampanie la *terrasses* curând — de-abia aștept să închin un pahar în cinstea geniului tău!

Kim Young, îți mulțumesc c-ai fost cea mai răbdătoare și încurajatoare editoare din lume, că ai susținut cartea aceasta încă de la forma de idee și de la

prima schiță (care, sincer, a fost cam slabă). Știi întotdeauna cum să obții de la mine cea mai bună poveste — încrederea ta în mine și în scriitura mea mă inspiră! Îți mulțumesc că m-ai sprijinit de-a lungul întregului proces — și că ai fost mereu dispusă să pui mâna pe telefon și să stăm de vorbă despre cine știe ce idee nebunească pentru un fir narativ nou!

Kate Nintzel, îți mulțumesc pentru sfaturile editoriale excelente — pentru ochii de vultur și pentru magia editorială pe care o stăpânești. Parcă tot nu-mi vine să cred ce ai reușit să faci cu *Lista de invitați* în SUA, să aduci micul meu roman britanic în mâinile a peste un milion de cititori! Sunt nespus de norocoasă să te am alături.

Charlotte Brabbin, ești pur și simplu genială și îți mulțumesc! Ești o redactoare atât de talentată și dedicată! Îți sunt enorm de recunoscătoare pentru munca la roman, pentru sfaturi, tact și creativitate, precum și pentru că ai fost întotdeauna gata de un *brainstorm* — oricât de mică sau de caraghioasă ar fi fost problema, la orice oră din zi și din noapte!

Luke Speed, îți mulțumesc pentru bunătate și înțelepciune... Și pentru nesfârșita ta răbdare în a-mi explica lumea magică și uluitoare a filmelor. Îți mulțumesc, totodată, pentru c-ai făcut munca împreună atât de distractivă. Tu și Cath sunteți o echipă de vis! Sper să urmeze multe, multe alte prânzuri... și ieșiri la film!

Katie McGowan, Callum Mollison și Grace Robinson, vă mulțumesc pentru strădania voastră incredibilă de a le găsi cărților mele editori în toată lumea. Este o imensă bucurie să mă gândesc că sunt traduse în alte limbi și astfel își găsesc noi cititori pe glob. Sunt uluită de ceea ce faceți voi.

Doresc să-i mulțumesc minunatei familii HarperFiction: lui Kate Elton, Charlie Redmayne, Isabel Coburn, Abbie Salter, Hannah O'Brien, Sarah Shea, Jeannelle Brew, Amy Winchester, Claire Ward, Roger Cazalet, Izzy Coburn, Alice Gomer, Sarah Munro, Charlotte Brown, Grace Dent și Ben Hurd. Sunt teribil de norocoasă că mă aflu printre autorii

publicați de voi. Sper ca în curând să putem ciocni un pahar împreună!

Îi sunt recunoscătoare echipei geniale de la William Morrow: lui Brian Murray, Liate Stehlik, Molly Gendell, Brittani Hilles, Kaitlin Harri, Sam Glatt, Jennifer Hart, Stephanie Vallejo, Pam Barricklow, Grace Han și Jeanne Reina. Vă mulțumesc din suflet pentru munca neobosită și pentru că-mi susțineți cărțile pe plaiuri americane. De-abia aștept să vă vizitez la New York și să sărbătorim împreună!

Mulțumiri și minunatei echipe extinse de la Curtis Brown: lui Jonny Geller, Jess Molloy și Annei Weguelin.

Anna Barrett, draga mea prietenă, îți mulțumesc tare mult pentru c-ai citit cartea aceasta când era un manuscris la început de drum, pentru că mi-ai oferit sugestii când îmi era teamă s-o arăt altcuiva... Pentru că mi-ai întărit încrederea în carte cu încurajările și ideile tale. O recomand din tot sufletul pe Anna celor care caută un redactor independent, o puteți găsi la: www.the-writers-space.com.

Și în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, îi mulțumesc familiei mele:

Le mulțumesc clanurilor Foley, Colley și Allen, pentru tot sprijinul oferit.

Vă mulțumesc, frații mei grozavi, Kate și Robbie (repet — slavă Domnului —, care nu seamănă absolut deloc cu frații din cartea aceasta!). Sunt tare mândră de voi și mă simt norocoasă că vă am.

Dragi părinți, vă mulțumesc că vă mândriți cu mine, vă mulțumesc pentru sprijinul statornic. Vă mulțumesc că m-ați iertat când am venit pe la voi doar ca să vi-l trântesc pe cel mic în brațe pe nepusă masă și să dispar în spatele laptopului. Vă mulțumesc că sunteți niște bunici atât de blânzi și de iubitori, dându-i de mâncare micuțului, jucându-vă și având grijă de el, fără să vă plângeți o clipă, în timp ce eu rătăcesc printre modificări și corecturi. Vă sunt recunoscătoare că m-ați încurajat să spun povești încă de când eram o copilă care însăila basme pe bancheta din spate a mașinii!

Îți mulțumesc, Al, pentru că datorită ție au fost toate astea posibile. Pentru c-ai stat cu cel mic, fiindcă ți-ai amânat treburile ca să mă ajuți; pentru că am discutat împreună vreo problemă teribilă a firului narativ la ora 3 dimineața, la plimbare, la drumurile cu mașina, la cine romantice și în vacanțele în care am mers tocmai ca să luăm o pauză de la carte... Îți mulțumesc pentru înțelepciunea ta, pentru sprijin, pentru încredere, pentru încurajări. Pentru că ai citit aproape la fel de multe variante ale manuscrisului câte am lucrat și eu, cu pixul în mână — chiar și atunci când erai epuizat după o zi de muncă sau de îmblânzire a bebelușului... ori chiar ambele. Tu zici 20 la sută — eu spun că-ți datorez totul.